

Giới thiệu Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)

Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không) là một trong số những tác phẩm mang thể loại xuyên không được họa tiết thêm nét trẻ trung, năng động của truyện teen, nhằm mang lại cho độc giả một tựa truyện đa cảm xúc.

+♥ Lãnh Tử Yên Linh ♥

+Thiên Kim Tiểu thư Lãnh Gia Trang,sau này là Vương Phi của Tam Vương Gia Mạc Vũ Hạo.

+Tuổi: 18

+Tâm hồn: Từ sau khi bị nó nhập vào thì tâm hồn chính thức là tuổi 13

+Nhan sắc tuyệt trần,da trắng,môi đỏ,mắt đen,to quyn rũ

+Tài nghệ: Cầm ca

+♥Mạc Vũ Hạo♥

+Tam Vương Gia của Mạc Kỳ Quốc

+Tuổi: 19

+Nhan sắc rất đẹp trai(soái ca ó ạ ^^)

+Tài nghệ: Bắn cung võ công

Đây là bộ truyện đầu tay của Tiểu Yên, mong các bạn đọc và cho nhận xét nhé. Ngoài ra, những nhân vật còn lại sẽ được giới thiệu rõ trong truyện.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cái Chết

* Kéttttttttt

Rầm -Trên đường phố một cô bé học sinh trung học đang nằm dưới vũng máu đỏ,tay vẫn còn cầm cây kem đang ăn dở.Nếu chứng kiến được cảnh này..tất cả mọi người đều thấy ghê sợ rồi,nhưng ai nấy đều không quan tâm nhanh chóng đưa nó vào bệnh viện cấp cứu mặc cho tên thủ phạm đâm vào nó đã chạy trốn.

Trong phòng cấp cứu,vị bác sĩ trẻ đo nhịp tim cho nó,gắn máy trợ hô hấp rồi bắt đầu quá trình phẫu thuật,hình như có một mảnh kính đã đâm xuyên qua tim của nó,nếu không lấy ra kịp e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.Lúc này gia đình nó đã có mặt tại bệnh viện khi được những người đưa nó vào bệnh viện thông báo.

Ở bên trong,không khí ngột đến nghẹt thở,tất cả bác sĩ và y tá đều chăm chú vào ca phẫu thuật này,họ càng không muốn một cô bé trẻ tuổi như nó phải chết:

-Kéo

-Đây.Cô y tá đưa cho vị bác sĩ

-Cắt

...

-Khâu lại

...

-Cắt.

-Bác sĩ,mảnh kính vào sâu bên trong rồi,mất máu nhiều quá.

-Nhanh,chuẩn bị móc

-Vâng,đây

-..-

-Nhanh,máy trợ cấp cho tim đập lại..

-Vâng..

.

.

Tít tít...

-Không xong rồi..bác sĩ,hình như đã hết Oxi trong bình

-Bơm thêm..

-Vâng

.

.

Tít tít tít,tên trên màn hình theo dõi tình trạng ngày càng yếu dần,một tiếng kéo dài rồi mất hẳn tín hiệu.tất cả bác sĩ và y tá thở dài lác đác:

-Thật tiếc cho cô bé.

-Nhưng cũng đã hết cách rồi..

...

Các bác sĩ và y tá bước ra với một tâm trạng cực xấu.Khẽ tháo cái bịt mặt ra,anh bác sĩ trẻ nhất nói ,giọng khàn khàn:

-Chúng tôi đã...gắng hết sức....hãy gặp bệnh nhân lần cuối.

Mẹ nó nghe xong,ngắt lịm đi,được bác sĩ đưa ngay đến phòng bệnh để làm tỉnh lại.

****Trong căn phòng nó nằm,một luồng sáng hiện lên rồi biến mất thay vào đó là một khu vườn rộng lớn hiện ra ****

-Ông..ông là ai?_nó sợ hãi lùi lại phía sau

-Đừng sợ,ta là thần chết...nhưng ta không muốn cháu chết,cháu muốn đầu thai chứ?

-Ông nói dối,ông sẽ hại tôi _nó la lớn lên

Không..đi theo ta _ông nói rồi bế nó lên và cưỡi con ngựa bạch mã màu trắng chạy đi mất

(thần chết cười bạch mã cho nó oách ý mà ^^ đừng thắc mắc)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hoán Đổi

Một lúc sau, ông ta đỡ nó xuống ngựa rồi đưa nó đến một nơi rất kỳ lạ.

Phải chăng đây là Thiên Đường..hay là địa ngục nhỉ?

Nó thăm nghĩ rồi bước theo ông ta, trong lòng không một chút lo lắng có lẽ..nó đã chết rồi nên cũng không cần thiết phải sợ gì nữa.

Dừng lại một cánh cổng, ông ta chỉ tay vào kia rồi bảo nó:

-Bước vào đây

-Sao...sao lại bắt bước vào? Ông không vào sao?

-Nhìn vào trong đi, cháu sẽ hiểu tất cả

Nói xong, ông ta biến mất. Nó nhìn vào bên trong, kỳ thật, đó là một nơi trong rất cổ đại, nhưng cũng khá sang đối với thời cổ..lặng lẽ nép sau cánh cổng, nó nhìn thấy một cảnh tượng càng kỳ bí hơn. Một nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần có đôi mắt đen láy to và đẹp y hệt nó, mũi rất cao, môi đỏ và căng mọng, kết hợp với bộ đồ trong rất đẹp, không giống như váy dạ hội mà là một bộ váy cổ. Cô ta nằm bất tỉnh trên chiếc giường và bên cạnh là một nữ nhân khác, có vẻ như đó là a hoàn, cô ta đang chăm sóc cho tiểu thư của mình thì phải? Ừm, đúng rồi là thế? Nó khẽ suy nghĩ

- Vào nhanh đi, cháu hãy làm nữ nhân đó _Giọng nói phía sau lưng nó bắt ngờ vang lại, nó giật mình, không thấy bóng dáng ai sau lưng mình nhưng lại nghe thấy, nó hơi run.

-Nhưng.. phải nhập vào người đó sao? _Nó hỏi lại tiếng nói đó

-Ừm, nhanh lên, không còn thời gian đâu

Một luồng gió mạnh thổi qua nó, nó bước nhẹ vào trong cánh cổng và một ánh sáng hiện ra....cuốn lấy nó. Ánh sáng chói chang ấy đưa nó bay nhẹ trong không trung, nó nhắm tịt mắt lại...khư khư giữ mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mạng Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tái Sinh

(Giờ nó đã chính thức qua cổ đại rồi, tụi sẽ xưng nó = nàng nha)

Nàng tỉnh dậy, dụi dụi mắt rồi há hốc miệng nhìn xung quanh. Không ngờ nàng đã nhập vào nữ nhân đó thật, nhìn lại nàng khẽ giật mình.. Thân thể nàng đã được thay đổi, không phải một nhóc cao 1m56 nữa mà là một thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp cao khoảng 1m68.

Khi nàng tỉnh dậy thì cô a hoàn vội bước vào, nhìn thấy nàng tỉnh cô ta liền chạy đến ôm chầm lấy nàng, mặt mừng rỡ:

-Tiểu thư, người tỉnh rồi..người có biết Tiểu Nhi Hoàn đã chờ người dậy rất lâu rồi không?

-chị...là..? _Nàng thắc mắc không hiểu đây là ai, lúc này đã nhìn nhưng vẫn còn chưa hiểu một số chuyện.

-Tiểu thư nói gì vậy, chẳng lẽ tiểu thư không nhớ Nhi Hoàn là ai?

Nàng lắc đầu. Phải rồi, đây là cổ đại vậy chẳng lẽ phải xưng như trong mấy bộ Phim mà nàng đã xem sao? nào là Huynh muội rồi đại tỷ mẫu thân ... hà? Vậy nơi đây ắt hẳn có vua rồi ,ăn mặc thế kia mà.. ?Nàng suy nghĩ

-Tiểu thư, không ngờ tiểu thư lại mất trí nhớ rồi

-Em...à,..Ta...bao nhiêu tuổi vậy?

-Hà? Cả tuổi mà tiểu thư cũng không nhớ sao? Tiểu thư cần Nhi Hoàn gọi đại phu không ?

-Không cần đâu, ta bao nhiêu tuổi? Là ai?...Còn nữa...đây là lãnh thổ quốc nào?

-Tiểu thư,người thực không nhớ??... Người năm nay 18 tuổi,là Thiên Kim Tiểu Thư của Lãnh Gia,tên Lãnh Tử yên Linh...còn đây là Biên giới Mạc Kỳ quốc.

-À...ra vậy,nhưng sao ta lại bất tỉnh?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 4:

-Dạ...lúc trước,phu nhân có hứa gả Tiểu thư cho tam vương gia Mạc Vũ hạo,nhưng trong ngày đính hôn tiểu thư bỏ trốn mất nên vương gia cho người tìm,lúc đó tiểu thư bị rơi xuống vách núi, Nhi Hoàn đã nhờ người cứu lên,và chăm sóc cho tiểu thư...chắc hẳn vương gia sẽ lại tìm tiểu thư nữa thôi..

-Cái gì??????? Đính hôn.....?? vậy ta phải gả chocho....Tam...vương gia sao?

Nàng trợn mắt ngạc nhiên.Ở đâu ra cái luật hôn với chả ước thế?Suy nghĩ mà đau đầu?Chết rồi hay hẳn là người vừa già vừa xấu nhỉ?hay là..lại một tên sâu rọu...Đại loại thế nhỉ?Cũng có thể lắm chứ.Nhưng cũng phiền thật chứ,thời hiện đại đâu bị ép buộc phải có hôn ước kiểu này đâu..?Nàng đắm chìm suy nghĩ

-Tiểu thư...

-Hả?Nàng giật mình,roi cái bịch ra khỏi suy nghĩ viển vông của mình

-Tiểu thư có vẻ rất sợ...nhưng tam vương gia cực kỳ tốt đấy,nghe nói..là một người Văn võ song Toàn,còn rất là tuấn tú..

-Nhi Hoàn,cho ta hỏi...hắn bao nhiêu tuổi vậy?

-À...tiểu thư-vương gia 19 tuổi

-Trẻ vậy sao?_Nàng thần thờ,nói thực như vậy chả trẻ gì đâu,hơn tuổi thật của nàng những 6 tuổi,cái quái gì thế không biết.Nhưng cũng may là nàng đang mang thân xác người 18 tuổi nên không sợ lộ..kaka...Nàng cười gian gian

-Tiểu thư...tiểu thư đã tỉnh lại,hay chúng ta về Lãnh Gia đi,phu nhân rất lo cho người?

-Ồ...được thôi

-Tiểu thư thật lạ,không sợ về gia trang như trước nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 5:

__ Lãnh Gia Trang __

-Phu nhân,tiểu thư về rồi

Nàng vừa bước vào,Nhi Hoàn đã chạy đi gọi phu nhân,nàng quả thực không muốn đến nơi này,nhưng được trải nghiệm cỗ trang..Quả thật cũng thú vị đấy chứ

-..Con....Yên Linh _Bà ta bước ra nhìn thấy nàng thì ôm chầm lấy,quả thực cảnh tượng cũng như khi nãy Nhi Hoàn ôm nàng.Chắc hẳn đây là mẹ của người tên Linh gì đó.nàng lại lần nữa suy nghĩ

-Bà..là..mẹ ta sao?

-Hả...??Yên...yên...Linh con không nhớ...ta là ai sao?

Bà dường như suy sụp,người con gái và mang nặng đẻ đau lại hỏi bà có phải mẹ của nàng không. Thật đau lòng

-Phu nhân,tiểu thư...bị mất trí nhớ

Đúng lúc đấy,Nhi Hoàn bừng trà ra,đỡ bà ngồi xuống rồi vuốt lưng và nhẹ nhàng để bà bình tĩnh rồi nói.

-Vậy...là con thực không nhớ ta sao?Yên Linh?

-Ta....nhưng...ta vẫn còn đây mà...ta sẽ cố gắng nhớ lại tất cả....

Nàng suy nghĩ đôi chút rồi chợt bật cười nhẹ nhàng,trấn an phu nhân trước mặt,cũng như có ý muốn ở lại đây để dung thân.

Bà ta mỉm cười nhẹ rồi ôm nàng,nàng cũng ôm đáp trả bà..một cách ấm áp đầy tình mẫu tử.

-Không sao,dù con mất trí nhớ...ta vẫn sẽ luôn yêu thương con,Yên Linh ngoan của ta...

-Mẫu...thân..vậy..cha đâu rồi?

-Hả...??

Đúng lúc nàng hỏi một câu thì bà ngớ ngẩn,sững người lại...Nỗi đau ấy hình như lại cào xé vết thương lòng của bà nữa rồi.

-Tiểu thư à...người đừng hỏi nữa...phu nhân sẽ đau lòng đấy?

-Tại sao...??

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 6:

Nàng thắc mắc không hiểu,rốt cục cha của Yên Linh đó bị gì,sao nhìn lão phu nhân kia có vẻ đau khổ thế kia.

-...Cha con...đã mất rồi

Bà cố nói to từng chữ,lòng thì đau như cắt.Nhưng bà cũng rất thắc mắc chẳng lẽ con gái bà lại không hiểu lòng bà...lại khơi dậy nỗi đau của người khác ư??

-Mẫu..thân.....con ..xin lỗi,con..sai rồi,con không có ý nhắc đến nỗi đau của người đâu.....

-Không sao,ta hiểu con mà..Linh Nhi ...hai ngày nữa con phải thành thân với Tam vương gia..nhanh chóng chuẩn bị đi..

Bà ta cố gắng trấn an tinh thần của mình,rồi chợt nhớ ra chuyện hệ trọng trước mắt ,nhìn nàng âu yếm

-Hả????????Hai ngày nữa sao.....sao??

Nàng giật mình,la lớn lên...Ôi trời,đâu nàng quay vòng vòng...sao lại bắt buộc người ta quá đáng thế chứ.Thành thân..vậy là nàng bị ràng buộc rồi?Sao có thể bắt một con nhỏ 13 tuổi đi lấy chồng??Á đúng rồi..giờ nàng đang vào vai 18 tuổi mà?Nàng lần nữa suy nghĩ.

-Sao vậy..Linh Nhi ..hôn lễ này..là do cha con trước khi mất đã có tâm nguyện để lại...con phải hiểu ý của cha con chứ

-Nhưng...nhưng...con.....-ĐƯỢC RỒI,hai ngày nữa thì hai ngày nữa

Nàng bực mình ngồi bịch xuống ghế,ngoảnh mặt đi nơi khác..Có vẻ nàng đang giận bà ta rồi,ép buộc hôn lễ thế này mà

-Linh Nhi...con hãy nghe lời ta...chịu khó chuẩn bị cho lễ thành thân..Mẫu thân sẽ cho con gặp vương gia..đêm nay vương gia sẽ đến nhà chúng ta..

-Hả????Mẫu thân..người nói.....sao cơ???

-Thôi nào...Nhi Hoàn,cô dẫn tiểu thư về phòng nghỉ ngơi..sắp xếp một phòng cho vương gia nữa

-Vâng,thưa phu nhân

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Gặp Mặt Vương Gia

..Đêm hôm đó...

-Phu nhân,vương gia đến rồi.

Nhi Hoàn bước vào đại sảnh tiếp khách rồi chạy đến nơi bà.Bà cười một cái thật mãn nguyện rồi bước ra ngoài.

-Chào...vương gia

-Bá mẫu..người vẫn khỏe chứ ah~

-Khỏe khỏe,vương gia lúc nào cũng quan tâm ta..ta rất vui...có thể giả linh nhi cho con, ta an tâm lắm.

-Bá mẫu khách sáo rồi

Hắn cười cười một cách bí ẩn,lòng rất vui...bởi vì hắn thực sự rất thích nàng.Còn được bá mẫu kính trọng như thế thì quả thực là cơ hội rất tốt.

Đúng lúc ấy,nàng bước ra trong bộ trang phục mới.Tóc dài thả xuống ngang eo,đôi mắt được đánh ít phấn,môi được tô son nên trong nàng rất xinh đẹp.Nàng đến cạnh mẹ rồi hành lễ kiểu cô trang mà nàng thường thấy trên phim

-Chào vương gia,lâu rồi không gặp ngài

Hắn đơ ra vài giây.Sao hôm nay cô ta khách sáo quá nhỉ?Mọi hôm còn chẳng thèm nhìn mặt ta nữa mà...Thật là kì lạ...Hắn nhíu mi suy nghĩ

-Vương gia,chúng ta vào nhà dùng cơm chung đi

Nàng thấy hắn đơ ra,thì nghi ngờ tài diễn xuất của mình..Hay là bị lộ rồi nhỉ?Dùng cái trí thông minh của mình nàng tìm cách đánh trống lảng để hắn khỏi suy nghĩ bậy bạ về thân phận nàng.

Hắn cười rồi gật đầu,đi vào bên trong...Nàng khoác tay hắn thân mật,hắn cũng rất hạnh phúc ôm lấy eo nàng...Nàng thở dài khó chịu,nhớ đến những điều lúc này mẹ nàng đã dặn:

-Con phải thân mật với vương gia một chút,nếu con còn hành động như lúc trước ta là người bị liên lụy đấy

-Vâng ạ...

(Chương này ko hay lắm vì tg đang bận thi.nên dường như tâm trạng bị xáo trộn.tác giả sẽ cố gắng hơn)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 8: Chương 8:

Sau bữa cơm gia đình thân mật,nàng cùng phu nhân và vương gia ra đại sảnh gia trang để trò chuyện.Lúc này nàng mới lo lắng thực sự,đêm khuya rồi,ở một nơi cùng nam nhân này thật không tiện,vừa nghĩ nàng vừa hồi hộp .Không khí lúc này ngột đến nghẹt thở.

Nhưng đó là đối với nàng thôi,còn với phu nhân và vương gia lúc này đang rất vui vẻ uống trà,thấy nàng có vẻ buồn,hắn lên tiếng:

-Linh Nhi,muội sao vậy?

-Hả?...À..vương gia ta không sao,chắc..ta hơi mệt thôi..Người đừng lo.

Hắn khẽ nhăn mặt rồi đặt cốc trà xuống,rồi đi về phía nàng,ngồi xuống cạnh nàng :

-Nếu mệt thì nghỉ đi,đêm nay ta sẽ ngủ cùng nàng nhé

Nàng nghe được câu đó của hắn thì tròn mắt ngạc nhiên?Nàng với hắn là nam nữ,nam nữ thì phải thụ thụ bất tương thân,sao lại....@@ càng nghĩ nàng càng rối:

-Vương gia..ta và người...sao có thể ngủ chung,Nam nữ thụ thụ bất tương thân mà..

-Haha..

Chưa kịp để vương gia lên tiếng,mẹ nàng(ý là phu nhân Lãnh Gia)cười rồi lên tiếng:

-Linh Nhi à,con sắp trở thành vương phi của vương gia rồi,việc này rất bình thường mà..con phải tập quen dần đi

-Nhưng...mà...con

-Không nhưng ..nhì gì hết,con nghe lời ta đi

-Bá mẫu,không sao mà.Nếu nàng ấy không muốn ta không ép đâu

Phu nhân lắc đầu rồi nhìn nàng,như muốn ra hiệu gì đó,lúc này nàng mới nhớ tới lúc nãy mẹ nàng dặn:

- Ta nói gì con phải nghe,tuyệt đối không được cãi lời

Nàng hơi bối rối,trở lại với hiện tại rồi nhìn vương gia trước mặt:

-Vương gia...không sao,ta sẽ ngủ cùng người.

Hắn cười,trong lòng thấy hạnh phúc lạ thường.Nàng không như những lần trước,nghe lời quá đi mất.Nói chung ngoài 2 chữ đáng yêu chẳng gì so sánh được nữa.

-Vậy..đêm khuya rồi,vương gia..mau về khuê phòng nghỉ ngơi đi

-Vâng,bá mẫu hảo mộng ạ.

-Đề Nhi Hoàn đưa vương gia và tiểu thư về phòng,mời người theo lối này

-Cảm ơn

Hắn cười rồi kéo tay nàng đi cùng Nhi Hoàn về phòng

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Một Đêm Dài...

Bước vào phòng nàng hắn nhìn xung quanh rồi cười tí mắt,phòng nàng thật đẹp.Khung cảnh xung quanh chỉ toàn màu tím thôi,nàng nhìn sắc mặt hắn thật kỹ, lo lắng không biết tiếp theo hắn định làm gì nàng.Nhi Hoàn nhìn thấy cảnh đó thì vội bước ra ngoài để 2 người được riêng tư.Nàng lại tiếp tục suy nghĩ..

Nếu hắn là người tốt,sẽ không động đến nàng mà ngủ yên..Còn nếu hắn là người xấu thì....

Càng nghĩ càng rối!! Hic hic..nàng khóc thầm,từ khi đến thế giới cổ đại này thì nàng suy nghĩ nhiều hơn,chắc có ngày tổn thọ mất thôi!!!

-Linh Nhi

Bất chợt hấn nhận ra ánh mắt nàng nhìn về phía hấn,lên tiếng gọi làm nàng giật mình:

-Hả?...Vương gia?

-Sao nàng nhìn ta vậy?Ta biết ta đẹp nhưng đêm khuya rồi chúng ta nên đi ngủ thôi

-À...ùm...vương gia..chúng ta đi ngủ..vương gia không thay quần áo...sao?

-Hả?

Hấn hơi ngạc nhiên?Từ "quần áo" hấn chưa bao giờ nghe.Nàng lúc này mới nhìn thái độ hấn thì nhớ ra,đây là cổ đại thì vội sửa lời:

-Ý ta là y phục của người,người không thay sao?

-Ừm,ta coi ra là được,dù sao còn trang phục bên trong mà

-Coi sao???

-Ồ,có gì sao?hay nàng muốn.....

Hấn thấy sắc mặt nàng hơi lạ,nên cười trêu nàng một cái.

-O...vương gia muốn ta coi cho người sao?

-Ừ,nàng làm được không?

-Ta....ta chưa quen coi đồ cho người khác..

Nàng lấy một lý do khác để biện minh,thực sự thì nàng không biết coi đồ kiểu nào ấy chứ,chỉ biết mặc vào thôi à ^^ Nàng cầu khẩn cho hấn đừng bắt nàng coi đồ giùm hấn.

-Đi mà...ta muốn nàng giúp,được không?

-Ta....ùm..thôi được,nhưng....ta không biết coi đâu đây

Hấn nghe xong bật cười,xoa đầu nàng rồi chỉ cho nàng cách coi,với cái đầu thông minh của nàng đã coi được trang phục ngoài của hấn...Nhưng xong xuôi thì nàng hơi ngượng.

-Vương gia,ta đi ngủ trước đây..

-Ừm,ta ngủ cùng giường với nàng

-Ngủ chung sao???

-Thì đã nói cùng phòng thì phải chung giường mà

hấn cười gian rồi nhìn vào đôi mắt ngây thơ đang trợn ngược của nàng.Nàng đành im bất bước lên giường nằm xuống,nhưng lại rất lo lắng.Thấy nàng như vậy ,hấn lấy một đồng sách bên tủ nàng kê ở giữa:

-Thế này được chưa?Có ranh giới rồi,nàng khỏi lo ta làm gì nhé

Hấn cười rồi leo lên giường và nằm ở phần giường của mình.

Đã hơn canh hai rồi mà nàng vẫn chưa ngủ được,nhìn hấn ngủ ngon thế kia mà nàng thấy thật muốn.Chả là nàng không quen ngủ ở thế giới cổ đại này đâu,không khí thật ngọt ngào,khó chịu nữa.Lại còn phải ngủ chung với cái nam nhân không biết chui đâu ra nàng thấy thật là mệt mỏi,tâm không yên.

Bất chợt thấy khuôn mặt hấn,lúc này nàng mới ngắm kỹ lại.Quả thật hấn thật tuấn tú,cặp lông mày rậm màu đen là điểm nổi bật nhất,rồi đến đôi mắt 2 mý đen láy,và đôi môi đỏ tạo thành một đường cong trên khuôn mặt hoàn mỹ.

-Wao,nhìn kỹ hấn thật đẹp trai,lấy hấn cũng có lợi cho con mắt đó chứ

Khen hấn một câu rồi nàng tự cười thầm rồi đưa tay xoa má hấn một lúc ,rồi tiện ghé sát mặt nàng vào mặt hấn nhìn kỹ hấn hơn:

-Đôi mắt y hết anh trai mình

...,nàng lại vuốt vuốt tóc hấn rồi thăm nhủ:

-mùi hương thật tuyệt

Ngắm hấn mãi,nàng bắt đầu gây ra cảm giác không cự lại được,nàng chính xác muốn hôn hấn.Cũng muốn thử xem cảm giác hôn một người con trai là như thế nào.

Nghĩ là làm,nàng tiến sát về môi hấn,rồi đáp nhẹ một nụ hôn,nhưng hình như tim nàng đập loạn xạ hơn rồi....Nghĩ lại nàng thật biến thái,sao lại làm việc này với một nam nhân chứ nhỉ!

Bỗng nàng có cảm giác như mình bị kéo sát vào hơn,thì ra hấn đã thức rồi,hấn kéo nàng về phía người mình rồi hôn lại nàng một cách thật nồng nàn và ngọt ngào:

-O,thả ta ra đi

Nghe nàng nói xong,hấn buông nàng ra rồi cười :

-Nàng định hôn trộm ta đó à,sao không để đêm tân hôn...ta sẽ cho nàng hôn thỏa thích

-Hứ,ngươi...thật biến thái

-thế không phải nàng biến thái trước sao?? Hay muốn cùng ta động phòng trước khi thành hôn ?

-Ngươi..ngươi thật là ...đáng ghét quá

Nói xong,nàng ngoảnh mặt về phía phần giường của mình rồi nhắm mắt lại ngủ.Chỉ còn mình hấn đang ngồi cười tự ki một mình.Nàng đúng thật thú vị và đáng yêu,nương tử của ta.hấn suy nghĩ rồi cũng nằm xuống đi ngủ.

** Hôm sau **

- Tiểu thư,vương gia...đã sáng rồi,2 người mau dậy đi

Nàng vừa mở mắt ra thì thấy Nhi Hoàn đang bung chậu nước rửa mặt của mình vào phòng rồi đặt trên bàn rồi nhìn nàng và hấn.Hấn cũng vừa lúc tỉnh dậy thấy nàng thì cười một cái thật tươi ,sau đó ngồi dậy:

-Nhi Hoàn,cô..đưa vương gia ra ngoài giúp ta đi

-Thưa tiểu thư...nhưng..

-Nhanh đi..-Nàng nói rồi quay sang hấn-Vương gia,ngài mau ra ngoài đi,bốn tiểu thư ta phải thay y phục,không lẽ ngươi muốn nhìn

-Được thôi,ta ra ngoài,không cần Nhi Hoàn đưa đi

Nói xong,hấn bước ra ngoài rồi mỉm cười nhẹ nhàng.

Còn lại nàng và a hoàn ở trong này,nàng mới thở phào nhẹ nhõm rồi tới chậu nước trên bàn rửa mặt :

Nhi Hoàn bước đến cạnh giường nàng và dọn lại gọn gàng rồi bất chợt ngạc nhiên:

-Tiểu thư,sao người và vương gia lại dùng sách để phân chia ranh giới vậy?

-À...ta sợ hấn làm gì ta thôi

-Tiểu thư,ngươi chấp nhận vương gia đi...Nhi Hoàn nghĩ vương gia rất tốt mà,lấy vương gia tiểu thư rất hạnh phúc đấy

-Hấn thì tốt cái gì,hấn thật biến thái..còn dám..hôn....ơ.....khôngkhông có gì... .

Nàng nghĩ lại chuyện tối hôm qua tức điên lên rồi định nói ra cho cô a hoàn biết

-Tiểu thư,...không lẽ vương gia cưỡng hôn người sao?

-À...không ...cô nghĩ gì vậy chứ....mà thôi...mau giúp ta chuẩn bị đi tắm

-Dạ..vâng

Nói xong,Nhi Hoàn lấy bộ y phục màu tơ đào bên tủ của nàng rồi để trên bàn ,sau đó đi chuẩn bị nước tắm cho nàng rồi bước ra ngoài,vì tiểu thư thật

của cô thường thích tự tắm.

Khi tắm xong,ngâm mình trong nước nàng mới ngán ngợ nhớ lại đêm hôm qua,rồi cười khúc khích:

-Cảm giác lạ thật đấy..

Tắm xong,nàng bước ra ngoài và tự thay y phục rồi bước ra đại sảnh,nhưng lại nhẩn mặt khi thấy tên vương gia biến thái kia vẫn chưa về phủ

-Linh Nhi,con mau lại đây...ăn sáng cùng chúng ta đi

-Vâng...nhưng sao....-Nàng thắc mắc rồi ánh mắt nhìn sang hấn- Vương gia không về phủ sao?

-Ta được hoàng thượng ban hôn ước với nàng mà,nên có vài ngày để chuẩn bị cùng nàng...

-Ra vậy...

Nói rồi,nàng thở dài bước về phía cái bàn ăn và ngồi xuống,cầm đĩa lên và gấp thức ăn bỏ vào chén.

Ăn xong,nàng và hấn đi dạo quanh gia trang một vòng rồi dừng lại trước một nơi rất rộng.Hình như đây là nơi cưỡi ngựa,nàng nhìn thấy thì vô cùng thích thú,reo lên:

-A.....ta muốn cưỡi ngựa

-Nàng muốn Cưỡi ngựa sao?Có biết cưỡi không

_nàng lắc đầu

-Vậy để ta dạy cho nàng nhé

Hấn nói xong thì chạy đến phía chuồng ngựa dắt ra một con bạch mã đẹp nhất,màu trắng tinh.Lúc này nàng mới sững người...đây rõ ràng chính là...con ngựa bạch mã cái người xưng thần chết đó cưỡi mà?Nàng suy nghĩ rồi theo hấn ra sân

-YYa..nàng mau leo lên đây đi

Hấn nói rồi giật dây cương một cái,sau đó kéo nàng lên yên ngựa.

-00a...thú vị quá

Vừa đi nàng vừa nắm chặt lấy dây cương,cười đùa vui vẻ với hấn...

Một lát sau khi hấn dạy cho nàng...,có vẻ nàng cũng đã quen thuộc với con ngựa này nên có thể nói là cưỡi được rồi,nhưng vẫn giả bộ không biết cưỡi để được hấn cho đi nhanh hơn:

-Nàng vẫn chưa đi được sao_hấn

-Ừm,đúng..ngươi cưỡi nhanh ta mới học được

-vậy nàng bám chặt nhé

-Được,mau điiiiiiiii

-Ya.....aaaaaaa

Hấn nói xong thúc ngựa chạy thật nhanh,con ngựa chạy vòng vòng quanh cái sân rộng.Bất chợt nàng vui quá,buông 2 dây cương ra và hét lên sung sướng thì như mất đà...Nàng rơi xuống đất,ngã lăn ra sân:

-...Linh Nhi,nàng không sao chứ???

-Ta không....À.._Nàng định nói không sao thì chợt nhú mi và lại chìm vào suy nghĩ:

* Hay là mình giả đau,hoãn hôn lễ cũng được chứ ta ,hihi,chắc không ai biết đâu* Rồi nàng nhìn vào chân ,nhưng chân bị trầy rồi.

-Nàng làm sao vậy?Bị ngã đau không?

Hấn leo xuống ngựa đỡ nàng đứng dậy lo lắng:

-Azza..vương gia à...Hức..hình như chân ta bị trẹo rồi,ngươi ta đau ê ẩm...hình như ta gần chết rồi...chắc nên hoãn lại hôn lễ của ta với ngươi thôi

- Nghiêm trọng thế sao?

[lời t/g: mọi người,tại sân truyện toàn bị lỗi nên tình trạng truyện mình cập nhật đang Update mà toàn trở thành Full không đổi được thôi.Nếu thành Full rồi thì xin lỗi mọi người nha,với lại cái ảnh bìa mình cũng không cập nhật được,nếu cập nhật được là do may mắn!!! Xin lỗi mọi người ạ...Tác giả hứa sẽ cố gắng post đều,lịch post của tác giả là mỗi tuần 5-7 chương hoặc nhiều hơn nha =>),không theo số lượng độ dài mà post cho hết chương thôi ak^^,chap sau sẽ có nhiều điều thú vị hơn..m.n chú ý đón đọc nha...còn nữa ạ,tác giả chưa đủ tuổi + đầu...nên không biết post cảnh xuân gì đó,..thông cảm]

- Ừm.Ta đau chân quá,vương gia dìu ta về phòng đi..

Nàng giả bộ đáng thương rồi nhìn hấn bằng ánh mắt ngây thơ.Thật sự tài năng diễn của nàng rất xuất sắc nên hấn tin ngay.

Hấn đỡ nàng dậy rồi hỏi han:" nàng đau lắm không,ta đưa đi đại phu nhé"

- Thôi thôi..ta chỉ cần nghỉ ngơi là khỏe,ta không đi đại phu

Nàng lắc đầu,nếu đi đại phu thì nàng sẽ bị phát hiện giả bệnh thôi!!!

- Ngoan nào,ta đưa đi đại phu nhé,nàng lên ta cõng đi

- Ừm...thôi được

Nàng mỉm cười rồi leo lên lưng hấn,trông hai người thật hạnh phúc.Đúng lúc đó,Nhi hoàn chạy ra sân ngựa và đưa theo một người mặc áo đen :

- Tiểu thư..người có sao không

- Hoàn,ta không sao,cô đừng lo...ta nghỉ ngơi là khỏe

Nàng nói xong thì quay mắt sang người mặc áo đen:" Ngươi là ai"

- Vương phi,thuộc hạ có chuyện cần bàn với vương gia,vương phi có thể cho thuộc hạ thời gian được không?

- Hắc Vương...ngươi về phủ trước đi _hấn chen ngang

- Nhưng vương gia,việc lần này rất hệ trọng,nghe nói hoàng thượng triệu tập các vương gia lại...nếu người không về cùng thuộc hạe là...

Nàng thấy tình hình gay go,liền xoa xoa lưng hấn:" Vương gia,ngươi về phủ đi...ta có Nhi Hoàn chăm sóc rồi"

- Nhưng nàng không sao chứ?

- Ừm.Ngươi đi đi,ta sẽ nhanh hồi phục

- Vương gia,chúng ta đi thôi _Nói xong,tên áo đen dẫn đầu và đưa vương gia ra khỏi gia trang mà chưa kịp từ biệt bá mẫu .

Còn lại nàng đứng đó nhìn theo bóng hấn đi,rồi Nhi Hoàn dìu nàng về phòng

- Tiểu thư,đại phu đến rồi

Nhi Hoàn mở cửa phòng nàng,rồi dẫn theo một người vào

- Ô...ta đâu có bảo cô gọi đâu

- Nhưng phu nhân dặn phải chăm sóc và xem xét bệnh kỹ cho người,thưa tiểu thư..

- Ừm..bảo ông ta khám đi

Đại phu tiến tới giường nàng đang nằm rồi bắt mạch,sau đó lại xem những vết thương trên chân ...Một hồi lâu kê đơn thuốc và bảo:

- Tiểu thư chỉ bị trầy xước ở vài chỗ,nhưng tinh thần đang rối loạn..cần nghỉ ngơi,như vậy sẽ ổn thôi.

- cảm ơn đại phu _Đúng lúc lúc đó,phu nhân bước vào rồi nhìn nàng và quay sang mỉm cười với đại phu thật thân thiện.

- Mẫu thân...

Nàng sững sờ khi nhìn thấy bà

-Con đó,sao lại không cẩn thận để ngã xuống vậy...con có biết sau ngày hôm nay,1 ngày nữa sẽ chuẩn bị hôn lễ rồi không?

-Con...con xin lỗi...nhưng con không sao mà _Nàng chớp chớp đôi mắt hồn nhiên của mình rồi nhìn bà

nhưng trong lòng thì buồn rười *vậy là không hoãn được hôn lễ....*

-Phu nhân...người đi nghỉ ngơi đi,nhi hoàn sẽ chăm sóc cho tiểu thư _Nhi Hoàn bê chậu nước ấm vào rồi lễ phép nói với phu nhân

-Ừm...vậy mọi việc nhờ cô...Linh Nhi,con nghỉ ngơi thật tốt ,mai ta sẽ cho người huấn luyện cho con khi vào phủ vương gia phải chú ý những gì..

-Vâng...mẫu thân cứ làm gì mình thích đi,con không có ý kiến

Nghe xong câu nói của nàng,bà bước ra ngoài cùng đại phu rồi đi mất.

Nhi Hoàn bước tới bên nàng rồi mỉm cười:" tiểu thư,người già bệnh cũng không qua mắt được phu nhân và đại phu đâu"

-Ừm,có lẽ...nhưng sao cô biết?

-Thì Nhi Hoàn hiểu tiểu thư mà,tiểu thư đâu muốn lấy vương gia...sớm..

-Ai nói ta thêm lấy hấn chứ..?

-Nhưng sao vương gia và tiểu thư trong đêm đó lại...

-Là do hấn thôi,cô đừng nói nữa ...ta muốn nghỉ ngơi,cô ra ngoài đi..

-Vâng,tiểu thư lát thức dậy nhớ ăn cơm Nhi Hoàn đặt ở bàn,Nhi Hoàn lui ra trước,mai tiểu thư phải dậy sớm để bị "huấn luyện" đó ạ..

-Ồm...ra đi...

Nhi Hoàn bước ra ngoài rồi đóng phòng lại.Nàng nằm trong rồi nhắm mắt suy nghĩ:" Rốt cục huấn luyện cái gì thế"?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Huấn Luyện(1)

**** Sáng hôm sau ****

-Tiểu thư,người dậy đi,trời sáng rồi..

Nhi Hoàn bê chậu nước rửa mặt vào phòng rồi gọi nàng tỉnh dậy

-Ừm,Hoàn...ngươi chuẩn bị y phục cho ta đi..

-Tiểu thư,Nhi Hoàn để y phục của người trên bàn.,lát tiểu thư rửa mặt xong hãy thay,tôi ra ngoài đợi tiểu thư..

-Hôm nay phải đi đâu sao?

-Tiểu thư không nhớ sao?Có khóa huấn luyện cho tiểu thư mà..

-À...ờ...ừm...ta biết rồi,nhớ rồi...cô ra ngoài đi

Nhi hoàn bước ra ngoài đứng đợi nàng,còn lại nàng ở trong đó thì vội vàng rửa mặt rồi thay y phục.Một lúc sau nàng bước ra ngoài:

-Đi thôi

-Tiểu thư,lát nữa người sẽ gặp một tổng quản,người đó rất nghiêm khắc nên người phải ăn nói cẩn thận..

-Ừm,ta hiểu

Rồi cô dẫn nàng ra phủ phía sau Gia trang ,nàng cũng hơi sợ...vì mấy khóa huấn luyện này nàng chưa hề tham gia,chắc là mệt và khó khăn lắm!

Vừa đến cửa phủ,cánh cửa được mở toang ra bởi bàn tay của một người trông rất mạnh khỏe,hình như là lính canh.Rồi một cô nương bước ra và đến bên cạnh nàng nói.

-Tiểu thư,cô đến rồi..mời vào lối này

Sau đó nàng đi theo cô nương kia vào một khuê phòng rất rộng,nơi đây gió thoáng đàng,lại có không khí rất trong lành:

-Tiểu thư,tôi là mama tổng quản ở gia trang,hôm nay tôi sẽ huấn luyện cho tiểu thư lại tất cả mọi thứ..

-Ừm.Nàng gật đầu

-Người đâu,lấy bộ uống trà ra đây_,bà ta ra lệnh cho vài người đứng cạnh cửa phòng,lập tức có người chạy đi lấy:

-Thưa tổng quản,đây.

-Đặt trên bàn

-Vâng _Nói xong,người đó vội chạy ra ngoài để mama tiếp tục làm việc

-Mời tiểu thư ngồi..

-Ta phải uống trà sao? _Nàng thắc mắc rồi ngồi xuống

-Đúng,tiểu thư thử uống xem nào,quy tắc uống...tiểu thư phải chú ý..

Nàng hơi nhăn mặt,cầm ly trà lên và uống liền một ngụm.Bà ta vội vàng lấy lại ly trà:

-Sai rồi,tiểu thư phải từ tốn uống,khi uống phải che miệng..

-Ừm...ta làm lại..

và cứ thế nàng phải huấn luyện một hồi lâu ,một canh giờ sau nàng mới được nghỉ ngơi

Nghỉ ngơi được một lúc,bà ta lại đến và giảng thêm một hồi đạo lý cho nàng,nghe mà nhức tai...Chẳng khác gì tiết Văn của nàng cả,nhưng có điều nàng thích Văn học hơn bị huấn luyện:

-Tiểu thư,người phải nghe rõ,khi đi phải chú ý không đạp vào chân váy,ăn nói từ tốn...không được cãi lại lớn tiếng với vương gia..càng không được xuống bếp,vì trong phủ đã có người làm rồi..bla...bla...

Cuối cùng,bà kết thúc bằng một câu:"Tiểu thư,người hiểu chưa"

-Hiểu rồi...hazz...ta muốn nghỉ ngơi..

Nàng gật đầu rồi nhăn mặt năn nỉ mama

-Được,tiểu thư nghỉ ngơi đi...lát nữa ăn trưa xong tiểu thư sẽ được học cách làm vương gia phải say mê mình,đây là vũ khí tối tân của gia tộc họ Lành,trong đêm động phòng...tiểu thư phải biết cách nắm lấy cơ hội..

-Hả??? Quyến rũ...cái gì mà động phòng nữa....?

-Sao tiểu thư ngạc nhiên vậy,chuyện này rất bình thường mà..._ Tổng quản ngạc nhiên,chẳng lẽ cô nương 18 tuổi như nàng lại không biết 1 chút về động phòng sao?

-Đâu có..nhưng ta..ta...ta thực sự không biết về "động phòng " đâu?

-Tiểu thư....nói gì vậy?

- Huhu,ta không muốn...đừng đầu độc tâm hồn ta mà...

-Tiểu thư,người lấy vương gia sao lại không biết về "chuyện đó" chứ?

-Bởi vậy,ngươi đừng dạy ta..

Đúng lúc đó,phu nhân bước vào và nói lớn:" Không được"

-Hừm,mẫu thân...

Nàng quay lại,nhìn thấy bà liền chạy tới bên cạnh rồi...làm vẽ mặt tội nghiệp:

-Con không muốn học chuyện đó..

-Không,con phải học

(Tác giả không rõ về mấy vụ này lắm đâu...nói qua lại là không biết gì nên đừng nghĩ oan cho mình)

Nghỉ ngơi được một lúc,bà ta lại đến và giảng thêm một hồi đạo lý cho nàng,nghe mà nhức tai...Chẳng khác gì tiết Vãn của nàng cả,nhưng có điều nàng thích Văn học hơn bị huấn luyện:

-Tiểu thư,người phải nghe rõ,khi đi phải chú ý không đạp vào chân vầy,ăn nói từ tốn...không được cãi lại lớn tiếng với vương gia..càng không được xuống bếp,vì trong phủ đã có người làm rồi..bla...bla...

Cuối cùng,bà kết thúc bằng một câu:"Tiểu thư,người hiểu chưa"

-Hiểu rồi...hazz...ta muốn nghỉ ngơi..

Nàng gật đầu rồi nhắm mắt năn nỉ mama

-Được,tiểu thư nghỉ ngơi đi...lát nữa ăn trưa xong tiểu thư sẽ được học cách làm vương gia phải say mê mình,đây là vũ khí tối tân của gia tộc họ Lân,trong đêm động phòng...tiểu thư phải biết cách nắm lấy cơ hội..

-Hả??? Quyến rũ...cái gì mà động phòng nữa....?

-Sao tiểu thư ngạc nhiên vậy,chuyện này rất bình thường mà..._ Tổng quản ngạc nhiên,chẳng lẽ cô nương 18 tuổi như nàng lại không biết 1 chút về động phòng sao?

-Đâu có..nhưng ta..ta...ta thực sự không biết về "động phòng " đâu?

-Tiểu thư....nói gì vậy?

- Huhu,ta không muốn...đừng đầu độc tâm hồn ta mà...

-Tiểu thư,người lấy vương gia sao lại không biết về "chuyện đó" chứ?

-Bởi vậy,ngươi đừng dạy ta..

Đúng lúc đó,phu nhân bước vào và nói lớn:" Không được"

-Hừm,mẫu thân...

Nàng quay lại,nhìn thấy bà liền chạy tới bên cạnh rồi...làm vẽ mặt tội nghiệp:

-Con không muốn học chuyện đó..

-Không,con phải học

(Tác giả không rõ về mấy vụ này lắm đâu...nói qua lại là không biết gì nên đừng nghĩ oan cho mình)

-PHỊCH

Tiếng bàn chân .Đúng vậy,một người trùm mặt nạ màu đen nhảy xuống từ trên mái nhà,ra tay hạ những tên ấy,kéo tay nàng chạy đi.Nàng nghĩ ngay ra là hẳn ta muốn cứu mình nên chạy theo.Một lát sau khi đã thoát khỏi những tên đó thì nàng mới kịp quay lại cảm ơn hẳn:

-Xin cảm ơn huynh..

Hắn chỉ nhìn nàng rồi bỏ đi.. biến mất không để lại một lời nào làm nàng ngờ ngác,giữa chốn đông người này, nàng phải làm sao để tìm Nhi hoàn đây?

Nàng lo lắng chạy đi khắp nơi,cái bụng cũng đã đói rã ra rồi..Bỗng một bàn tay kéo nàng lại:

-Tiểu thư..

-A,Nhi Hoàn....ta tìm cô này giờ

-Tiểu thư,người đi đâu vậy...làm tôi rất lo lắng..

-Ta...ta bị lạc,nhưng..huhu...ta sợ quá

Nàng khóc rồi ôm chầm lấy cô,như là mấy năm rồi không gặp cô vậy.Nhi Hoàn lúc này mới mỉm cười rồi trả lời tiếp:

-Tiểu thư,hoàng hôn xuống rồi...phu nhân rất lo lắng tiểu thư mau lên xe đi..

-Mẹ ta ư?

-Đúng,tiểu thư và tôi ra ngoài chưa thông báo,nên chắc người sẽ rất lo..

-Ừm,chúng ta về nhà thôi..

Nàng gật đầu rồi bước lên kiệu,trong lòng như đảo lộn?Nhà nàng ư?Nhà nàng đâu phải ở nơi này đâu?Mẹ của nàng là người ở thế giới kia mà?Tại sao nàng lại ngu ngốc sống ở nơi thế này...Mẹ ơi con nhớ mẹ....Anh trai,em sợ lắm !!

Ngắm nghĩ một hồi nàng thiếp đi trong mệt mỏi,Nhi hoàn nhìn tiểu thư thì thở dài :

-Tiểu thư không phải là tiểu thư của trước đây nữa!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thành Thân(1)

(Tác giả tua nhanh luôn nha mọi người)

**** Sáng hôm sau ****

-Tiểu thư,người mau tỉnh dậy đi

Nhi Hoàn dẫn theo 2 người nữa bước vào,khẽ lay người nàng.

-Mấy giờ rồi

-Tiểu thư..bây giờ là canh ba,tiểu thư mau dậy chuẩn bị thành thân đi

-Thành thân sớm thế sao?

-Nào...tiểu thư mau rửa mặt rồi chuẩn bị y phục và trang điểm lại

-Ừm..._Nàng gật đầu buồn rười,ngây tện thế đến rồi !!

Nàng rời khỏi giường rồi bắt đầu rửa mặt,sau đó 2 nữ nhân kia bắt đầu hóa trang cho nàng.

Đầu tiên,là bộ y phục phượng hoàng màu đỏ

-Tiểu thư,người đưa tay lên đi

-ừm..

-Tiểu thư,người quay sang bên một chút

-...-

-Xong rồi,tiểu thư,bây giờ tiểu thư ngồi yên để chúng tôi trang điểm cho người nhé

-Được_Nàng gật gù

-Nhi Hoàn,cô gọi thêm 3 người vào phụ ta nhé

-Được_Nhi Hoàn mỉm cười rồi chạy ra ngoài

Một lát sau,ba người nữa đi vào và bắt đầu quá trình làm tóc và trang điểm cho nàng.Nàng lúc này rất hồi hộp,không biết mình sẽ như thế nào trông bộ y phục này,và càng không nghĩ mình sẽ trở nên xinh đẹp hơn nếu trang điểm,vì nàng vốn không ưa gì cái lễ thành thân này,chỉ muốn phá tan nó là xong thôi!!

- Tiểu thư,người nhắm mắt lại đi

-ừm_Nàng nói rồi nhắm mắt lại,tim đập thình thịch

..

-Tiểu thư,trang điểm xong rồi,giờ đến làm tóc

-Làm đi_Nàng nhú mi

Và thế là họ lại bắt đầu "làm mưa làm gió" hóa phép trên mái tóc nàng:

-Tiểu thư,người đừng động đấy ạ

-Ừm,làm nhẹ ta đau..

-...-

Một lát sau

-Xong rồi đó ạ,tiểu thư mở mắt ra đi

-Oa....ta đây sao?_Nàng ngạc nhiên nhìn trong gương,lúc này nàng xinh đẹp như một tiên nữ giáng trần,thật không thể nào tin được,đúng là Make up xong có khác,nàng mỉm cười ưng ý

Lúc này,Nhi Hoàn bước vào và đưa cho nàng một quả táo,rồi nói:

-Tiểu thư,người cầm cái này thật chắc chắn để không run rẩy hồi hộp

-Được_Nàng cầm lấy rồi cười thật tươi,công nhận thành thân cũng vui thật chứ,tiếc là nàng không được mặc bộ váy cưới màu trắng thật sự thôi!

-Tiểu thư,đến giờ ra hành lễ rồi,phu nhân đang đợi

-Đi thôi_Nàng mỉm cười

Nhưng sao thế nhỉ?Nàng chợt thần người lại rồi lo lắng?Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây?Không lẽ phải...gặp mặt hán nữ!!

-Bây giờ tiểu thư phải đến để hành lễ với phu nhân,lát nữa chúng ta sẽ đi về phủ Vương gia

Nói xong,tất cả a hoàn xung quanh xúm lại cầm đuôi váy và đỡ nàng đi về đại sảnh

-Phu nhân,tiểu thư đến rồi..

Nhi Hoàn mỉm cười rồi thông báo với bà,sau đó quay ra nhìn nàng.Nàng bước vào trong trông bộ y phục thật đẹp và lộng lẫy,nàng tiến đến phía phu nhân:

-Mẫu thân

-Ừm,con gái ngoan,rất cục ta cũng đợi được đến ngày con được gả đi rồi!

-Mẫu thân...người thực sự muốn gả con đi sao,rồi sau này người sẽ như thế nào

-Thôi nào...bây giờ hãy cười lên,vương gia sắp đến rồi

-Vâng,con sẽ cố gắng làm tốt trách nhiệm của một vương phi

Đúng lúc đó,có người bước vào và rao to:

-Lang quân đã đến,mời tân nương ra kiệu

-Tiểu thư,người mau hành lễ với phu nhân đi_Nhi Hoàn nhắc khéo

-Mẫu thân...cảm ơn người đã chăm sóc con trong thời gian vừa qua,con đi đây

Nói rồi,nàng cúi người xuống đáp một lạy rồi ngẩng đầu nhìn phu nhân.Bà mỉm cười,nhưng đôi mắt đã hoeen đỏ,khẽ suy nghĩ trong lòng." Con sẽ hạnh phúc với vương gia"

-Tiểu thư,quên mất người mau đội cái này vào _Nhi Hoàn lấy tấm trùm đầu màu đỏ đội lên cho nàng

Nàng bước ra ngoài rồi nhìn vào trong,cũng có chút xót xa..vì nàng cũng thấy khá gần với phu nhân,có thể coi bà như mẹ nuôi vậy

-Nàng lên kiệu đi _Vương gia bước xuống ngựa rồi nắm lấy tay nàng,khẽ mở màn kiệu ra rồi mỉm cười

Nàng bước vào trong rồi kéo màn che lại,trong lòng khẽ buồn rầu...Chẳng lẽ...đã hết đường trốn rồi?Sau này sẽ phải sống làm sao?Nàng thở dài một hồi rồi ghi chặt quả táo trong lòng bàn tay...Đột nhiên nàng quên mất một điều:

-Á...chưa có ăn sáng??

Nàng nhú mi rồi suy nghĩ,sau đó lấy quả táo đó cắn một miếng,và tiện thể ăn hết cả quả...

Đoàn người vừa dừng tại phủ vương gia thì mọi tiếng kèn đều dừng lại.Hắn nhảy xuống ngựa sau đó chạy qua chỗ nàng đang ngồi ,mở nhẹ tấm màn kiệu ra ,rồi đỡ nàng xuống:

-Tiểu thư,đề Nhi Hoàn đỡ người một tay

Đúng lúc đó,Nhi Hoàn bước đến mỉm cười,một tay đỡ nàng rồi cùng nàng bước vào trong.Hắn thấy có cô đến rồi nên vào trong phủ trước đội,lúc sau nàng mới vào trong và đi ngang hàng với hắn.

Người chủ trì nhìn hai người rồi mỉm cười:

-Đến giờ làm lễ,mời tân lang tân nương vào hành lễ

Nàng mỉm nhẹ rồi tiến vào bên trong cùng hắn,sau đó chuẩn bị cúi đầu:

(Xin lỗi m.n vì mấy hôm nay mạng yếu và mình bận nhiều nên chưa ra nhiều chap được,hôm nay mình đăng bù nha...các bạn đọc nhận xét ở dưới hộ mình nha)

**** Quay lại truyện ****

- Nhất bá thiên địa

Một lạy

- Nhị bá cao đường

Hai lạy

-Phu thê giao báí...

Nàng và hắn đối diện với nhau,hắn khẽ nở một nụ cười tà mị cười tiếp lạy thứ 3.Xong xuôi,ông chủ trì mới lên tiếng:

-Hoàn lễ...mời mọi người nhập tiệc

Nhi Hoàn dẫn nàng đi tìm phòng của nàng và hắn . Vừa bước vào trong nàng đã kêu cô ra ngoài để mình nghỉ ngơi,tháo khăn trùm đầu ra,rồi đi đi lại lại lo lắng.Trong lòng nàng bây giờ rất sợ...nàng bây giờ thực muốn quay lại thế giới của mình thôi,ở đây thật rắc rối.Nàng thấy có thức ăn trên bàn thì lại gần ngồi xuống ăn một cách tự nhiên và thiếp đi trong một mõi..

** Buổi tiệc thành hôn của nàng có cả hoàng thượng tham dự nên rất long trọng mà nàng không hề biết.Ở bên ngoài đại sảnh tiếng nhạc vang lên liên hồi,nhiều kỹ nữ được thuê về múa hát rất vui vẻ.Các vương gia khác cũng có mặt để chúc mừng hắn và nàng nên dường như buổi tiệc tàn rất muộn..Sau buổi trưa thì chiều lại bắt đầu,nàng thực không hiểu nổi sao lễ thành hôn ở đây phiền phức như vậy.Cứ ở suốt trong phòng hoài cũng chán,nàng gọi Nhi Hoàn dẫn ra hoa viên đi dạo...rồi đến tối mới trở lại khuê phòng **

..... Tối

-Cốc cốc... _Có tiếng gõ cửa,sau khi tiệc tàn hắn cũng đã trở về phòng rồi....nàng bước ra cửa rồi mở cho hắn vào,thấy hắn say rồi nên đỡ hắn vào trong rồi cho hắn nằm xuống giường...

- Phiền quá,ngươi định hành hạ ta sao...Tam vương gia

Nàng tức giận đá vào chân hắn một cái rồi ngồi phịch xuống ghế.Đêm khuya rồi.....lại phải ngủ với hắn...Bực chết mà...Nàng suy nghĩ triền miên rồi thiếp đi.....

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

*** Sáng hôm sau ***

"Tiểu thư,sao hôm nay người dậy sớm thế? " Nhi Hoàn vừa đi ngang qua hoa viên,có ý định gọi nàng dậy thì thấy nàng ngồi bên đó.

Trong nàng có vẻ mệt mỏi,cô cảm thấy tò mò không biết nàng bị làm sao?

" Nhi Hoàn,ta không thích làm vương phi" Nàng nhăn mặt,nhìn cô với ánh mắt đáng thương vô (số) tội.

" Tiểu thư...vương gia rất tốt mà,sao tiểu thư nói vậy...không phải tiểu thư cũng bằng lòng về vương phủ rồi sao"? Cô nhú mi rồi cô đưa ra lời khuyên tốt nhất cho nàng

Nàng nghe xong câu nói thì thở dài ,thôi vậy dù sao cái gì đến cũng đã đến...ta đành chấp nhận thôi! Nàng nghĩ thầm rồi nói:

" Nhi Hoàn à,cô cho người chuẩn bị canh tắm bỏ cho vương gia đi,hình như tối qua hần rất say"

" Tiểu thư..phu nhân dặn tiểu thư phải gọi vương gia là phu quân..."

" Ừm,biết rồi...lát người đem canh cho vương gia nhé,ta đi dạo đây" Nàng gật đầu rồi đứng dậy,sau đó chạy đi mất.

Nhi Hoàn chỉ biết tuân theo,cũng không lo lắng nàng đi lạc vì vương phủ này hôm qua nàng thăm dò đường rồi,vấn đề an toàn thì cũng không là gì đối với nàng.

Nàng loay hoay trong hồ sen ở hoa viên ngắm nguyệt rồi đi sang phòng bên cạnh,khẽ nhìn vào,nàng ngạc nhiên:

" Hần dậy khi nào vậy...mà hần đang làm gì đó nhỉ"?

Nàng nhón chân nhìn qua khe hở ở cửa sổ rồi nhú mi...ra là duyệt tấu chương! Nàng suy nghĩ 1 lát rồi gõ cửa:

" Vương gia à....cho ta vào trong nha"

" Linh Nhi? ..Ồ nàng vào đi" Hần mỉm cười khi nghe tiếng nàng,rồi sau đó đứng dậy bước ra mở cửa,nàng thấy thế chạy tót luôn vào bên trong

Căn phòng rộng quá! Đó là suy nghĩ của nàng...

p.s: (các bạn đọc giả nhận xét văn phong cho mình nha.....mình không biết là đã đỡ hơn chưa nữa)

" Vương gia,người đang duyệt tấu chương? Không phải chỉ hoàng thượng mới làm việc này sao?" Nàng lại gần bàn hần rồi ra vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy một đống sổ sách và văn bản

" Không chỉ có hoàng thượng,mỗi vương gia được chia ra nhiều phía cai quản mỗi vùng..ta quản vùng này nên phải duyệt thôi..vì có nhiều vụ việc quá" Hần nhăn mặt rồi mỉm cười trả lời nàng

" Ra thế..vương gia,người dậy sớm thế ? mà đêm qua người rất say mà....có sao không đó"? Nàng nhìn kỹ hần rồi hỏi

" Yên tâm,ta đã uống canh giải rượu rồi."

Đúng lúc đó,Nhi Hoàn bước vào,đặt một chén canh trên bàn rồi nhìn nàng và hần:

" Vương gia,vương phi...sáng hảo ạ...Vương gia đây là canh vương phi chuẩn bị cho người,người dùng đi...tôi xin cáo lui"

Nói xong,Nhi Hoàn bước ra để hai người đứng lại đó.Một nam nhân thì đang mỉm cười sung sướng,một nữ nhân thì im bật lo lắng.

" Cảm ơn nàng nhé,ta sẽ uống hết bát canh này" Hần nhìn nàng vui vẻ rồi cầm chén canh lên uống hết không còn một chút nào.

" Vương gia uống từ từ thôi" Nàng lo lắng

" Haha,nương tử ta thật quan tâm ta nha" Hấn cười rồi kéo nàng về phía mình

" vương gia...ngươi định làm gì thế?" Nàng ngạc nhiên,hơi nhú mi nhưng cũng chỉ trong chốc lát lại trở về tâm trạng bình thường

" Ta với nàng đã thành thân rồi,nàng gọi ta là phu quân đi"

" Nhưng...ta chưa quen...." Nàng viện lý do rồi quay mặt lảng tránh,mặt nàng đỏ như gấc,thực sự là rất ngại.

" gọi đi nào ái phi của ta" Hấn nhìn chằm chằm nàng rồi nói như ra lệnh

" Ừ....được....phu quân " Nàng cất tiếng nói rồi cúi gằm mặt xuống

" Thôi nào,bây giờ chúng ta cùng đi ăn nhé " Hấn mỉm cười,kéo tay nàng đi về phía đại sảnh.

" Nàng thấy thế nào" Sau khi ăn xong,hấn bắt gắp hỏi nàng một câu,cũng khá tò mò vì đây là lần đầu nàng ăn những món hoàng tộc quý hiếm.

" Vị nhạt nhẽo " Nàng chỉ nhú mi rồi trả lời,phải nói quá nhạt ý chứ,thức ăn chỉ mang mùi chém giết nhau,đồ kỵ và thù hận thì đâu ra mà ngon được.

" Thế à,chắc không vừa miệng,lần sau Nhi Hoàn sẽ nấu cho nàng nhé" Hấn gật đầu rồi cười làm ai đó phải vui lên một chút và trong lòng thì rất âm ỉ

Đang nói chuyện vui vẻ thì một lính canh chạy vào,cầm theo một bức mật thư thì phải? Vì trông nó được thiết kế rất lạ và không có chỗ mở.

Hấn đứng dậy bước ra nhận bức thư rồi cầm kiếm chém nửa bức và bắt đầu đọc,đọc xong hấn mới nhú mày và bất giác phàn nàn:

" Hoàng huynh lại sai mình đi"

" Có chuyện gì vậy?," Nàng thấy sắc mặt hấn nên bước ra ,lòng tò mò xen lẫn lo lắng

" Nàng đọc đi" Hấn đưa cho nàng bức thư rồi cầm ly trà lên uống,có thể thấy bây giờ hấn rất bức mình

" Du tuần? Hay đó chúng ta đi cùng nha" Nàng vừa đọc xong thì cười tít mắt,nũng nịu nhìn hấn

" À....nếu nàng thích ta sẽ đưa nàng đi" Hấn nghe nàng nói,thì thay đổi thái độ cười trả rồi kéo nàng vào lòng.Nàng khẽ bật cười một cái rồi đẩy hấn ra.

" Vậy mai đi luôn nha"

" Được,nàng chuẩn bị y phục đi" Hấn gật gù

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Du Tuần

....Hôm sau

" Nàng lên xe ngựa đi" Hấn mỉm cười sau đó đỡ nàng lên,và cùng trèo lên xe bắt đầu đi.

Vì đây là du tuần nên hấn chỉ cho phép vài vệ sĩ và Nhi Hoàn đi cùng để tiện chăm sóc bảo vệ,không cho nhiều người theo được.

Đường đi rất gấp ghe nên xe ngựa cũng không chịu được,ngiên ngửa làm nàng suýt nữa ngã vào lòng hấn.Trên đường đi,cây cối rất đẹp,toàn là những sinh vật "lạ" nàng chưa nhìn thấy ở thế kỉ 21,cây nào cũng quý hết,nếu nàng lấy về trồng bán đi chắc chắn sẽ giàu to.Nhưng đó chỉ là suy nghĩ nhất thời của nàng thứ nàng lo nhất là du tuần sẽ ở đâu,và sẽ đi những nơi nào.Nàng quả thực chưa rõ về chuyện này.

" Nàng mệt không"? Khi đi được một quãng dài,thấy nàng có vẻ mệt mỏi hấn liền hỏi nhỏ,và nhân cơ hội khẽ nắm lấy tay nàng.

" Không...phu quân,ta không mệt" Nàng lắc đầu

Nói đúng ra thì nàng không quen đi xe ngựa,và lại ngồi cùng sát hấn như vậy thì khó thờ lăm,đâu có tiện nói ra...dù sao người ta cũng là vương gia mà,!

" Ừ,nàng chịu khó chút,sắp đến một thị trấn rồi" Hấn mỉm cười

Nàng gật đầu sau đó thiếp đi, trong giấc ngủ vẫn không ngừng nghĩ về thế giới hiện tại, nàng quả thực rất nhớ mama và anh trai.

"Vương phi, đến nơi rồi!" Nhi Hoàn lay khẽ người nàng rồi nói nhủ qua tai

"Ồ... vậy sao?" Nàng nghe giọng nói thì giật mình tỉnh dậy, và bước ra khỏi xe ngựa

"Nàng đói chưa?" Hấn hỏi

"Ừm, rồi!" Nàng gật gù xoa bụng

"Các người chuẩn bị phòng trọ đi, ta đưa vương phi đi ăn!"

"Vâng thưa vương gia!" Họ gật đầu rồi đi mất mà nàng không hề hay đến

"A, tửu quán này thật đẹp!" Nàng cảm thán khi vừa bước vào quán ăn trước mặt, bên trong có 3 lầu, thiết kế theo kiểu cổ đại, trông rất bắt mắt, và tất cả mọi thứ được sắp xếp ngăn nắp gọn gàng

"Ngồi bàn này đi!" Hấn kéo nàng đến một bàn cao cấp nhất quán, rồi kéo ghế mời nàng ngồi (chắc chắc 10 thế kỉ này mà ga lăng thế)

"Đem hết các món ngon ra!" Hấn gọi một tiểu nhị đến rồi ra lệnh

"Vâng, quý khách đợi chút!"

Vừa nói xong, tên tiểu nhị chạy vào trong gọi đồ và nhanh chóng bưng ra bày trên bàn ăn. Nàng lúc này mới nhận nhớ, đồ ăn nhiều thế cho ai ăn chứ?

"Nàng ăn đi!" Hấn mỉm cười rồi gấp vào bát nàng một món cực kỳ lạ

"Nhiều vậy sao ăn hết, người mời ai ăn nữa à?" nàng thắc mắc

"Chỉ 2 ta thôi!"

"Sao ăn hết được, gọi Nhi Hoàn vào ăn chung được không?"

"Cô ta là a hoàn mà..." Hấn nhíu mày, thực sự chuyện này không hợp phép tắc, chứ nếu được hấn sẵn sàng cho cô ngồi ăn rồi

"Đâu có sao, Nhi Hoàn đâu rồi?" Nàng bĩu môi rồi nhìn xung quanh tìm kiếm, bất chợt dừng lại ở một người! Là hấn, người đã cứu nàng hôm trước ở chợ.

* sao hấn lại ở đây? * Nàng suy nghĩ (t/g: chị ơi chị, nta đói thì đi ăn chứ có ai cấm ở đây đâu?)

"Nàng nhìn ai đó?" Hấn theo ánh mắt nàng nhìn về phía nam nhân kia thì ngạc nhiên

"Hấn đã cứu ta, hôm trước thành thân, khi ta sắp bị bắt cóc!" Nàng nhìn hấn rồi lại nhìn sang nam nhân kia

"Cứu? Vậy thì ta phải qua tạ ân hấn rồi, nào nàng đi cùng ta sang đó nha!" hấn mỉm cười, không ngờ không "ghen" mà còn muốn cảm ơn người ta !!

"Chào vị huynh đệ!" Hấn lại gần nam nhân kia, dẫn theo nàng rồi đánh nhẹ vào vai

"Chào huynh!" Nam nhân mỉm cười, nhưng ánh mắt vẫn sắc lạnh lạ thường

"Ta đến đây bất ngờ gặp huynh, cảm ơn lần trước giải cứu cho ta khỏi bọn người đó nhé!" Nàng chen ngang, cười khúc khích nhìn y

"Không cần khách sáo!" Nam nhân kia vẫn lạnh lùng đáp lại

"Hay huynh qua bàn chúng tôi ăn cùng đi!" Hấn mở lời, qua cách nói đáng điệu và khí phách, hấn đã biết đây là một nhân tài anh hùng kiệt suất, nếu như y chịu làm người của hấn chắc chắn sẽ rất có lợi

"Được!" Y không từ chối, còn gật đầu, có lẽ đã nhận ra 1/3 ý đồ của hấn.

Thế là ba người họ cùng về bàn hấn gọi và bắt đầu dùng bữa, hấn thì luôn cố lấy lòng vị huynh đệ này để thu phục được "lính mới"

"Đại huynh, huynh giỏi võ như vậy có thể theo ta bảo vệ đại nghiệp không?"

" Nếu được,ta sẵn sàng giúp cho vương gia" Y uống rượu ,mỉm cười nhưng ánh mắt vẫn tràn đầy sát khí nhìn hấn

Hấn nhú mi rồi thắc mắc:" Sao biết ta là vương gia"?

" Thì theo cách ăn mặc,có thể thấy long khí trên người người mà,Tam vương gia" Y nhếch môi rồi cười tà mị,một nụ cười đầy những hận thù mà chỉ có nàng nhận ra,còn hấn thì cứ nghĩ y không phải người xấu

* Ta sẽ trả thù,vương gia ạ* Đó là suy nghĩ của y sau khi nói câu đó

" Thôi nào,hai người đấu khẩu hoài vậy" Nàng xua xua tay rồi gấp vào chén thức ăn cho hấn và y

" Đâu có vương phi,đây là cách làm quen của nam nhân" Nói xong,y nhìn qua hấn với một ánh mắt hiềm khích,khiến hấn lạnh cả sống lưng,nhưng vẫn cố mỉm cười đáp trả:

" Đúng đó ,ái phi...bạn ta làm quen "

**** Cùng lúc,tại thế kỉ 21**** (xung qua hiện đại nha): nó!))

Anh trai nó ngồi xuống cạnh giường nó nằm,thể xác lạnh ngắt nhưng mẹ nó vẫn không sao,nắm giữ lấy bàn tay nó...Thấy thế,Anh ôm lấy mẹ an ủi và nói" Mẹ...Minh Anh ra đi được một tuần rồi,sao mẹ không mai táng cho em ấy vậy"?

" Nó vẫn chưa chết,mẹ biết nó chưa chết" Bà nhìn anh với ánh mắt tràn trề hi vọng

" Đừng thế nữa,em ấy mất rồi,mẹ để em ấy yên nghỉ đi"

"Không, Con không hiểu,cha con trên thiên đường đã báo ta biết:nó chưa chết,nó chỉ ngủ thôi" Bà lắc đầu rồi nhìn nó

" Tùy mẹ" Anh thờ dãi rồi kéo chiếc chăn đắp lên cho nó,anh cũng làm như nó đang còn sống,lúc ngủ anh lúc nào cũng đắp chăn cho nó cả,anh cũng muốn nó sống tiếp lắm chứ?Nhưng mẹ đâu hiểu anh?

* Hai người..." Có tiếng gọi vọng từ đâu đó,là một tiếng gọi từ cõi âm xa xôi,nhưng rất ấm áp,mẹ nó và anh giật mình?

"Là ai"?

"Hahaha" Từ thần hiện ra với một đôi cánh màu đen ,nhưng khuôn mặt trông rất phúc hậu,mẹ nó và anh ngạc nhiên rồi tròn mắt:

" Ông.....là ai?"

" Ta là tử thần,chuyên quản sự sống và cái chết trên thế gian" Ông đáp

" Trên thế giới có tử thần sao" Anh trai nó như không tin vào tai và mắt mình

" Vào chuyện đây....Minh Anh con của bà vẫn chưa chết,nó đang ở một thế giới xa xôi khác,sau này khi hết nhiệm vụ,nó sẽ tỉnh lại,ta khuyên các người đừng đau buồn" Ông nhếch môi rồi chỉ tay vào bà và mỉm cười,sau đó vỗ vai anh an ủi

" Ông...nói thật chứ"? Mẹ và anh nó cùng đồng thanh

" Đúng.....! Con gái của bà sẽ được sống hạnh phúc ở đây,nhưng bây giờ nó đang phải thể thân làm con gái của một người khác..." Ông ấy gật đầu

" Tạ ơn trời" Mẹ nó mỉm cười

" Phải là tạ ơn tử thần chứ" Ông cười ha hả rồi nhìn bà trêu

" Tử thần mà hài hước ghê" Anh trai nó tặc lưỡi

" Tất nhiên,hồi còn sống,ta là nghệ sĩ hài đó" Ông đắc ý xoa cằm (dù không có râu)

"Ông muốn ăn kem không,dùng trà không" Mẹ nó chớp mắt tỏ vẻ biết ơn,rồi mặt rạng rỡ hỏi

" Khỏi,ta là ông già 50 tuổi rồi,ta đi chơi Goal" Ông nói rồi biến mất để lại một trạng thái kỳ quặc ở hai mẹ con anh.

Thần chết gì đâu mà như trẻ con" Đó là suy nghĩ của anh nó

* tạ trời đất,Minh anh không sao...mẹ sắp được nhìn thấy con tỉnh rồi* Bà nghĩ thầm

***** Quay lại cổ đại*****

" Phong đại ca,lần này ta phải đi bốn ngày mới về được,nên mong huynh thông cảm" Hấn ngồi trong xe ngựa cùng nàng và y rồi về mặt hồi lỗi

" Không sao,ta cũng muốn ngao du thiên hạ" Y mặt sắc lạnh,mỉm cười gương

" Vậy tốt rồi" Hấn đáp

" Gần đến nơi chưa" Y hỏi một cách không liên quan đến câu hấn nói

" Quán trọ đó còn 100 dặm" Hấn nhún mi

* Vương gia,ở trước có chuyện* Tiếng vệ sĩ nói vọng vào trong

" Chuyện gì"? Hấn thắc mắc

" Một toán người chặn đường xe ngựa không cho chúng ta đi" Y đáp

" Cái gì? Ai dám...?" Hấn tức giận

" Đừng tức giận tổn hại sức khỏe" nàng lo lắng

" Ủ,ta ra ngoài xem" Hấn gạt đầu mở màn kiệu ra

Chương Thông Báo

Hello tất cả mọi người.Minh là tác giả của truyện này- có thể gọi là Tiểu Yên hoặc Mochi (mochi nghĩa là trắng rằm đừng làm tưởng thành BÁNH nha...trên Facebook nta toàn trừu mình là bánh trôi) Hôm nay mình viết chương thông báo này để nói về truyện:

+ Thứ nhất: Minh đã đổi chiều hướng và có ý tưởng Full truyện,nhưng truyện khá dài...nên còn nhiều chông gai cho nữ chính đây,dự đoán là hơn 35 chương(dự đoán thôi nha,còn dài hơn nữa thì...mệt đây!)

+ thứ hai: Minh lúc đầu định cho một Happy ending ở cổ đại nhưng mình nghĩ lại..một cô bé còn tương lai dài..vậy thì đâu thể sống trong cái thế xác của người khác,đúng vậy.Minh đã thay đổi cái kết: Một kết thúc hạnh phúc ở thế giới hiện đại thế kỷ 21-nhưng...kết thúc thế nào thì đợi đi nha,mình chưa tiết lộ được..Kaka

+ Thứ ba: vì dạo này mình khá bận,nên chắc mỗi tuần không ra đủ chương như lúc trước nói: 5-7 chương hoặc nhiều hơn được,mà mỗi lần đăng mình hứa sẽ đăng 2 chương,nhưng là cứ cách 1 hoặc 2-3 ngày đăng truyện.Còn nếu đăng không được mong m.n đừng trách mình,mình hứa NEVER bỏ Topic,vì đây là tác phẩm mình viết thật sự: Gọi là đầu tay luôn!

+ Thứ tư: Về văn phong và việc đọc giả nhận xét truyện: Minh mong m.n có thể làm ơn để lại một cmt ở dưới không? thứ mình mong là cmt nhận xét và góp ý không phải đọc rồi thôi đâu ạ !!

+Thứ năm: Về hình thức thì có lẽ truyện ngắn,nhưng mình muốn m.n đọc theo chiều hướng dài dài...vì 1 chương của mình có tận mấy chương nhỏ: Post một lần thì dài quá mọi người không biết ở đâu mà đọc ạ ^^ Mong m.n hiểu cho tác giả và cảm thông,ngắn nhưng vẫn có chương tiếp để đọc mà ^^

◆◆◆◆ THANKS YOU ◆◆◆◆

" Các người là ai" Vừa bước ra khỏi xe ngựa,hấn lấy kiếm ra chia về phía bọn chúng,ánh mắt hấn đầy hăm dọa và sát khí khiến mọi người quanh đó phải khiếp sợ bỏ chạy

" Bọn ta chỉ muốn giết người,Tam vương gia,,"

" Hừ,ta có thù oán gì với các người chứ" Hấn tức giận,thực sự hấn không nhớ bọn chúng là ai kìa,mà cũng lạ..hấn tự hỏi mình có thực sự là người ở nơi này không?

" Lúc nhỏ,người đã làm cháy phủ Đô Ty Kim Hoàng,con trai của Đô Ty may thoát ra được,ta nghe lệnh hấn giết người" Tên cầm đầu nói

" Nực cười,ta đâu có làm?" Hấn nhếch môi,quả thực hấn không hề nhớ

" Đúng là đồ nhát gan,đã làm không dám nhận" Đám người kia đáp lại

" Hừ,đáng ghét,ta đã bảo không nhớ mà" hấn tức giận cầm kiếm xông lên,tay kết hợp hạ ngay tên cầm đầu ,thấy thế tất cả bọn đàn em chạy tới bao vây quanh hấn

-" Đáng ghét,dám đánh đại huynh của ta" Đám người nhí nháo

" Bảo vệ vương gia" Các vệ sĩ của hấn chạy vào trong vòng vây đứng quanh hấn,chĩa kiếm về phía đám người

Ở ngoài không khí đang hỗn loạn nhưng bên trong nam nhân kia đang ngồi cười mà lạnh:

"Tam vương gia,hôm nay ngươi sẽ phải chết" Y nói thầm

" Phong,rốt cục ngươi là ai"? Nàng đã hết chịu nổi,quay ngất sang nhìn y,với ánh mắt căm thù,nàng như đã biết đây là kế hoạch của y

" Ta...con trai Đô Ty Kim Hoàng" Y nghiêng răng.

" DỪNG LẠI" Nàng vừa nghe xong câu nói thì bước ra ngoài,chạy như bay ngăn cản họ đánh nhau.

" Linh Nhi,sao nàng lại ra đây,vào trong ngay" Hấn nhìn thấy nàng thì vô cùng lo lắng,quát lớn

" Vương gia,Phong-hấn chính là con trai Đô Ty Kim Hoàng,ngươi mắc bẫy hấn rồi" Nàng hét lên,trước sự ngu xuẩn của hấn

" Nàng....nói sao"?Hấn như không tin vào tai mình?Hấn mới gặp y đã có cảm tình,coi huynh ta như anh em trong nhà? Vậy ra đây là kế hoạch phục thì sao?"

"...Haha,nàng ấy nói đúng" Lúc đó,y bước ra,phe phẩy chiếc quạt,cười sắc lạnh nhìn hấn

" Đáng ghét,ta coi ngươi như huynh đệ trong nhà,vậy mà ngươi..." Hấn cầm gươm chìa kiếm về phía y,y vẫn không quan tâm,nháy mắt với bọn người kia

Lập tức họ bắt nàng lại,rồi đe dọa hấn:

" Vương gia...vương phi của ngươi thật xinh đẹp,ta muốn có nàng ấy" Y mỉm cười rồi miết nhẹ lên da nàng theo cách của một tên dê cụ háu đói

" Thả nàng ấy ra" Hấn trợn mắt lên

" Muốn thả...? Được-vậy ngươi hãy nộp mạng cho ta,ta sẽ thả" Y nhếch môi rồi nhìn hấn thách thức

"Được rồi,thả nàng ấy ra trước" Hấn cắn môi mình rồi suy nghĩ,sau đó không chần chừ trả lời

"Tốt,quân tử nói là làm,thả ra" Y cười miễn cưỡng,ra lệnh thả nàng,lập tức 2 người đang giữ nàng buông ra,rồi đến bên hấn

:" Vậy ngươi chọn cách chết nào,vương gia" ?

" Tùy" Hấn lảng tránh ánh mắt y

" Được,thế ta sẽ cho vương gia chết đẹp đẽ..." Y hừ lạnh-" Lấy rượu độc ra"

"Vâng"

" Đây ,thiếu gia"

" Uống đi" Y đưa cho hấn chén rượu rồi ánh mắt mong đợi cái chết của hấn

" Đừng mà....." nàng thét lên,trong bộ dạng tuyệt vọng,nàng không biết hấn có vai trò nào trong tim nàng nữa,nhưng nàng thực sự không thể sống thiếu hấn? Phải chăng là tình yêu?

" Khoan đã,ta muốn nói chuyện với ái phi của ta" Hấn nhìn y,ánh mắt cầu xin

" Được" Y bĩu môi,hấn mà lại chết vì nữ nhân...quả thực...không xứng đáng với 2 chữ quân tử !

- Vương gia... -Nàng chạy tới bên cạnh hấn,ánh mắt thương xót nắm lấy tay hấn.

Hấn như cảm nhận được nỗi đau của nàng,ôm nàng vào lòng,cố kìm nén những giọt nước mắt hối tiếc cho nàng và hấn.Đúng là có duyên không phận,sao hấn lại phải chết chứ?

Nếu như không có chuyện báo thù chẳng phải họ đã sống hạnh phúc qua ngày sao?Là tại..y cả,chính y đã phá vỡ hạnh phúc đó,hấn thì không báo oán thì không làm người nữa.

- Linh Nhi,nàng phải bảo trọng nha..

Hấn mỉm cười rồi buông nàng ra,ánh mắt khép hờ,sau đó lẳng lặng quay lưng về phía chén rượu độc,nhắm mắt tận hưởng không khí trong lành lần cuối,hấn hít một hơi thật sâu,cầm chén rượu lên rồi sau đó đưa từ từ lại bờ môi khô đang yếu dần vì một mối lo âu.

" Vương gia,ta nhất định không để ngươi chết oan" Nàng suy nghĩ rồi trong đầu nảy ra một kế mới,nàng nháy mắt với các vệ sĩ xung quanh rồi nhắc nhở vài thứ,sau đó mỉm cười để tiếp sức cho mình thành công trong kế hoạch này.

Nàng khẽ lại gần y,ánh mắt rất dịu dàng,tay choàng vào tay y,rồi sau đó mở lời:

"Thiếu gia chàng à,hay tha chết cho Vũ Hạo hấn đi,ta sẽ về với chàng mà.."

"Hừ,đừng lừa ta" Y hất tay nàng ra rồi ánh mắt căm giận chĩa về nàng

Nàng cố nén tức,mỉm cười nhẹ tiến lại gần y hơn,rồi nói thầm:

Chúng ta phải cho hấn sống không bằng chết,sau đó hấn chết chưa muộn mà

"Hả..?" Y hơi nhíu mày,nhưng sau đó khóe môi nhếch lên,rồi nhìn hấn,sau đó quay sang nàng đang nhìn mình chăm chăm:

- Tốt,ta sẽ theo ý nàng....nuông tử à

"Chàng nói sao cơ"? Nàng hỏi lại,ánh mắt cực gian xảo mà chỉ nàng mới nhận thấy nó

"Từ giờ nàng là phu nhân của ta,được chứ" Y cười,kéo nàng về phía mình rồi quay sang bọn thuộc hạ ra lệnh:

- Thả người!

-Rồ!

"Chúng ta về phủ thôi,nương tử của ta"Y mỉm rồi kéo nàng lên xe ngựa

*Linh Nhi,nàng đang làm gì vậy?Đang cứu ta hay là phản bội ta..? *Trong đầu hấn bất chợt có một ý nghĩ khác,hấn...bắt đầu nửa tin nửa ngờ nàng rồi..

Azza chết tiệt,ngươi đừng có nghĩ sai cho nàng ấy mà,nàng ấy không biết phản bội người khác đâu,người tốt như nàng sao có thể...Hấn nghĩ thầm,phản bác lại suy nghĩ nông cạn vừa rồi

Thật khổ cho hấn và nàng,một vật cản tiếp theo nữa sao?...Y thật đáng ghét quá mà,nàng nhất định sẽ cứu hấn,nhất định..Chờ đó,Vũ Hạo,ta sẽ cứu ngươi ra....Còn riêng nàng thì nghĩ khác,vì đó là một phần trong kế hoạch,giết y.!

"Cho hấn ngồi phía sau xe ngựa" Y ra lệnh,chỉ tay về phía hấn,rồi kéo nàng lên khoang đầu xe

"Thiếu gia,phải đối xử tốt với hấn một chút..để sau này còn sức chịu đau đón nữa chứ" Nàng thủ thủ bên tai y,mỉm cười gian tà .

Đó mới chỉ là lời nói mà thôi,trong lòng nàng bỗng dưng cảm thấy thương xót cho hấn,ở sau xe ngựa rất bần,lại nhỏ hẹp,nam nhân như hấn nếu ngồi vào chắc chắn sẽ bị đau đầu do bệnh mất thính

"Được-Y cười đáp-Rồi sau đó đổi mệnh lệnh-Cho hấn cưỡi ngựa đi"

Nói xong,y đưa cánh tay mạnh mẽ của mình ôm eo nàng,trong lòng đang suy tính gì đó,rồi nhíu mày khó chịu,sau đó quay sang nàng.

Nàng thấy thái độ của y thì rất ngạc nhiên?Phải chăng y phát hiện ra kế hoạch của nàng?

"Sao nàng lại muốn ở bên cạnh ta"?

"Hả?-Nàng hơi lo,ngạc nhiên rồi từ từ tìm cách giải quyết,nghĩ vài giây nàng trả lời y- Vì...ta đâu có yêu vương gia,ta bị ép hôn với hấn mà,với lại...chàng cũng đã cứu ta,ta nhất định trả ơn chàng"

Nàng nói rồi quay mặt đi hướng khác,lảng tránh để y không thấy ánh mắt đang sợ sệt lo âu kia

"Thật chứ" Y bán tín bán nghi,ánh mắt dò xét

Quả thực y không bao giờ tin bất kỳ nữ nhân nào,nhưng thấy sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành và tính cách hiền hậu của nàng thì suy nghĩ lại,hỏi tiếp cho chắc chắn

"Thật mà" Nàng chu mỏ lên,tỏ ra giận dỗi

"Thôi được rồi,xin lỗi đã không tin nàng" Y mỉm nhẹ,choàng tay qua vai nàng vui vẻ- Xuất phát

-Rồ-Thuộc hạ nghe vậy vội đánh xe cho chạy về phủ

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Màng Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cuộc Sống Mới

(tác giả: từ đoạn này thì hoàn toàn không có trong "cốt truyện" của mình rồi,nên mình dựng tạm ý tưởng có sẵn mong đừng chê cười cổ hủ ạ,văn phong mình viết còn yếu ,nhưng mình cũng đã thêm vài suy nghĩ nhân vật,bình luận vào truyện,rồi cảm tưởng của mình vào trong nữa,có lẽ mọi người sẽ thấy...nhớ ủng hộ cho mình nha.Những chương sau hơi "áo",chỉ cần 1 lời thiếu tích cực mình cũng định bỏ topic rồi ,chốt 1 ý kiến là ai gạch đá thì đừng nên nhận xét,nếu không mình bỏ Topic thật đấy)

=====Trở lại truyện=====

***** Phủ của Y*****

" Đẻ ta đỡ nàng xuống" Vừa bước ra khỏi xe ngựa,y đã vội đến bên cạnh nàng đỡ nàng,rồi mỉm cười rất thân thiện làm hấn rất tức giận,rốt cục nàng cho hấn thấy cảnh này đến bao giờ nữa?

,hấn cũng nuốt cục tức vào trong rồi,thầm mong nàng trả thù và cứu hấn ra giùm đi! Nhảy xuống ngựa đã bị bao vây lại ,không khí để thờ mà cũng không có,nghe lại thấy thật phiền hà mà!

Ý khoan,này giờ để ý hấn không thấy vệ sĩ của hấn đâu cả? Phải chăng trốn một mình bỏ rơi hấn rồi?Cũng quá lạ,hấn lúc này đã thấy nàng bàn tán gì đó với bọn họ?Nàng đang định làm gì thế?

Nàng vừa vào đại sảnh đã nhìn ngó xung quanh khiến y ngạc nhiên vô độ,phủ của y có lẽ nhỏ hơn phủ hấn,nhưng đâu đến nỗi nàng phải xăm soi kỹ vậy?

hay là nơi đây không hợp với một tiểu thư khuê các,hoặc là quá bẩn thỉu chẳng hạn? Y suy nghĩ mà khiến bản thân thật khó tin,y khá quen với nơi này nên không nhận ra vẻ đặc biệt của nó đâu.

" Nàng nhìn gì thế?"

" À...không có gì,ta chỉ cảm thấy nơi này không có vẻ hoài cổ gì cả,trông rất phát triển" Nàng cười nhẹ rồi lắc đầu sau đó trả lời y

Quả thực nơi đây làm nàng khá tò mò,lần đầu nàng thấy một phủ mang đậm nét thế kỉ 21 như thế! Sân được trồng toàn hoa đại nhưng đã nổi bật lên vẻ đẹp sang trọng của nó.Gỗ không cao cấp nhưng thơm nức mùi của son mà chỉ hiện đại mới sản xuất được.Không gian không quá rộng lớn bao la nhưng rất đồ sộ nguy nga,được thiết kế bao trùm lấy vẻ đẹp của tự nhiên và tiếng hoang dã của sự sống.

Y nhìn nàng một hồi rồi sau đó nhớ lại có hấn,bước ra ngoài lo vài việc và sắp xếp chỗ để tống hấn vào trong.Rồi một lát quay lại dẫn nàng đi dạo.

Một lát sau,y và nàng dừng bước trước một căn phòng khác,đó là nơi ở mới của nàng.Nàng cảm thấy rất bồn chồn đẩy cửa căn phòng và bước vào.Trong đây đúng là thật đẹp,nhưng nó cổ đại hơn ở ngoài,sao lại kỳ lạ thế nhỉ?

Nàng đi lướt khắp phòng rồi dừng lại trước chiếc giường ngủ,sau đó bất chợt nhớ ra một điều,quay lại hỏi y,y nhìn nàng rồi lúc sau mới trả lời:

" Hấn đâu rồi"?

"....Ồ khuê phòng cuối cùng của phủ" Y gượng cười

" Vậy...nơi đó thế nào ?Chật chội không vậy ah~?" Nàng lo lắng,nghe đến hấn rồi hỏi lại một câu nữa ,mà nàng không biết câu này đã khiến y cảm thấy khó chịu và nghi ngờ về nàng.

"Sao nàng lại quan tâm hấn quá vậy? Chẳng lẽ nàng đang lừa dối ta rằng nàng không yêu hấn sao"? Y bực mình ,ghì chặt lấy đôi vai thon thả của nàng

-Ta không có...-Nàng lảng tránh mắt y,vững vãi thoát ra khỏi cánh tay đang giữ chặt lấy nàng của y

" Nói dối" Y phán một câu lạnh lùng và tàn nhẫn khiến nàng run hết cả người

Nàng bây giờ mới bắt đầu sợ và lo lắng,kế hoạch này rồi sẽ ra sao? Nàng cũng không định giết người đâu,vì nàng mới là trẻ con thôi,nghe đến là nàng đã sợ hãi muốn chết rồi.

Y nhìn nàng,cảm thấy mùi lừa dối văng đâu đây,sau đó từ từ lại gần nàng và...nhắc cầm nàng lên một cách thô lỗ

" Nói đi,cô đang có âm mưu gì"?

"Ta..ta không có"Nàng lắc đầu,dùng ánh mắt hết sức thành khẩn chữa về y

" Chứng minh đi" Y cười nhạt rồi vuốt nhẹ mái tóc nàng,sau đó nói tiếp:" Nàng vẫn chưa động phòng với hấn,ta biết...nếu muốn chứng minh hãy làm chuyện đó với ta"

-...Ta...ta...-Nàng sợ hãi lùi về phía sau-Không,ta không muốn hủy hoại sự trong trắng của mình đâu

Bất chợt trong đầu nàng nghĩ về ông lão từ thần kia,nhắm tịt mắt và cầu xin:

" Thần chết,xin ông hãy giúp tôi thoát vụ này đi...hãy giúp tôi.."

*** Tại Lâu đài của Từ Thần,phân cách Địa ngục với Thiên Đường,Mặt đất với Bầu trời***

" Huệ Y,ta nghe có tiếng gọi,rất cục là tiếng gì vậy"? Từ thần ngồi trên một chiếc ngai vàng lớn màu đen,xung quanh là các vị thần,và bên phải là cô con gái Lâm Huệ Y của ông,phía bên trái là một con dơi màu xanh tím với hàm răng nhọn,ông khẽ hỏi cô con gái của mình rồi đắm chiêu suy nghĩ

Cô lấy trong túi ra một quả cầu và nhìn chăm chú,sau đó...vội vàng đưa cho ông xem,ông xem xong thì tím người lại,mặt hơi xanh một chút:

"Sao lại có chuyện này được,chuyện Đô Ty Kim Hoàng đâu liên quan đến Mạc Vũ Hạo?"

"Phụ hoàng,con nghĩ chuyện này đã có nhầm lẫn,vụ cháy đó là do Nhị Hoàng tử làm mà"?Cô nhú mi rồi sau đó giật mình bấm báo lại

" Đúng,vậy thì phải làm sao đây"?

"Phụ Hoàng yên tâm,con sẽ...giải quyết ổn thỏa thôi" Cô mỉm cười,ngồi trong đầu một kế hoạch chu toàn rồi trả lời,quả thực chuyện này rất dễ dàng mà,nhưng rồi cô bắt đầu nghi ngờ và hỏi tiếp: -Phụ hoàng,mà...Minh Anh ,hay còn gọi là Lãnh tử yên Linh là gì với người vậy"?

" Đó là hậu duệ của ta,1000 năm trước nó đã làm mất ngọc bội của ta nên ta đã cho nó xuống trần gian làm người,bây giờ nó không còn nhớ gì về ta nữa..." Ông nói rồi sau đó mặt nhợt nhạt hẳn,có vẻ ông đã rất buồn..

" Hazz,con xin lỗi đã làm người buồn ạ" Huệ Y cúi đầu tạ lỗi rồi biến mất

Chỉ còn ông ở lại,và nhìn qua con dơi kia rồi khẽ nói gì đó:

"Vâng,tôi sẽ đi bảo vệ cho cô Minh Anh,thưa từ thần" Con dơi đáp rồi bay đi,trước khi nhận được cái vẫy tay của Từ thần cao quý.

===== Quay lại với nàng và y =====

- Linh Nhi,nàng tỉnh rồi sao - Y ngồi bên cạnh,tay nắm chặt lấy tay nàng,vừa thấy nàng mở mắt,đã vội hỏi han.Trong lòng thì lo lắng vô độ,và tự trách mình đã làm chuyện có lỗi với nàng.

Y cũng không phải tên xấu xa thâm đặng đâu,chi là muốn nàng chứng minh lòng trung thành mà thôi,như vậy thì quá dễ hiểu,còn đối với nàng thì lại là một hành động ác độc đến mức nàng muốn băm hấn ra thành trăm mảnh.

Một con sói dê như y là loại nàng ghét nhất,cũng có thể y sẽ hủy hoại cuộc đời tươi đẹp của nàng ấy,nghĩ lại hẳn cũng giống như y in hệt,mà nàng rùng mình.

Việc nàng ngất xỉu là do Huệ Y làm,cô đã lên yểm cho nàng thiếp đi rồi tự sắp xếp tiếp mọi việc diễn ra tiếp theo trong kế hoạch hoàn mỹ này.

Nàng thức tỉnh rồi nhìn thấy y,nhưng dường như đã quên việc vừa rồi ,vội vàng thức dậy và ngó quanh,và dần dần nhận thức được mọi việc :

- Ta đã ngủ bao lâu rồi?

-Y sờ nhẹ vào gò má của nàng rồi mỉm cười- Chỉ mới 6 canh giờ thôi,nàng đã ngất xỉu,ta xin lỗi-...Nói xong,y cúi gầm mặt như để hối lỗi trước thái độ "vô liêm sỉ" lúc này của mình.

-Không sao mà,nhưng sao ngươi xin lỗi vậy,thiếu gia? Nàng gạt đầu nhẹ,nhìn vào mắt y với một sự ân cần dịu dàng không tả nổi và hỏi

- Việc ta định chiếm lấy thân xác của nàng.. Y chớp mắt nhẹ,rồi nhú mi khó nói..

Nàng nhìn y như đã hiểu ra gì đó,sau đó cười khẽ rồi bảo:

- Không có gì đâu,ta đói rồi thiếu gia...

-Nàng còn mệt,để ta sai nha hoàn đưa cơm vào...-Y như được giải thoát,nhận thấy cơ hội tốt vội vàng nói và mỉm cười với nàng thật vô tư để nàng quên đi chuyện vừa rồi.

-Được,thiếu gia đi đi-Nàng khẽ gật gù

p.s: Tác giả không đăng truyện nhiều như đã nói được,1 tuần sẽ có khoảng 3-4 chap thôi ạ!! Vì đạo này lịch học khá nhieu !! @@

Cuối cùng cũng thoát khỏi hấn..Đó là suy nghĩ của nàng khi y bước ra ngoài,nàng cảm thấy như mình được giải thoát,chứ nếu có y ở đây,nàng sẽ ghệt

thở mà chết thôi

Bây giờ trong căn phòng thật yên tĩnh,nàng lén đi vòng quanh rồi dừng lại nghĩ kế,kế hoạch của nàng hình như thành công một nửa rồi,vậy nên nàng phải cố gắng để nghĩ chu toàn cho các bước sau

Đang mãi mê ngó nghiêng chìm đắm trong âm mưu của mình thì có tiếng gõ nhẹ ở cửa phòng,nàng giật mình hoảng hốt,nhưng sau đó cố trấn tĩnh rồi bước ra mở cửa.

Trước mặt nàng là một con quỷ...ý nhầm con người,là a hoàn của phủ y,ăn mặc không cao sang gì cả.Chắc là người hầu .nàng nghĩ vậy,nàng mời cô ta vào rồi ngồi xuống bàn

Cô ta đặt khay com lên bàn rồi mỉm cười thật nhân hậu với nàng khiến nàng thật ngạc nhiên,có lẽ nàng chưa bao giờ thấy ai có nụ cười mê hồn như vậy,nàng cố bình tĩnh lại cười trả rồi sau đó cất tiếng nói:

" Cô...là nha hoàn của phủ này sao?"

" ừm" Cô ta trả lời nàng,rồi ánh mắt nhìn nàng,nàng có thể cảm thấy cô như muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy,kỳ lạ quá

" Cô là người từ đâu tới vậy"? Nàng thắc mắc,hỏi tiếp

" Không phải trần gian,không phải thiên đàng,càng không phải địa ngục"

" Là...đâu? Cô đùa ta sao?" Nàng há miệng mồm chữ O và ánh mắt hình chữ A khó chịu nhìn về cô

" Thế giới bóng đêm bên không trung" Cô trả lời,lần này có vẻ rất đáng tin cậy

" Cô....cô...có liên quan đến tử thần sao"? Nàng hỏi tiếp

" Đúng,tôi là vệ sĩ của tử thần,thưa cô Minh Anh"

" Cô...biết tên tôi? Chẳng lẽ.....cô đến đây giết tôi hay là đưa tôi về thế giới hiện tại vậy"? Nàng kinh ngạc liếc mắt tò mò về phía cô

" Là...để bảo vệ cô?"

"Sao...?"

"Cô không tin sao"?

"Không...tất nhiên ta tin,nhưng tại sao lại phải bảo vệ....Việc ta sống hay chết và ta thế nào đâu liên quan đến cô đâu" Nàng cúi đầu,nhấn mặt trước hành động khó tin của cô,nàng không bao giờ tin tử thần có thể tha cho nàng một cách dễ dàng ở thế giới cổ đại này,biết ngay ông ta sẽ muốn người đi ám sát "công khai"nàng mà.Nghĩ đến đây,nàng hơi run một cái rồi từ từ trấn tĩnh: -Nếu cô muốn giết ta cứ giết đi,ta không sợ chết

"...." Cô nhú mị,rồi lắc đầu:" Minh Anh,tôi thực sự không hại cô,cô chính là hậu duệ của tử thần,sao có thể giết cô được.."

- Hậu duệ? -Nàng ngạc nhiên.....Hơ hơ,hóa ra ta không phải người phạm sao? Chuyện thú vị rồi đây.Nàng khẽ suy nghĩ,rồi bật cười ngu ngốc sau đó nhìn vào cô mong đợi câu trả lời

Cô không nói gì,chỉ khẽ lấy một con dao nhỏ bằng ngón tay cái ra,đặt trên bàn.Nàng ngạc nhiên đến cực độ? Cô ta nói không giết mình sao bây giờ lại lấy dao ra?

-Cô....cô nói không giết ta mà-Nàng lắp bắp....không phải nàng sợ chết đâu nhé,là nàng bắt đầu nghi ngờ vì sự thất hứa này rồi

Cô khẽ mở vỏ dao ra,cửa ngón tay mạnh vào con dao,và máu bắt đầu nhỏ xuống lưỡi dao,lưỡi dao bỗng nhiên chiếu sáng lên mặt bàn,khiến nàng lại một phen tò mò.

Trên mặt bàn,hình ảnh được phản chiếu là một cô gái 13 tuổi,môi nở nụ cười với một người đàn ông,nói đúng hơn là tử thần.Cô mặc một bộ váy màu trắng và đôi cánh được gắn với sống lưng màu đen huyền,còn cài một cái vương miện nhỏ màu vàng trên tóc nữa. tử thần vẫn uy nghiêm trong nụ cười chiet chóc,đôi cánh màu đen,toàn thân là 1 màu đen mà thôi,vương miện hình đầu lâu trong thật đáng sợ.

- Ông,ông cho con mượn xem ngọc bội của ông đi-Cô bé năn nỉ,nhìn vào chiếc ngọc bội đeo bên cạnh thắt lưng tử thần

-KHông được,cháu làm mất thì sao-Ông lắc đầu

-Không mất mà-Lại năn nỉ,còn cả nước mắt cá sấu nữa...

-Thôi được,cầm xem thôi nhé-Ông mỉm cười đưa ra cho nàng,rồi xoa đầu

- A đẹp quá-Nàng cười hiền nhìn miếng ngọc bội đang lấp lánh trên tay,trong lòng vui sướng vô cùng,tận dụng cơ hội,nàng đeo một bên thắt lưng,rồi bỏ

chạy

Từ thần thấy vậy vội bay đi đuổi theo muốn lấy lại miếng ngọc sợ bị rơi mất, đang đi bỗng dưng miếng ngọc bội bị nàng lỡ tay hất xuống trần gian, từ thần đã nhanh chóng đỡ nhưng không được, vội quay lại phía nàng đang run rẩy:

-Ông...con xin lỗi..

-Ta đã bảo là con không được nghịch mà-Ông tức giận,tạo thành một cơn cuồng phong lớn,con gió đó cuốn nàng vào trong và đột nhiên một vòng xoáy hiện ra,lỗ đen đã hút nàng vào,ông đã nhốt nàng trong lỗ đen đáy và đi đến vương triều họp các vị thần về chuyện này

-Các khanh thấy sao?-từ thần hỏi

-Ngọc bội là thứ truyền ngôi cho các hậu duệ bóng đêm...mà công chúa...-Một người thì thầm.

-Thưa đức vua,theo thần thấy,công chúa đã có chút hối hận,chỉ cần cho công chúa xuống trần gian để làm người vài trăm năm thì sẽ học được cách cai quản vương quốc sau này,ở dưới đó sẽ rất có ích cho công chúa,giao dục phát triển và rất hiện đại.-Vị thần tối cao nhất trong các vị thần cất tiếng chen ngang-Chính là thần bóng đêm,dưới ngôi từ thần và công chúa lên tiếng lập tức có tiếng đồng thanh xôn xao đồng ý

-Thôi được,ta sẽ cho công chúa xuống trần làm người 500 năm.-Từ thần gật đầu,thở dài rồi ra lệnh

Sau đó thì cái lỗ đen ấy càng mở rộng ra hơn,công chúa ngồi trong không biết điều gì đang xảy ra cả,đột nhiên một cơn lốc tiếp sức,đầu óc choáng váng,nàng ngất đi.và sau khi tỉnh lại ở trong một gia đình giàu,khi ký ức đã bị đánh mất...và trở thành con người

-Cô Minh Anh-công chúa điện hạ-Cô a hoàn đóng vai con dâu hươu hươu tay trước mặt nàng,sau khi nàng đã xem xong toàn bộ những điều trên lưới dao phát sáng..Mắt nàng đỏ hoe,và một giọt lệ rơi xuống...Nàng...đã nhớ lại tất cả rồi..!

-Ta...nhớ lại rồi...

-Thật tốt quá,công chúa nhớ lại rồi-Cô mỉm cười ôm chầm lấy nàng

-Vậy hiện tại Lâm Huệ Y-con gái của từ thần chính là mẹ của ta sao? -Nàng thắc mắc

-Đúng ạ,thưa công chúa..

-Ta hiểu rồi,cảm ơn người đã giúp ta nhớ lại...-Nàng gật đầu rồi mỉm cười,sau đó bất chợt một câu nói vang lên trong tâm nàng-" Khi ký ức quay lại,con sẽ có sức mạnh của một công chúa bóng đêm"

Nàng thực sự đã hiểu,nên khẽ nhếch môi một cái,từ bây giờ nàng sẽ không phải tầm thường rồi,nàng quay về phía cô rồi hỏi tiếp:

-Ta cảm thấy bà ta không giống mẹ ta,thực ra là ai?

-À...công chúa,thực ra đó là người được từ thần nhận làm con gái,để dạy dỗ cho công chúa cũng như để cai quản giúp sức cho từ thần quản vương quốc,mẹ và cha của người đã mất rồi ạ.Cô Huệ Y sẽ được coi là mẹ của công chúa ạ.

-Ừ,ta đói rồi

-Đồ ăn của người đây ạ,chính là những món cao sang mỹ vị trên vương quốc của chúng ta-Cô gạt những thứ không liên quan ở bàn xuống đất,rồi lấy ra một khay thức ăn thật ngon dâng cho nàng

Nàng thấy thế lấy một miếng lên ăn,mùi vị quả thực ngon quá,không có vị chiến tranh mà là vị của giết chóc,không phải nơi cổ đại này có đâu,đang ăn nàng vội nghĩ ra điều gì :

-Còn việc ta bị đưa về cổ đại?

-Việc này là do từ thần sắp đặt,công chúa sẽ sớm được về hiện đại thôi..-Cô cúi đầu

-Vậy thì được,trước hết ta muốn cứu Mạc vũ Hạo,hắn không đáng chết!

-Công chúa,thực ra việc cháy năm đó do Nhị Hoàng tử làm,không phải do vương gia đâu-Cô nhún vai,nghe lại những lời Huệ Y nói rồi trả lời nhanh gọn

-Thật sao?-nàng ngạc nhiên xen lẫn vui mừng,vậy là sẽ giải cứu được hắn ko cần đổ máu rồi

-Thật ạ,nhưng người không được để lộ thân phận ,từ thần dặn như vậy-Cô gật gù

-Ừm,ta hiểu-nàng chớp mắt rồi ăn tiếp,gắp một miếng cho cô-Nào cô cũng ăn đi

-Thưa công chúa, Tiểu Phi không dám..

-Không sao,ta cho mà...-nàng mỉm cười rồi bỏ thức ăn thêm cho cô rồi ăn tiếp,bỗng dừng quay ngất lại-cô tên tiểu phi sao?

-Vâng...Cô mỉm cười*-Công chúa vẫn tốt như trước*Tất nhiên đây là suy nghĩ của con doi này rồi..^^

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

(p.s: Có phải truyện ngày càng "ảo " không ạ? Hihi,mong m.n ủng hộ thêm ạ ^^ ...đăng bù nhé,.....!!)

*** Một lát sau***

- Tiểu Phi,cô có biết làm cách nào để ta cứu Vũ hạo không?-Sau khi dùng bữa xong,nàng và cô cùng đi dạo trong phủ,thì thầm nói chuyện với nhau

-công chúa,việc này tử thần đã giao cho cô Huệ Y rồi ạ-Cô đáp trả

-Ừ,vậy ta không cần phải làm gì nữa sao?-Nàng hỏi tiếp

-Vâng..

-Mà...cô có biết cô nha hoàn riêng của ta đâu rồi không?-Nàng bắt chợt nhìn cách ăn mặc của cô rồi nhớ đến tiểu nhi hoàn a hoàn của nàng,mấy ngày nàng không biết tin tức của cô rồi,chắc cô đang tìm nàng

-Công chúa yên tâm,cô ta bây giờ đã bị xóa ký ức và về xum họp với gia đình rồi..

-Sao lại xóa?

-Là vì cô ta đã biết những thứ không nên biết-Tiểu phi hạ giọng,ánh mắt gian xảo và độc ác đến kỳ lạ làm nàng chợt ngộ ra

-Ừ,thế cũng tốt

-Linh Nhi..-Đang nói chuyện thì y,Mạc Tiêu Phong chạy đến bên nàng,trước khi nở một nụ cười mừng rỡ

-Thiếu gia-Nàng nhận ra sự việc hiện tại thì cúi đầu hành lễ

-Nàng khỏe chưa,sao lại ra đây?-Y nhăn mặt nhìn đáng vẻ và sắc mặt nàng trông chưa tốt cho lắm

-Khỏe rồi ah~ ta muốn ra ngoài đi dạo,được không? -Nàng năn nỉ

-Nhưng ..- Y chần chừ sợ nàng ra ngoài bỏ trốn

-yên tâm,nếu sợ ta trốn thì cho 1 người đi theo,ta chỉ đi chợ phía Nam mua ít đồ thôi-Nàng như nhận ra được suy nghĩ của y,đáp

-Vậy được,nàng đi đi-Nhận thấy được cơ hội tra tấn hấn,và trả thù,y mỉm cười rồi ra lệnh cho người làm chuẩn bị xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

*** Chợ ***

- Tiểu Phi,cô thật ra bao nhiêu tuổi vậy?-Đi đến chợ,nàng bắt chợt nhớ ra điều gì,hỏi cô,quả thực nhìn cô trông rất người lớn,chắc là 18 hay 19 tuổi gì đó rồi....Còn nàng thì mới có 13 ._ Có phải nàng nên xưng hô theo tuổi tác không?!

- Công chúa,tôi thực ra mới có 9 tuổi thôi ạ...! -Tiểu Phi nhăn mặt,giọng nói về rụt rè.? Cái gì....9 tuổi? sao một cô bé 9 tuổi lại có thể làm vệ sĩ cho nàng được,đùa người quá đáng nha :v

-Không thể nào,cô nhỏ như vậy,sao mà...-Nàng khó tin

- Thật đó ạ,ờ thế giới bóng đêm thì tôi 9 tuổi,còn xuống trần gian thì là 19 tuổi ạ.

- À,ờ hiểu rồi,nhưng ta gọi cô là tỷ tỷ nhé,vì tính ra dưới trần gian ta có 13 tuổi,còn cô 19 lận...-Nàng gật gù tỏ vẻ hiểu chuyện rồi nói,cô cũng mỉm cười đồng ý,dần dàng đi tiếp chọn đồ

*** Tại Phủ Y ****

- Thiếu gia , hần đã tỉnh thuốc mê rồi - Tổng quản trông già nhưng đáng đi khỏe mạnh nói,rồi hướng tay vào căn phòng chật hẹp kia dẫn lối y vào

- Ra ngoài đi,ta ở đây với hần 1 chút- Y phẩy tay rồi bước vào trong,bước đi từ từ về phía hần đang nằm,trông hần có vẻ mệt mỏi lắm

Trên môi y khẽ nở một nụ cười gian xảo,sau đó đặt tay lên khuôn mặt vô cảm của hần đang nhìn chăm chăm mình,y nhếch môi rồi lên tiếng:

- Vương gia,ngươi thật kém sắc,thật mất hết phong độ của hoàng tộc.

- Ta...làm sao là do ngươi thôi,ta không hề gây ra vụ cháy...đó.-Hần tức giận,hất tay y ra,mắt hằm hằm về phía y,hần đã rất tức giận rồi,và cũng không biết y đã làm gì nàng nữa,đó làm cảm giác nhớ và hận 2 người khác nhau,xen lẫn trong tâm can

- Ngươi đối với ta như thế,mất công ta đối xử tốt với ngươi,hừ -Y nói nửa miệng,rồi sau đó ngồi xuống cái ghế được để sẵn.

- Cảm ơn lòng tốt,ta chưa khi nào thấy ngươi đối tốt với ta đó -Hần hừ lạnh,mắt căm hận chĩa về y....hazz ,thời nào hai người,giận là già trước tuổi đấy,bớt giận đi nào.Nhưng mà với hần thì sao mà hết giận được ._ Hần là ai chứ? Một vương gia mà lại phải bị cái tên thiếu gia không rõ tung tích đổ lỗi cho người khác hành hạ ,thì hần mất mặt chết thôi!

Y gạt những lời hần nói,đi thẳng vào công việc chính.Là tra khảo để xác minh chuyện vụ cháy từ thời ông cố ấy ạ :v

- Ngươi nói đi,năm đó ngươi có tình hay là có ý hoặc có giết phụ thân phụ mẫu ta? -Y nhắc cầm hần lên y như cách nhắc với nữ nhân,hỏi với ánh mắt thăm tử

Nhưng mà anh ơi,có tình,có ý,với có giết đều giống nhau là có thôi :3 vậy phải chọn chữ nào mới thoát tội nhỉ?Tội nghiệp hần,y chỉ biết cách đổ lỗi thật siêu sao thôi :v

- ta không có biết vụ cháy năm nào hết,ngươi nói cái đích gì thế? -Hần nhú mi,lại lần nữa hất cái tay nham hiểm của y,mắt trừng lên đáng sợ.

Ôi anh này hiện đại thế? cái đích là cái đích gì? (hoi tục...sorry các đọc giả :3)

- Đích là gì? -Y hỏi ngu,quả thực y chưa có hui từ này,cả hần cũng không hiểu bản thân mình ấy chứ

- Ta không biết,cái miệng ta ta không quản được :v -Hần trả lời

Vậy là hần đã hơi nghi ngờ thân phận thật của bản thân rồi đấy các bạn ạ ^^

- Mà thôi kệ,ngươi nói đi,có tình? Có ý hay có giết?

- Cái nào cũng chỉ ý đổ lỗi cho ta thôi,ngươi cho ta lựa chọn tốt hơn chút đi -Hần bực mình

- Chọn nhanh-Y ra lệnh

- Đây,ngươi chỉ là một công tử nhỏ của 1 ông già nào đó thôi,ngươi dám ra lệnh cho bốn thiếu gia sao?- Hần trợn ngược mắt,nói ra câu hăm dọa y

- O,ngươi...-Y hết lời nói,nhú mày hơi sợ sệt

-Sao,sợ rồi à?-Hần cười khê

-Sợ gì chứ,ta nói ngươi biết,ta sẽ giết ngươi trong nay mai thôi,và vương phi của ngươi sẽ là của ta-Y hù dọa không kém hần

-Yên Linh là của ta rồi!

- Cửa ngươi nhưng giờ là của ta -Y hất mặt kiêu ngạo,cái thái độ làm hần tức ói máu mà! Khổ thân cho vương gia cao quý !

- Bây giờ của người nhưng mãi mãi và sau này của ta-Hắn đáp lại với một câu nói không kém phần bá đạo

-Tùy thôi,tà cũng xem người cướp nàng ấy từ ta thế nào-Y cười nhạt về thông minh,rồi đứng dậy xoa cằm,như một người đang suy nghĩ hay vạch ra một âm mưu gì đó

-Biến đi,người để ta yên-Hắn không muốn nói thêm gì nữa,nói lớn như đang ra lệnh cho y khiến y phải nhăn nhó bỏ đi,có lẽ y đã nhầm.hắn không dễ đối phó đâu ạ..

**** Ngoài cửa phòng hắn đang bị nhốt****

- Người điều tra lại vụ cháy năm đó đi,tà thấy hơi có vấn đề-Y truyền lệnh cho một người hầu rồi đi mất,hình như hắn phản kháng nhiều quá khiến cho y nghi ngờ về sự thật mà hắn nghĩ rồi

***** Quay lại chợ *****

- Tiểu Phi tỷ,tà đói muốn ăn rồi - Nàng lên giọng nhõng nhẽo như con mèo ngoan ,kề kề bên cạnh cô,đôi mắt đáng yêu không kém sự dụ dỗ của mình

Sau vài canh giờ đi mua nàng cũng mệt muốn rửa cái chân rồi ,cô cũng giống nàng thôi,hai người quyết định đi vào một quán trọ dùng bữa

- Quán Trọ Kinh Thành ư? -Vừa đọc bảng hiệu nàng đã tò mò muốn chết,nơi này trông có vẻ kiêu sang ghê,dành cho người hoàng tộc đúng không nhỉ?

Vừa nghĩ nàng chạy vào bên trong và vấp ngã,đề lên một vật gì đó mềm mềm và ấm ấm.....Không gì khác,đùng ngửi bật chính là người đó ạ !

Nàng đã đề lên một phu nhân cao quý rồi,bà ta trong hơi già,nói thế chứ bà ấy 63 tuổi rồi đấy!Thân phận thật là một bí mật,chi cần biết là một người hoàng tộc thôi ạ !

- Ta xin lỗi,xin lỗi,ta bất cẩn quá-Nàng đứng phắt dậy,lấy khăn phủi hết bụi cho phu nhân rồi cúi đầu liên tục,tỏ rõ lòng thành của mình

-Không sao đâu..

~ từ nay tác giả viết cấp tốc đây,thỏa mãn đọc giả với lại phải nhanh Full mới được @@(còn nữa từ đây tác giả viết mỗi chương dài hơn 1 xíu nha-'

=====

-Không sao đâu..

-Nhưng...áo của người bị bẩn rồi,hay để ta mua đồ mới cho người ạ- Nàng nhìn qua cách ăn mặc của phu nhân rồi hỏi han,chắc hẳn bà ta rất cao quý,nếu đụng phải thì nàng có chín cái mạng cũng không thể trả giá nổi cho sự xâm phạm lần này!!

-Không sao mà...-Bà ta từ chối

-Nhưng...ta thấy hổ thẹn lắm ạ,xin hãy cho ta bồi thường-nàng nhủu mị,với ánh mắt đáng yêu

Mong rằng bà ta đồng ý đi mà,nếu không nàng sẽ tự kỷ cho đến khi điên lên mới thôi đó phu nhân à....

-Ta đã nói không cần,cô làm gì phải hổ thẹn chứ

-Vậy....người cần gì không ạ?

- ta chỉ cần cô mời ta một bữa ăn do tự tay cô nấu là được..Đã lâu ta chưa thử món do một cô nương nấu..-Phu nhân cười xòa,rồi nhìn nàng với ánh mắt dịu dàng và ân cần nhất,yêu cầu một việc khó khăn,đến nỗi nàng muốn đập đầu xuống đất mà chết @@

Hic hic,tội nghiệp nàng-nàng chỉ mới được học nấu các món ăn ở hiện đại,còn cổ trang thì nàng đâu có biết tý nào đâu...Vậy là...chết chắc,biết ăn nói làm sao với người ta bây giờ?

-Ta...ta...ta chỉ nấu những món ta tự nghĩ ra thôi,nên...chắc...phu nhân không hợp khẩu vị đâu ạ...-Nàng gãi đầu gãi tai viện cớ ,mặt đỏ như gấc,một lần nữa nàng lại nói 1 câu thông minh tuyệt đỉnh nữa rồi..

Bà ta nghe xong thì ngạc nhiên? Ồ....món tự nghĩ ra sao? Có vẻ hay đấy,ta muốn ăn thử.Và đây chính là suy nghĩ của phu nhân đó ạ !! ^ _ ^

-Ta về nhà của cô được chứ?-Bà ta đề nghị..

-Không....không...ta...ta không có nhà..-Nàng lắp bắp trả lời,lại 1 lời nói dối trắng trợn

-Kỳ lạ vậy?Cô không có nhà ư?

-Không...Ý ta...là ta vừa bỏ nhà ra đi-Nói xạo lần 2 nhé Yên Linh :3

-Bỏ nhà?Cô có chuyện gì sao?

-Không , ta chỉ...bị ép hôn.....-Lần này nói thật :3 nàng cũng bị ép hôn mà

-Chuyện hôn nhân cô bắt buộc phải nghe theo cha mẹ rồi,đâu trách được-Không ngờ bà ta không nghĩ theo hướng của nàng mà còn đồng tình với quan niệm cổ hủ này nữa,chắc nàng chết!

-Phu nhân...ta không nấu ăn được rồi,để ta mời bà một bữa nha-Nàng cười gượng rồi đề nghị

-Ừ,ta cũng chưa ăn..

-Ừa..?Phu nhân vừa đi ra từ đây mà?

-Thực ra,nơi này ta chỉ đến để xem qua thôi...chứ bây giờ ta định đi ăn nơi khác-Bà mỉm cười

-Vậy để ta mời ả,phu nhân vào trong đi-Nàng kính cẩn nói

-Thôi được,ta sẽ ăn ở đây-Nói rồi,bà nhìn qua cô nương đi bên cạnh bà rồi nháy mắt nói thầm"Hiền Ly,cô gái này có thể làm phi của hoàng thượng được chứ?"

"Thái hậu à,người đừng hại đời của cô ấy nữa,cô ấy không hợp đâu"Vị cô nương kia đáp,rồi mỉm cười

"Ừm,ta đùa thôi" Thái hậu cười thân thiện quay sang chỗ nàng và bước vào trong quán ăn trước chọn món dùng bữa

-Họ vừa nói gì thế,Tiểu Phi?-Nàng nhìn qua cô rồi thắc mắc

Hình như nàng nghe được chuyện gì liên quan đến nàng và hoàng thượng thì phải? Điềm xấu hay tốt đây?

-Không có gì,công chúa đi vào đi-Tiểu Phi đã nghe được,nhưng vô tình che giấu để nàng không lo lắng,cùng nàng đi vào trong

Quay lại với y*

-Cốc cốc

-Vào đi-Y như nhận biết được thuộc hạ đã điều tra xong vội vàng truyền vào

Trong lòng y mong rằng sự thật không thay đổi và mong đây không phải hiểu lầm.Tên thuộc hạ đưa một bức thư kèm trong là một số giấy tờ tiền án với lại danh sách,kèm cả dấu vân tay nữa

Y lật từng thứ ra xem và vô tình giật mình,chẳng lẽ.....y đã bắt nhầm người? Không phải là Tam vương gia mà là Nhị Hoàng Tử ư?

Không...không thể nào,đây là sự thật ư?Nhưng trước khi qua đời Đô Ty cha y đã bảo chính tam vương gia làm mà,việc này là sao?

-Nhầm rồi,sao người làm việc kỳ cục thế? chính cha ta bảo tam Vương gia cố ý gây ra vụ cháy mà-Y đập bàn rồi ánh mắt hình viên đạn nhìn tên thuộc hạ

- Thiếu gia,đây là sự thật,hon nữa....lúc đó là do cha người nhìn nhầm,thực ra Nhị Hoàng tử đã mượn y phục của Tam vương gia mặc thử ,đó không phải vương gia...-Tên thuộc hạ gục xuống và chân thành bẩm báo

Vậy...y đã trách nhầm người sao? Bắt người vô tội để kẻ thù sống trên đời trong vinh hoa phú quý sao? Thật nực cười,một thiếu gia sao có thể làm việc hồ đồ như vậy...

-Ra ngoài đi-Y ra lệnh

Bây giờ y cần yên tĩnh,cần một chút thời gian,làm sao để báo thù tiếp đây? Hắn không phải người giết cha mẹ y,mà chính là Nhị hoàng tử -Mạc Liêu sát hại và gây ra vụ cháy ư?

**** Trở lại nàng với phu nhân kia****

- Phu nhân thấy đồ ăn có hợp vị không ạ?-Nàng mỉm cười hỏi,món ăn trông cũng được nhưng không biết vị phu nhân kia thấy thế nào nữa..Mong là ngon miệng

-Rất ngon đấy-Bà cười rồi gấp tiếp một miếng ăn

-Phu nhân...người là phu nhân của tướng quân nào vậy?-Đang ăn thì nàng chợt nhớ ra chuyện gì hỏi tiếp,khiến bà sặc cơm

-Hả,...?

-Phu nhân có sao không?-Nàng lấy khăn lau cho bà rồi lo lắng

Hình như nàng đã làm gì sai nữa rồi,khổ thân,làm gì cũng khiến người khác tổn thương.....

-Ta không sao...Ta không phải phu nhân của tướng quân nào hết-Bà nhăn mặt rồi trả lời bình thản,trước khi lấy lại bình tĩnh

-Không là phu nhân tướng quan nào...vậy người là một vị quý phi sao?-Nàng thắc mắc hỏi,chuyện này nàng nhận ra chút ít rồi...là nhờ sức mạnh tâm linh của công chúa bóng đêm đấy ạ

-Cô nhiều chuyện rồi đó...-Bà nhú mi,lấy khăn lau miệng rồi uống một ngụm trà

Nhìn bà trông không giống tức giận gì cả,khiến nàng không lo lắng gì,nhưng im bất không nói gì luôn

-Phu nhân,ta xin lỗi-nàng cúi đầu

-Thôi,không sao,thân phận ta là 1 bí mật,cô cứ hiểu thế là được-Bà ta cười nhẹ rồi đáp,đúng là sắc thái của một thái hậu ah~

- Vậy...tiểu nữ nên gọi người là gì,người có tên không ạ?

-Tên?-Bà ngạc nhiên,chưa ai từng hỏi bà câu này nha

-Đúng ạ,ai cũng có tên cả,tiểu nữ tên là Yên Linh,còn phu nhân ạ?-Nàng dường như không thấy được sự ngạc nhiên đó,ôn tồn giảng giải như một giáo sư

-Ta là Mạc Nhân Y-Phu nhân nói,rồi nhăn mặt khó chịu,lần đầu tiếp xúc với một người như nàng thật mới lạ và không kém phần thú vị

-Cái tên hay quá ạ-Nàng cười lên 1 tiếng rồi rót trà cho bà,nàng không nhận ra đây là tên của thái hậu vì nàng không biết về thời Mạc năm này lắm

Về lại hiện đại nàng sẽ nghiên cứu về thời này mới được.Nàng tự nhủ rồi cười thầm như một con ngốc mới trốn trại

-Thôi,ta phải về-Còn vui vẻ thì phu nhân đứng dậy,trong lòng cũng thoải mái nhiều rồi,nói với nàng và nhờ Hiền Ly đỡ dậy

-Sao người về sớm vậy ạ-Nàng tò mò

Đã tối đâu,mới hết buổi trưa mà về nhà sớm vậy,thật chán à nha.Suy nghĩ của nàng không kém phần ngộ nghĩnh và bá đạo,người ta thích về thì kẻ người ta đi bà !

-Ta phải làm vài việc,cô khỏi tiễn-Bà ta nói xong thì hướng thẳng vào xe ngựa đang đỗ cạnh lề đường và đi luôn khiến nàng thấy thật khó chịu:

-Tiểu Phi,ta có gì không đúng rồi sao?

-Không,công chúa đã tạo ấn tượng tốt rồi ạ,sức mạnh tâm linh của người không cho thấy sao?- Tiểu Phi nói rồi mỉm cười,trước sự đáng yêu của nàng

Phải ha,sao nàng không nghĩ ra nhỉ,nàng cũng cảm thấy mà.Nhưng thôi,nàng bây giờ phải về cùng cô rồi,chắc ở phủ y đang mong nàng về đây,nàng còn phải thăm hấn xem hấn ra sao đã chứ!!

-Về phủ đi Phi tỷ-nàng mệt mỏi nói

-Ừm,công chúa ra ngoài xe đi-Nói xong tiểu phi vào trong thanh toán

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

*** Phủ Y ***

- Ta về rồi,thiếu gia à...-Nàng vừa đến nơi đã chạy thẳng vào phòng y,theo lời chỉ dẫn của tổng quản,phòng y cũng rộng thật nha,rộng hơn phòng nàng 1 chút rồi đó.

Vừa thấy nàng- y đã nhìn nàng nhưng không nói gì,y ngồi yên lặng như vậy làm nàng rất tò mò? Y đã xảy ra chuyện gì sao? Nàng ngạc nhiên vô độ trước thái độ đó,đáng ra y phải vui mừng chạy đến hoặc trách móc nàng vì về trễ chứ? Ăn nhằm gì hà trời?

- Nàng ngồi đi-Đang suy nghĩ vẫn vợ thì y phẩy tay ký hiệu cho nàng ngồi xuống,rồi đến bên cạnh nàng quỳ xuống,ánh mắt y có vẻ đầy hối hận tội lỗi

-Sao vậy...?-Nàng nhận ra nó,là sự hối hận,lo lắng hỏi

Nàng cũng không biết sao nàng lại hỏi han quan tâm y như vậy? Rõ ràng nàng thích hấn mà? Há? Không thể ta không có thích ai hết,ta chỉ thích No Min Woo thôi(đó là thần tượng TK21 của nàng ạ !!)

- Ta ...có nên báo thù nữa không?- Y hỏi trong tuyệt vọng,trong sự đau buồn thấm thương nhất

Thấy y như vậy nàng cảm thấy tội nghiệp cho y quá,nhưng cũng ghét y vì đã đối xử với hấn như vậy nữa,sao tha thứ được?

- Báo thù ư? Chẳng phải người bắt được Tam vương gia -kẻ thù rồi sao?

-Không phải do Tam vương gia làm.- Y thờ dãi,đứng dậy

- Vậy là ai? -Nàng hỏi 1 câu đã thừa biết,nhưng nàng đang thắc mắc y sao biết được hấn không phải hung thủ rồi? Có phép tiên nào hay y bị tẩy não vậy??

-Là nhị hoàng tử-Mạc Liêu

-Ta biết mà,ngươi bắt nhầm người rồi-Nàng bĩu môi,nhìn y với ánh mắt trách móc

-ta xin lỗi....đã đụng đến phu thê nhà nàng....-Y cúi gằm mặt,rồi nói tiếp-Nhưng....ta thực sự yêu nàng,Yên Linh à-Y ôm chặt nàng,không cho nàng chạy thoát?

Yêu ? Yêu à....trên đời này không tồn tại thứ gọi là tình yêu đâu ! Đừng ngu xuẩn tin lời một người nào đó,họ chỉ bịa ra để dành được một thứ nhất định thôi.Y có thể thích ta,nhưng không thể yêu ta nhanh vậy,mới có vài ngày mà yêu ta sao? nàng suy nghĩ rồi cười độc ác thầm nhủ,y không phải yêu ta-chỉ là muốn chiếm đoạt thôi đúng không? Là y ghen tức với hấn!

- Buông ra đi,ta không yêu ngươi -Nàng đẩy hấn ra,ánh mắt hình viên đạn nhìn y,sao có thể hành động lỗ mãng như vậy chứ? Hấn ta mất hết liêm sỉ rồi sao?

- Xin lỗi,nhưng làm sao ta bù đắp được cho nàng đây?

-Vậy ngươi thả ta và vương gia ra là được-Nàng đáp

-Nhưng....ta cần nàng bên cạnh...

-Ngươi nói yêu ta? Ngươi không làm vì ta được sao? Hay chỉ là lời nói xuông?

- Ta.....

- Hừ,ngươi đừng giả vờ nữa,chỉ trong 3 ngày mà ngươi yêu ta được sao?

- Không.....ta đã yêu nàng từ lúc gặp nàng rồi..

-Yêu ta ...? Từ lúc gặp ta? Khi nào chứ?-Nàng cười khinh bỉ

Chẳng thể tin loại người này đâu Yên Linh,không bao giờ được !

- Là lúc nàng còn nhỏ....năm đó nàng lên 7 tuổi,nàng còn nhớ không? Nàng bị lạc chính ta đã cứu nàng,và nàng đã hẹn ngày gặp lại,còn bảo muốn lấy ta,sao nàng không nhớ?- Y nói,giọng như đang đau khổ

Giả ngây thơ ,giả vờ cũng tốt,diễn xuất đạt đấy! nàng cười và suy nghĩ

- Rất tiếc,ta bị mất trí nhớ rồi..

-sao?

- Nàng mất trí ư? -Y ngạc nhiên,làm gì có chuyện này được,ừ cũng đúng,từ ngày y cứu nàng khỏi đám du côn nàng đã lạ rồi,không còn là tiểu thư yếu điệu mà là 1 tiểu thư bướng bỉnh và tràn đầy sức sống.

- Đúng-Nàng cười khế,trước sự mù quáng của y,chắc là yêu người tên Yên Linh,chứ không phải nàng-Ta mất trí đó,liên quan ngươi?

- Cô....không phải Yên Linh...- Y lắp bắp

- Suyt-Nàng đưa ngón trỏ lên môi y, khẽ nở một nụ cười rồi nghĩ thầm *Người sẽ là người đầu tiên cũng như cuối cùng biết chuyện này, hừm* Nói rồi nàng nhắm mắt lại, đọc 1 câu thần chú, rồi hóa phép vào đầu y, xóa hết quá khứ về nàng, nói chính xác là về Yên Linh

Hết việc, nàng bỏ ra ngoài và nhếch môi: Thật đúng là không biết điều!

* Nhưng...sao mình lại làm việc này? * Bất chợt nàng tự hỏi 1 câu, mà nàng cũng không thấu hiểu được, ta trở nên độc ác như vậy từ lúc nào hả?

- Công chúa, người đã thức tỉnh sức mạnh bóng đêm rồi đấy-Đúng lúc, Tiểu Phi bước ra mỉm cười, nàng nhìn cô rồi gật đầu, sau đó đến phòng hấn đang nằm

*** Phòng hấn***

- Vương gia...vương gia-Nàng đập khẽ vai hấn, lay người cho hấn tỉnh dậy...

Nhưng sao hấn còn nguyên vẹn thế nhờ? Y cũng nghe lời nàng thật.

- Yên Linh-Hấn vừa nhìn thấy nàng, sau khi tỉnh dậy vội ôm chặt lấy nàng, cười một cách mừng rỡ, nàng không sao, ta yên tâm rồi.

- Vương gia, chúng ta mau đi về phủ thôi

-Được, đi nào-Hấn cười nhẹ

Và tất nhiên, tiểu phi đã xóa ký ức của hấn với y rồi đấy các bạn !!

*****Phủ Vương Gia *****

-Chào mừng Vương Gia, Vương phi đã về phủ-Đám thuộc hạ, a hoàn cúi đầu kính cẩn, nàng cùng hấn bước vào trong, trong họ thật thân mật khi khoác tay nhau

-Vương gia, chuyến du tuần ổn chứ? -Một tổng quản hỏi

-Ồ, rất tốt-Hấn cười, nhưng do hấn không nhớ chuyện gì xảy ra thôi

- Tổng quản, chuẩn bị cho vương gia nước tắm và đồ ăn, ta sẽ cùng vương gia dùng bữa-Nàng mỉm cười rồi nói

-Vâng, thưa vương phi

-Còn đây là ai?-Ông tổng quản hỏi tiếp

-Là a hoàn ta mới nhận về, giúp việc riêng cho ta.....a hoàn cũ ta đã cho cô ta về với gia đình rồi-Nàng đáp

-Vâng...-Lập tức ông đi thực hành ngay việc nàng giao cho và không quên cúi đầu cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mạng Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Kế Hoạch!

*** Tại một nơi nào đó trong hoàng cung-Chính là lãnh cung của Thái hậu ***

- Hiền Ly, lại đây...Vị mẫu nghi thiên hạ cao quý, thái hậu kia ra lệnh, gọi cô cung nữ thường đi bên cạnh mình để giúp việc, hình như bà ta đang âm mưu gì đó, phải chăng là điếm xấu?

- Dạ thưa thái hậu, có gì cần dặn ạ?

-Việc ta giao điều tra cô gái đó thế nào rồi?

- Ý thái hậu là...Yên Linh? -Hiền Ly cung kính, hỏi lại

- Đúng, người điều tra ra nó là ai chưa? -thái hậu nghiêm mặt, trông rất mong đợi kết quả? Bà ấy chưa từ bỏ việc muốn kết nạp nàng làm phi cho hoàng

thương thì phải? Khổ thân..

- Thái hậu,đó là vương phi của tam vương gia -Mạc Vũ Hạo,xuất thân từ một gia đình khuê các,cô ấy là tiểu thư con gái phu nhân tể tướng ạ...-Hiên Ly dịu giọng,nhẹ nhàng đáp,nhưng có chút lo lắng? Thái hậu phải thất vọng rồi!...vì hoa đã có chủ mà !"

- Hazz,ra là vương phi của họ Nhi,ai gia cứ tưởng...-Thái hậu hơi ghen ngào,lấy làm tiếc

- Thái hậu,nhưng nô tỳ mạo muội nhận thấy,vương phi và vương gia luôn có khoảng cách với nhau,vương phi bị ép hôn nên chắc cũng không thể hòa đồng nhanh với vương gia được,nô tỳ e là...họ sẽ sớm ly tan.....-Hiên Ly rụt rè nói,như lo sợ rằng thái hậu sẽ trách phạt vì cái miệng không quản được này

- Thật thế sao? Vậy tội nghiệp Hạo Nhi của ai gia quá,ngươi có cách nào để giúp chúng yêu nhau không?

Hiên Ly nghe xong thì hơi mừng ,vì bà không trách mắng,vội vàng suy nghĩ cách,một lát quay sang nhìn thái hậu,môi nở một nụ cười mê hồn và đầy âm mưu:

- Thái hậu,nô tỳ thấy....cứ để nô tỳ làm vật cản,nếu vương phi ghen ...thì vương phi sẽ chủ động nói yêu vương gia,như thế họ sẽ sớm có hạnh phúc của bản thân thôi...

-Hay- Thái hậu khen cô,quả thực là giữ cô bên cạnh rất có ích,một kẻ vẹn toàn,lợi cả đôi đường...-Lập tức thực hiện đi,nhớ cẩn thận bị lộ

-Vâng,nô tỳ sẽ nhớ kỹ.... -Hiên Ly cúi đầu,hành lễ rồi bước đi,có vẻ cô đã bắt đầu cho một kế hoạch mới,góp họ nhận ra tình cảm cho nhau- Vương gia,với vương phi!

*** Vương Phủ Tam Vương Gia ***

- Hôm nay ta thấy đồ ăn rất ngon đó -Nàng vừa đi vừa khoác tay hân cười thân mật,nhưng cũng không biết tại sao lại chủ động với hân như vậy

- Nàng thấy ngon là tốt rồi!...nhưng-Hân cười trả và nhìn nàng,rồi nhận thấy bàn tay mềm mại của nàng đang ghì chặt mình,ngạc nhiên

- Sao vậy?-Nàng hỏi nhỏ,mặt hơi đỏ

- Lâu lắm mới thấy nàng chủ động khoác tay ta,à không..là lần đầu đây - Hân mỉm nhẹ,rồi kéo sát nàng vào,trông họ thật hạnh phúc....

- Vương gia...thả ta ra đi -Nàng xấu hổ đẩy hân ra, rồi đi trước

- Khoan đã,hôm nay ta đưa nàng đi dạo ở kinh thành nhé - Hân chạy đuổi theo,mắt đắm đắm nhìn nàng..Trông như đang dụ dỗ con nít vậy..

-Ế...kinh thành sao? Ta có được vào hoàng cung không? - Vừa nghe hai từ đó nàng như sáng mắt lên,quay ngoắt về phía hân

- Để xem đã..hoàng cung rất nguy hiểm đấy... -Hân xoa cằm lo lắng

-Vậy thôi,ta đi đến Nguyệt các uống trà đi - Nàng mừng hệt nhưng vẫn nghĩ đến đi chơi,bèn nghĩ ra nơi khác để đến

- Nguyệt các? ta chưa từng đi....-Hân hơi nhàu mày,đáp

- Vương gia,ta biết nơi đó,sao ngươi không để Tiểu Phi dẫn đường...- Tiểu phi chen ngang,như tiếp sức cho nàng...để được đi chơi

- Được,vậy đi thôi-Hân gật đầu

Nàng và hân cười với nhau rồi đi ra cửa phủ,định đi tiếp thì bỗng nhiên thấy vật gì cựa quậy.nó cao cao,dài dài,thon thon,tèm nhem và bẩn thỉu ghê thật,nhưng nhìn kỹ nó rất đẹp....là con người đẩy các bạn! này giờ đã suy nghĩ đến con vật đáng sợ nào rồi đúng không? :3

- Ủa,...đây là...- Nàng ngạc nhiên khi thấy cô gái đó,cô ta ngất trước cửa phủ

- Cô nương,cô có sao không? -Hân lay lay người cô ,lo lắng hỏi.Lần đầu hân biết lo lắng cho người nghèo khổ thế đấy,vì nàng nên mới làm thôi ah~

- Ta...đây...đây là đâu?-Cô ấy hỏi ngược lại,thân hơi run sợ

-Là vương phủ,cô vào trong trước đi-Nàng diu cô đứng lên rồi đi vào bên trong,thế là chuyến đi nguyệt các coi như bị hủy !!

*** Trong Phòng Vương Phủ ***

- Cô nương,cô đã khá hơn rồi đó...-Nàng cười rồi đỡ cô dậy,thao tác rất nhẹ nhàng

- Cô...là ai?

-Ta là Tam vương phi..-Nàng hơi nhàu mi ,có chút khó chịu trước thân phận này nhưng thấy hân ở đó vẫn trả lời như thường

- hừm? vậy ta đã đắc tội rồi...ta đã hành vương phi phải chăm sóc ta...thực sự xin lỗi-Cô cúi gầm mặt xuống,về hối lỗi
- Không sao ,không sao...nhà cô ở đâu?...ta thấy cô hơi quen quen...-Nàng cười khẽ rồi nhìn cô,quả thực cô rất quen nha,nàng gặp ở đâu rồi thì phải....Nhưng nàng không nhớ ra được..
- Ta...không có nhà?
- Sao? Cô bị cướp ư? -Nàng ngạc nhiên
- Đúng vậy...tôi là một người đã mất cha mẹ từ nhỏ,tôi chuyên viết thư thuê để kiếm sống,nhưng khi đi qua nơi này,đã bị một đám người xấu ,bọn họ định cướp đồ tôi,nhưng tôi bỏ chạy,nên họ bắt tôi lại và đánh tôi,sau đó còn lấy hết nữ trang mà mẹ tôi để lại...tôi...tôi...tôi không biết sống sao nữa....Híc-Cô vừa nói,nước mắt rơi ra....Trông thật đáng thương làm sao?
- Tội nghiệp cô quá,cô cứ ở lại đây đi...ta sẽ chăm sóc cho cô nương.- Nàng nói rồi nắm lấy bàn tay yếu ớt của cô,quả thực nàng rất tốt
- Như vậy sao được...tôi sợ phiền đến hai người..
- Không sao,ta không phiền...-nàng mỉm nhẹ rồi đáp
- Cảm ơn vương phi...xin đa tạ-Vừa nói cô cúi đầu liên tục,để tỏ rõ lòng thành của mình,nhưng nàng sao cứ thấy bất an...Rốt cục cô ta là người xấu hay tốt? Nàng có sai lầm khi giữ cô ta ở lại không?
- Khoan đã-Hắn bây giờ mới lên tiếng...chen ngang cuộc trò chuyện,hắn hơi nghi ngờ cô ta là người xấu nên muốn cho cô ta chịu khổ chút,chắc đã có ý nghĩ gì rồi..
- Vương gia...người có ý kiến gì ?-nàng thắc mắc
- Ở đây làm a hoàn cho phủ ta,thế mới được -Hắn nói,giọng rất nghiêm túc
- Nhưng...cô ấy còn yếu,ngươi độc ác vậy-nàng nhăn mặt,nhìn với ánh mắt đáng sợ
- Ta là vương gia,ta có quyền-Hắn hất mặt lên kiêu ngạo,thì ra đây mới là bản chất thật....Uống công nàng nghĩ hắn là người tốt,đã tốt với tốt cho hết mức chứ...Đằng này..
- Không sao đâu vương phi,tôi sẽ làm a hoàn nhưng...tôi muốn làm a hoàn của riêng vương gia được không? -Hiên Ly nói tiếp,lại là kẻ chen ngang rồi
- Của riêng vương gia...?-Nàng lắp bắp,trong lòng hơi khó chịu....sao nghe từ này nó chói tai vậy? Chẳng lẽ nàng đang ghen tỵ sao
- Ừ,được thôi-Hắn cười gian,coi bộ thích mỹ nhân lắm~
- Nhưng....-Nàng nhún mi
- Cô tên gì?-Hắn hỏi cô
- Tiểu nữ..là...Mai Hiên Nhi ạ...-Hiên Ly bịa một cái tên giả rồi nói với hắn,môi khẽ nở một nụ cười mê hồn làm hắn cũng có chút bối ngỡ,nhưng sao bằng nàng được. Vì hắn yêu nàng nhất mà.Còn với cô thì đang suy nghĩ một lối khác:" Coi bộ họ rất xa lánh nhau..."
- Hừ,thôi ta đi,hai người ở lại mà nói chuyện-Nàng bực mình bỏ đi,để lại ánh mắt khó hiểu từ hắn? Chị ấy ghen đấy sư huynh ạ :3
- Cô ấy kỳ lạ thật...-Hắn nhăn mặt
- Vương phi ghen đó ạ..-Hiên Ly cười rồi đáp
- Ghen? Không thể....vì cô ấy không yêu ta...-Hắn nói rồi khựng lại-À..ta nói nhầm,đơn nhiên nàng ấy ghen rồi,haha-Nói xong hắn bước đi luôn để cô lại đây
- * Quả thực họ chưa nhận ra tình cảm của nhau * Cô nở một nụ cười đầy âm mưu rồi uống ngụm trà,ngày mai sẽ vui lắm đây..

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bước Ngoặt Tình Cảm

**** Sáng hôm sau ****

- Hazz... phi tỷ, vương gia đâu rồi? - Vừa thức dậy nàng đã đi tìm hân rồi, rất ghen tỵ nha. Tiểu Phi chỉ khẽ cười thầm *Công chúa đã rung động trước 1 người ư?*

- Công chúa, vương gia ở trong phòng ấy ạ

-Ồ, ta phải qua bắt hân dẫn đi chơi, hôm qua ta chưa có được đi- Nghe thấy câu đó, nàng vội vàng đi qua phòng hân, nên chưa biết việc gì xảy ra cả....

Mà cũng không có gì to lớn hay đại họa nào đâu các bạn, cứ đợi mà xem đi nha..

*** Tại Phòng Hân***

- Vương gia, để Hiên Nhi cài áo lại cho người.....- Vừa bước chân vào phòng nàng đã nghe thấy tiếng của cô ta, là Mai Hiên Nhi... Nhưng sao cô ta lại ở đây? Lại còn... cài áo?

Hai người đó đã làm gì với nhau sao? Không thể nào như vậy được, chắc chắn không phải đâu. Nàng cố định thần rồi nhìn vào hân, hân đã mặc xong áo rồi..

Nàng khẽ bước đến bên hân, ánh mắt như tra khảo, rồi quay sang Hiên Nhi cố mỉm cười thân thiện:

- Hiên Nhi, cô còn yếu mà sao lại làm việc rồi...?

- Vương phi, tiểu nữ cảm thấy khỏe rồi, không sao đâu ạ- Cô cúi đầu gượng gạo trả lời, nhưng coi bộ cô đã nhận thấy nàng có chút ghen tức rồi.. Vậy tốt quá..

- Yên Linh- Vừa lúc, hân chen ngang, gọi nàng rồi kéo nàng về phía hân, trong lòng hân rất vui, mới sáng sớm đã được gặp nương tử rồi..

- Sao gọi ta là yên Linh?- Nàng ngạc nhiên? Hân trở nên lạnh lùng hơn rồi.. Mọi hôm còn gọi là ta nương tử hay Linh Nhi mà... Do cái gì đã thay đổi?

- À... vậy nàng bảo ta phải gọi sao? -Hân thoáng vẻ bối rối, lắp bắp hỏi. Hân hơi sợ, vì sau mỗi câu hỏi của nàng hân không trả lời được theo cách hay thì nàng sẽ giận mất.!

- Hừ, ta không quan tâm nữa, gọi sao thì gọi, dù sao ta với ngươi cũng là người lạ thôi- nàng bực mình đáp

- Sao nàng nói thế được?- Hân nhíu mày, bộ nàng có chuyện hay sao? Rốt cục xảy ra chuyện gì với nàng mà nàng lại như thế?

- Vương Gia ...đem qua người ngủ với Hiên Nhi cô nương sao? - Nàng cười mỉm một cách gian xảo rồi hỏi khẽ, ánh mắt cực kỳ cay nghiệt làm Hiên Ly run cầm cập, nàng đang ghen rồi.. Chính xác như thế..

-Nương tử, nàng ghen sao?- Hân kéo sát nàng lại lần 2 rồi hỏi, nhìn nàng cực kỳ âu yếm, hân không có làm gì cả đâu... vì hân chỉ có mỗi nàng mà thôi..

- Ta không ghen, ta không yêu ngươi- Nói rồi nàng bỏ đi, đưa theo cả Tiểu phi ra ngoài, giờ nàng thực sự tức giận rồi... Nàng không suy nghĩ đi thẳng đến Nguyệt các mà không đợi hân, chính hân đã phá hủy chuyến đi chơi lần này mà, sao phải nhờ hân, ta cũng tự đi được. Nghĩ rồi nàng bước đến Nguyệt các, nơi dành cho các công tử và mỹ nhân, ngồi trò chuyện uống trà, ngâm thơ múa hát.

-- Còn lại hân với cô trong phòng--

- Vương gia...Hiên Nhi xin lỗi đã làm 2 người hiểu lầm, nhưng.. vương gia, vương phi rất yêu người, người có nhận ra không?-Hiên Ly dịu giọng, nói đầy ẩn ý

- yêu? Nàng ấy yêu ta sao?-Hân ngạc nhiên

-Đúng... vương gia muốn vương phi nhận ra tình cảm này không?- Hiên Ly đáp, một ánh mắt chân thành cung kính

- Làm cách nào....?

- Vương gia , làm thế này nhé ..- Nói rồi cô ghé sát tai hân bàn về kế hoạch của mình, sau đó hân mỉm cười rồi đi ra ngoài. Kế hoạch này ổn thế sao?

** Nguyệt các **

- Công chúa, cô giận sao? - Vừa vào 1 bàn ngồi xuống, thì Tiểu Phi hỏi nàng, coi bộ Tiểu Phi mới là đáng tin nhất... vì là vệ sĩ thân cận với nàng mà

- Ta không giận..-nàng bĩu môi, uống 1 ngụm trà

- Thôi, chúng ta bỏ qua việc đó đi, tôi thấy bây giờ bàn về Vương Quốc của chúng ta thì hơn đó ạ..- Tiểu phi mỉm cười, nói một câu làm nàng hơi tò mò?

Vương quốc bóng đêm sao? Thú vị đây, ta sẽ bàn tìm hiểu thêm thông tin..

- được được- Nàng gật đầu

- Công chúa, người có biết mảnh ngọc bội đó ở đâu rồi không?- Tiểu phi nhìn miếng ngọc bội dắt trên thắt lưng nàng rồi cười sau đó hỏi

- Ta ..không biết

- Chính là miếng công chúa đang đeo đây ạ...- Tiểu phi nhìn vào miếng ngọc bội, rồi trả lời....Miếng ngọc đang đeo? Ừa không phải chứ, đùa người sao?

Rõ ràng đây chỉ là miếng ngọc mua ở quán lẻ đường, sao có thể??

- Không thể nào....miếng ngọc bội này đâu phải?

- Đúng chính xác là nó, công chúa ạ..

- Người lấy gì để chứng minh? -Nàng ngạc nhiên

- Lúc trước miếng công chúa làm rơi đã đi xuống trần gian và chính xác là hiện đại, nhưng sau đó, lại có một cánh cổng được tạo bởi ngọc bội....là cánh cửa thời gian xuyên không...Miếng ngọc bội đã xuyên không và trưng bày tại quán lẻ đường đó, công chúa đã mua được và chính là nó ạ... -Tiểu Phi cười rồi nói

- Hả? Thì ra nó thần kỳ vậy sao?? Nhưng Nhi hoàn đi rồi....sao miếng ngọc bội vẫn còn?

- Nhi hoàn chỉ bị xóa ký ức, còn mọi việc đã làm cho người thì vẫn giữ lại...-Tiểu phi trả lời, làm nàng yên tâm phần nào

- Thế thì tốt rồi. Nhưng khi nào ta mới trở lại hiện thực, ta nhớ mẹ và anh trai.... - Nàng cúi đầu vẻ rất nhớ nhung , khiến cô cảm động

- Công chúa, sắp rồi, người chỉ cần đóng thế yên linh một thời gian nữa...

- Còn...Mạc vũ hạo hấn sẽ làm sao?-Nàng bất chợt nhớ đến lúc phải rời xa hấn, hỏi khẽ

Nàng không muốn điều đó xảy ra, nàng....nàng đã bắt đầu rung động trước hấn rồi,...

- Công chúa, cô thích Mạc vũ hạo sao?

- Ta không biết, ta không hiểu sao rời xa hấn ta lại thấy nhớ, hấn gặp nguy hiểm ta rất lo....còn nữa, khi thấy hấn vui vẻ với người con gái khác ta rất khó chịu....ta bị bệnh sao?-Nàng tò mò hỏi

- Hìhì, công chúa, người đã yêu vương gia thật rồi...

- Không...ta làm gì có...-Nàng xua xua tay

- Nhưng công chúa à, người có duyên không phận với vương gia ở thế giới cổ đại này rồi...hãy chấp nhận..

- ta đã nói không có yêu hấn !-Nàng bực mình

- vậy công chúa thử dùng ngọc bội, đặt nó lên tim và xem đi, nó sẽ giúp người nhận ra tình cảm của mình..

- Thật sao?-Nàng muốn chứng minh, hỏi lại

-ừ

Thế là nàng lấy miếng ngọc ra đặt lên tim mình và nhắm mắt lại....một thứ gì đó luồn vào trong tim nàng, nàng cảm thấy mình đã yêu hấn thật rồi. nhưng mãnh liệt hơn nữa, nàng tháo miếng ngọc ra đeo lại ở vị trí cũ, ta thực sự đã... ? Nàng cười nhạt rồi nhìn tiểu phi

- Thôi, ta hiểu rồi....ta sẽ tập quên hấn

- Ừm, công chúa làm vậy sẽ tốt hơn,,,cho tương lai ! Tiểu phi cười mỉm cười rót trà cho nàng, trong lòng suy nghĩ một việc nàng chưa biết * Công chúa chưa nhận ra...Vũ hạo là người của thế kỷ 21 sao? *

- Tiểu thư...tiểu thư...cho ta ngồi đây được không? -Phía sau nàng là một cô nương ,trông rất cao, nước da đen hơn nàng một chút, y như trai già gái vậy...Nàng cảm thấy hơi...sợ

- Ồ, người cứ ngồi..-Nàng gật nhẹ

Đoạn này không bật mý được, đọc giả thử nghĩ xem cô nương ấy có ý đồ gì và là ai nào? :3 Tác giả chưa nói giờ được nha

- Cô nương tên gì vậy? -Cô ta hỏi,rồi nhìn vào nàng

- Ta...là Yên Linh - Nàng gượng cười nói..

- Hề,ta cũng tên Linh,nhưng là Châu Linh...-Cô mỉm cười như nhạt được vàng rồi nói

- Hờ,ờ...à.....rất vui được gặp cô nương -Nàng nhăn mặt cố nói thành lời.Người gì đâu vô duyên thấy mò !

-Còn đây là,,,-Cô nhìn sang Tiểu phi rồi thắc mắc

- Ta là Tiểu phi- Tiểu phi đáp

-Ừm,chào cô...-Cô cười

- Mà cô nương là người ở đâu thế? -Nàng thắc mắc

- À...ta đến từ Hiên Châu,là một vùng quê...

- Ủa,,ra là vậy...cô đến đây tìm ai sao?

- Ta...tìm Mạc Vũ hạo,hắn....đã làm ta mang thai rồi bỏ đi,giờ ta chỉ đi có 1 mình,còn con nhỏ đang ở nhà...Hic -Cô nói về buồn thảm,làm nàng thấy thương vô cùng..Nhưng Mạc Vũ hạo ư?

-mạc vũ hạo nào thế?

-Là đại thiếu gia của Hắc gia trang...-Cô trả lời

- May quá,không phải hắn...-Nàng thở dài..

-Hắn là ai? Cô cũng quen người tên Vũ hạo sao? -Châu Linh giả vờ ngạc nhiên rồi hỏi lại? Coi bộ kế hoạch có ích rồi,hắn nhất định tra ra nàng có yêu hắn không..

- Là vương gia,...ý không phu quân ta...-Nàng mỉm cười.Rốt cục cô ta có ý đồ gì? Nàng suy nghĩ rồi nhìn vào cô,cô bỗng nhiên hỏi tiếp:

- Nhưng coi bộ cô không thích phu quân cô nhì,bị ép hôn sao?

-Ồ...sao cô biết ta bị ép..?

-Ta cũng từng như thế,cứ nhắc đến cái tên bị ép cưới ta ta lại nhăn mặt nói không ra lời -Cô nhún mi nói

- Ra vậy...nhưng ta có thích phu quân ta mà..nên cũng không gọi là bị ép...-Nàng cúi đầu hơi xấu hổ

Azza,sao tự dưng nói cho người lạ biết vậy kìa.....

- Hề,vậy là cô thích phu quân cô rồi...

- Ồ...ta cũng không biết,ta cảm thấy ghen tỵ khi thấy hắn cười với người con gái khác,,,ta...

-Chính xác nàng đã yêu phu quân mình..

-ừm,ta cũng nghĩ ta yêu hắn rồi...-Nàng gật gù rồi uống ngụm trà..

Ể??? Mà sao cô nương này vô duyên quá vậy,tự dưng soi mói chuyện của nàng,định làm cái quái gì đây hả??

- Haha,vậy là nàng yêu ta.....nương tử-Hắn ôm chầm lấy nàng cười rạng rỡ,á.....ra là Mạc vũ hạo -hắn.....hắn.....giả gái đểđể....

Chết tiệt.lần này nàng sẽ giận hắn chết mất thôi.....Nàng đẩy hắn ra rồi nhăn mặt lại:

- Vương gia chết tiệt,dám lừa ta.....

- Ta đâu lừa nàng,ta chỉ muốn nhận biết nàng có yêu ta không thôi mà...-Hắn làm mặt cún con ,nói nhỏ chỉ cho nàng nghe được thôi...

- Mà cũng hay thật,bịa chuyện có thai nữa đó,làm ta suýt rơi lệ này...-Nàng bực mình

-Thôi nào....xin lỗi nương tử,ta sai rồi...

- Biết sai thì sửa đi...

- Làm thế nào?

- Đi chơi đi...-Nàng cười mỉm rồi lay tay hắn....Nàng muốn đi dạo với hắn,muốn được mua thêm nhiều đồ trang sức nữa..

- Được,đi nào...-hắn cười,cởi bỏ trang phục nữ ra rồi đi thẳng về Tiểu phi thanh toán tiền trà này giờ...

ooO Tới đến Ooo

Trong khuê phòng ấm cúng,đôi lúc có nghe tiếng cười,có khi lại có cả tiếng đàn hát,tạo nên không khí không còn yên ắng nữa mà thay vào nó thật mộng mơ và vui vẻ,tràn đầy sự sống.Nơi đó có một cặp phu thê đang hạnh phúc,lang quân gảy đàn ,còn nương tử hát,họ trông thật xứng đôi,khiến ai nấy đều âm thầm ngưỡng mộ,cũng có những người ghen tỵ nữa,nhưng so bì nào được với đôi trai tài gái sắc nhà người ta chứ !

Một hồi sau tiếng nhạc mới dừng hẳn,ở bên ngoài không có ai,trừ một người đang nghe lén,không ai khác là cô nương kia-người tìm mạng tình yêu cho họ,cô cười mỉm,xem ra kế hoạch đã rất thành công,rất chúc mừng cho họ...Nhưng bên trong không còn sức sống âm nhạc nữa,mà là lời nói của lang quân,chàng ảm đạm đến bên nàng,vuốt ve mái tóc nàng rồi mới nói đến vấn đề chính:

- Nương tử...chuyện lúc sáng,nàng còn giận ta không?

- ta đâu thêm giận ngươi ... -Nàng nhìn hắn thấy có gì đó chân thành,cười thầm rồi ừm đáp lại,coi bộ nàng sẽ phải chạy nhanh trước khi bị sói ăn thịt ..

Chàng thấy sắc mặt nàng,vội vàng dâng trà rồi mở miệng khách sáo và lễ phép.Trông y như một đầy tớ và cô chủ,nhưng chàng trai còn cao quý lắm,họ đáng ra phải nhường nhịn nhau nhỉ?

- Nàng uống trà trước đi.ta bỏ qua chuyện đó nhé

- Uống thì uống,qua thì qua,ai sợ ngươi-Nói rồi nàng ngoảnh mặt cảm ơn ly trà rồi uống liền một ngụm,trông điệu bộ chẳng có chút nào là tiểu thư khuê các,nàng ơi...nàng..đã quên những gì tổng quản căn dặn rồi..

* Nàng ấy thực sự rất cá tính * Suy nghĩ của chàng khiến bản thân thêm yêu quý nàng hơn,không uống công nàng sung hạnh hắn đâu,thực sự nàng là người hiếm có,à không...một người độc nhất vô nhị luôn đấy.

(Thời,tác giả trở lại xưng hắn-nghe sến thấy mô =>_<=)

Hắn ngồi kế bên nàng,tay khoác vai nàng,rồi mỉm cười,sau đó thủ thủ bên tai nàng như một liều thuốc kích thích làm ai đó phải sồn gai ốc,thân run bắn bật,không một chớp mắt:" Nương tử,đêm này nàng "chiều" ta chút đi."

-Chiều...chiều...ư?...Vương gia.....à ..không...phu quân....ta...ta...

-Nàng sao thế.? Bị sặc trà rồi sao,nàng nói không nên câu được vậy...?-Hắn ngạc nhiên xoa xoa ngực nàng(cơ hội để hắn biến thái sao?),rồi lo lắng hỏi,tay còn lợi dụng ôm eo nàng thật chặt nữa

- Ta không có.....ta...ta chưa sẵn sàng... - Nàng lắc đầu rồi đứng phắt dậy,đẩy tay hắn ra,rồi nhìn ra cửa sổ,nàng không muốn khi chưa đủ 18 tuổi nàng lại làm chuyện này với một người con trai,nói đúng hơn là "ăn cơm trước kẻng" á,nàng chưa có lấy chồng nữa....chỉ đang thể thân cho người tên yên linh thôi mà.Nhưng sự việc sao lại đến mức nàng rung động trước hắn rồi,thấy khuôn mặt và thân hình khiêu gợi của hắn nàng lại muốn ôm hắn ngay thôi...nhưng...nàng còn cần sự trong trắng đó mà....không thể hủy hoại cho một vương gia như hắn..!

Hắn đến cạnh nàng rồi xoa xoa mái tóc,ôm nàng từ phía sau,lại thầm nhủ một lời cả 2 nghe được khiến nạt hơi phân vân:" Nàng có yêu ta không? Nếu có tại sao không thể cho ta..."

-Ta...ta thực yêu ngươi nhưng...ta còn trẻ mà,ta không muốn có thai

- Nàng gọi ta là chàng đi,từ 'ngươi' nghe sao lạnh lùng quá- Hắn nhíu mày,rồi kéo nàng lại,sau đó đề nghị,hắn không muốn chờ đợi câu trả lời,hắn muốn "ăn" nàng ngay thôi,vì nàng quá sức khiêu gợi..Chắc nàng chết vì tội quyến rũ nam nhi đại trượng phu mất !!

- Được...thì chàng,nhưng ta không muốn...-Chưa kịp nói xong bờ môi mềm mại của nàng đã bị thứ gì chặn lại,môi hắn cứ nuốt chửng lấy môi nàng,hai tay ghì chặt như không để nàng chạy thoát,nhưng bây giờ nàng đã hết đường chạy rồi,làm sao có thể thoát khỏi hắn? Nàng lại lần nữa cảm nhận mình đã mất kiểm soát,hôn lại hắn nhiệt tình...bàn tay nàng cũng ôm chặt thân thể hắn đến lạ.... Trong đêm tối ấy,họ...chính thức hòa làm một,và họ...đã thuộc về nhau :3

Ooo Ở bên ngoài phòng của hắn và nàng ooO

- Ai đó-Tiểu phi vừa nhìn thì vội hỏi,nhưng chỉ để đủ người đó nghe,còn trong khuê phòng của nàng và hắn thì không nghe được,cô vội bước đến bên cạnh hiên ly và hết sức ngạc nhiên : "Hiên Nhi,cô làm gì ở đây?"

- Tôi...tôi...-Hiên Ly cúi gầm mặt không nói nên lời,lùi lại một bước rồi định bỏ chạy,bỗng cô như bị kéo lại,là đôi bàn tay của Tiểu phi đã nhanh chóng tóm lấy,không cho cô đi nữa bước

- Là cô,Hiên Ly

- Sao...sao cô biết tên thật của ta-Hiên Ly ngạc nhiên,giọng nói có vẻ sợ sệt,cô bị Tiểu Phi dọa cho hú hồn rồi,đúng là Tiểu phi có khác,không uống công tử thần nhận về làm vệ sĩ thân cận.

- Hừm,ta đã biết ngươi là cung nữ riêng của thái hậu,ngươi và thái hậu âm mưu gì đó rồi ngươi lên vào đây đúng không? Sao ngươi lại xưng tên giả,còn định tác hợp hai người đó?- Tiểu phi trừng mắt,ánh nhìn căm giận ấy làm Hiên Ly run rẩy,Tiểu phi cũng muốn công chúa có tình yêu riêng của mình nhưng không phải bây giờ và thế kỷ này,là thế kỷ 21 cơ.Sao cô ta lại nhẫn tâm hại công chúa nhận ra yêu hân,rồi làm những chuyện 'ngu xuẩn' với hân nữa.Chẳng khác gì con thiêu thân cả!

- Ta,...ta chỉ tác hợp cho họ thôi,ta đâu có ý xấu...

-Hừ,chính tác hợp mới là xấu xa đó,cô có hiểu,công chúa của tôi cao quý lắm không? Cô đang muốn cô ấy sau này rời xa hân sẽ phải nhớ nhưng đau khổ sao?-Tiểu phi bực mình tát cô ta một cái rõ thật đau,nhưng cũng không một phản ứng nào chống cự của Hiên Ly,Tiểu phi thật bản tay lại,rồi nhìn cô chăm chăm,về như muốn "ăn tươi nuốt sống" cô vậy

- Nhưng...công chúa? Và...rời xa....đó là vương phi của vương gia mà? - Hiên Ly lấp bắp,không còn bộ dạng của một nữ tử mạnh mẽ mà là một cô nương yếu đuối,hết sức thảm hại

-Ngươi sai rồi,đó không phải là Yên Linh,không phải vương phi,mà là Công Chúa Nguyệt Minh,hậu duệ của bóng đêm...là cô đã nhập vào yên Linh,để duy trì thân xác cho cô ta,nếu không Yên Linh chết lâu rồi... -Tiểu Phi lên giọng rồi thao giảng cho Hiên Ly một hồi sau đó mới nhìn phản ứng cô ta,quả thực mặt cô tái mét không còn giọt máu?

-Vậy..các người là ai?...

-Là ai cô không cần biết,nhưng sau khi cô biết chuyện này,cô sẽ phải quên,ta sẽ tẩy não của cô,không nhớ gì về cái này cũng không còn ý muốn tác hợp cho họ-Nói xong,Tiểu Phi phẩy tay,hóa phép làm một phần trí nhớ và suy nghĩ của cô thay đổi,quả thực nhanh như chong chóng cô đã nghe lời tiểu phi và tôn sùng như nữ vương,quỳ rạp xuống cô mỉm cười trung thành:

- Tôi đã hiểu,mai tôi sẽ rời đi

- hừ,tốt-Tiểu phi gạt đầu rồi bỏ đi mất,còn lại Hiên ly ở đó đang nhăn mặt khó chịu,ôm nỗi đau trong tâm can,bị ma pháp bóng đêm áp bức,quả thực khó chịu!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

*** Sáng hôm sau ***

Cốc cốc...Tiếng gõ cửa ngoài khuê phòng của nàng làm nàng thức tỉnh,vội vàng vùng dậy khỏi giường và mặc y phục vào rồi đi ra,từng bước từ từ rồi mở hé cửa,bên ngoài là Tiểu Phi đang nhìn chăm chăm nàng,ánh mắt không như thường ngày mà là một sự bức bối đã bị câu nói tuôn ra che giấu:

- Vương phi..mặt trời đã lên rồi,sao người không dậy sớm như mọi khi vậy?-Kèm theo đó là một ánh mắt gian tà và đầy lo lắng,sau đó nhìn vào bên trong nhưng đã bị cánh tay nàng che lại

- À...tại đêm qua...ta và vương gia tâm sự chút ý mà.....

Rồi nàng miễn phí thêm nụ cười gương gao che lấp những việc 'mò ám' họ đã làm đêm qua,nếu nói với Tiểu Phi thì...nàng sẽ không được yên thân đâu,nàng vội kéo cô ra một nơi thoáng đãng rồi nói chuyện,Không khí trong lành nhưng cảm xúc thì đang bị xáo trộn làm nàng không vui chút nào.Nàng quả thực hối hận vì sự việc tối qua,chắc nàng sẽ...phải giấu Tiểu Phi thôi,chưa kịp mở lời thì đã bị giọng Tiểu phi chặn:

- Công chúa,ngươi đã...với mặc vũ hạo sao?

- Ta....ta...

- Tôi biết hết rồi,nhưng công chúa à.... - tiểu phi nhăn mặt nói ,thì nàng vội ngăn:

" Ta hiểu cô trách ta,nhưng...ta cũng đã rất hối hận,ta biết ta sai..." Nàng cúi gầm mặt,không nói gì hơn được nữa,ánh mắt nàng hờ khép lại,mi cụp

xuống,nhìn nàng trông thật buồn bã,Tiểu phi không phải trách nàng,nàng là công chúa của Tiểu phi,cao quý như thế thì một con dơi như Tiểu phi sao có thể trách tội,nàng làm gì cũng không cần xin phép,chi là Tiểu phi sợ..nàng không nỡ rời xa Mạc Vũ hạo,thì sau này nàng sẽ phải đau khổ thôi.

- Công chúa,tôi thực sự không phải trách cô,tôi chỉ là muốn tốt cho cô thôi,cô sắp trở về hiện tại rồi,cô không được nhớ nhưng tới Mạc Vũ hạo kia đâu...- Vừa nói ánh mắt Tiểu phi như dịu lại,nhìn nàng với một sự thành khẩn,thực chất ánh mắt đó còn đang lo sợ cho nàng kia

- Ta.....

* Công chúa,hiện tại,rời xa ta,giữ vậy*? Trong đầu hần bỗng nhiên cảm thấy mơ hồ,chính xác hần đã dậy lúc nàng thức giấc,nghe thấy họ nói chuyện hần mới đi theo để xem họ làm gì,không ngờ nghe được những lời này,chính hần cũng không hiểu rõ nữa...Tại sao lại phải rời xa ta chứ? Yên Linh nàng với cô ta rốt cục đang nói đến chuyện gì hả?

- Công chúa,người...không phải là người ở nơi này,người chỉ đang thể thân vương Phi lãnh từ yên Linh mà thôi,người sắp phải lìa khỏi xác cô ta rồi,cô ta chết từ lâu rồi,với lại...Tam vương gia thực chất cũng không có trên đời,sao người phải đến bên hần...?- Tiểu phi to tiếng,gọng bức bội nói,nhưng....giữ mà tam vương gia không có trên đời? Vậy là thế nào?

Nàng thực sự không biết tại sao Tiểu phi lại nói vương gia không có trên đời? Bộ...có chuyện gì nàng chưa biết sao?

* Sao....đó không phải Yên Linh ư? Vậy nàng ấy là ai? * Hần bắt chợt sững người,mắt tròn lên khó hiểu,nhìn hần giờ chả khác một người điên...

- Tiểu phi,cô nói...Tam vương gia không có trên đời là sao hả? - Nàng bắt chợt hỏi,khi không chịu được sự tò mò bên trong mình

- Có nghĩa là,...tam vương gia là nhân vật không có thật trong thế giới cổ đại,việc có Tam vương gia..là do Tử thần sắp xếp...và cho một người nhập vào thể thân..! -Tiểu phi nhủ mi rồi trả lời,từng chữ từng câu làm nàng đứng tim..Vậy....vương gia cũng như nàng sao? Vậy....sao nàng không nhận ra?

* Ta không có thật,ta nhập vào tam vương gia ư? * Hần cười nhạt rồi bật cười,không thể nào,chuyện này không đúng mà,có gì đó đã sai rồi...

Hần vừa nghĩ vừa bỏ chạy....không phải đâu,rõ ràng đây là mơ,mơ thôi...

- Không đúng vậy sao tôi không nhận ra..... Vũ hạo là người của thế kỉ 21 ư? -Nàng ngạc nhiên,rồi hỏi...sau đó nhìn tiểu phi,nàng muốn biết sự thật....Nàng phải biết,nếu không nàng sẽ hối hận..

- Công chúa...để tôi kể cho cô nghe mọi việc.... - Tiểu phi thờ dãi rồi bước sát về phía nàng,ghé vào tai nàng nói rõ mọi chuyện....Thì ra là như vậy...Bây giờ thì...nàng hiểu rồi,thì ra...là như vậy

Nàng bật cười ngu ngốc rồi sau đó quay đi,để lại Tiểu phi đứng đó nhìn theo,từng bước chân nặng trĩu,vậy ra....cái này là có duyên không phận sao?...Nhếch đôi môi mềm mại của mình,nàng đi về khuê phòng,nhưng nhận ra..hần....không có ở đó? Hần đi đâu?...* .Ta thật sự không nỡ xa ngươi,Vũ hạo*

**** Quay lại với hần ****

Hần đưa tay dấm mạnh vào bức tường kín kia,môi cắn chặt đến nổi bật máu,từng giọt máu nhỏ xuống làm hần chợt đau nhói,hần ôm đầu khó chịu,sau đã gục xuống...Đầu hần sao lại đau như vậy? Rốt cục hần đang nhớ lại những gì vậy...những hình ảnh này là sao? Sao nó lạ quá,đây không phải hần..vậy là ai?

- Ta...là ai ? Rốt cục là ai?

Hần thẫn thờ rồi buông hai tay khỏi đầu mình,mắt nhắm chặt lại ,bàn tay tạo thành hình nắm đấm rồi cất bước đi,hần nhất định tìm ra sự thật,nhưng...không phải bây giờ,hần phải gặp nàng....phải gặp...và nhìn thấy nàng ngay bây giờ...

**** Quay lại với nàng ở khuê phòng ****

- Đi đâu rồi chứ? -Nàng bước quanh trong phòng rồi dừng lại ở chiếc bàn,khẽ rót một ngụm trà,nàng bức bội nhìn vào chiếc giường,hoi ẩm vẫn còn,chắc hần chưa đi lâu,mà mới đi ra thôi...

* Hazz,mình phải làm sao mới tốt đây.....Minh anh ơi là Minh anh,mày thật ngu ngốc quá mà,lỗi do mày thôi...cũng tại cái vụ tai nạn làm mày chịu đựng nhiều việc thế này rồi*...Nàng nằm dài xuống bàn rồi nhắm mắt lại,thở một hơi thật dài,nàng bật mình đứng dậy định đi tìm hần thì bỗng nhìn thấy hần đứng cạnh cửa,mắt có vẻ lạnh lùng và mang đầy ám khí khiến nàng hơi run.

- Vương gia.....ngươi đi đâu này giờ? ..

- À ...- Hần chợt bừng tỉnh khỏi sự tức giận nhìn nàng mỉm cười,rồi nói- Ta đi tìm nàng,tien thể hóng gió chút,buổi sáng có thời tiết thật mát mẻ...

Đúng là hần nói quá chuẩn,nửa đúng nửa sai...nửa thật nửa giả.Một câu nói dựa trên sự thật mà lại có chút bịa,thế mới là câu văn hay chứ,còn hần thì đang cố gắng cười gượng,nàng đến bên hần rồi ánh mắt lo lắng:

- Ta thực sự....sợ ngươi rời xa ta thôi..

Rời xa,phải rồi...nàng ấy sẽ rời bỏ ta... Hần ôm lấy nàng rồi suy nghĩ,sau đó lại nhìn nàng * Dù nàng không phải Yên Linh,ta vẫn yêu nàng...mãi mãi *

Hắn nghiền chặt răng rồi siết bàn tay thật mạnh làm nàng thấy đau,nhưng không đau bằng vết thương trong lòng nàng bây giờ..khi biết....họ sắp xa nhau....

Nàng cảm thấy hôm nay hắn hơi lạ,khẽ đẩy nhẹ hắn ra rồi nhìn lại hắn,bỗng nhiên giật mình,môi hắn....bị sao vậy? Nàng đưa tay lên sờ vào vết máu trên miệng hắn,hắn tự dưng ngoảnh mặt đi nơi khác.....,khiến nàng cảm thấy hụt hẫng:

- Vương gia.....miệng người bị gì vậy?

- Ta không sao,lúc nãy bị ngã nên va vào tường thôi - Hắn đỡ đầu nói,sau đó vờ vịt bị mệt ,ôm đầu rồi quay sang phía nàng đang nhìn chăm chăm mình." Ta hơi mệt,hình như Tiểu phi chuẩn bị bữa sáng rồi,nàng ăn trước đi,ta không ăn."

Nói xong,hắn lê thê bước chân về chiếc giường yêu quý,nằm xuống rồi nhắm hờ mắt lại,Rốt cục hắn bị gì thế? Có bị trúng tà không vậy? Nàng liếc mắt nhìn hắn rồi quàng quai bước ra khỏi phòng,khuôn mặt trông buồn bã lạ thường..bước chân nặng nề về phía phòng Thượng .

*** Ở sau cánh cửa cạnh phòng hắn và nàng,nơi Tiểu phi đang nấp vào ***

-Có lẽ...Mặc vũ hạo hắn sẽ buông tha cho công chúa thôi,vì mình đã cố tình khiến hắn phải nghe lén cuộc nói chuyện này mà - Tiểu phi thầm nhủ rồi nhìn vào hắn đang ở bên trong,sau đó nở một nụ cười ma mị đi mất tăm.

***** Tại thế giới bóng đêm,nơi từ thần cao quý trú ngụ *****

- Tiểu phi,người đã về rồi sao? Công chúa thế nào rồi? - Từ thần ngồi trên ngai vàng nở nụ cười tỏa sáng lấp lánh hào quang bóng tối nhẹ nhàng hỏi

Đã lâu rồi chưa gặp nàng,có lẽ ông đang nhớ nàng rồi....thật tội nghiệp cho tình ông cháu phải xa cách bao nhiêu năm,mới gặp có một lần mà phải xa nhau tiếp..

- Từ thần,công chúa ổn nhưng... - Tiểu phi gật đầu nhẹ rồi thở dài,cô làm sao ăn nói với ông về việc nàng đã thích hắn đây? Nhưng...cô cũng làm tròn trách nhiệm của mình rồi,còn phải phụ thuộc vào hắn có chịu buông tay nàng không thôi....Hazzz,tình yêu mà,sao có thể nói buông là buông ,chắc họ sẽ phải đổ lệ vì nhau mất thôi..

- Nhưng sao?

- Nhưng..... - Tiểu phi nhăn nhó định trả lời nhưng dảng về còn rất sợ sệt,như không muốn nói tiếp - thưa từ thần,nếu Tiểu phi nói thì người không được trách tiểu phi nhé...

-Được,cứ nói,ta nghe -Từ thần vuốt cằm,đáp nhẹ..

Ông cũng đang thắc mắc không biết đứa cháu yêu quý này xảy ra việc gì hay lại chọc phá người khác nữa đây.....Nghĩ tới mà thấm mệt...!

- Công chúa...thích một người là tam vương gia....Mặc Vũ Hạo,nhưng...việc đó không nên.... vì Vũ Hạo là nhân vật chính từ thần sắp đặt đúng không? - Tiểu phi ngược mặt lên lí nhí nói, mắt đảo qua đảo lại nhìn nét mặt từ thần,hờ-hạ thiệt,không chút lo lắng vô cảm quá đi

- Haha- Chưa kịp nói tiếp cô đã bị tiếng cười vang rộn của từ thần chặn lại.....Nhưng...sao ông ấy lại cười như vậy? Bộ chuyện đó vui lắm sao? Được 5 giây,thì nụ cười trên môi ông vụt tắt,thay vào đó là ánh mắt gườm gườm như muốn ăn tươi nuốt sống cô:

- Cháu ta biết yêu thì cứ cho nó yêu hắn,chuyện gì cứ để ta lo,yên tâm nó không phải chịu khổ đâu....

-* Từ thần....chẳng lẽ...tiểu Phi đã sai rồi sao * Tiểu phi thầm nghĩ rồi nhăn mặt,sau đó biến mất,có lẽ bây giờ cô cần gặp nàng,để xin lỗi hoặc là để bù đắp cho nàng...Đáng ra không nên hành động lỗ mần như vậy...

Đội đi công chúa,tôi sẽ làm người hạnh phúc,thật hạnh phúc...

***** Trong phòng Thượng sảnh *****

- Hazzza -Tiểu phi lại đi đâu nữa rồi,sao hai người này cứ bí ẩn lạ thật,lúc thì vương gia hắn ra ngoài đi dạo,gì thì chả thấy Tiểu phi đâu... - Nàng ngồi trong bàn ăn mà chẳng đụng đến tí nào,đơn giản bởi vì nàng đang rất mệt mỏi,bây giờ làm người lớn rồi....Nàng mới thấy có nhiều phiền muộn lạ thường,à không là rất rất nhiều thứ phức tạp,nàng không muốn dây dưa đến thứ gọi là tình yêu đâu....Nó chẳng là gì đối với nàng,hoàn toàn không có nổi phần quan trọng với người chỉ thích dùng lý trí giải quyết vấn đề như nàng..

Đang mải mê suy tư đoán bậy thì có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi vào,nàng đang nằm dài trên bàn thì vội bật dậy quay lại phía sau,hé, là tiểu phi kia.

Nàng chạy vội về phía Tiểu phi,khuôn mặt lộ rõ sự mừng rỡ,kéo tay Tiểu phi vào bàn ăn ngồi phịch xuống ,miệng cất tiếng rất khê và dịu dàng:

- Tiểu Phi,tỷ vừa đi đâu về sao ta tìm không thấy vậy?

- À...tôi mới đi gặp Từ Thần... - Tiểu Phi cười đáp,cô luôn nói thật mọi chuyện,đó là tính cách rồi nên cũng không muốn giấu chuyện Từ thần nói với cô nữa,và càng muốn xin lỗi nàng ,bù đắp thiệt hại mà cô gây ra cho nàng hiện tại..

- ủa,sao lại gặp ông của ta? Bộ có chuyện gì sao? - Nàng hơi tò mò ngạc nhiên hỏi,mắt khẽ nhú lại,hình như có nhiều việc nàng không được biết và cũng có việc nàng nên biết ,nhưng chưa được nghe kể khi nào,thực sự có cảm giác khó chịu khi bị người khác che giấu điều gì đó.

- À...ôm...thực ra.....à...chỉ là tôi muốn báo cáo lại tình hình của công chúa hiện giờ,khi biết...công chúa vẫn ổn thì từ thần không lo lắng nữa nên tôi về đây...để tiếp tục bảo vệ công chúa - Tiểu Phi gượng cười,đưa tay giấu đầu rồi định nói như đinh đóng cột,coi bộ cô muốn che giấu rồi,vậy thì hãy giữ miệng chút,không được để lộ.

Nhìn ánh mắt tiểu phi,nàng biết ngay cô che giấu,nhưng vẫn cười trả rồi cùng ăn sáng với Tiểu Phi,mặt có chút lo lắng không biết hẳn có sao không,bỏ mặc hẳn để đi ăn với cô thế này cũng làm nên tội rồi,nghĩ mà đâm mệt,nàng định đứng dậy chạy đi thì bị Tiểu phi kéo lại nói chuyện phiếm...hazz thôi kệ đi,nàng cũng không muốn quan tâm nữa,nàng chán cảnh nghĩ cho người khác để mình chịu thiệt quá nhiều rồi..!

***** Quay lại với hẳn *****

* Hazz,như vậy không được,nếu nàng ấy không phải Yên Linh thì ta rất có lỗi với Yên Linh....ta không thể phản bội nàng ấy *..Hắn nằm trên giường lăn qua lăn lại làm cái đệm bị nhấn neoh trông ghê quá,rồi hẳn ngồi dậy nhìn vào tấm gương đặt ở kệ bên kia,

Rồi hẳn nhìn vào chiếc gương bên kệ, sau đó cười khẽ,hắn nhớ lại những ngày tháng trước khi nàng bị ngã xuống vực,những ngày đó khó khăn biết bao,làm hẳn không khỏi bở ngỡ:

- Yên linh cô nương,tại hạ vừa hái hoa cho cô,tặng cô-Hắn mỉm nhẹ rồi nhìn nàng,sau đó vuốt nhẹ mái tóc lưa thưa của nàng

- Hừ,hoa xấu quá,ta không thèm-Nàng đáp trả như một tảng băng lạnh chưa thể tan chảy,thật khó mà,Yên Linh phiên bản thật "khó tán" hơn Yên Linh phiên bản thể thần nữa...

- Hazz,vậy ta xin lỗi..-hắn cúi đầu gượng đáp,mặt có chút thất sắc,nhưng...hắn muốn bỏ cuộc rồi,làm nàng thích hẳn khó quá..

....

- Cô nương,sao lại bỏ đi chứ?-hắn ngạc nhiên vô độ khi thấy nàng vô cảm lướt đi,không....hắn muốn nàng ở đây mà,rõ ràng là kế hoạch của hẳn với bá mẫu bây giờ lại làm nàng tức giận rồi..

- Ta bỏ đi kệ ta,ngươi đứng đó,không thì ta đánh bây giờ-Nói xong nàng bỏ đi không nói một lời nào làm hẳn cảm như con hến,hắn buồn bã quay về,xem ra....nàng ghét hẳn quá

.....

*****Quay trở về với hẳn hiện tại*****

- Hai người rất giống nhau,nhưng...tiếc Yên Linh thật không yêu ta.. -Hắn nhếch môi cười nắm chặt bàn tay lại? tại sao ông trời bắt công quá,hắn phải làm sao bây giờ,hắn muốn nàng là Yên Linh....của trước kia,không...Nhưng nàng là nàng,không phải Yên Linh,hãy thông cảm và tình ngộ đi vương gia à !

* Tarất cục yêu ai? *

Hắn nhắm mắt lại,với một sự mơ hồ không hề nhẹ,hắn nhớ lại những nụ cười của "Yên Linh giả",nàng đẹp biết bao,nàng dễ thương và tốt bụng biết bao.....Còn Yên Linh thật thì lại lạnh lùng,lãnh khốc và ích kỉ,chỉ nghĩ cho bản thân...Liệu hẳn nên chọn ai?

Hãy chọn nàng ấy,người thứ 2 Bỗng dung một giọng nói vang bên tai hẳn,hắn cũng không biết là ai nữa,nhưng bây giờ trong hẳn đã có câu trả lời....ta yêu nàng,dù nàng không phải yên Linh !

Bất chợt hẳn chớp mắt thật nhanh,lao vội xuống đất mà chưa kịp mặc giày đúng cách,nàng sẽ phải biết chuyện hẳn đã biết nàng là Yên Linh giả,hắn sẽ nói rõ hẳn yêu ai cho nàng biết,chắc hẳn nàng đang rất đau khổ,hắn muốn nói ra....để mình không hối hận nữa....

***** Phòng Thượng *****

- Haha,thật tức cười-nàng cười vang rộn làm Tiểu phi cũng bật cười theo,công nhận truyện cười này giúp cho nàng cải thiện tinh thần tốt quá,nhưng nàng biết phải làm sao đâu,trong lòng vẫn mệt mỏi và buồn phiền lắm nhưng nàng cứ giả vờ cười thôi,một nụ cười thật giả tạo...mà cô không nhận ra được

Đúng lúc Tiểu phi định nói tiếp thì hẳn chạy vào,làm nàng hết sảy ngạc nhiên,hắn bị ma đuổi hay tàu hỏa nhập ma vậy?Có chuyện gì xảy ra sao?

Hắn vừa đến thì nhìn qua Tiểu phi với sự khó chịu lạ kỳ,nàng hiểu ý bảo tiểu phi ra ngoài rồi ngồi xuống rót cho hẳn cốc trà,nàng nhẹ nhàng vuốt tóc rồi ngồi cạnh hẳn,sau đó nhìn hẳn với sự tò mò:

- Vương gia...ngươi có chuyện gì sao?

- ta....thực ra ta.... -Hắn quay phắt sang nàng rồi ánh mắt lại đảo qua đảo lại,miệng hẳn không nhích nổi một tý nào,khổ thân chưa...hắn muốn nói mà cũng không nói được,miệng đau quá đi....-asa..đau

- Vương gia,hazz,ngươi bị ngã phải sát thương cho môi không sẽ bị cảm luôn đấy-Nàng vờ dỗi rồi lấy lọ thuốc ra xoa cho hẳn,hắn cảm nhận được vị ấm

từ tay nàng,nàng bồi có hơi quá tay nhưng hấn cũng không thấy đau? Phải chăng là sức mạnh tình yêu .v?

- Hết đau chưa?-nàng lại hỏi,hấn định mở miệng nhưng sợ thuốc bị rơi bèn gật đầu một cái,aaaaaaa...ta muốn nói cho nàng ấy biết mà,sao lại làm khó ta vậy chứ?

Hấn thăm nguyên rủa cái môi chết tiệt không chịu nói của mình,sau đó nắm lấy tay nàng,mắt hiện rõ chữ ta yêu nàng mà không thể nói,nàng nhìn hấn với một sự khó hiểu,định lên tiếng thì có tiếng la rao om xòm:

-Cấp báo,cấp báo

- Hm? có chuyện gì thế? - Nàng biết hấn không nói được vội vàng hỏi,chưa được nửa giây tên lính kia đã quỳ rạp xuống tâu rõ mọi chuyện,nhưng không hiểu y định nói gì nữa,nàng đưa cho y cốc trà rồi y liền uống một ngụm,sau đó thờ dõc không ra hơi:

-Vương gia,vương phi...hoàng cung có...có chuyện rồi?

-chuyện gì? -hấn cảm thấy không nói không được nên mở miệng,cũng chẳng sao.....lát nữa bồi thuốc lại cũng có sao đâu mà...Nghĩ được thế hấn mới nói đó chứ @@

- Thừa vương gia,và vương phi,chuyện là....Nhị Hoàng tử bỗng dưng bị sát hại không lý do,nghe nói bị bỏ độc nhưng không có ai tìm ra thủ phạm,hình như là người...ngoài kinh thành nên mới dễ dàng giết người,bây giờ hoàng cung đang náo loạn,Hoàng thượng cần Vương gia,vương phi vào để bàn bạc ạ...-Tên lính nói,gọng đĩnh ninh nghe rất ghê,hả??? Nhị hoàng tử..cũng có nghĩa là cháu của nàng và hấn rồi? cháu ta bị ám sát,vậy phải đi ngay chứ

Thế là nàng liền chen vào cướp câu nói tiếp theo của hấn làm mặt hấn tái lại luôn:

-Ngươi về trước,bọn ta ngày mai sẽ khởi kiệu vào kinh

-Vâng-Nói rồi y chạy bỏ đi ra lấy ngựa cười về kinh thành,đời lính cũng khổ phết @@

* xem ra là do...Mặc tiêu phong làm rồi * nàng khẽ nhủ mi suy nghĩ rồi nhìn hấn đang rất lo lắng,chắc hấn rất thương nhị hoàng tử,nhưng nhị hoàng tử bị giết cũng tội thật....Nàng chưa xóa hấn việc y phục thù,chắc là y đã báo thù được rồi..

- Nương tử..-Hấn gọi nàng khi thấy nàng đỡ hẳn ra như thế? Nương tử dạo này suy nghĩ nhiều quá,ta phải chiều chuộng nàng ấy hơn..

- Hả? -Nàng đáp rồi cười gượng,sau đó nụ cười trên môi vụt tắt sau 3s,nàng phải tìm Tiểu phi nói rõ chuyện này..mới được..

-à không có gì,trưa hôm nay chúng ta bảo Hiên Nhi cô ta chuẩn bị bữa ăn nhé-hấn khoác vai nàng cười thân mật,nhớ đến cô nàng có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành đó thì lên tiếng

À,nhắc mới nhớ,nàng chưa thấy cô cả sáng nay,cô ta đâu rồi nhỉ?

Còn việc Hiên Ly đi,Tiểu phi đã giải quyết hết rồi..nên cũng an tâm phần nào,sự việc không bị lộ đâu....!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

~~~~~Phòng của Hiên Nhi~~~~~

Nàng với hấn vừa bước vào phòng Hiên Nhi,đã thấy bức thư ở trên bàn,vội vàng cầm lên,nàng mở ngay bức thư ,đập vào mắt là 3 chữ rất ngắn gọn và xúc tích của cô để lại,làm nàng và hấn tròn mắt ngạc nhiên:

-TÔI ĐI ĐÂY !

Nàng tự dưng bật cười khinh khỉnh cho sự vô lễ này của cô,sau đó nhìn hấn,hấn cũng nhìn lại nàng rồi cất tiếng,trong hấn có vẻ hơi lo cho cô thì phải:

- Cô nương ấy còn yếu như vậy,đi đâu được chứ?

- Ngươi lo cho cô ta sao? -Nàng nhăn mặt hỏi,có vẻ nàng rất khó chịu,trước kia đâu có vậy,việc hấn lo cho người khác rất bình thường mà?

- Ồ...ta hơi lo,cô nương ấy rất tội nghiệp ,vì mất cha mẹ rồi mà..

- Hừ,có giới người đi theo cô ta luôn đi,bảo cô ta làm vương phi thay ta - Nàng vờ dỗi ngồi phịch xuống ghế,mặt cau lại như bà lão khiến hần không khỏi bật cười *Nàng ấy giận thật đáng yêu*,thế là hần nắm lấy bàn tay nàng,chóp mắt một cái thật quyến rũ,sau đó xoa đầu nàng nói:

- Ta thử nàng thôi,ta đâu có lo cho cô nương ấy...ta chỉ lo cho mỗi nương tử ta thôi..

* Nhưng..là lo cho Yên Linh,đâu phải ta * Nàng bắt chợt suy nghĩ rồi nhìn hần với sự thờ ơ khá lớn,nàng mệt mỏi quá rồi,muốn trở lại với gia đình của nàng ở hiện tại,nàng không muốn thế thân người khác,nàng là nàng mà !

"E hèm!" Bước chân của Tiểu Phi vừa đi vào thì hần vội thu tay lại,vì ngại quá đang cảnh riêng tư mà Tiểu phi cũng vào được,thế có gọi là làm phiền người khác không? Nhưng đối với nàng là sự giải thoát,Tiểu phi cô ấy đã cứu nàng thoát khỏi miệng lưỡi ngọt ngào của hần rồi..

- Tiểu phi,cô có thấy Hiền Nhi không?

- À...vương phi,tôi đã thấy Tiểu phi đi,lúc đó tiểu phi bảo tôi dặn lại là về quê để chung sống cùng họ hàng rồi... - Câu này làm hần với nàng an tâm hơn rồi,vậy cô ấy sẽ không bị gì nữa rồi...Còn tiểu phi thì đang âm thầm suy nghĩ và mừng rỡ vì nàng không phát hiện ra chuyện cô điều khiển và tẩy não Hiền Ly để khỏi làm những điều 'không nên' đến công chúa kính mến của cô.

- Ra vậy... -Hần gật đầu,vẫn vờ về thân nhiên....hần thực sự vô tâm lắm đấy,không có chút lo lắng cho cô ta đâu..

- Ừm,vậy cô chuẩn bị cho ta vài thứ,ta với vương gia ngày mai phải vào kinh một chuyến.. -Nàng cũng gật theo rồi bảo cô,mắt nháy nháy làm ký hiệu,nhưng cô không hiểu đó là ký hiệu gì cả...vội hỏi lại khiến nàng suýt té ngã.

- Mắt vương phi bị gì sao?

- Hơ,ta không sao.... -nàng cười gượng rồi nhìn hần với ánh mắt "thỏ con" sau đó quay sang tiểu phi,tiểu phi bây giờ mới hiểu ý,tiếp lời:

-Vương phi ,nhưng tại sao người và vương gia lại vào kinh..?

- ừm...không có gì.. -Lần này nàng mới cười nhẹ,cuối cùng cũng hiểu ý của nàng rồi.. - Hoàng thượng muốn ta và vương gia vào để bàn chuyện Nhị Hoàng tử bị sát hại..

- Nhị Hoàng tử? -Tiểu phi ngạc nhiên,chẳng lẽ là y -mạc Tiêu phong gây ra....Thì ra nàng đang muốn nói đến chuyện này,chắc muốn hẹn cô ra chỗ nào nói chuyện rồi..

**** Một lát sau ****

- Công chúa,cô gọi tôi... - Tiểu Phi vừa bước đến bên nàng đã cúi đầu kính cẩn nói,nhưng giọng điệu vẻ rụt rè,hình như cô sợ nàng có chuyện không vui,lại mắng cô nữa ,vậy thì phiền phức rồi.

Chưa kịp ngẩng mặt lên nàng đã cau mặt rồi bực bội lên tiếng làm cô suýt té ngã,giật mình nhăn nhó rất khổ sở...Nàng như con sư tử đang bị thương ấy :

" Cô lần sau đừng làm ta mất mặt trước vương gia thế chứ"

- Công chúa.....tôi xin lỗi,tôi không biết ký hiệu đó là người muốn hẹn tôi gặp mặt... -Tiểu Phi đáp trả sau đó thờ phào nhẹ nhõm,hazz,may là nàng không làm gì cô....Chứ nếu như công chúa của trước đây,khi tức giận đáng sợ lắm,còn ném đồ đạc lung tung cơ (Y là trên thế giới bóng đêm :v)

- Ừ,mà ta gọi cô ra làm gì cô biết không? - Nàng háng giọng tiếp lời ,nhìn vào mắt Tiểu Phi,thấy cô đang run lẩy bẩy liền nhẹ giọng lại làm cô bớt sợ..

- dạ...Là chuyện nhị Hoàng tử đúng không ạ? - tiểu phi lí nhí hỏi lại...Mất lo âu không dám nhìn vào mắt nàng,sợ bị nàng nhận ra chuyện "xấu xa" mà cô đã làm với Hiền Ly...

- Không,chuyện đó ta biết là do mạc tiêu phong làm rồi,nhưng ta đang nghi ngờ một việc khác,cô giải đáp cho ta được chứ? - Nàng chớp đôi mắt ngọc để thương của mình rồi nói liến thoắng khiến tiểu phi hơi lo rồi..Phải chăng nàng biết chuyện của Tiểu phi rồi?

- Vâng,tôi sẽ bất chấp tính mạng trả lời thật

- Ồ,Vậy...chuyện hiền ly có liên quan đến cô? - Nàng gật đầu nhẹ hỏi tiếp,ánh mắt mỗi lúc sầm tối lại,như muốn lật đổ âm mưu của cô vậy? Và nàng đã nhận thấy được ánh mắt dờ dẩn của cô,chắc do cô rồi...hazz

- Công chúa,thực ra...tôi không cố ý,vì....tôi sợ công chúa tổn thương.. - Tiểu phi gục đầu xuống,lảng tránh cái nhìn của nàng dành cho mình rồi buông một lời thật trong lòng

- Ngẩng mặt lên - Nàng biết cô lo lắng cho mình,nhưng sợ hãi mình đến lạ,bèn ra lệnh...Nàng đâu có ăn tươi nuốt sống Tiểu phi đâu?

- Vâng - Nói rồi tiểu phi ngẩng mặt lên cho nàng nhìn,sau đó một tiếng nói dịu nhẹ lại vang lên:

" ta không trách cô,nhưng lần sau phải nói cho ta biết,ta phải ;"chơi" cùng cô nữa chứ"

Tiểu phi chợt thấy ánh mắt độc ác của nàng sau đó,giật bản mình ,nàng đã biến thành một ác quỷ như thế khi nào vậy?

*** Ngày Hôm Sau ***

- Tiểu phi,cô chuẩn bị mọi thứ đã đầy đủ rồi chứ? - Nàng trông có vẻ sốt ruột hỏi Tiểu phi,cô khẽ gật đầu lúc này nàng mới yên tâm,cùng cô bước ra xe ngựa...Nói đồ đạc cơ mà được có 3 bộ trang phục và một số ngân lượng thôi....

Vừa ra cửa phủ đã thấy hân đội mỉm cười nhìn nàng,nàng vội chạy đến và đưa cái túi đồ ở trong và leo lên ngựa,nhưng sức nhớ đến một chuyện lớn đầu ra ngoài cười mỉm rồi nói với Tiểu phi:

- Cô ở đây trông phủ giùm ta nhé...

- Vương phi,tôi biết rồi...vương phi đi cẩn thận... - Tiểu phi cười gương vẫy tay cúi chào nàng trước khi chiếc xe ngựa vừa lăn bánh,sau đó nhắm mắt khổ sở.Cô thực ra muốn đi theo bảo vệ cho nàng mà nàng lại không muốn,khẽ nhắm hờ mắt nghĩ về tối qua sau khi cô bị nàng trách móc:

-----* Ngày mai cô ở nhà nhé ,tôi sẽ đi cùng với vương gia. -Nàng nói như đinh đóng cột,trông rất đáng tin tưởng...Nàng đang có ý đồ gì vậy nhỉ? Trông ánh mắt thật đáng nghi ngờ...rất là nham hiểm,và thật đen tối...làm cô run rẩy:

- Nhưng ,...công chúa,sứ mệnh bảo vệ công chúa tôi phải làm...điều đó..

- Tôi nói rồi,cô ở nhà đi,tôi biết chắc chắn chuyến đi lần này tôi sẽ phát hiện ra nhiều điều,cũng như thám hiểm luôn...hãy tin tôi,tôi sẽ vượt qua bằng chính sức mạnh của mình -Nàng tròn mắt nói,môi khẽ cười hình bán nguyệt ,khiến cô cảm thấy buồn....Nàng không cần cô nữa sao?

Cô chỉ muốn bảo vệ nàng thôi mà...?-----

**** Quay lại với hiện giờ của nàng ****

Nàng đang thấy có lỗi với tiểu phi,ở một mình nơi rộng rãi nhưng không có nàng bên cạnh tiểu phi làm sao vui được,và khó ăn nói với Từ thần nữa..

Nhưng thôi,dã lỡ rồi..nàng muốn chứng minh,mình không cần bảo vệ,nàng muốn cho cô thấy rằng mình không dễ bị bắt nạt,nàng hiểu vào Hoàng cung nàng sẽ gặp phải chuyện gì...và nàng..muốn tự giải quyết,tuy có sự bất an trong lòng,nhưng nàng cần điều đó,sự dũng cảm..và rồi chuyện gì sẽ xảy ra đây? Nếu nàng bước vào chốn hoàng cung đó?

**** Buổi Trưa Tại Hoàng Cung ****

- Tham kiến hoàng thượng... - Tất cả các hoàng tử,công chúa,vương gia,vương phi,sứ giả nước láng giềng thân cận và người trong hoàng tộc đều tụ tập ở đây...

Đại sảnh của hoàng cung trông thật tuyệt vời,rộng rãi và to đẹp,làm nàng thấy thật vui vẻ...Sau một hồi tung hô vị hoàng thượng anh minh uy vệ ngồi trên ngai vàng thì mọi người đứng dậy.

Nghe thấy hoàng thượng phẩy phẩy cánh tay,họ im bất để lắng nghe,vị hoàng thượng đứng dậy,một bước tiến đến bên linh cữu nhị hoàng tử và nhắm mắt buồn bã,thở dài...sau đó lấy lại vẻ nghiêm nghị của mình,lên tiếng:

-Các khanh đã đến đầy đủ hết rồi,hôm nay....ta có chuyện muốn nói....- Một câu nói vừa thốt lên,vị hoàng đế kia lại ngấp ngừng,ánh mắt xót thương nhìn hài nhi bé nhỏ đang xanh xao ở trên ,lại tiếp tục - Chuyện nhị hoàng tử,hoàng nhi của trẫm bị sát hại..là chuyện vô cùng đau đớn cho bản dân thiên hạ và đặc biệt là Quý phi của trẫm...nay trẫm gọi các khanh đến là vì muốn tổ chức một tang lễ thật trang trọng cho Hoàng nhi để tỏ rõ lòng thành....*thở dài tiếp* trẫm đã không làm tròn trách nhiệm của một người cha tốt,không tìm được thủ phạm giết con trai mình...nay trẫm sẽ bù đắp lại tất cả,mỗi năm vào ngày giỗ hoàng nhi,trẫm sẽ,...đi chùa cầu phúc và siêu thoát cho nó...Các khanh thấy sao?

- hoàng thượng anh minh - tất cả đáp lại,ánh mắt tôn trọng nhìn về phía hoàng thượng,riêng nàng thì nhìn hân ta với ánh mắt khinh thường,cả cái chết của con trai cũng không điều tra ra,ngu xuẩn!

- Thôi,các khanh nghỉ ngơi đi...Trẫm muốn bên hoàng nhi một chút- Nói rồi hoàng thượng hất tay nhẹ,tất cả mọi người đều kính cẩn cúi đầu bước ra ngoài,về mặt giả tạo làm buồn bã,một số buồn thật vì thấy thương hoàng tử,còn một số lại mặt vô cảm chả thấy có gì quan trọng...Riêng quý phi -mẫu thân của hoàng tử hết mực đau đớn,vì mất con rồi..bà ta sẽ làm sao bây giờ?

Nàng đang đi cùng hân,đột nhiên có tiếng gọi,là một nữ nhân,cô ả bỗng nhiên chạy lại ôm chầm lấy hân,làm nàng cực kỳ khó chịu,à lúc này mới mở miệng:

- Vương gia chàng à,lâu rồi chúng ta không gặp nhau...

- Hà...là... nàng... Âu Dương Thiên Tuyết - Hân trông có vẻ rất mừng rỡ cũng ôm lại ả,khiến nàng thực sự điên lên..Cô ả cười một cái thật rạn rở rồi hôn vào má hân,sau đó đột nhiên nhìn thấy nàng,nhắm mắt hỏi:

- Ủa,Hạo à,đây là...

- Vương phi của ta -Hắn sực nhớ có nàng nên mới kéo nàng lại mỉm cười,cô à bây giờ lộ rõ sự ghen tức? Nhưng cô ta là ai?

- Chào vương phi... - Ắ cúi đầu về ngóan ngóan để lấy lòng hắn,nhưng ánh mắt thì cay nghiệt nhìn về phía nàng..

- Ồm...cô là ai vậy?- Nàng gật đầu,như rõ được con người ả,hỏi tiếp

- Ta...là thanh mai trúc mã từ nhỏ với vương gia,không ngờ vương gia...đã bị cô cướp đi rồi...tiếc thật,vậy là ta có đối thủ tình địch rồi...- Thiên tuyết giả bộ cười trừ,nhưng trong lòng tức muốn chết,ả muốn làm vương phi của hắn cơ..

- À... ra vậy,hân hạnh gặp cô,Thiên Tuyết- Nàng cười rồi gật đầu làm quen..

Thiên tuyết nhìn hắn rồi thừa cơ choàng tay hắn ,sau đó nở nụ cười dịu dàng nhìn hắn cũng cùng một ánh mắt mê hồn như hồ ly,chà chà tay vào cơ thể hắn như con mèo ngoan,nũng nịu:

- Vương gia,hôm nay mọi người muốn đi ăn cùng chàng lâu rồi chúng ta chưa gặp...Chắc chàng rất nhớ ta đúng không?

-Được đi nào -Hắn cười trả rồi cùng ả bước đi,sau đó quên mất nàng chưa đi cùng vội quay lại - Yên Linh,cùng đi nào...

Trông khi ấy nàng đã nhận ra mắt ả đang nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống...Nhưng có là gì đâu? cô ta mà đòi đối đầu với người như nàng à? Không có cửa đâu...!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mạng Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Âu Dương Thiên Tuyết

*****Lát sau *****

- Hm...đồ ăn của Mạc Quốc càng ngày càng ngon...nhi ,Hạo à... - Ắ nhìn hắn rồi mỉm cười,hắn cũng cười lại rất thân thiện,vì dù sao ả cũng "từng" là thanh mai trúc mã của hắn.

Nhưng hiện tại thì ả không so sánh được với nàng của hắn đâu,nàng xinh đẹp ,cô ả cũng xinh,nhưng nàng hiền lành,ả thì độc ác (Ax,công chúa nhà ta mà "hiền" á??)!

Theo hắn nghĩ thì ả thuộc loại đó,nhưng hắn cố tình giả vờ chưa biết để "tán" ả cho vui thôi,chắc cũng quen thói ở đâu đó rồi,lúc trước hắn chỉ coi ả là công cụ thỏa mãn tham vọng thôi. giờ thì hết rồi,hắn đã biết quý trọng nương tử của mình,không xem nữ nhi là đồ vật nữa..!

Thấy hắn đơn nên ả mới lay lay cái tay hắn làm hắn giật mình,làm rớt cả cái bát làm từ ngọc trân châu quý giá :3, vội vàng sai cung nữ lên dọn dẹp "hiền trường".

Lúc sau mới kịp hoàn hồn nhìn lại ả,ả đang cười tủm tỉm nhìn hắn,còn nàng thì ngồi một góc trầm lặng không đụng vào món ăn nào.

Hắn gấp một miếng vào bát của nàng rồi sau đó ánh mắt chăm chăm lấy nàng,đắm đuối như con cá chuối,nàng bất chợt giật mình cười trừ rồi đem bỏ vào miệng ăn từ tốn.

Ắ thấy thế thật ghen tức,sao vương gia không gấp thức ăn cho ta chứ? Phải là ta mới đúng...hừ,phải tiêu diệt con tiện nhân đó.

Nghĩ là làm,ả đứng bật dậy làm nàng với hắn ngạc nhiên vô độ,ả mỉm cười sau đó kính cẩn nói:

- Ta thấy thức ăn nhiều đây đã nguội rồi,để ta gọi cung nữ chuẩn bị tiếp

Và ngay lúc này,ả định bỏ độc thức ăn của nàng đấy ạ @.@ Thật là thủ đoạn quá,muốn giết người cướp chồng người ta đấy mà....Định đi ra thì bị hắn kéo lại:

- Thôi,nàng ngồi xuống đi,ta kêu cung nữ đem lên ,hai nàng cũng nên nói chuyện với nhau cho thân mật chứ- Kèm theo đó là cái nháy mắt đưa tình mà nàng không nhận thấy của hắn dành cho ả...Ắ vui quá muốn điên luôn,ngồi xuống để hắn đi gọi,suy nghĩ bỏ độc cũng tách ra khỏi tâm trí

Khi hắn đi rồi,ả mới nhận thấy ánh nhìn của nàng dành cho mình,một sự nghi hoặc không hề nhẹ ,nàng nhìn ả y như sắp ăn tươi nuốt sống ả luôn rồi...

Ắ chợt run người lên,thân lạnh ngắt chớp mắt cố trấn tĩnh rồi giả vờ ngây thơ hỏi khẽ:

- Vương phi đây chắc rất yêu vương gia "CỦA TA" nhỉ?

Nàng nhếch môi ,cảm giác này lạ lắm,là sự khinh bỉ dành cho ả,người ta có nương tử rồi còn tự tiện nói chồng người ta là của mình? Lý lẽ nào nói thế? Chắc ả tự soạn tự diễn giải,hoang tưởng quá độ rồi...!

- Ta đây rất "YÊU" phu quân ta...

- Ừm...nhưng vương phi à,chàng đã là của ta rồi,theo ta thấy một cô tiểu thư nhỏ bé thì không sánh được với "công chúa "một quốc đầu- Ả cười khinh sau đó nhấn mạnh chữ công chúa,làm nàng bật cười

Công chúa à? Nàng cũng là công chúa...nhưng là công chúa của cả bóng đêm vĩ đại đấy? Nếu ả mà biết thì chắc cũng không khinh nàng vậy nhỉ?

- Cảm miệng,cô không có quyền khinh ta!

"Chát" Một cái tát dành cho nàng,ả thật đúng ác độc,đã miệng lưỡi gian xảo rồi còn đi đánh người ta ,lúc đó nàng bỗng dung điên tiết lên,tát lại ả một cái rõ đau,đau hơn lúc ả đánh nàng nữa...

-Azza,huhu,tỷ sao lại làm thế với muội chứ? Muội cũng yêu huynh ấy nên muốn chăm sóc thôi,muội đâu phải muốn dành huynh ấy với tỷ,sao tỷ làm thế,muốn giết muội- muội sẽ chết cho tỷ vui lòng... - Vừa lúc thấy bóng dáng hấn,ả giả vờ nằm bệt xuống đất,roi những giọt nước mắt cá sấu thật "kinh hoàng" để làm hấn ghét nàng,chiếm ưu thế yêu thích sủng ái về mình...

- Yên Linh,nàng làm gì Tuyết Nhi vậy? -Hấn nhìn thấy cảnh đó,vội vàng đỡ ả dậy,nhìn nàng với ánh mắt căm hận,công nhận ả diễn giỏi thiệt.Nàng cũng phải thầm khen tài diễn của ả đấy..

Nàng khẽ cười một cái,sau đó quay đi không nói lời nào làm hấn vô cùng hụt hẫng,hấn muốn nghe một lời giải thích thôi mà?

Nàng lướt đi khỏi chỗ đó,dáng vẻ một môi đến cực độ...Tại sao hấn lại nghi ngờ nàng? rõ ràng là ả đánh nàng trước... Nàng tự hỏi liệu hấn yêu nàng có phải là giả? tình yêu không phải như vậy,họ phải thực sự tin tưởng lẫn nhau mới là tình yêu...Nhưng hấn...

Càng nghĩ càng đau lòng,nàng ngồi xuống một đám cỏ hoang bên hoa viên,ngắm nhìn những con cá đang bơi lội,đùa nghịch,trong bọn nó thật vui vẻ làm sao.Chẳng bù cho nàng,đưa tay nhẹ xuống dòng nước mát,khẽ cảm nhận sự trong vắt đến lạnh lẽo của nó,nàng nhận ra..cổ đại không đơn giản.

Thực sự không đơn giản,đúng rồi,cuộc sống là phải cạnh tranh,cạnh tranh thật dã man,dù cho có phải hi sinh kẻ khác vì lợi ích của bản thân cũng phải làm.

Được thôi,nếu ả đã như vậy,nàng sẽ cho ả thấy,thực chất bên trong nàng là như thế nào.Một con quỷ mang đôi cánh thiên thần nó sẽ không tồn tại nữa,khi cánh thiên thần ấy gãy đi,nó sẽ chỉ còn là một con quỷ với hàm răng sắc cắn xé tất cả,bao trùm lấy bóng tối đầy tội lỗi..

Mãi mê suy nghĩ thì có tiếng bước chân đến gần,nàng giật mình xoay người lại,tưởng bóng dáng ấy là hấn,ai ngờ là ả. Ả đứng đó,nụ cười thật ma mị và đầy sự đồ kị chĩa về phía nàng,cảm nhận được điều đó,nàng đứng phắt dậy,định hỏi ả tại sao đến đây thì nhanh chóng bị ả cướp lời,tùng lòi nói như con dao hai lưỡi cứa vào tâm trí nàng:

- Vương phi sao không ở với vương gia vậy?

- Ta làm sao không phiền công chúa đây quân - Nàng cười khê,nhưng nụ cười ấy đầy sự châm chọc,khinh bỉ xen lẫn với nhau, khiến ả tức sôi máu.

- Hừm,ta phải quan tâm rồi,vì vương gia là của ta.... Vương phi cẩn thận có ngày phu quân mình bị cướp mất mà không kịp trở tay đây - Ả kim chế cổ đáp lại,giọng điệu khinh khinh,vuốt ve chụm tóc lưa thưa hai bên.. Sao trên đời lại có loại người như ả chứ? Thật không đáng ,nàng nhất định phải cho ả nếm một bài học đắt giá,nhưng với sức lực của nàng hiện giờ,đâu thể làm gì được,có phải là hư vô không? Và là sự ảo tưởng về sức mạnh của mình..?

- Công chúa cứ việc cướp đi,ta đâu có yêu vương gia,ta chỉ đang lợi dụng hấn thôi - Nàng nhếch môi nhẹ,làm như ả cũng vuốt tóc,trông nàng giờ rất thủ đoạn,ánh mắt lại cay nghiệt hơn ả nữa. Ả đột nhiên nhấn mặt,cô ta bị gì thế? Lúc bữa ăn còn nói yêu vương gia của ả,còn bây giờ thì không yêu? Và lợi dụng nữa...Haha,vậy ra nếu ả hợp tác cùng nàng thì cả hai sẽ cùng hưởng lợi nhỉ?

- Nếu thế thì..ta muốn hợp tác với vương phi,vương phi có quyền lực mà mình muốn,còn ta có vương gia và tình yêu...của ta.Được không? -Ả nhẹ giọng

- Hừ,tình yêu à? tình yêu của người chỉ là thứ bỏ đi thôi,ích kỉ như người,độc ác và nhỏ nhen như người,không bao giờ có được.ta không ngu ngốc hợp tác với người!-Nàng lạnh giọng đáp,ả định dụ dỗ nàng à,không đâu,nàng vẫn còn tốt bụng chán,không thể làm người xấu được.Nhất định không,nàng phải giữ cho danh dự của mình không bị đánh mất,chỉ vì thứ gọi là TÌNH YÊU đó!

" Chát"

Một tiếng vang chói tai nàng,ả lại đánh nàng rồi...Hừm,đúng là đồ độc ác,đã đánh nàng hai lần rồi đó,nhưng thôi,nàng muốn để xem ả sẽ làm gì nữa,đùa nghịch với nàng không dễ vậy đâu.

- Cứ đánh đi,ta không chấp vờ lòng dạ tiểu nhân...

- Cô nói gì hả? - Ả lúc này như sư tử,gườm lên hung dữ,tay dứt mái tóc đẹp đẽ của nàng...Nàng cảm thấy đau lắm,nhưng cố chịu đựng,ả làm gì thì nàng

sẽ trả gấp đôi thời,nàng muốn nhìn lần này.. À cứ tiến tới nàng lại né tránh,và lần này thì à đang có một âm mưu khác. Là một hồ sen,được,ta sẽ đẩy con tiện ty vương phi đó xuống,và ta sẽ là vương phi của hạo ca. Vẫn tiêu chí nghĩ là làm,à nhìn quanh rồi một tay xô nàng xuống nước,sau đó hất mặt lên khinh bỉ,à đang thách nàng leo lên bờ được đây mà.

- Cứu ta,cứu ,ta không biết bơi Nàng bật cười thắm khi à có lỗi suy nghĩ hại người cũ rich này,nàng biết bơi đó thôi..Nhưng thử "chơi xấu " à một chút xem sao,thời buổi nào rồi nhỉ? À nàng cũng là người hiện đại nên biết nhiều thủ đoạn trong phim với truyện lắm,nàng chính xác muốn à tưởng nàng chết đuối rồi xuất hiện bất ngờ hù ma à.Cho à không dám ra ngoài luôn,thế mới kinh chứ..! À nhìn đáng vẻ khổ sở của nàng mà bật cười điên dại,nàng sắp chết rồi,vương gia sẽ thuộc về à..! Haha,hạo ca sẽ là của ta...

- Ta đi nhé,ở đó chờ chết đi,ta mong cô đừng mừng quá,khi chết đi sẽ gặp được người chồng tốt đấy..! Nói xong à lon ton chạy đi,nàng lúc này mới thoát khỏi khuôn mặt giả vờ sợ sệt đó,nổi lên mặt nước,boi vào bờ hồ,đúng là ngu quá mức... Phải đợi người ta chết mới bỏ đi thế mới gọi là cách giết người chắc chắn...À còn kém trí tuệ hơn nàng nữa..(@.@ Thân nàng ướt đầm nước hồ ngồi xuống mặt đất,thở một hơi dài,nàng mới lấy lại bình tĩnh,lúc này diễn xuất "cao siêu" quá suýt làm y phục bị rách,như thế làm sao ăn nói với hần đây.Nhắc đến hần mới nhớ,nàng định đi tìm hần thì đã thấy hần đứng sau mình...giật mình lấy lại hồn vía,mặt nàng tái đi:

- Vương...vương..gia

- Linh Nhi,đó là sự thật? Sự thật nàng không yêu ta,nàng lợi dụng ta sao? - Hần như tức điên lên,ghì mạnh vào đôi bờ vai thon thả của nàng,nàng nghiêng rặng chịu đựng sự đau đớn đó,đến nỗi bật khóc. Không,nàng..nàng lại làm hần hiểu lầm rồi,không phải mà..Vũ hạo,ta thực sự yêu chàng,nhưng lúc này.. Nàng rất muốn giải thích,nhưng vì hiện tại,hần chỉ nghĩ đến chuyện nàng lừa dối hần,chứ không quan tâm à tát nàng,hay xô nàng xuống nước nên coi như "lực bất tòng tâm"

! Hần nhìn sự im lặng của nàng dường như đã biết được câu trả lời,sao nàng lúc nào cũng thế? Hần muốn một câu giải thích,một câu để khiến hần không ngừng yêu nàng,một câu để giải quyết tất cả... Nàng cũng không hiểu tại sao,chuyến đi vào hoàng cung lần này là một chuyến đi gian nan như thế? Phải chăng do từ thân-ông nàng sắp đặt tất cả? Là với mục đích gì? Huấn luyện sức mạnh cho nàng,hay là..gì khác? Không,nhất định là huấn luyện,được,nàng sẽ cố gắng,nàng muốn chứng minh nếu Tiểu phi không có bên nàng,nàng vẫn tồn tại và vui vẻ,nàng không dễ bị bắt nạt đâu.

Trong đêm tối,một cô nương xinh đẹp đang đứng trầm ngâm,người nàng tựa vào lan can hoa viên,ánh mắt nàng trong rất xa xăm ,nhưng chứa đầy nhiều nỗi buồn tâm sự,phải chăng nàng đang nghĩ về nơi mình xuất phát,là vương quốc bóng đêm nằm trên mặt trăng kia, và cũng có thể nàng đang nhớ gia đình cũng nên..Từng tia sáng mà vàng trắng ấy rơi xuống bờ hồ làm nàng thêm buồn,có vẻ nàng đang mệt mỏi và cần sự yên tĩnh để suy nghĩ vài việc...

Chắc là về chuyện của hần với nàng rồi,nàng không ngờ rằng đã làm hần hiểu lầm nàng,thực sự nàng không phải người như thế,nàng chỉ định nói câu đó vì muốn chọc tức à thôi mà? Nhưng sao chuyện thành ra như thế?Không,nàng thực sự đau khổ,nàng không muốn ở nơi này nữa,nàng muốn rời khỏi cái nơi đầy ghen ghét đố kỵ,đầy toan tính này ,nàng sợ hãi rồi.Nàng đã bỏ cuộc và sụp đổ trước nó rồi...Danh phận vương phi này nàng không muốn làm nữa,nàng càng không muốn thể thân một người mang tên Yên Linh...

Tại sao ta lại như vậy?Tại sao ta lại ngu ngốc như thế? Tại sao chứ? tại sao?Ta muốn biến mất khỏi thế gian này,nếu ngày đó ta không đồng ý nhập vào thân xác cô ta thì ta không phải bị như ngày hôm nay...Ta không muốn huấn luyện gì nữa,ta muốn về nhà...mẹ ơi,anh hai ơi,con nhớ mọi người lắm..!...Hazz,Có phải nàng đã sai rồi không?

Bất chợt khước mắt nàng cay cay,một giọt lệ rơi xuống,nàng cảm thấy mình thật lạ,nàng đưa tay lên cảm nhận những giọt nước mắt đó,nó lăn dài xuống đôi má hốc hác nhợt nhạt của nàng,nàng chợt giật mình ? Sao mình lại khóc? Mình rất mạnh mẽ mà? Không đúng,mình chưa bao giờ khóc,sao lần này lại...

Nàng lác đầu liên tục,lấy tay gạt hết nước mắt,cố tìm một thứ gì đó để xả hết bức tức,một lúc nàng thần người lại,lấy hết bình tĩnh nhìn xung quanh,may mà không có ai thấy cảnh thê thảm này của nàng,thờ phờ một lượt,nàng chớp mắt giữ vững tinh thần vui vẻ,sau đó ánh mắt sợ hãi ấy nhận thấy một cây đàn tranh.

Nàng bước tới chỗ cây đàn,mỉm cười một cách hứng thú,quả thực nàng đang muốn chơi đàn tranh,mà lâu rồi không có dụng cụ chơi,là ông trời đang giúp nàng thỏa mãn sao?

Nàng nhìn cây đàn một lúc,sau đó phui hết bụi trên mặt đàn,miết nhẹ vào mặt dây,trông nó rất là tốt,nàng ôm đàn đem về phía có cái bàn nhỏ,đặt nó xuống đó rồi bắt đầu biểu diễn,hít một hơi lấy lại cảm hứng,nàng gảy nhẹ móng tay vào dây đầu tiên,những ngón tay còn lại kết hợp đánh vào dây thứ hai ba,tạo nên một bản nhạc hay,nghe rất sâu và thấm thiết ,lại vừa buồn bã..

Chuyện kể rằng,trước kia,có một nàng công chúa bóng đêm,vị thần của Trái đất và Mặt Trăng,nàng là một người tài giỏi,xinh đẹp,nhưng vẫn chưa hề có một ý trung nhân nào dù đã 20 tuổi.Một hôm nàng xuống hạ giới dạo chơi ,và chẳng may bị thú dữ tấn công,nàng đã gặp một vị hoàng tử của một nước,chàng trai đó đã cứu nàng thoát khỏi móng vuốt thú dữ,và rồi đem nàng về chăm sóc,lâu dần nàng có tình cảm với chàng,đơn nhiên chàng cũng thế.Nhưng sau đó tình cảm của họ bị ngăn cách, bởi vì nàng bị đức vua-Vua thân chết bóng đêm sai quân lính bắt về vương quốc,ra lệnh cấm nàng có quan hệ mật thiết với người mặt đất,chàng vì thế nên tưởng nàng phản bội mình,chấp nhận hôn ước với công chúa của nước khác,thế là từ đó họ vĩnh viễn chia cắt nhau...! Vì tình cảm không trọn vẹn,nàng chọn cách tự giam mình trong ngôi điện thờ có vào mà không có ra và khó tìm nhất,nhốt mình trong bức tranh bằng vàng,và trước đó,còn nói ra một lời nguyện,do sự căm phẫn của nàng ." Khi mặt trăng đen,các cặp đôi tình nhân sẽ cãi nhau,và chia tay". (đây là chuyện bịa đó m.n p Chữ tìm hoài không ra tên truyện đâu :3)

Chẳng lẽ chuyện tình của nàng cũng như vậy? Nàng mệt mỏi lắm rồi,một người trưởng thành thật lắm chuyện gian nan,phiền phức.Nàng muốn làm một cô gái trẻ con mà thôi,đúng vậy...trẻ con có sự vui vẻ và hạnh phúc của nó,được cười thoải mái,được khóc to mà không sợ lo ru.

Mãi mê đánh đàn suy nghĩ một hồi,tiếng đàn dứt dần,nàng lại rơi lệ rồi,nàng không muốn như thế nhưng càng nghĩ càng muốn khóc mà thôi,nàng cần một

ai đó an ủi và che chở, bỗng dưng nàng nghe thấy tiếng bước chân rất gần, và khẽ khàng.

Một nam nhân có khuôn mặt tuấn tú đến bên nàng, cười thân thiện và cúi chào, sau đó đưa cho nàng chiếc khăn tay lụa thêu hình phượng.

Nàng nhận lấy chiếc khăn mà thân run run, từ từ lau những giọt nước mắt trên mặt mình, rồi nhìn y-nam nhân ấy vẫn giữ nụ cười ấm áp đó làm lòng nàng có chút xao xuyến ngỡ ngàng.

Trên đời còn một nam nhân như vậy sao?

- Đa tạ - Nàng mỉm nhẹ rồi đưa lại cho y chiếc khăn, nhưng hình như y không lấy lại, mà đẩy về phía nàng, mắt y có gì đó rất đặc biệt, nhìn nàng chăm chăm:

" Cô nương nhận lấy mà dùng, tiếng đàn cô nương đánh rất hay "

- Ân, huynh quá khen - Nàng gật đầu, không chần chừ bỏ chiếc khăn ấy vào túi mình, nàng cũng muốn có thứ gì đó làm kỷ vật. Dù cho là thứ mà kẻ khác bỏ thí cho lòng thương hại của bản thân.

" Cô nương sau này đừng khóc nữa, hãy cố mỉm cười, rồi mọi chuyện sẽ qua thôi. Bản thân ta cũng từng gặp khó khăn trắc trở, nhưng ai rồi cũng vậy, kiên trì vượt qua nó, và nở nụ cười để chào đón niềm vui mới, cô nương sẽ là người hạnh phúc nhất "

- Ừm. - Nàng nhìn y, quả thực y rất kỳ bí, những lời nói của y như thấm thía vào từng suy nghĩ của nàng. Nhưng khi nàng ngẩng mặt lên thì y đã quay gót rảo bước đi, nàng vội vã chạy theo, hỏi y một câu mà nàng muốn biết :

- Huynh tên gì vậy?

Y quay mặt lại nhìn nàng, sau đó cười đáp: - Ta ..chỉ là người qua đường mà thôi !

Nói xong, bóng dáng y khuất dần trong đêm đen, nàng nhìn theo nó, có chút ấm lòng, và chút vui vẻ...Y đã giúp nàng lấy lại tinh thần rồi..

***

Suốt buổi tối hôm đó, nàng không ngủ được, nàng không biết y là ai nữa? Nàng muốn gặp lại y lần nữa, y thật là đặc biệt, y thật là ấm áp khiến nàng xao xuyến mãi...Phải chăng là một vị thần tiên nào đó xuống để an ủi đáp lại lòng của nàng? Cầm trong tay chiếc khăn lụa, nàng mỉm cười khẽ : Ta sẽ giữ nó cẩn thận, và không quên người đó đâu.. !

[Đôi khi ai đó chúng ta thường xuyên gặp, thì mình lại quên nhanh. Nhưng một người qua đường, lướt đi nhanh chóng, lại in sâu trong tâm những kỷ niệm khó quên]

Trong khi ấy, tại phủ vương gia, thì ánh đèn trong căn phòng nhỏ vẫn chưa tắt. Đó chính là Tiểu phi, cô dường như cảm nhận được nàng có rắc rối...thấp thỏm lo âu cho nàng. Làm sao để không vào cung mà vẫn giải quyết được cho sự rắc rối này? Làm sao để tránh xa công chúa ra ?

Tiểu phi tự đặt những câu hỏi kia, rồi rốt cục cũng có một câu trả lời thích đáng : "Đúng rồi, là cách đó"

Thế là cô bắt đầu làm công việc của mình, lấy một cây đèn, chậu nước và con dao 'phép màu' ra. Bàn tay điêu luyện ấy làm mọi việc một cách nhanh chóng, cô mỉm cười đắc ý, đặt cây đèn bay lơ lửng trên mặt chậu nước nhờ phép, dùng con dao cứa vào ngón tay, cho chảy 1 ít máu vào chậu.

Sau đó cô ngồi xuống và chờ đợi...Một thứ mà cô mong xảy đến với ả, không chết người, cũng không ai nghi ngờ.

***** Tại phòng ngủ trong hoàng cung của công chúa Âu dương Quốc- Âu Dương Thiên Tuyết*****

- Hm....cô là ai? - Tiếng nói sợ sệt của Thiên tuyết vang lên, dường như ả không biết Tiểu phi là ai, nên muốn nhận biết.

Cảm xúc trong ả giờ hỗn loạn lắm rồi, ả đang lo nàng trả thù mình, như trong những triều trước, các phi tử tranh đấu và giết hại nhau để bước lên ngôi vị hoàng hậu, rồi lại hiện về trả thù.

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ta đến để khuyên bảo cô! - Tiểu phi cười nhạt, đến bên ả nhắc chiếc cằm ả lên để xem ả xinh đẹp đến cỡ nào? Chính xác Tiểu phi muốn rạch mặt ả, cho hết dăm ra ngoài.

Vừa đụng vào ả đã bị hất tay ra khiến cô rất tức giận, ả cũng không kém mắt gườm gườm nhìn về phía cô:

- Đừng tưởng ta sợ cô, ta không cần cô khuyên bảo

- Hm...Tốt thôi, nếu cô bị Lãnh Tử Yên Linh, vương phi của Tam vương gia về báo thù, thì ta không chịu trách nhiệm cho sự "cứng đầu đầy ngu xuẩn" của cô nhé, công chúa Âu dương?- Tiểu phi cười xòa, một nụ cười man rợn đến trắng trợn, kèm trong đó là sự cay nghiệt in lên lý trí của một ác quỷ.

- Cô...cô là ai? Sao...sao lại biết chuyện đó... - Kèm theo là ánh mắt nghi hoặc đầy run sợ của Thiên tuyết

Cô cười khẽ, ả nhất gan thật...giết người mà lại sợ bị báo thù? Vậy giết người để làm gì nhỉ?

- Thôi được rồi,ta sẽ nói,ta là Thần chết - Tiểu Phi cười khẩy,tay hươ hươ con dao dính máu trên tay cô vào ngọn nến đang cháy,từng giọt máu đọng lại bị biến thành màu đen,một màu hết sức đẹp đẽ trong vương quốc bóng đêm

- Thần..thần chết? Vậy....cô sẽ giết ta sao?

- Chính xác,vì không giết cô,thì vương phi của vương gia cũng hiện về báo thù thôi..

- Có...cách nào để ...vương phi sống lại không? - Thiên tuyết đỏ mồm cười nhạo,lấp bắp môi.Trông đáng vẻ như một con thỏ nhát gan thực sự!

- Có.

- Cách nào? - Nhanh như chớp ả hỏi lại,thực sự ả đang rất hối hận vì đã giết nàng,không cố ý mà,nhưng...chỉ còn cách đó?

- Nói sự thật cho Tam vương gia,giải oan cho vương phi.Cô ta sẽ không ám theo cô mà sống lại - tiểu phi khẽ cười,nụ cười rất chân thật khiến Thiên tuyết tin ngay,gật đầu lia lịa

Bất chợt ,Thiên tuyết tỉnh lại... Thì ra là giấc mơ...nhưng sao nó đáng sợ như thế? Thôi nào,Âu dương Thiên tuyết,ngươi phải bình tĩnh,sẽ không sao,không sao.

Bỗng nhiên lại có tiếng nói vang lên,một lần nữa tiểu phi xuất hiện,là hình phản chiếu khuôn mặt cô trên chậu nước:

- Mau đi nói đi,không thì đừng trách ta

Là...là thật sao? Thì ra không phải mơ,ả run sợ mang hết y phục vào rồi nhanh chóng chạy qua phòng vương gia,ả phải nói nếu không sẽ bị cô giết hoặc là nàng giết thôi..

*** Phòng vương gia***

- Cốc cốc - Tiếng gõ cửa của Thiên tuyết làm hấn giật mình,thực ra hấn chưa ngủ,đang suy nghĩ đến nàng,về tất cả những chuyện hấn đã biết,hấn muốn từ từ phân tích..

Vùng dậy khỏi chiếc giường kia,Vũ hạo vội bước đi ra mở hé cửa,nhìn thấy ả thì ngạc nhiên vô cùng,mời ả vào trong và kèm theo 1 câu hỏi:

- Sao khuya rồi nàng chưa ngủ lại đến đây?

- Vũ hạo,muội..muội đến đây để nói với huynh sự thật...- Thiên tuyết mặt trắng bệch,xanh xao nói khẽ...thực sự phải nói ra...đúng thế...

- Sự thật? Là gì? - Hấn khoát tay cười,hấn biết chắc ả sẽ nói về chuyện nàng với ả cho mà coi..

- Là....là...muội đã đẩy vương phi xuống nước,là muội tạt vương phi,những lời mà vương phi nói điều là muốn chọc giận muội...không..không phải như huynh nghĩ đâu! - ả nắm lấy bàn tay ấm áp của hấn,nhìn hấn một cách chân thành,và đầy thương mến,nói

-...Ta biết rồi,muội về phòng đi - Hấn hiểu những chuyện này Thiên tuyết đã sai,nhưng hấn cũng đang thử lòng nàng mà thôi,chuyện này lợi cả đôi đường mà? Nhưng hấn đâu biết hậu quả rất khó lường?

- Huynh không trách ta? - Thiên tuyết ngạc nhiên

- Ừ,về đi,muội hảo mộng - Rõ ràng hấn có cười đáp lại ,nhưng hình như cười khinh ả,hảo mộng ư? ả vừa gặp ác mộng còn tâm trí nào mà mộng mị nữa?

- Thôi được ,muội thành thật xin lỗi .. - Nói xong,Thiên tuyết đi ra ngoài,khép nhẹ cánh cửa rồi bước đi,kể ra sự thật công nhận lòng rất bình yên và vui vẻ,ả cũng muốn thôi cái sự ghen tỵ ấy để sống hòa thuận với nàng rồi...

*** Sáng hôm sau ***

- Cốc cốc - Tiếng gõ cửa ở phòng nàng vang lên,nàng vội vùng dậy khỏi giường rồi bước ra ngoài,trước mặt nàng là một cô cung nữ nghiêm trang cúi đầu,sau đó cô ta cất tiếng ,làm nàng cảm thấy hơi tò mò? Cô ta đến đây làm gì nhỉ? Chắc có việc quan trọng ,giọng nói trong trẻo và nhanh nhẩu ấy nói to:

" Vương phi,hoàng thượng bảo người dự đại lễ mai táng Nhị hoàng tử ạ "

- Ừ,lát ta sẽ đi,cô lui đi - Nàng gật đầu theo kiểu một vương phi thực sự,rồi đóng cửa phòng lại khi chưa kịp nhìn thấy cô cung nữ kia hành lễ cáo lui.Cô ta hơi khó chịu bỏ đi nhưng vẫn giữ vẻ mặt kính trọng ấy bước tiếp làm việc của mình là đi gọi những vị vương phi khác.Thật là hết chịu nổi,thà làm như một cô bé bình thường còn hơn...

Nàng vừa đóng cửa lại thì tự mình rửa mặt,soạn sửa y phục đẹp nhất và phù hợp với lễ tang ra mặc rồi đẩy khẽ cửa nhẹ nhanh chân bước đến đại sảnh ,vì tưởng là không có gì khó khăn trên đường đi nên nàng tự tìm đường, nên phải lâu sau mới đến được nơi cần đến...Nàng còn tưởng mình sẽ lạc đường

nữa chứ !! Không có hẳn thật khó khăn khi ở trong hoàng cung này đây !

Đại sảnh

- các khanh đã đến rồi, quốc sư.. mau cho làm lễ đi - Hoàng thượng hài lòng nhìn về phía bước chân của hàng chục vị vương gia, hoàng tử, vương phi, quý phi...vv cao quý đang đến gần xếp hàng ngay ngắn, rồi quay sang truyền lệnh cho vị quốc sư anh minh chuyên quản các lễ tế thần và các lễ khác như mai táng, độ trì bình an...

- Vâng hoàng thượng thần sẽ khởi thi mệnh lệnh ngay - Nói xong, vị quốc sư ấy cúi đầu và đi lên phía đàn tế, cầm một nén nhang vừa thấp lên niệm vài câu thần chú, tay làm vài động tác, khuôn mặt vô cảm không một nụ cười, rồi...lễ mai táng bắt đầu..!

**** Một lát sau ****

- Cảm ơn các vị đã đến, hoàn lễ... - Vừa làm xong lễ, tất cả mọi người thấp nhang thì vị quốc sư mới lên tiếng, khuôn mặt bây giờ đã giãn ra đôi chút, chắc là có gì đó sợ hãi nhưng bị kìm nén trong buổi lễ...

Các vị đại thần và vị quý tộc khác nhanh chân rời khỏi đại sảnh, vì họ còn phải nghỉ ngơi và làm nhiều việc khác, từ giờ sẽ kết thúc lễ mai táng nên chỉ cần thấp nhang, còn lại các vị sứ thần từ các quốc khác, nếu ai muốn khi hết lễ đều có thể ở lại vài ngày tĩnh dưỡng và bàn bạc thêm việc kết giao làm gắn kết tình bằng hữu giữa các nước.

Nàng đang đi về phòng của mình thì bất chợt ngạc nhiên khi thấy ả đang đến gần mình, nàng ánh mắt đăm đăm nhìn ả, và trong lòng là sự đề phòng với con rắn độc luôn nghĩ kẻ hại người này... Nhưng lạ thay, Thiên tuyết cười hiền đi nhanh về phía nàng? Cô ta bị sao vậy? Còn nữa... Thiên tuyết đi cùng với hẳn nữa? Chẳng phải là...

- Linh tỷ - Thiên Tuyết gọi nàng

- Hà? ...à... chào Tuyết muội - Nàng giả vờ cười mỉm rồi nhìn ả với ánh mắt vui vẻ nhất có thể? Đáng ra nàng không ưa gì cái cô công chúa đầy mưu mô xảo quyệt này đâu...

- Linh tỷ nè, hôm nay muội và Hạo ca đến đây rủ tỷ đi ra hoa viên cùng tam hợp các loại cầm kỳ ca. Tỷ muốn đi cùng không? - Thiên tuyết mỉm cười rõ tươi với nàng, sau đó nhìn sang thái độ của hẳn với nàng, họ hình như rất khó chịu khi thấy nhau thì phải? ta phải làm gì nhỉ?

- À được...ta rất thích, vậy cùng đi đi! - Nàng gật đầu

- Còn ý Hạo ca? - ả hỏi lại hẳn, mắt mong chờ câu trả lời đồng ý.... Nhanh nhanh trả lời đi Hạo ca à, muội muốn chuộc lỗi với vương phi của huynh mà...

- được, đi - Hẳn giọng cười rồi cùng hai nữ nhân xinh đẹp đi đến hoa viên...

Trong hoa viên yên tĩnh, người ta nghe thấy tiếng nhạc vang lên, kèm theo đó là tiếng hát dịu dàng và thánh thót, cùng hòa quyện với điệu múa mê hồn...

Đó chính là ba người họ, cùng nhau tam hợp tạo nên bản nhạc du dương đó, đầu tiên, bàn tay hẳn nhịp nhàng gảy nhẹ dây đàn một cách điêu luyện, thành thực, còn nàng thì lắng nghe âm thanh ấy, tìm thời cơ bắt nhịp hát theo tạo nên một bản tình ca không ai sánh được, giọng hát hay như tiếng suối chảy, tiếng chim hót, tiếng ca ấy vang động trong lúc đó. Nhưng dường như, họ còn có một vũ điệu đi kèm, chính là Thiên Tuyết, cô ấy đã đem điệu múa của quốc mình ra biểu diễn, cùng cặp đôi phu thê ấy kết hợp thành một không gian nghe rất là thơ mộng...

"- Tiếng đàn ấy của chàng...thiếp đã nghe rồi ♪♪...

Nhưng liệu rằng chàng có hiểu, lòng thiếp như tan nát? ♪

Chàng đã không còn bên thiếp, đã mãi rời xa.....

Thiếp không thể với tới nữa, phải làm sao đây? ♪

Lời thề nguyện đó, sao chàng không giữ lấy?

Chàng đã hứa mà.....Hỡi người thiếp yêu.....♪

Đừng lạnh lùng rồi bỏ thiếp.....dù cho giây phút ấy đã xa rồi...

Thiếp nguyện cùng chàng, đi theo chàng không sợ khó khăn...

Đừng rời bỏ thiếp....

Đừng rời bỏ thiếp...

Chàng là bến bờ đưa thiếp tới nơi yên bình...

Dù cho sóng gió bão táp, thiếp vẫn nguyện bên chàng...♪"

Tiếng hát và tiếng đàn của hắn với nàng vang xa, làm cho mọi người gần đấy cảm thấy tâm hồn thật vui vẻ, nhưng cũng có người không muốn nghe bỏ đi trong chớp mắt. Vừa kết thúc bản nhạc buồn, hắn đã nhìn thái độ của nàng, trông nàng có vẻ còn buồn hơn hắn nữa... Phải chăng hắn nên giảng hòa? Nhưng nàng có đồng ý không?

Thiên tuyết cũng buồn bã nhìn bọn họ, cô ấy nên làm gì bây giờ? Nên buông tay hay là giành hắn với vương phi? Tại sao ta không thể quyết định được chứ? Ta nên làm gì cho tốt? Ta cũng không muốn xấu xa độc ác đâu...

Mỗi người họ, đuổi theo suy nghĩ riêng của mình. Còn nàng thì sao?

Nàng hiện giờ không nhìn ai cả, tâm hồn mơ ảo lạc giữa chốn nào rồi không biết? Nàng cần chút yên tĩnh, và để có thể tận hưởng không khí trong lành mà thôi... Cõi bộ nàng đang thanh thần quá chừng...

- Khụ khụ - Bỗng dưng có tiếng ho, giữa không khí yên lặng ấy, ba người họ giật mình quay lại, trước mặt họ là một bà già... Ý không @@ là thái hậu...

Thái hậu nghiêm trang và cao quý trong bộ y phục hoàng tộc, bà ấy đến gần ba người, bên cạnh là Hiền Ly, ánh mắt cô ta có gì đó thâm sâu và nguy hiểm, cũng nhịp chân theo thái hậu.

- Tham kiến thái hậu, thái hậu thiên tuế - Cả ba người cùng đồng thanh. Rồi họ cảm thấy hơi lạ? và bất an nữa? Thái hậu đến đây phải chăng có việc gì quan trọng sao?

- Ai gia đến, là muốn nhắc nhở với các ngươi một điều này thôi. - Thái hậu gật đầu, sau đó nhìn vào cây đàn và 3 người họ, họ cảm thấy ngạc nhiên? Nhắc nhở ư?

- Vâng, thái hậu cứ nói - Vũ hạo nghiêm mặt đáp trả, nhưng trong lòng hơi lo âu, rốt cục tại sao ta thấy không bình thường nhỉ?

- Các ngươi biết hôm nay là ngày gì không?

- Bẩm thái hậu, là... ngày mai táng nhị hoàng tử - Mạc Liêu - Hắn trả lời, thì ra là bà ấy muốn nói về chuyện này à?

- Hạo Nhi, hôm nay là ngày tang của Liêu Nhi, sao con lại có nhã hứng đánh đàn, hát múa?

- Dạ...? - Hắn giật mình.

Vậy là hắn... đã phạm vào điều cấm kỵ của hoàng cung rồi, tội này sẽ phạt nặng lắm? Phải làm sao bây giờ đây? Nhất định nàng sẽ bị liên lụy.

Còn Thiên tuyết đang hết sức run sợ.... Đúng rồi, cô ta là người nghĩ ra ý kiến này? Làm sao để thoát tội?

Nàng vẫn bình thần, vì nàng không sợ gì cả.... Nàng tỏ ra như không biết gì, không lắng nghe gì... tốt nhất là thế...

Đang trong giây phút khó khăn, quyết định bị phạt hay không, thái hậu nhìn thấy ánh mắt của nàng... Khuôn mặt ấy... à... là cô nương mà ta quen ở Quán trọ Kính thành, vương phi của Hạo Nhi sao? Nhưng cô ấy dường như đang nhìn về một phía xa rất xa... là một khoảng không vô hình không có điểm dừng.

Bà ta ngạc nhiên khi nàng vờ như không nghe thấy gì hết? Bộ cô ta bị bệnh gì sao? Hay là giả vờ không biết bà ấy nhỉ? Thật là..

- yên linh.... - Thái hậu gọi nàng

- Dạ... vâng thái hậu - Nàng sững người lại nhìn bà, à.... bà ta là phu nhân ở quán trọ lần trước..... Thì ra là bà ấy.... Nàng đáp vội vàng nhưng mang vẻ kính cẩn trong đó....

- Sao cô lại giả vờ không biết ta?

- À.... thái hậu..., thực ra là.. - Nàng lắp bắp? Nàng vốn không hề sợ ai nhưng nhận thấy bà đang nhìn mình chằm chằm thì vô cùng sợ hãi.... bà ta như một con quỷ thực sự, làm nàng không thể nào tỏ ra khinh bỉ được...

- Ngạch nương... người... quen nương tử của con sao? - Đúng lúc ấy, hắn giật mình và nói một câu chen ngang, tại sao thái hậu lại biết nàng? Phải chăng có điều gì hắn chưa biết...?

- Ừ. Ta gặp yên linh lúc con đi du tuần, trong một quán trọ... - Bà trả lời

- À,,, ra là vậy... - Hắn gật đầu...

Còn Thiên Tuyết, bây giờ cô ấy không hiểu họ đang nói về chuyện gì? nhưng coi bộ, thái hậu đã hạ hỏa và không trách tội biểu diễn ở hoa viên vào ngày đám tang của Nhị hoàng tử nữa rồi... chuyện này sẽ có hi vọng được bỏ qua.... chắc cũng nhờ nàng nhỉ? Thiên tuyết âm thầm cảm ơn nàng... vì đã cứu giúp chuyện lần này.

- Thôi, chuyện này ta bỏ qua cho các con.... nhưng ta muốn nói chuyện với Yên Linh một chút, được chứ - Thái hậu nhìn cả 3 rồi mỉm cười. Sau đó đi về phía nàng, nàng cũng đồng ý rồi cùng bà đi đến một nơi khác yên tĩnh hơn...

***

- Yên Linh,lâu ngày không gặp cô nhỉ? - Thái hậu mỉm cười hỏi.Nhưng dường như câu hỏi đó nó rất là khó khăn khi nàng trả lời....ánh mắt bà ta rất sắc xảo và cao quý làm nàng không thể mở miệng nói nhanh được.

- D...ạ...thưa thái hậu,đúng là chúng ta đã lâu không gặp...? - Nàng cười gượng tiếp lời sau đó rót trà mời bà,bà ta nhìn nàng như ăn tươi nuốt sống vậy !

- Thực ra là...lúc trước ta có ý định nạp cô làm phi tử cho Hoàng thượng,không ngờ cô đã là vương phi của Hạo nhi rồi,thật là tiếc...

- thái hậu à,dù sao...người cũng rất biết lo cho con của mình,như vậy không phụ lòng hoàng thượng rồi,Linh Nhi đúng là có điểm phúc nhưng lại không thể nào giúp được người rồi ạ .. - Nàng nhanh trí sử dụng miệng lưỡi ngọt ngào của mình đáp,đúng là nàng có khác,khiến bà ta rất hài lòng,ngắm nhìn nàng để xem nàng là con người thế nào...Nhưng kết quả vẫn không đoán ra được bởi vì nàng có một sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành và một tâm hồn quá cao cả làm bà phải khở sở ...

- Thôi,đủ rồi...ta phải hỏi cung,vương phi hãy nhanh có cháu cho ai gia bế nhé - Thái hậu hơi nhăn mặt cổ cười tươi nhìn nàng rồi dừng dậy,nàng cũng đi theo tiễn bà...Trong họ thật sự giống như hai bà cháu,nụ cười nở trên môi làm không khí thật đầm ấm...

Nàng đang đứng nhìn theo bóng dáng của thái hậu thì đột nhiên có bước chân khê đi tới,lộc cộc lộc cộc,hình như là một nữ nhân,nàng vội xoay lại xem là ai..Thì ra là Thiên tuyết,cô mỉm cười rồi ánh mắt thân thiện nhìn nàng:

" Linh tỷ,tỷ quen thái hậu sao? "

- Ủ... - Nàng gật

- Ủm...bây giờ vương gia đã đi đến tẩm cung hoàng thượng có việc rồi,chúng ta đi chơi được không tỷ? Muội muốn có một mối quan hệ thật tốt với tỷ ...
- Thiên tuyết nhớ ra việc gì,nói một cách chân thật và ngọt ngào khiến nàng hơi ngạc nhiên xen lẫn tò mò? Cô ta trở nên tốt với mình thế khi nào nhỉ? Bị ma ám sao?

- Ủ,vậy muốn đi đâu? - Nàng hỏi lại,ánh mắt hơi thờ ơ....để xem giả tốt được bao lâu,Âu Dương thiên Tuyết.Ta không sợ cô đâu !

- Thực ra...có một nơi rất đẹp,chi muội biết thôi,bây giờ muội sẽ dẫn tỷ đi nha.. - Thiên Tuyết cười xòa,kéo tay nàng đi mất,khi đó còn có cung nữ nhìn thấy họ,nhưng giả vờ không biết gì làm tiếp công việc...Còn nàng thì đang lo lắng,cô ta định làm gì mình đây không biết nữa..Mà thôi,nàng sẽ tự biết cách bảo vệ mình...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Nơi Này Là Đâu?

Vừa đến nơi nàng đã vội nhìn xung quanh,Thiên tuyết dẫn nàng đi đâu mà xa kinh thành quá,tận tít ngoài kinh mà cũng đi bộ được nhanh như thế,nàng ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng suối chảy,Thiên tuyết nhìn nàng rồi cười khê,và đưa nàng vào tham quan bên trong.

Đây là một thiên cảnh giống như trên trời,nó rất đẹp, và chói lóa nữa....Đầu tiên là một con suối trong lành ,nàng vội chạy đến cùng Thiên tuyết ngắm những con cá đang bơi lội tung tăng trong dòng suối mát mẻ,mỉm cười vì sự sống của chúng..Quả thực rất sinh động,như một bức tranh đẹp đẽ,thơ mộng.

Nàng đưa tay mình hòa vào dòng nước mát lạnh,như cảm nhận được sự vui vẻ trong đó,dòng nước vẫn chảy xiết,tại sao một thế giới cổ đại lại có cảnh đẹp thế này nhỉ?

Phải chăng đây là thiên đường của các thiên đường đẹp nhất?

- Thiên tuyết,cảm ơn cô nhé

- Tại sao tỷ lại cảm ơn ta? Tỷ không hận ta sao? - Cô ngạc nhiên,những lúc mà Thiên tuyết đã đối xử không tốt với nàng,nàng tỏ ra rất căm giận,sao bây giờ lại như thế rồi? Bộ đã có phép tiên nào giúp nàng không ghét cô nữa?

- Cũng chỉ là vì tình yêu nên mù quáng,bây giờ cô rất tốt với ta mà..? - Nàng cười thầm,sau đó đáp trả,cô nhìn nàng rồi cười rúc rích,hai bọn họ cùng nhau chơi đùa với dòng suối mát.

Họ trông giống hai chị em thực sự rồi,cảm ơn trời đã ban tặng cho họ một tình thân ấm áp.Phải rồi,là cảm ơn tiểu phi mới đúng,chính Tiểu phi đã thay đổi

Thiên Tuyết mà?

Đang chơi đùa vui vẻ thì thiên tuyết nảy ra một ý, ở sau kia còn một mê cung rộng mà, hay họ cùng nhau chơi trò "tìm lối ra" của mê cung nhỉ? Chắc sẽ vui lắm đây,!!

Vừa nghĩ, Thiên tuyết quay sang nhìn nàng đang cười tít cả mắt, lay lay tay:

- Linh tỷ, đằng kia có một mê cung, chúng ta thử vào để chơi tìm lối ra nha - Kèm theo là nụ cười hết sức thân thiện gần gũi, nên nàng không chần chừ mà đáp lại:

" được, ta khoái trò này lắm!"

- Vay vào thôi - Nói xong, Thiên tuyết dẫn nàng vào bên trong, càng đi càng mất hút, bóng dáng họ dường như không xuất hiện nữa...

Nhưng chỉ có Thiên tuyết mới tìm thấy lối ra thôi, bởi vì cô là người tìm ra nơi này, từ lúc nhỏ bị lạc ,... Cũng chính vì thế, cô đã tìm được lối ra, nên giờ mới dám dẫn nàng vào đó chứ...

- hazz, làm sao đây? Nhiều lối quá đi chỗ nào bây giờ? - Nàng thờ dốc ngạc nhiên nhìn quanh, toàn là hẻm thoi, mỗi con hẻm đều cao ngất khiến nàng thấy khó khăn, và tò mò nữa....kèm theo đó cũng có chút sợ hãi....

- Giờ tỷ sang lối đó, muội đi lối này cho - Thiên tuyết cười, rồi chạy trước, làm nàng vô cùng hoảng hốt, nàng cũng đi phía khác thật nhanh...

* tại sao lại về chỗ cũ rồi ? * Nàng giật mình khi đi thẳng rồi lại quẹo trái đi thẳng tiếp quẹo phải lại về chỗ ban đầu, nhưng mà vẫn không thấy cô đâu. Nàng bắt đầu lo lắng cho cô rồi, cô ấy đi đâu rồi?

- Thiên tuyết ... -Nàng gọi to

Nhưng không có ai trả lời, bỗng nhiên một cơn mưa bất chợt đổ xuống, nàng vội vã chạy tiếp đi tìm cô, cô đã xảy ra chuyện gì sao?

Thiên tuyết, muội đâu rồi? thiên tuyết?? Nàng gọi cô khan cả tiếng, cô đã đi lạc rồi sao???

***

lúc đó, với Thiên tuyết

- Sao lúc đó tỷ ấy lại không đi theo mình, trời mưa rồi....? - Cô lo lắng nhìn quanh, không thấy ai cả!

Nhưng mưa vẫn xối xả rơi xuống...

* Chắc tỷ ấy tìm ra lối thoát rồi, tỷ ấy thông minh vậy mà * Thiên tuyết lại suy nghĩ, ừ, đúng rồi. Ta nên về trước... không thì trời tối mất...

Nghĩ là làm, cô đi theo địa hình cũ về kinh..

***

Còn nàng, đang lo lắng xen lẫn sợ hãi...Mưa...và trời đang dần tối....Làm sao đây, nàng không thể chết ở đây được? Chẳng lẽ....Thiên tuyết đã bỏ nàng lại sao?

CẢNH BÁO : Chương này ảo nặng =)) Chuẩn bị dây cột lại để tâm hồn không bị bay lên mây không thể nào kéo về

được !!

Nàng loay hoay một hồi, suy nghĩ cách ra mà mãi không tìm được. Làm sao đây? Đi đường nào? Hay là đi thẳng nhỉ? Nghĩ làm làm nàng đứng dậy đi theo lối thẳng, Đi thẳng mãi mà cuối cùng cũng về chỗ cũ. Nàng thất vọng ngồi xuống, cầu trời cho mình tai qua nạn khỏi. Không thì nàng không thể nào mà mỉm cười được nổi đâu.....!

Bỗng nhiên một luồng sáng hiện ra từ cái ngọc bội của nàng, nàng thắc mắc không biết tại sao nó lại phát sáng, liệu là điềm lành chăng? Nàng nhìn chăm chăm vào miếng ngọc, cảm nó lên xem xét, không ngờ nó chiếu một luồng sáng màu tím đen vào mắt nàng...Nàng cảm thấy bản thân như đang thông minh lên, và mắt tỉnh đến lạ. Sau vài phút suy nghĩ thì nàng cũng đã tìm được cách ra...

Thì ra là đi theo lối đó trước... rồi quẹo phải, đi thẳng, sang trái, rẽ phải, lùi 3 bước, và sang trái sao? Wao, vậy mà không nghĩ ra... ! Ta thật ngốc nghếch... Vừa nghĩ nàng vừa đi theo lối ngược lại với nơi mình đang đứng, rồi quẹo phải, thì thấy một con hẻm to và một con hẻm nhỏ, chia vào là 4 đường lối khác nhau và ngược xuôi theo chiều đi. Nàng đi vào lối đường thẳng, lại thấy những con hẻm nhỏ khác nữa, bực mình đi sang trái....nàng lại thấy mất bình tĩnh khi bây giờ tăng lên gấp đôi lần hẻm. Giờ có 8 lối đi lận,.....trời ơi rắc rối quá.

Nàng nhìn ngắm một hồi, lại rẽ phải, rồi lùi 3 bước theo ngọc bội chỉ dẫn....Sau đó nàng thấy những con hẻm kia như biến mất hẳn, nàng cũng đi khá xa rồi thì phải....Đi được mười mấy bước nữa, nàng lại bước về phía bên trái. Hazz, thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng ra rồi...! Thật may quá đi....Nàng hét to lên cho thỏa mãn sự vui sướng của mình. Đúng lúc trời cũng tạnh mưa rồi..

Nhưng nàng ngạc nhiên khi nhìn lại? Ủa...đây..không phải là bờ sông ngoài kinh...mà là một khu rừng? tại...tại sao? Ngọc bội giúp nàng thoát nạn mà,vậy tại sao lại đưa nàng về nơi này? cái chính là nàng không hiểu miếng ngọc của nàng có vấn đề gì không nữa ! Khu rừng....này,khung cảnh này nó quen thuộc quá....Nàng đã đi vào đây lần nào chưa nhỉ? ...

Nàng nhẹ bước sâu vào bên trong,vì không lo lắng.Chủ quan nghĩ rằng ngọc bội sẽ bảo vệ mình,và nàng có cả sức mạnh tiềm ẩn trong con người nữa....mà không nghĩ đến mối đe dọa lớn nhất là thú dữ,bộ tộc ăn thịt người....vv và mây mây/.

Vừa bước qua những tán cây đầu tiên,nàng nhìn thấy một màu trắng xóa...Ôi trời,có tuyết sao? Lúc này không khí quang cảnh còn bình thường cơ mà...! Nàng run cầm cập cố chạy đi để thoát khỏi sự lạnh buốt lạnh sống lưng này,và cuối cùng ngọc bội cũng giúp nàng chạy nhanh như gió,thoát khỏi sự thử thách đầu tiên trước cái mặt tái xanh run rẩy của nàng...Ôi chào,thiệt là....nàng suýt bị bệnh luôn đó !

Lại nói về gian nan thứ 2 trong khu rừng,nàng đột nhiên thấy nóng nẩy lạ thường...Huhu,lúc này là Nam cực,bây giờ là...Sa mạc hả? Nàng cố lết đi ,dáng vẻ mệt mỏi....mồ hôi rơi là vã,công nhận khu rừng này rộng quá trời,mà cũng kỳ,sao lại có nhiều địa hình khác nhau trong khu rừng? Liệu có gì đó nàng chưa nhận ra? Phải chăng miếng ngọc đang thử thách nàng? Chắc thế rồi....

Đi bộ một hồi cũng thoát ra khỏi sa mạc,nhưng lạ thay bây giờ không khí trở lại bình thường rồi...Nàng mừng thầm suy nghĩ,chắc là hết nóng lạnh rồi...yên tâm được chút phần nào. Vui sướng chạy nhanh đi ngắm những bông hoa dại mọc bên lề rừng,nàng hái một bông hoa to và đẹp nhất ,xé từng cánh mỏng tung lên thật là nhiều .

Rồi nàng ngấm nhìn chúng,mà từ xa không thấy có những bóng dáng nhỏ nhỏ thon thon đang nhìn chằm chằm nàng rất hận thù...Nàng đột nhiên thấy sợ hãi,nghe có tiếng gì đó....! Cứ vang lên tiếng động rồi lại tiếng kêu,nàng thực sự nhận ra có một con gì đó hoặc nhiều con ở đây...từ từ lùi lại phía sau,mắt liếc quanh để xem liệu là con gì đang dọa nàng phát khiếp ...!

- A....a...

Nàng giật mình,ngã xuống bãi đất,một con rắn hổ mang to và khổng lồ đang kè kè trước con mắt ngạc nhiên xen lẫn sợ hãi của nàng....Con rắn ấy hình như đang rất đói,và nàng chắc rằng nàng đang được nó khẳng định là bữa ăn của hôm nay...Chắc thịt nàng rất ngon nha !

Nhắm tịt mắt lại lo sợ,nàng lại nhận được một lời khuyên nữa từ miếng ngọc bội,ánh sáng tím ấy lại chiếu vào,và kèm theo một lời nói khế rất khế:

" Hãy nghĩ,đó chỉ là 1 con rắn nhỏ bé,dùng sức mạnh bóng đêm để giải quyết nó đi,công chúa "

Nghe đến từ công chúa,nàng giật bắn mình,đứng rồi,mình là một công chúa mà ! Mình có sức mạnh của bóng đêm vĩ đại,mình mang bên trong dòng máu hoàng tộc thế giới đêm trên cung trăng.Tại sao lại phải sợ một con rắn như thế...Nàng đứng phắt dậy,mắt nhắm nhắm nhìn vào mắt con rắn,như rất là hiểu nàng đang định làm gì..Con rắn trườn nhanh lao tới chỗ nàng,lập tức tay nàng không thể kiểm soát được,tung một loạt ánh sáng màu trắng đen vào thân con rắn làm nó ngã chao đảo....

Wao,hay quá...Mình đã hạ được nó chỉ một chiêu thôi sao? Nàng phấn khởi nhìn lại bàn tay mình,sao lại kỳ diệu như thế nhỉ? Làm công chúa cũng có lợi quá đi mất thôi !

Nhưng chưa đâu,con rắn ấy còn rúc rỷ ,cổ trườn dậy và lê lết đến chỗ nàng trả thù,trong giây phút bối rối nàng bị vấp một cục đá và ngã xuống,nhưng con rắn ấy đang tới gần,rất gần nàng....Làm sao đây? Nó sẽ ăn thịt mình mất,không..không được,mình không muốn làm mồi cho nó.....Ngọc bội,giúp ta đi...giúp ta..!

Liệu nàng có được ngọc bội cứu thoát,liệu nàng có bị hàm răng nhọn của con rắn ấy cắn vào và ăn thịt? Liệu có phải là....số nàng đã chấm dứt?

- Chờ chương sau nhé m.n <3 <3

CẢNH BÁO TIẾP: Nếu hết gian nan ,chưa chắc sẽ không có biến chứng ! Lại tiếp tục mỉm cười nhé,vì lại sắp có một sự kiện mới trong truyện rồi nè ! m.n làm ơn để cái nhận xét ở dưới,nếu không có nhận xét góp ý....Mình sẽ.....bỏ topic luôn ! =3

Nàng chợt nhận ra,sau khi cầu nguyện thì miếng ngọc bội vẫn im lặng không nói gì? Tại sao lại thế? Nó bảo vệ cho nàng mà ? Chẳng lẽ nàng phải tự lực tiêu diệt con rắn khổng lồ này? Nhưng..nó sẽ là một quá trình dài đây,liệu nàng có thể vượt qua không?

Con rắn không hề chờ đợi sự tấn công từ nàng mà lao ngay vào người nàng,nhanh thoăn thoắt nàng tránh sang một bên,mắt con rắn ngày càng đỏ rực và cay độc,nó kêu lên một tiếng ư ư,rồi sau đó nhìn quanh...Có một bầy rắn con thân bằng một nửa con rắn mẹ đến bên nó. Tất cả đều mang vẻ đắc ý,nàng nhất định sẽ bị đánh bại thôi.!

Nhưng lạ thay,bây giờ miếng ngọc bội mới có phản ứng,nó giúp nàng không run sợ...nhưng đổi lại,nó thì thâm vào suy nghĩ của nàng một câu :

" Tự tiêu diệt nó đi,công chúa,bằng sức mạnh của mình...Cô làm được"

* Đúng vậy,tôi sẽ thử * ..Nàng đáp lại câu nói của ngọc bội.Nhắm mắt lại rồi từ từ nghĩ kế,sau đó nàng đột nhiên nghĩ ra một cách khác,và cũng suy ra điểm yếu của bọn rắn kia.Là đôi mắt,bọn chúng sẽ chết dần nếu mắt bị tổn thương,xong xuôi phân tích,nàng mở hé mắt rồi mở to ra,lấy một cành cây rồi dùng sức mạnh bên trong mình có,làm cho cành cây đó lơ lửng và bay về phía con rắn to nhất,con rắn hất đuôi làm cành cây bay sang một bên,và kêu một tiếng đặc thẳng.

" Hừ,muốn làm nó mất tập trung để phục kích,chỉ có cách làm cho con mẹ nhìn về phía những con rắn con "

Nàng suy nghĩ, bực mình cố sử dụng thêm nhiều cành cây con khác,hạ những con nhỏ trước....Những con rắn nhỏ bị cành cây đâm vào mắt,lăn ra đờ người không thể làm gì cả,cuộn tròn lăn lóc như không kiểm soát được,vì chúng không thấy đường,và sinh lực sống đang cạn kiệt dần.Từng con kêu lên làm con rắn mẹ chú ý,trườn tới bên chúng..

Nhân lúc ấy,nàng sử dụng cành cây to nhất,cộng thêm với ma pháp của mình,cành cây nhanh chóng bay vút tới chỗ con rắn mẹ,không tự vệ được vì không chú ý,con rắn to ấy cũng lăn đùng ra mà ngã xuống đất.

Nàng cười đắc ý.Haha,vậy là bọn người đã bị ta tiêu diệt rồi... Vội vàng mừng thầm,rồi nàng nhanh chóng nghĩ thêm kế an toàn hơn,nàng đào một cái hố sâu,dùng phép biến bọn rắn nhỏ lại và chôn xuống đất.

Xong việc,nàng đi tiếp trước lời khen ngợi của miếng ngọc bội,miếng ngọc sáng rực lên và chiếu một luồng sáng rất đẹp vào nàng,luồng sáng ấy có bảy màu,những màu ấy đều khác lạ,không giống như cầu vồng mà mỗi màu đều mang sắc tím tatan cùng của nó...

" Công chúa,người đã làm được rồi,bây giờ,điều người mong muốn nhất ,sẽ thành hiện thực.Bơi qua con suối kia,người sẽ thấy được mong ước thành thật"

Miếng ngọc bội của nàng lại vang vào tai nàng một điều nữa....Thật kỳ lạ,nàng vui vẻ lạ thường,nhanh chóng chạy nhanh đến con suối kia,bước xuống đó và bơi qua,nhưng chưa thể an toàn đâu,dòng nước chảy xiết khiến nàng suy mất đà ngã ra.

Nhưng khi nghĩ đến kết quả,thì nàng lại cố đề bơi nhanh hơn,và trời cũng không phụ lòng người,nàng mệt mỏi lết lên bờ,trông bộ dạng hết sức thảm hại.Lúc này y phục bị mắc vào một viên đá nhọn nên bị rách một lỗ...

" Hazz,xong rồi,mong ước gì thành thật? Nói ta nghe đi ngọc bội "

" Công chúa nghỉ ngơi chút đi,lát nữa sẽ biết "

Miếng ngọc lại chiếu một thứ ánh sáng lạ vào người nàng,lập tức người nàng trở nên khỏe mạnh lại,trang phục lành lặn như cũ,người nàng ướt đẫm cũng thành khô .

Nàng cười khê,lấy tay vớt một ngụm nước dưới dòng suối trong lên uống....Wao,chẳng khác nào nước ở thế kỷ 21! Chẳng lẽ đây là....món quà mà ngọc bội ban tặng nàng,nàng sẽ được về lại hiện đại sao?? Nếu thế thì thật là thích quá....

" Công chúa,bây giờ người đi về phía cái cây đằng kia đi "

Miếng ngọc ấy lại lên tiếng,thầm nhủ trong tai nàng,nàng như cảm nhận được có gì đó bồi hồi và bỡ ngỡ,chạy thật nhanh về phía cái cây kia....

" Đây...là...?"

Nàng ngạc nhiên,cái cây này...chẳng phải cây này tồn tại là lúc Tử thần bảo nàng bước vào đây sao?...Nàng...đã nhìn thấy cái cây này lần thứ 2 rồi sao??

" Bước vào đó,thì công chúa sẽ...về lại hiện tại"

" Thật sao? " Nàng hí hửng hỏi lại.

" Đúng,nhưng...công chúa,sẽ không hối hận khi bước vào chứ? Người có nhớ Mạc Vũ Hạo không? " Miếng ngọc ôn tồn nói,rồi hỏi nàng một câu làm nàng hơi chần chừ..

" Không,ta muốn về,ta sẽ đi "

nàng nhanh thoăn thoắt bước vào,một luồng sáng lại hiện ra.....Ánh sáng ấy,chính là niềm vui của nàng,sự chào đón nàng khi nàng trở lại hiện tại....

Nhưng chưa hẳn đâu,thân thể của yên Linh,vẫn phải ở đây mà thôi,nàng sẽ về lại thân thể cũ,là một cô bé 13 tuổi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Hiện Thực ! Trở Lại Hiện Tại !

LƯU Ý: Bây giờ từ nàng chuyển thành từ "nó"

....

- Hm... - Nó giật mình tỉnh dậy, hé mắt nhìn quanh....Là thật...là thật sao? Minh...đã trở về hiện tại rồi....! Cảm tạ ngọc bội,mày đã giúp tao rồi....mong ước đã thành thật rồi...!

Nó mừng quá,chạy khỏi chiếc giường thân yêu của mình,đi tìm xem mẹ và anh hai đang ở đâu,nó nhớ họ lắm...đã hơn 2 tháng vẫn chưa được gặp lại họ,bây giờ thì đã được gặp lại rồi...! Nhất định nó sẽ không ngu ngốc về lại cổ đại đâu...

Vừa đi xuống bếp,nó đã nhìn thấy bóng dáng thân thuộc đó.Mẹ nó đeo trên mình chiếc tạp dề do chính tay nó thiết kế.Đứng từ xa xúc động,mẹ vẫn còn như ngày nào...thật vui vì mẹ nó vẫn sống tốt....

- Mẹ !

Nó không cầm được nước mắt,chạy tới bên bà,gọi to,bàn tay nó xiết chặt lấy bà....Bà cũng giật bắn mình khi nghe tiếng nó....Là...con sao? Là Minh Anh của mẹ sao?

Bà ôm chầm lấy nó,không ngờ nó đã tỉnh lại....Sau 2 tháng dài rờn rã như 2 năm...Cuối cùng nó cũng tỉnh rồi,từ thần đã nói đúng ,Minh Anh không sao cả,chỉ ngủ thôi....

Bây giờ,bà thấy mừng rỡ thực sự,bởi vì đứa con gái duy nhất của mình còn sống...nó không chết,nó không bỏ bà mà ra đi.....Thật là biết ơn,cảm ơn trời đã giúp nó tỉnh lại!

- Con gái....Minh Anh...là con thật sao?

Bà rung rung nước mắt,sờ nhẹ vào má nó,đôi má phúng phính ngày nào đã trở nên hốc hác và xanh xao lạ thường.Nó cười rồi gật đầu,mẹ nó lại không thể nào kìm chế cảm xúc,ôm nó thật chặt :

" Con có biết mẹ lo lắng không....Lúc bác sĩ nói con không thể qua khỏi,mẹ...mẹ đã muốn chết rồi..."

" Mẹ à...Con xin lỗi đã làm mẹ lo lắng "

Nó mỉm nhẹ,từ tốn nói...Những lời nói của nó làm mẹ nó an tâm biết dường nào,mẹ dần dần buông nó ra rồi xoa đầu nó , bảo :

" Con có đói không? Nhìn con xanh xao quá... "

" Dạ .. ! Con muốn ăn món của mẹ nấu..." Nó gật đầu lia lịa đáp.Quả thực mẹ nó nấu ngon lắm,nó muốn ăn hoài mà không ngừng thôi.Nhưng mà...sao nó thấy thiếu ai ý nhỉ ?

" Vậy thì con đợi mẹ chút,mẹ sắp làm cơm tối xong rồi " - Mẹ nó cười

" Mẹ à...Trời đã tối rồi sao? " Nó ngạc nhiên,lúc này trong khu rừng kia còn sáng vậy mà,bây giờ thì trời tối ư?Sao thời gian nhanh quá nhỉ? Hay là....

Vậy...cổ đại đang là buổi chiều,còn hiện đại là tối? Thời gian và địa điểm khác nhau ư?Nếu thế thật thì nó ở khu rừng đó lúc trưa,bây giờ ở đó là chiều,liệu hần có quan tâm đến nó không? Mạc Vũ Hạo,ngươi nhớ ta không?

" Minh Anh " Mẹ nó nhăn mặt lay người nó,sao con bé có vẻ mất tập trung nhỉ,nó có chuyện gì lo lắng hay chưa an tâm sao?...Thật kỳ lạ,một đứa trẻ như nó thì có gì phải lo nhỉ?

- Vâng con nghe mẹ... Anh hai với dì Hoa ,quản gia..đi đâu rồi ạ ? - Nó hỏi,rồi nhìn xung quanh,căn biệt thự chỉ có mình mẹ nó thôi sao? Nhìn hoang vu quá,không còn ấm cúng như lúc trước nữa rồi....

" À,Minh Phong đi mua vài thứ cho mẹ rồi.Còn dì Hoa và quản gia thì mẹ cho họ về quê thăm gia đình "

" Vâng " - Nó gật đầu.

Bây giờ nó mới thực sự thấy nhớ hần,hần đang làm gì đó nhỉ? Hay là...đang vui vẻ cùng với Thiên tuyết cũng nên...Không thể nào được,nó không cho phép hần cùng với...

À không,minh là Lâm Minh Anh,không phải Yên Linh,minh phải tập từ bỏ mọi thứ ở cổ đại thôi !Phải rồi...

- Mẹ ơi,chúng ta có khách quý này - Vừa nghĩ xong nó nghe tiếng anh hai nó từ cửa,như hiểu được,nó với mẹ ra ngoài để xem là ai.Và nó cũng đang muốn gặp anh nữa..vì lâu rồi mà..!

" Anh hai " Đến cạnh anh,nó liền ôm chầm lấy anh,nó thực sự nhớ ...rất nhớ anh....Anh hai của nó rất thương nó,chở nó đi ăn kem mỗi ngày,và luôn chăm sóc nó ân cần nhất mỗi khi bị ốm....

- Minh Anh, em tỉnh lại rồi ,hay quá - Anh như không tin vào mắt mình bẻ nó lên xoay vòng vòng trong lòng vui sướng lạ thường, quên hết cả mệt mỏi.

" Cháu chào bác gái " Đúng lúc có tiếng chen ngang, là ai thế? Người ta đang trong tình trạng lâu ngày gặp lại mà.....nỡ lòng nào phá đám chứ, nó muốn bấm tên đó ra làm trăm mảnh thôi à !

- A...cháu là Kỳ Khải, con của bà Huyền đúng không? - Mẹ nó như nhận ra tiếng nói ấy, nhìn hấn với ánh mắt yêu thương, như con ruột của mình, rồi hỏi nhẹ nhàng...

- Vâng ạ, cháu đến để biếu bác chút quà, mẹ cháu nhờ đưa cho bác ạ - Hấn lễ phép, coi bộ tên này ghê thiệt, đang lấy lòng mẹ nó ý mà !

- Vậy...mời cháu vào nhà - Mẹ nó cười, rồi vỗ vai hấn, hấn tìm tìm cười rồi cùng ba người họ đi vào trong...

Riêng nó thì không hiểu gì đang xảy ra? Hay đó là con riêng của mẹ ? Sao mẹ yêu thương cậu ta quá vậy? Hừ...thật là...!

Nhưng mà đây là một bí mật chỉ mẹ nó với mẹ hấn biết mà thôi, liệu Kỳ Khải với Minh Anh sẽ là gì của nhau nhỉ ? =3 , và...liệu nó có thể giải đáp được thắc mắc, Khải là ai trong lòng mẹ nó không?

Mời đón đọc chương sau. 24.1 !

Chương 24.1

LƯU CHÚ : Mẹ nó tên là Hoàng Huệ My, nên tạm gọi mẹ nó = Bà My nhé <3 <3

" Cháu ngồi đi " Bà My mỉm cười, chỉ vào cái ghế sofa to bự kia...Đúng là thằng bé lễ phép, ngoan ngoãn...

" Vâng " - Khải ngồi xuống, rồi nhìn sang nó, dáng vẻ rất đằm chiêu, rốt cục hấn ta có ý gì với nó nhỉ? Phải chăng định thôi miên nó? ...Không thể !

" Cháu ăn tối chưa " ? - Mẹ nó hỏi nhỏ, giọng dịu dàng và ân cần....

" Dạ chưa bác , cháu từ trường sang nhà bác luôn " - Hấn đáp

" Vậy ăn tối cùng với gia đình bác nhé ,hôm nay bác nấu nhiều món ngon lắm.."

" Nhưng...như vậy sẽ không tiện " -Hấn chau mày, làm sao có thể ăn ở nhà người ta được chứ ?

" Chúng ta như người 1 nhà cả thôi mà" Nói rồi, bà My kéo tay hấn xuống dưới bàn ăn, các món ăn được trưng bày rất đẹp mắt, hấn thẹn thùng ngồi xuống bên cạnh nó rồi lễ phép :

- Bác ăn ngon miệng ạ, cháu đã làm phiền rồi...!

- Ăn cái này đi ,ngon lắm.- Bà My cười hiền, gắp cho hấn một miếng thịt to và ngon nhất đĩa, để vào bát của hấn....Hấn khẽ cười rồi nhận lấy, nhưng nhìn sang nó và gắp cho nó :

" Em ăn đi "

" Ô..." Nó đơ người, không quen biết tự xưng em anh gì đây? Còn gắp thức ăn cho mình nữa...tên này bị thần kinh hả trời? Hừ, đúng là cáo mà giả nai mà....Thấy ghét!

- Thôi các con ăn nhanh kéo nguội - mẹ nó nhìn hấn rồi cười thăm, sau đó nói liến thoắng.

Hấn thì cười nhìn nó ăn, còn nó thì chĩa ánh mắt căm thù về phía hấn, cái tên đáng ghét này. Tự xưng chui đầu ra, còn làm ta bị mất phần cung chiêu từ mẹ nữa....! Xi, ta sẽ bấm người làm trăm mảnh !

*** Một lát sau ***

" Ủi, trời mưa rồi " Bà My vừa tiễn hấn đi ra cửa thì một cơn mưa đổ ập xuống, là ông trời không muốn hấn về sao? Hazz, tức thiệt !

" Làm sao đây, cháu phải về " Hấn nhủ mi giọng bực bội khó chịu, nhưng không thể hiện ra ngoài nói khể. Nhưng cũng chỉ giả vờ thôi, hấn muốn ở lại với nó kia !

" Vậy...hôm nay cháu ngủ ở đây nhé ,bác rất hoan nghênh " Mẹ nó cười xòa, rồi dẫn hấn vào trong nhà chính, wao được thế thì còn gì bằng.Hấn còn đang mong ước ở lại, cơn mưa đã giúp hấn !

- - - -

- Ô....sao anh không về vậy? - Nó thấy hấn trở lại thì đột nhiên biến sắc, cái tên này tính làm gì nữa nhỉ? HỪ.....muốn ăn bám mẹ nó sao? Không dễ!

" Trời mưa rồi, hôm nay anh Khải sẽ ở lại biệt thự của chúng ta " Mẹ nó đến bên nó rồi nhìn với ánh mắt năn nỉ kèm theo sự dịu dàng, khiến nó không thể

nào không đồng ý cho hấn ở lại...

- Vậy...anh ấy ngủ ở đâu ạ? - Nó lại hỏi,tốt nhất tổng hấn vào phòng nhỏ nhất,hẹp nhất bẩn nhất,cho hấn bị bệnh luôn ,thế nó mới vui ~

" Ngủ với con " - Bà My cười,nhưng ẩn chứa sự đen tối và nham hiểm trong đó.! Hai đứa nhóc này ngủ với nhau thì sẽ có lợi cho sau này...haha ,bà mỉm nhẹ rồi thầm nghĩ.

- Cái gì? Ngủ chung? - Hấn với nó cùng nhau hét lên,trố mắt nhìn nhau.....híc,sao mà số nhỏ thế....Minh anh ơi là minh anh,còn chưa chồng mà phải ngủ với một đứa con trai,sau này chắc sẽ ế mất...!

Còn riêng hấn thì đang cười trong tâm,mình muốn đêm nào cũng ngủ với Minh Anh ,một đêm thì có là sao đâu :3 (nhưng mà hấn thích nó sao nhỉ?)

" Nào,hai con về phòng đi" - mẹ nó giục

Anh hai nó cũng im lặng nhìn theo bóng dáng nó với hấn về phòng,trong lòng không hiểu chuyện gì ! Mẹ đang muốn âm mưu chuyện gì đây nhỉ?

*****

" Phòng em đẹp nha " - Hấn cười cười,rồi nhìn vào sâu trong mắt nó,chợt nó bĩu môi,rồi ném vào mặt hấn một câu rất chi là lạnh lùng :

" Hòn tui có 1 tuổi mà cũng bày đặt xưng anh với chả em,hừ "

- Ghét anh vậy à? - Hấn cười buồn,hỏi nó

" Tất nhiên,ghét còn chưa hết " - Nó đáp vội,kèm thêm một cái lườm ...

- Ủ,nhưng anh thì ngược lại đây

" Là sao? " Nó giật mình,ngược lại của ghét....Ừa...là thích à? Hấn mới gặp nó lần đầu mà thích sao?? Nào nào,có gì đó nhầm lẫn,chẳng lẽ là...nó với hấn yêu nhau từ kiếp trước,hay là lúc nhỏ là thanh mai trúc mã? Ôi trời...suy nghĩ mà thấy buồn cười quá !

" Thôi,đi ngủ đi ,muộn rồi ,anh mệt " - Hấn giả vờ đánh trống lảng,che tay ngáp ngắn ngáp dài rồi leo lên giường nằm,nó nhìn hấn nhắm mắt mà lòng ghét thêm....

- Nè ,dậy mau tên kia ! - Nó bực bội,rút cái gối hấn đang nằm,rồi hằm hằm mặt y như sắp "xử tử " hấn.....tối nơi rồi ! hấn nhìn thấy thì ngồi dậy,thờ dài :

" sao thế ""?

- Tui còn chưa có chồng nha,ngủ với trai người ta nghĩ bậy thì sao? - Nó gân cổ nói

" Ai có suy nghĩ đen tối mới nghĩ vậy thôi " -Hấn nói,về khiêu khích sự tức giận của nó.....Cô bé này sao mà "đen tối" nhỉ "3 Nếu lấy về chắc cũng.....có lợi...kaka .Hấn cười thầm,về gian xảo!

- Hừ,anh mới đen tối á... ! Chết đi ! - Nó trừng mắt ném cái gối về phía người hấn,may sao hấn đỡ lại được ,rồi mỉm cười :

" Vậy chia khoảng cách nha "

- Chia khoảng? - Nó chợt giật bản mình....hấn nói một câu y hệt mạc vũ hạo,tại sao nó lại nhớ đến Vũ Hạo? Nó chợt đơ người ra,chìm đắm vào suy nghĩ....

Không biết giờ Vũ hạo có tìm mình không? hấn ngủ có ngon không? Hấn có gặp nguy hiểm gì không? Hấn có bị mất ngủ hay là bị thái hậu đổi ý trừng phạt không....

Hấn nhìn nó thấy hơi bối rối,lấy một tấm chăn ra kê ở giữa,chợt thấy nó đơ người,nên hươ hươ tay trước mắt nó ,lòng lo lắng:

" Em sao thế ""?

- Sao gì mà sao,đêm nay không có sao! - Nó bực mình thoát khỏi suy nghĩ ấy,phải rồi,nên quên hấn đi.....vì sẽ không bao giờ nó gặp lại hấn được nữa...nó chạy vào phòng tắm Vscn ,sau đó đi ra ngoài...rồi đẩy hấn vào trong phòng đó,miệng nói :

- Đi vào VSCN buổi tối giùm tui ! Tui đi ngủ trước á...

" Ồ...đi đây " Hấn cười hiền rồi đi vào.....

_____ Quay lại với hấn lúc nó chưa về lại hiện đại _____

- Hạo ca ,Linh tỷ đã về chưa ? - Thiên Tuyết lo lắng đi vào phòng hấn,sau đó hỏi.....Mong rằng câu trả lời là có, cô thực sự rất lo cho nàng,nàng mà làm sao chắc thiên tuyết không ăn ngon được.

" Nàng ấy đi đâu "? Vũ Hạo ngạc nhiên,hỏi lại...

" Vẫn chưa về sao....thực ra.... " Thiên tuyết hoảng hốt,rồi kéo hắn xuống ghế kể hết mọi chuyện,hắn nghe xong tái mặt bật chạy đi tìm :

" Yên Linh,nàng ở đâu?"

" Hạo ca bình tĩnh đi " Thiên Tuyết sợ hãi....ngăn hắn lại,bây giờ một mình hắn làm sao đi tìm nàng được? Phải nhờ cứu viện và ít binh sĩ may ra tìm được..

" Mau gọi binh lính " Hắn quát to,như trút giận lên cô,cô như sắp khóc đi về phía phủ quân sĩ và gọi cứu viện,riêng hắn lên ngựa ra sau núi tìm..

****

" Yên Linh,nàng ở đâu? " Hắn gọi to,khản hết cả cổ.....Nàng đừng bị gì mà,ta rất yêu nàng..nàng không được rời xa ta đâu...Nhất định không thể !

đột nhiên,một cơn gió lạ thổi mạnh vào người hắn,không kịp giữ vào dây ngựa,hắn rơi xuống..lăn chao đảo và ngã xuống vực...

' AAAAAAAAAA"

Trước lúc đó,còn để lại một tiếng la.....như để kết thúc cõi đời này ! Hắn muốn đi tìm nàng...dù nàng ở đâu !

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

" Yên Linh,nàng ở đâu? " Tiếng hắn vọng lại phía xa làm nó thức giấc,nhìn quanh thì toàn là bóng tối,ở đằng kia hắn đang nhìn nó chăm chú,một chút gì đó xót xa,nó lấy tay vấy vấy:

" Ta ở đây mà... "

" Không...nàng đã mất tích rồi ,nàng chết rồi...ta sẽ chết cùng nàng " Hắn lắc đầu,lùi lại về sau,dần dần bóng dáng ấy mất hẳn,làm nó trở nên hụt hẫng ,giọng khàn khàn:

- Đừng đi,Mạc Vũ Hạo.....đừng đi mà....

Nhưng đâu có ai nghe,bây giờ chỉ còn lại màu tối của sự âm u mà thôi,không khí chợt trở nên lạnh lẽo,nó run cầm cập nhìn xung quanh cố tìm một chút ánh sáng còn lại,lạ thay không hề có một tia sáng nào,nó khóc :

" Đừng bỏ ta,Vũ Hạo"

Như được bảo vệ bởi một cái gì đó,chính là ngọc bội đã ẩn mất và giấu sâu trong thân thể nó,nó thôi không gọi tên hắn nữa,mà chìm vào một giấc mơ khác...

Tuy nhiên vẫn còn sợ lo âu trong tâm,hắn rốt cục có chết hay là không? Nó rất lo cho hắn,mong hắn đừng có suy nghĩ đại dột làm vậy,nó vẫn chưa chết mà...

****

Nghe thấy tiếng nó gọi tên Mạc Vũ Hạo,Khải giật mình tỉnh dậy,quay sang xem nó có sao không...thì thấy người nó run bần bật,khẽ lấy tấm chăn kê ở giữa ra để một bên,hắn nhìn nó một vài phút,rồi ôm nó sưởi ấm,quả thực kỳ lạ...người nó không run nữa ...

Nhưng thay vào đó,hắn đang thắc mắc một điều : Vũ Hạo là ai? Chẳng lẽ,...nó thích người tên là Mạc Vũ Hạo chăng? Không được.....nhất định phải hỏi rõ Minh Anh..

Nhận thấy nó ngủ say rồi,hắn mới ngủ tiếp,nhưng bàn tay vẫn ôm chặt nó,như để nó không thể thoát khỏi hắn,vì hắn đã xác định,trong trái tim mình,chỉ nó...là của hắn mà thôi !

Ngoài ra không ai được phép cướp nó của hắn....Không thể được !

" Ừm... " -Nó mở hé đôi mắt nhưng huyền của mình ,định ngồi dậy nhưng không thể nào được.Chính xác là do bàn tay hấn ôm nó quá chặt,nó đỏ mặt từ từ đẩy tay hấn ra ,sau đó có một sự khó chịu không hề nhẹ..

Sao hấn lại ôm mình chứ? Hấn đã làm gì mình rồi sao? haza...không thể nào, hấn nhất định không dám đâu.... Phải làm cho ra lẽ mới được.! hừ

" Nè,dậy đi " - Nó lay người hấn, lúc đầu thật nhẹ,đoạn sau thấy hấn vẫn nằm im bất động nên lay thật mạnh....nó cũng thấy hấn bắt đầu cựa quậy,rồi mở mắt :

" Có gì vậy? "

- Sao anh lại ôm tôi? - Nó hỏi một câu với vẻ mặt hết sức là ngây thơ ,mà chính nó cũng không biết nguyên nhân sâu xa là do nó mà ra...

" Vì tối qua em hình như gặp ác mộng,thân run bần bật nên anh ôm cho đỡ lạnh thôi mà " - Hấn cũng đáp lại một câu trả lời rất là hợp tình hợp lý...Nhưng mà hấn cũng vui lắm,vì được ôm nó ngủ suốt đêm...

- Hừ,xạo quá đi - Nó gắt

- Không tin thì thôi,anh đền bù cho em là được đúng không? - Hấn giả ngơ rồi hỏi lại,chắc chắn nó sẽ đòi sự đền bù "cao cả" lắm đây,nên chuẩn bị tinh thần...

" Đền ư? Được hả? " - Mắt nó sáng rực,tròn xoe mắt hỏi dồn.

" Được...em muốn gì ? " - Hấn gắt

" Kem "

- OK,đợi chút,anh vào Vscn sau đó lát nữa về nhà lấy xe đưa em đi nha - Hấn nháy mắt,rồi véo má nó một cái,bật dậy chạy nhanh vào phòng tắm...

Còn lại nó ở đó,đang trông tư thế bị kích động,đor 360o ,tròn mắt nhìn cái cửa phòng tắm bị đóng,nó hừ lạnh một cái rồi ra khỏi phòng để đi vào phòng tắm khác vscn.

*** Một lát sau ***

" Thôi,chào bác cháu về,cảm ơn bác vì đã cho cháu làm phiền " - Hấn cười,rồi lễ phép cúi đầu nhìn mẹ của nó,dáng vẻ rất là thanh lịch làm ai cũng thấy mê mẩn,trừ nó.

" Ờ,cháu về nhà cẩn thận,bác có gọi taxi rồi đó " -Bà My cười,và nhìn sang nó đang cầm cùi ắn mẩu bánh mỳ vừa nhìn chăm chăm vào cái màn hình tivi :- Con tiền anh Khải về đi !

" Con sao? - " Nó há hốc mồm,ừ thì đi cũng được,sẵn tiện chờ hấn chở đi ăn kem...há há,lời mà.Đâu thua thiệt gì đâu nhỉ? .

- Xin phép bác ạ - Hấn cười,rồi đi ra,sau đó nó cũng lẻo đẻo theo sau như một con mèo bám theo chủ ,trong lòng cũng bót ghét hấn được xúi ròi...vì có kem giăng hòa mà !

***

" Mời quý khách chọn ạ " Anh phục vụ đưa ra một cái Menu sau đó nhìn vào thái độ của hai người,cũng là chờ xem họ định ăn gì để còn phục vụ khách.

" Em ăn kem gì đây? " Hấn hỏi,rồi nhìn vào thực đơn,công nhận nhiều loại kem ghê á...Quán này là hạng cao cấp nên nhiều kem là phải rồi...nhà giàu cũng sướng thiệt ~.~

" Một kem chocolate đắng,café đắng...um...để coi.. - Nó chần chừ nhìn ké vào thực đơn rồi gọi,sau đó lưỡng lự - Thôi ,đủ ời,hết chừng đó thôi à "

" Em uống Café nữa sao? " Hấn ngạc nhiên,wao,con gái mà uống café đắng,chắc nó rất là bản lĩnh đây, tính cách cũng khá mạnh mẽ mà (Nó là thế mà =3) ! - Cho tôi 1 café là được - Rồi hấn tiếp tục quay sang anh phục vụ.

" Nhanh nha " Nó cướp lấy cái menu trên tay hấn đưa cho anh phục vụ,lập tức anh cúi đầu đi ngay vào trong,để chuẩn bị cho nó...

" Chiều em có đi học không? " -Hấn hỏi

" Có ,em phải học để theo kịp bạn bè nữa ,nhưng dù sao cũng thi xong rồi còn đâu " Nó ngẩn ngơ nhìn hấn rồi nói,thực sự lâu rồi chưa đi học,chắc nên học tốc độ thôi .

" Hý,em chịu xưng anh em rồi kìa " -Hấn mỉm cười,rồi liếc mắt sang nó,nó cũng đỏ mặt ngượng ngùng nhìn hấn,không biết từ khi nào nó lại cảm thấy ấm áp như vậy nữa...đã lâu rồi thì phải...!

" Của quý khách đây,xin lỗi đã làm quý khách phải chờ lâu " Đúng lúc anh phục vụ đi ra,bê trên tay những thứ hân với nó kêu,nó nhanh chóng ngăm nhìn rồi dùng "bữa"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

*** Chiều hôm đó trong giờ ra chơi tại trường nó ****

Trong hành lang bây giờ chỉ có bóng dáng mảnh mai của 2 cô gái trung học,họ hình như đang cười đùa nói chuyện rất vui vẻ,làm nơi vắng lặng trở nên nhộn nhịp,bởi lẽ các học sinh đã đi về căn tin hết rồi,chỉ có bọn nó là vẫn chưa mà thôi.Thế mà nó lại muốn xuống muộn một chút để ngăm lại trường nó đấy :

" Minh Anh , hôm nay bạn định ăn gì ? .." Nhỏ Mai Phuong , bạn thân của nó hỏi rồi nhìn nó với ánh mắt chờ đợi,vì hôm nay nhỏ muốn "đãi" nó một bữa ra trò mà...

Lâu rồi không gặp lại,vì nó vắng học hơn 2 tháng,sao mà không nhớ cho được,bạn bè thân thiết suốt 3 năm rồi mà.

" Mình cũng không biết nữa...bạn đi xuống canteen trước đi " Nó cười khi rồi lắc đầu,sau đó bàn tay đẩy nhỏ đi về phía trước,nhỏ có vẻ hơi thất vọng,cố gượng cười rồi một mình đi xuống canteen,và lòng mong đợi nó sẽ đi sau .

Trong lòng nó bây giờ thanh thản lắm,vì lâu rồi mới cảm nhận được không khí hiện đại,thật là thoáng đãng và trong lành biết bao nhiêu...nghĩ tới là vui rồi..!

Nó thoải mái bước tiếp,sau đó nhìn xung quanh,cảm giác thật lạ....Tự dưng nó lại nghĩ về hân,người mà nó quen ở cổ đại,người mà nó đã yêu...và chính là tình yêu sét đánh của mình...

Nó cảm thấy mình không được bình thường nữa,sao tìm mình lại đập nhanh nhỉ? Cả khi nghĩ về Kỳ Khải với hân,đều có cảm giác như thế,liệu nó ghét 2 người đó...nên? À không.

Nó yêu cả 2 người sao? Không thể nào....

" Úi da,đầu " Đang đi thì nó bị ngã,chết tiệt,là do cái gì làm nó bị ngã cơ chứ...Đúng vào lúc tâm trạng đang tốt,suy nghĩ ngẩn ngơ mà...

Nó lấy tay chống xuống đất ngồi dậy,phui hết bụi trên đồng phục rồi nhìn xuống dưới chân.Lạ thay dưới đó có 1 đồ vật siêu kỳ lạ...

Nói thế chứ không có gì lạ đâu ~ . Chính là một cái ví ,nó ngạc nhiên,cái ví rất đẹp,lại vừa sang trọng nữa...nhỏ gọn nhưng ngăn nắp,nó tò mò mở ra...

" Wao,nhiều tiền quá đi,chắc là người này rất giàu có nha " - Nó cảm thán,khi vừa nhìn vào cái ngăn thứ nhất của ví tiền,đúng là một người may mắn,được ba mẹ cho nhiều tiền quá trời luôn

- Ý, cái ví này là..... của hân sao? Phan Châu Kỳ Khải? - Nó há hốc mồm xem tiếp ngăn thứ 2,và nhận thấy được sự xuất hiện của tấm thẻ học sinh .

Trên tấm thẻ ghi rõ : " Phan Châu Kỳ Khải,học sinh lớp 9A1 " ...Uầy,vậy là hân học chung trường với nó mà nó không nhận ra sao?

Thú vị nha,đúng là ông trời có mắt,kiểu này nó sẽ bắt hân phải "chiều " mình mua kem cho nó ăn mới được,nó vốn thích kem mà...

* Trả lại hân,chắc sẽ được hân biết ơn...và sau đó../hehe * Nó thầm nghĩ rồi cười gian, trả lại hân cái ví sẽ được hân đền ơn báo đáp thôi... Kiểu này nó sẽ được hân đãi một bữa thật ngon...

***

" Anh ơi,cho em hỏi anh Kỳ Khải đâu rồi ạ ? " Vừa bước chân lên hành lang thứ 3,vào cửa lớp thấy toàn nam sinh,nó ngại ngần hỏi một người đứng gần nó nhất rồi chớp mắt lấy lòng ...

Anh ta nhìn nó rồi cười,cô bé thật dễ thương,chắc là học sinh khối 8 ,nhưng tìm hân làm gì nhỉ? Bộ cô này là bạn gái hân sao? Không thể..Nếu hân có bạn gái,thì sẽ chết với "1 người "mà thôi..! (người này lát nữa tiết lộ)

" Em tìm Khải làm gì?" - Anh hỏi,như tra khảo tội phạm,về mặt rất hình sự..

" Dạ...em à...có việc thôi ạ " Nó nhăn mặt rồi cười nhẹ đáp

* Trả cái ví cho nta thui mà cũng bị tra khảo thế kia,ông này bị khủng rồi *

" Ồ,Khải ngồi cuối lớp ở trong kia,em vào tìm Khải đi " -Anh thần thờ đáp,sau đó rảo bước đi mất.Đúng là....bạn gái của Khải rồi,coi cái vẻ mặt áp úng kia là hiểu rồi..

***

" Anh Khải " - Nó tiến đến bàn hấn rồi lay người,uầy,hấn ngủ gật luôn đó,nên bắt nó phải gọi rồi....Nhưng lần này nó dùng lời nói hết sức ngọt ngào nhé,làm hấn đang ngủ cũng nổi hết da gà .

" Ồ... Minh Anh " - Hấn ngạc nhiên,em ấy đến đây làm gì nhỉ? Hình như ghét mình lắm mà,tìm đến chắc coi bộ có điểm xấu,cần đề phòng..

" Hừ,bắt người ta gọi hoài " Nó vờ dỗi,đúng là tên đáng ghét,trả lại đồ bị rơi mà cũng phải tốn sức ghê ,nếu biết thế nó không thèm trả rồi,cho nó mất lun.

" Thôi,xin lỗi mà...Em đến có việc gì? " - hấn giả vờ làm mặt cún con nhìn nó,rồi hỏi lại...

" Của anh đó,tui có lòng tốt nên nhặt được,trả lại cho người đánh rơi " - Nó bĩu môi,móc trong túi cái ví của hấn rồi đặt vào tay hấn,sau đó định quay đi.
:

- Khoan đã,cảm ơn em nhé

" Ồ,hông có chi ,tui đi về lớp" Nó ngoảnh mặt,định đi tiếp thì lại bị bàn tay hấn kéo lại,mà lực lớn quá làm nó ngã nhào vào người hấn :

" Xuống canteen đi ăn với anh nha " -Hấn hơi đỏ mặt,nói

" Hừ,đi thì đi....ai cho anh làm cái kiểu biến thái thế chứ? - Nó gắt - Anh đừng chuyện rồi lợi dụng ôm tui phải không? "

" Có đâu "? - hấn ngây thơ..

"Hừ" Nó quay ngoắt bỏ đi,hấn tự dưng không kiểm soát được lẻo đẻo chạy theo nó xuống căn tin,cô bé này khó tán và thú vị quá trời luôn ,hơn cả lúc nhỏ,còn ngang bướng hơn nữa ..

**** Tại căn tin ****

" Đồ ăn của em nè " - Hấn bê hết cả đồng đồ về bàn nó ngồi rồi ngồi xuống ghế,mắt mong chờ câu cảm ơn của nó,cũng biết là rất khó...

" Ồ - Nó nhăn mặt ,rồi trừng mắt - Tui không phải heo nhá,làm như tui ăn hết cả đồng này không bằng " -Nó gắt ,nói

" Thì bỏ một ít đi , giữ dáng " -hấn cười,xoa đầu nó ...Em ấy đáng iu quá à !!

" Hừ,ai cho xoa đầu tui,anh lớn hơn tui là nhiều chứ " Nó hất cái tay của hấn ra,bực bội nói.sao cái tên đáng ghét này cứ thích động tay động chân ý nhỉ?

" Anh thích thế mà " hấn nói,cười dễ thương nhìn nó ăn..

- -Đúng lúc ấy...- -

" Khải oi " - Một con nhỏ ông ọ đi đến,trông đáng đi điệu bộ ghê lắm,ngồi xuống cạnh hấn,rồi khoác lấy tay hấn trông rất là thân mật,làm nó cùng hấn lạnh cả sống lưng..

" Ồ...ahhihi - hấn gượng cười nhìn nhỏ ,rồi đẩy cái tay của nhỏ ra... - Nhi à,bạn đừng làm thế,đây là chốn đông người.. "

" Có sao đâu,chúng ta thích nhau cơ mà " Nhỏ chu mỏ lên nói,nhưng nhìn rất là chảnh chọc,làm nó không thể nào nuốt nổi đồ ăn..

" Làm gì mà thích nhau,Nhi đừng nói bậy chứ,Khải chưa có bạn gái đâu nhá " - Hấn lau mồ hôi ớn lạnh nhìn nhỏ,cái con quỷ cái này sao bám mình hoài? Híc...rồi hấn nhìn sang nó như cầu cứu,nó như nhận thấy được ánh mắt đó,nhưng không nói gì.

- Mà đây là ai ? - Nhỏ nhìn sang nó rồi hỏi tiếp,sau khi nhận ra có ánh mắt khác nhìn hấn....Nhỏ đôi chút ghen tỵ rồi đẩy ả..

" Tui là người yêu của Khải " - Nó nói,giọng đĩnh ninh đồng dạc,coi bộ nó đang muốn cứu hấn lần này đây mà..... Thật là quá cao cả?

" cái gì " ? Nhỏ sững sốt và ngạc nhiên hét lên,theo phản xạ thì nhỏ đã rất căm ghét và định đánh nó cơ,nhưng thấy Khải nên cố kìm chế,chắc nhỏ nghĩ nó cướp hấn của nó đây mà...

" có gì à "? -Nó ngây thơ,rồi cười.

"Ồm...à..." Nhỏ im lặng không nói nên lời,hừ...tao đây sẽ cho mày biết tay,mày sẽ phải tự rời xa Khải yêu quý của tao...Tao thế sẽ cho mày biết thế nào là lễ độ..

Ngay lúc ấy,nhỏ lại nghĩ ngợi lung ,rồi nghĩ ra một chiêu hết sức "nhân hậu"...Theo cách nghĩ của 1 nữ sinh thì có gì thâm độc được đâu,chắc lại sử dụng vài chiêu cũ rích thôi mà,nhỏ cũng mới học được trong phim đó ..

..T/g: Liệu nó có thoát khỏi sự thù đoạn của nhỏ không?

Chờ chương sau nhé m.n

" Thôi hai người ngồi nói chuyện,Khải đi vào nhà Wc một tý " Đúng lúc đó,hắn cười khở sở chen ngang,rồi chạy vọt đi mất,cũng như để thoát khỏi nhỏ và thay đổi không khí một chút..

Ngồi gần một con quỷ cái với 1 cô bé dễ thương mà phải chứng kiến cảnh đấu khẩu chắc hẳn sống không nổi mất,vì hắn là nguyên nhân mà...

Cũng phải cảm ơn nó,đã giúp hắn giả vờ làm người yêu...!

****

Vừa thấy hắn đi,là nhỏ nhìn chăm chăm nó như muốn ăn tươi nuốt sống. Nó cũng nhìn nhỏ cười lạnh nhạt,và xen lẫn sự khinh thường,suốt ngày đeo bám người khác chắc chị ta mệt lắm !

" Em học khối 8 nhĩ? " -Nhỏ cười trừu hời,thua tuổi nhỏ mà cũng bày đặt "tán" và làm "người yêu" Khải á? còn lâu...!

" Dạ...em học khối 8 " Nó đáp,nhưng mắt nhìn đi nơi khác,làm nhỏ thêm tức....

Đúng là không biết trời cao đất rộng,thua nhỏ một tuổi mà lại không lễ phép gì cả.Tức chết đi mà,nó đang chọc tức mình...Hừ...đã vậy tao cho mày biết tay !

* Bây giờ nhất định phải trả thù nó * -Nhỏ suy nghĩ,rồi cười gian xảo,nó cũng nhận ra nụ cười đó,nhưng ánh mắt vẫn thờ ơ chờ xem nhỏ định bày trò gì...

" À,em uống nước không? Chị đi mua cho? " - Nhỏ chợt nhớ ra gì,rồi hỏi nó...Ánh mắt cũng vờ tỏ ra thân thiện,nó cũng chả ưa mấy gì nhỏ,chị ta chỉ được cái !" Khẩu phật tâm xà" !

" Pepsi chị,chị đi mua giùm em đi " Nó tiếp lời,chắc hẳn chị ta có ý đồ gì với nước uống của nó rồi...Mà thôi kệ,nó sẽ có cách giải quyết cho chị ta "chừa".

" Ờ,em đợi nha ,chị đi mua " -Nhỏ cười rồi chạy vọt đi mất....

****

" Của em đây " - Nhỏ chìa một lon Pepsi đưa nó,một lon còn lại để chỗ nhỏ,nếu mà nó uống vào sẽ ném được mùi vị ngay thôi.... Vị hơi bị ngon đây..Kaka

Nó nhìn vào lon pepsi rồi cười nhạt,sau đó nhắm mắt lại từ từ,bắt đầu phân tích "nhân tử" của lon nước....Wao,lạ thay nó phát hiện được nhiều vị ngon lắm.

Trong này có vị cay,cộng thêm vị mặn,chẳng khác gì nước già vị hòa hợp với vị ngọt của nước.lại có thuốc đau bụng,không ngờ chị ta cũng hay thật.Nghĩ ra chiều này ,nó mà uống vào chắc cái miệng sẽ bị "nát" mất thôi..

* Tráo đổi nó nhĩ ,chị ta sẽ biết thế nào là gậy bà đập lưng bà *... Nghĩ rồi,nó dùng phép thuật bóng đêm,nhân lúc chị ta không để ý,tráo hai lon nước lại...

Nó vui vẻ mở lon nước uống ngon lành,nhưng giả vờ nhăn mặt,để kế hoạch "giống" một tý .Nhỏ thấy khuôn mặt nó thì cười ha hả trong lòng,chắc sẽ không chịu nổi mất...haha

" Chị uống đi chứ " -Nó giả vờ gượng cười rồi nói,sau đó nhìn vào lon nước nhỏ...Uống đi nào...Nhanh đi !

" Ờ " - Nhỏ cười tươi rồi uống một ngụm,sau đó tu thêm vài ngụm,chợt mặt biến sắc...Phun hết cả ra xung quanh làm m.n nhìn với thái độ căm ghét... Huhu,tại sao...tại sao lon nước cầu mình lại.../...lại...lạ như thế?

Chẳng phải lon nước đó trên tay nó sao? Không thể....sao lại bị nhầm lẫn.Nhỏ khóc thầm trong lòng,mặt nhăn như tàu lá khô đứng bật dậy///

" Bạn làm gì kỳ vậy? Sao lại phun nước vào bọn mình? " Đám người nhí nhố gào lên,trùng mắt nhìn nhỏ....Nhỏ tái mặt ...nhìn nó đang mỉm cười..

" Hừ...Mày...nhớ đó,tao sẽ trả thù " - Nhỏ ôm bụng và kêu đau,rồi nhìn mọi người ,trời ơi....sao lại....Híc....vừa đau bụng lại vừa cay mặn xé cả lưỡi...Kiểu này đi đòi nhà ma mất !!

* Mất mặt quá * ...Nhỏ suy nghĩ rồi đi ra khỏi căn tin ,cũng để trốn khỏi lời trách mắng của mọi người.

" Chị đi vui về " -Nó vẫy tay rồi cười ,uống tiếp lon nước...

* Alo - ba à,con muốn chuyển trường */// - Nhỏ lấy cái Iphone ra rồi than vãn,sau đó bỏ đi mất,đúng là xui xẻo,tao không muốn dây dưa với nó nữa...

Đúng là khổn kiếp,thời thì tao không cần thằng Khải nữa.....tao còn nhiều anh đẹp trai hơn mà....Hừ..

*****

" Ủa? Nhi đâu rồi "? -Hắn vừa đi vào chỗ nó ngồi xuống thì ngạc nhiên,nhỏ biến đi đâu mất rồi nhỉ? Vẫn còn lon nước uống dở đây mà...

Hắn nhìn quanh rồi định cầm lon nước lên uống ,thì nó chợt hoảng lên ngăn lại,miệng nói lắp bắp:

" Đừng uống lon nước đó "

" Tại sao" - Hắn ngạc nhiên,đặt lon nước xuống chỗ cũ,lon nước có vấn đề à? Sao lại không được uống?

" Hỏi chị Nhi ấy " -Nó ngây thơ...

" Bộ nước uống bị bỏ gì vào rồi à ? Và ...em tráo đổi?" - Hắn phân tích một cách logic rồi hỏi lại..Wao,không ngờ nhỏ lại chơi chiêu độc quá!

" Chuẩn không cần chỉnh " Nó cười,sau đó nói tiếp: " Chị ta bỏ ớt,rồi muối,sau đó còn thêm thuốc đau bụng nữa....nhưng kết quả vẫn tự hại chính mình "

" Em thông minh nhỉ ? " -hắn mỉm

" Không giận à "? -Nó ngạc nhiên

" Sao phải giận "? -hắn đơ.....ủa...có gì phải giận đâu ta? Nó đáng iu thế mà?

" Làm người tình của anh mất mặt mà "

" Xi...anh còn mong nhỏ biến mất ý chứ...Bám đuôi hoài không có tí tự do " -Hắn hồn nhiên nói tiếp,rồi huýt sáo tự nhiên một cách lạ thường.

Ủầy,vậy là nó đã giúp hắn trừ mối hiểm họa sao? Thiệt kỳ quá.....! Nó ghét hắn cơ mà sao lại đi giúp hắn nhỉ? Bực mình..

- À.. - Chợt hắn nhớ ra việc gì,nhìn nó.....

" Sao"? -Nó hỏi

" Mạc Vũ Hạo là đứa nào thế? " -Hắn thắc mắc.....mong đừng phải là...người cô ấy thích.Hoặc chỉ là thần tượng thôi cũng được.!

" Ai biết,sao hỏi thế"? -Nó giả ngây thơ.Tên này kỳ nha...sao biết được hắn? Bộ hắn...liên quan đến Mạc vũ hạo sao?

" Hôm qua em gặp ác mộng,liên tục gọi tên Vũ Hạo...nên anh tò mò đó là ai " -Hắn cười,sao lại trốn tránh câu hỏi? Thật sự đó là ai chứ? Nhất định phải tìm hiểu rõ...

" Thần tượng thôi " -Nó đáp,về lạnh nhạt

"Ra thế" -Hắn thờ dãi rồi thầm cảm ơn nó.....may là không phải tình địch,nếu thế thật chắc hắn sẽ chết mất ~ Hắn không muốn có chiến tranh xảy ra...chỉ vì tranh giành 1 cô gái.

- Vào học rồi,chào nha - Nó tỉnh bơ khi nghe tiếng trống,sau đó chạy đi mất,...làm hắn sững người.....

Thật là kỳ lạ,đi mà không đợi người ta với nữa/////

T/g: Ủng hộ nha <3

*** Giờ ra về ***

" Về cẩn thận nha Minh Anh " Mai Phuong cười xòa đất xe đạp ra rồi vẫy tay chào nó,trên mặt vẫn lộ rõ nét nhăn,thoảng buồn bã, vì lúc nãy nó không đi ăn ,ngồi cùng bàn với nhỏ mà...Bỏ đi đâu mất làm nhỏ hụt hẫng quá trời !

(Mọi người thắc mắc thì đọc lại chương 26: Mai Phuong chính là bạn thân của nó)

Nó cũng gật đầu rồi rảo bước định quay đi,chợt bị cái gì đó nắm lại,nó ngạc nhiên quay ngoắt về phía sau,một đám người đang đứng trước mặt nó :

" Các người là ai "? -Nó lúc này mới trấn tĩnh rồi hỏi,chắc chắn là người của bà chị Nhi độc ác kia rồi,định thuê để "trừ khử" nó chứ gì? Không dễ...

" Là ai không quan trọng, đi ra sau trường với chúng tôi, sẽ rõ.. " - Người cầm đầu mỉm cười nhạt nhẽo, sau đó đi trước, dáng vẻ rất khiêu khích, coi bộ có một màn chiến hay xảy ra rồi..!

Nó cũng lẻo đẻo theo sau, bởi vì nó có sức mạnh nên không sợ gì đâu, đi góp vui một chút, giả vờ thua, sau đó hạ hết một lượt, cho tụi nó biết lẽ độ. Và biết nó là ai ? Không dễ chơi đâu.

***

" Muốn gì ? " - Nó hất mặt, nhìn bọn họ rồi hỏi, thái độ rất chững chạc làm nó có chút nể, đám người này được có 5 tên, mà toàn là con trai, lại định ra tay đánh con gái nhỉ?

Nhưng cũng không cao lắm, chắc khoảng lớp 10, 11 gì đó thôi... Hình như Fan của bà chị Nhi, chắc chị ta nhờ đánh nó

nhỉ? .. Chuyện này làm rõ sẽ thú vị lắm..

" Cô em kiêu ngạo quá nhỉ " - Tên cầm đầu nhếch môi nâng cằm nó, rồi nhìn vào mắt nó nói, trong lòng còn có gì đó rất độc ác, chứa đựng ám khí..

" Tôi thích thì kiêu, khôn hồn biến đi. Tôi đã làm gì các người ? " - Nó trừng mắt hất cái tay "dơ bẩn" của gã ra rồi đáp trả, khiến đám người càng tức điên, mặt ai cũng tối xầm lại..

" Cô em đã làm gì Nhi của bọn anh? Nghe nói... là bỏ thuốc đau bụng vào trong nước uống của Nhi, rồi còn tát Nhi nữa nhỉ ? " - Gã thứ 2 bước lên trước mặt tên thứ nhất, xoa cằm hỏi nó.

Nó cười nhạt rồi nhìn bọn họ, đúng là say mê gái đẹp, mù quáng trước sự thật.. Nó chợt suy nghĩ về bà chị tên Nhi đó... Chị ta đúng là miệng lưỡi độc ác, nó đâu có bỏ thuốc vào, tự chị ta bỏ mà?

Còn nữa.. làm gì có chuyện tát? Bịa đặt hay quá, chị ta rất xứng để đi làm biên đạo cho phim truyền hình. Có khi đạt giải nhất ý chứ!

" Phải, tôi làm, thì sao? " - Nó mỉm nhẹ rồi tiếp lời, sau khi đã suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện, bây giờ chối thì có ai tin mình đâu, cứ làm như đó là sự thật, xem họ định làm gì..

" Chát " - Một cú tát dành cho nó, tên cầm đầu lại bắt đầu dùng ánh mắt cay nghiệt chĩa về phía nó, đe dọa : - Đúng là con nhỏ láo toét, mày muốn chết sao? "

" Thích thì chết, đánh thì nhích? Làm thử coi " - Nó ôm một bên mặt tiếp tục khiêu khích, thách mấy người làm gì được tôi.. Mà làm gì rồi thì đừng trách tôi không nương tay !

" Con này hỗn xược quá, đánh nó " - Gã ra lệnh, rồi nhìn 4 người xung quanh, tất cả đều gật đầu vây quanh nó, định giơ tay đánh thì tiếng bước chân thật nhanh đi tới :

- Dừng lại !

" Là ai ? " - Đám người ngạc nhiên, quay lại phía sau, một nam sinh đang đứng sững giữa lối đi, tay vòng trước ngực, đi tới bên họ

- Tránh xa cô ấy ! - Người đó nói, lúc này nó mới nhận ra... khuôn mặt ấy....

Chợt tim nó có chút xao xuyến, là hắn à? Hắn đến để cứu nó sao? Nó cũng đâu cần cơ chứ? Lại làm liên lụy hắn thì sao? Hắn ngu ngốc quá đi...

" Không phải việc của mày, cút " - Một gã nói. Rồi giơ súng lên, dọa

Hắn khẽ nhếch môi, cười nhạt rồi rút từ trong túi một thứ, mắt có gì đó nham hiểm, rồi quay sang mấy người đó :

" Tôi cũng có súng vậy " - Hắn đưa súng ra rồi nói...

" Hừ.. " - Đám kia tức giận, mỗi đứa chạy lên định đánh hắn, thì nó chợt hét lên, lòng nó hơi đau, nhưng.. mà cũng cảm động lắm, hắn đã hi sinh vì nó à ? :

- Khái, hãy chạy đi. Tôi tự giải quyết vụ này !

" Nhưng... anh không thể để em bị đánh, thù người đó là anh... " - Hắn nhìn nó, rồi âu yếm vọng lại, từng câu nói cứ ghim vào tim nó, thật sâu...

" Tại sao chứ? " - Nó thì thào, nhưng hắn lại nghe được... Hắn khẽ cười rồi lại gần nó hơn..., tuy nhiên chưa đến gần thì bị bọn kia ngăn lại :

- Xéo ngay !

" Không, có giỏi đánh tao, đừng động đến cô gái của tao " ..

* Cô gái của Khải ư? Anh ta.... thích mình sao? * Nó rung động suy nghĩ, sau đó nhìn về phía hắn... Không, nó sẽ làm rõ chuyện này... nó muốn biết được

hắn có thích mình không..

" Đủ rồi " ! Nó hét,nó muốn chấm dứt chuyện chiến với nhau thế này,chỉ vì thứ gọi là tình cảm à? Điền rồ.....

" Hừm? " Cả hắn và đám người kia quay lại nhìn nó...nó khẽ cười như một con ngốc,chạy tới bên đám người đó ,đánh vào họ///

Tất cả bị nó hạ gục,chân nó đá,tay nắm, và còn kết hợp phép thuật làm cho lực thêm mạnh,ai nấy đều bị ngã xuống,ôm chỗ đau ở dưới đất..

" Hừ..nói cho mà biết,tôi không làm gì Nhi của mấy người,về hỏi lại chị ta đi " - Nó bực bội đập mạnh xuống đất rồi quay lưng đi,nhìn thấy hắn đang bị đơ thì kéo hắn đi luôn,làm hắn ngẩn ngơ như trên mây...

* Cô ấy biết võ ,giỏi hơn mình nữa * Hắn cảm thán trong lòng.....Híc....đúng là thần tượng của anh,Minh anh à,em thật giỏi quá đi mất...

" thế là sao" - Cả bọn nhìn nhau...rồi không biết nói gì,ai cũng khó hiểu lết người đứng dậy nhìn theo bóng nó,đúng là không phải loại người hèn hạ,chắc là làm rồi...Thế Nhi đã nói dối sao?

****

" Em giỏi võ nhi " ? -Hắn mỉm cười nắm tay nó đi trên đường rồi nói,nhìn nó thật là ngây thơ trông đáng yêu quá....

" Ồ." -Nó đáp

" Là đám người của Nhi à " ? - Hắn chợt nhớ ra những khuôn mặt đó,hỏi lại...Nếu thế hắn sẽ cho người giết con nhò Nhi đó ngay tức khắc,dám động vào Minh Anh yêu quý của hắn...

" Ừ " -Gật nhẹ

" Anh sẽ trả thù cho..e.." -Hắn đang định nói chữ em thì bị ngón trỏ của nó chặn lại,môi hắn như không nhích nổi,tim hắn đập thình thịch,mặt đỏ như gấc...

Nó như nhận ra được,bỏ tay ra rồi đi tiếp,sau đó khẽ cười thầm..

" Em mệt không? Anh gọi quản gia chờ về nha " -hắn hỏi.

" Thôi,đi bộ đi... thế này thích hơn " -Nó cười,một nụ cười đẹp tựa như hoa ,trong ánh nắng hoàng hôn buổi chiều....Nụ cười ấy thật tuyệt,làm trái tim hắn thật xao xuyến,đập nhanh hơn...

"Ừm" -Nó nắm lấy tay hắn rồi đi tiếp,hắn nhận ra bàn tay ấy,cười rồi nắm thật chặt.....Nó thích hắn sao? Nếu thế thì quá tốt rồi.... Hắn sẽ không từ bỏ cơ hội để làm nó yêu hắn...! Nhất định...

T/g : Còn có 8 hay 9 chương nữa Full rồi mấy bạn ạ <3 <3 tiếp tục chờ chap nha...

Chương sau nó sẽ "bi thảm" hơn...nhưng...hãy cố gắng nhé... ! Mọi chuyện sẽ chỉ là khởi đầu của niềm vui..

M.n sẽ giải đáp được...Khải là ai?

Mạc Vũ Hạo có phải là Khải không đó <3

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 27:

" Em vào đi " - Hắn với nó vừa dừng tại cửa biệt thự thì hắn dừng lại, thả bàn tay nó ra,lòng có chút hụt hẫng,hắn muốn nắm tay nó tiếp ,nhưng đoạn đường ngắn sao nắm hoài được....

" Ừm ,anh về trước đã,tôi còn muốn ngắm cảnh " Nó thản nhiên gật đầu rồi nói,ngắm cảnh hay là ngắm hắn đây nữa nó cũng không biết....Chắc là ngắm hắn !!

" Em đừng có xưng lạnh lùng vậy nữa,anh em đi mà " -Hắn bỗng nhiên buồn bã,nhìn nó với ánh mắt đáng thương.Quả thực nó làm như hắn với nó là người xa lạ,làm hắn ăn không ngon ngủ không yên luôn ý chứ!

"Ồ, em biết rồi, anh về nhanh lên, không mẹ em mắng đó" - nó gật gật rồi đẩy hán đi, hán gượng cười vẫy tay rào bước, nó đứng đấy nhìn bóng dáng hán khuất dần sau 1 phút, lòng hơi buồn, hán đi nhanh thật! Nó chưa kịp ngắm nữa mà...

Định quay vào nhà thì có tiếng gọi nó, nó giật mình ngoảnh lại, là ai thế? Nó ngạc nhiên khi đứng trước mặt là nhỏ, bà chị Nhi đây mà...

Chị ta coi bộ ăn mặc "kín đáo" góm, quần ngắn, áo thun mà cũng hở bụng với chân, xứng đáng làm.... Dân chơi siêu cao cấp =vv.. Nó cũng khiếp lun~ Ra đường mà dám....

"Đến đây làm gì? Sao biết nhà tôi?" - Nó hỏi, rồi nhìn nhỏ với ánh mắt khinh bỉ, xét từ dưới lên trên, từ trái sang phải, chị ta cũng cao bằng nó thôi, nhưng nào ngắn quá mà... Còn quần áo ngắn hay không nó không quan tâm, vì trang phục không nói lên tất cả..

"Tao muốn nói chuyện với mày" - Nhỏ Nhi chớp mắt nhanh thoát về gian tà rồi mới cắn chặt, hình như nhỏ gần bị mất kiểm soát rồi, muốn đánh nó nhưng không được, sợ bị ai nhìn thấy thì toi..

"Nói đi" - Nó cười nhạt nhẽo, hất tóc, rồi nói tiếp: "Về chuyện anh Khải "yêu quý" của tôi hay là về chuyện chị Nhi

đây 'nói xạo', bảo người ta đánh tôi nhi?"

"Câm đi, mày đã cướp Khải của tao chỉ trong nháy mắt, còn làm tao bị 5 Fan ruột phản bội, chỉ vì tao nói sai sự thật một chút. Mày thấy mày thế nào? Có phải là đáng chết không?" - Nhỏ tròn mắt kể lể tội tình, trông mà đáng thương phát sợ, đáng thương quá nhỉ.? Thật giả tạo!

"Tôi cướp Khải đấy, nhưng mà chị cũng xạo quá, nên tôi cho chị biết mùi vị khi động vào tôi thôi" - Nó ngây thơ, rồi hồn nhiên nhìn vào mắt nhỏ...

- Chát!..Tội nghiệp nó, bị nhỏ tát rồi, nhỏ vừa độc mồm vừa độc tay, thật đáng chết, hừ... Nó sẽ trả thù, dám đánh nó hả? Đúng là....

"Chị tát tôi à? Vậy để xem tôi trả cho chị bao nhiêu cái tát cho cái vừa rồi của chị nhé!" - Nó nhếch môi, sau đó mắt từ từ chuyển sang một màu đen xảm tối, nó giơ tay lên cao... rồi lấy đà...

- Chát, chát, chát, chát, chát - Nó trả lại cho nhỏ 5 cái tát, công nhận nó tát nhỏ rõ đau, làm mặt nhỏ méo xệch, cả 2 bên má đỏ ngây làm nó thêm vui, hã hê cười...

"Mày... hừ... Mày dám... Tao liều mạng với mày" - Nhỏ tức điên lên, nhìn nó căm hận, sau đó nhào về phía người nó, thực sự nhỏ gần mất trí rồi, bị nó làm mất danh dự, mất người mình thích, mất Fan... Sao không tức cho được!

Chợt, khi nhỏ nhào đến thì nó nắm chặt lấy cổ tay nhỏ, sau đó khẽ mỉm cười độc ác, nó dùng ánh mắt ác độc nhìn nhỏ, sau đó nói:

"Mày là người duy nhất biết, tao có ma pháp, cung a"

Nhỏ đơ ra không hiểu gì? Nó nói cái ma gì vậy? Hay nó bị ảo tưởng sức mạnh? Nhưng... mà nhỏ đang trông mong xem thử nó định làm gì..

Nó lấy tay cử hành thực thi phép thuật bóng đêm, rồi như cảm nhận được gì đó... Nó phóng thẳng vào mắt nhỏ, và tai của nhỏ nữa... Tuy nhiên nó không phóng vào miệng, để cho nhỏ có tỷ hạnh phúc mới được...

Xong xuôi, nó nhích ra xa nhỏ, để xem kết quả, hai mắt nhỏ bắt đầu chảy máu.... Sau đó tai nhỏ cũng im bật, không nghe tiếng gì nữa....

Chính xác nhỏ bị cái bệnh mà "Không nhìn thấy được, không nghe được" ấy :3 Gọi là gì thì tác giả không nói thẳng đâu, tác giả rất là.... "biết dùng từ lễ phép" nha.. :v haha

"Tại... sao? tại sao tôi lại không thấy được nữa, không nghe được nữa... Huhu, Mau làm tôi trở lại bình thường đi, Minh Anh, chị cầu xin em, làm chị trở lại bình thường đi"... - Nhỏ hốt hoảng, quỳ xuống van xin nó, nhưng đầu hay rằng nó đâu quan tâm đến nhỏ....

Nó chỉ biết rằng, đó là cái giá phải trả của một âm mưu độc ác, dám đụng đến nó!

* Công chúa, hãy nghe tôi nói.. * Bỗng nhiên trong thâm tâm nàng xuất hiện một giọng nói, đó là ngọc bội đúng không? Đúng là vậy rồi..

* Nói đi * - Nàng trầm suy nghĩ, coi như đáp lại.

* Hãy giao cô gái độc ác kia cho Tử thần xử lý, công chúa đừng có trả thù *

* ừ, giao cho người *... - Nói xong, nó bỏ vào nhà, nó chán cảnh cầu xin lắm... Vì trái tim nó vốn rất lạnh lùng và độc ác, còn nguy hiểm nữa...

Tốt nhất không nên ai làm nó đau khổ, nếu không muốn bị một kết cục thảm hại!

Còn nhỏ, bị ngọc bội biến đi mất, đưa lên mặt trăng để cho các vị thần xử lý... Vì tội làm hại công chúa của họ, chắc là nhỏ sẽ không sống yên, hoặc bị biến thành con gì đó trong nhà ~

****

" Con về cùng Khải à " ? - Vừa bước vào nhà,mẹ nó đã gắng hỏi,lòng thì vui như được trẻ lại 10 tuổi,nó với Khải mà tiến triển tốt thế thì còn mong gì nữa...

Nó hơi nhăn mặt gật đầu,rồi đỏ mặt,sau đó tiếp : " Di giúp việc và quản gia về rồi ạ?"

- Ủ ,họ mới về lại lúc này đó con - Bà My đáp

"Thôi,con về phòng đây"

" Ừm,con nhanh lên để ăn tối nhé " -Mẹ nó cười rồi nói vọng từ dưới lên tầng 2,sau đó đi vào bếp,và nhìn vào Di giúp việc :

- Chị nhanh lên nhé,Minh Anh hình như đói rồi ...

- Vâng bà chủ,lát nữa sẽ có cơm tối ngay thôi. - Di ấy gật đầu,rồi tiếp tục làm công việc soạn bữa ăn....

*** Sáng hôm sau ***

" Cô chủ,có cậu nào tên Khải đến tìm cô ạ " -Di giúp việc gõ cửa rồi vào phòng nó sau khi được sự đồng ý,và nói...Di ấy cũng thắc mắc rốt cục hấn với nó có quan hệ gì?

" Ờ " -Nó gật đầu tháo cái tai phone ra rồi bước xuống dưới nhà,sau đó chạy ra ngoài cổng,đưa tay mở ra thì thấy hấn đang đứng nhìn nó...

Nó ngạc nhiên? ủa đâu có hẹn với hấn làm gì đâu nhỉ? hấn định đến ăn bữa nữa à?

" Đến làm gì thế "?

" Đi ăn kem hông? " -Hấn cười rồi hỏi,sau đó khẽ vuốt nhẹ mái tóc ngắn ngắn của hấn,để làm bộ "Quyến rũ ".....Điều mà khiến nó khiếp luôn ~

" Không ăn kem" -Nó lắc đầu

" Thế thì...đi chơi không? " -Hấn cười thoáng buồn,rồi nghĩ ra một việc khác hỏi...Đi chơi thì đưa con gái nào chả thích? Chắc chắn 100% là đồng ý..

" Có " -Nó gật

" Vậy đi bộ hay đi xe " ? - hấn hỏi tiếp rồi chờ đợi câu trả lời...

" Có chân thì dùng chân thôi " -Nó thản nhiên nói,rồi đi trước,miệng thì đang cười khúc khích,tên này có lẽ đang bị đơ ..Haha

" Đợi anh với mà " -Hấn kích động giật mình sau đó chạy theo nó,nó cứ chạy tiếp thật nhanh,khiến hấn đuổi theo đứt cả hơi.Minh Anh ới,chờ anh đi mà... !

****

" Di thấy Minh Anh đâu rồi không? " - Vừa đi ra khỏi phòng thì bà My vội hỏi Di giúp việc,bà có vẻ lo lắng cho nó lắm....vì nó là đứa con gái độc nhất vô nhị mà...

(Ủây,chuyện là t/g hông nhớ tên của Di giúp việc,nên gọi tạm thế ....Lười lục lại chap trước xem lắm ạ :3)

" Dạ bà chủ,cô chủ đi cùng với cậu Khải rồi " -Di đáp,sau đó nhìn bà chủ của mình,không biết bà ấy có trách mắng cô chủ vì chuyện đi chơi với trai không nhỉ?

" Ủ ,Di làm tiếp việc đi...Lát nữa Di dọn quản gia chuẩn bị xe để tôi thăm Bà Huyền nhé " -Bà My gật đầu ưng ý,sau đó cười và đề nghị,nếu mà nó với hấn cứ quấn lấy nhau như thế thì sẽ tốt cho sau này lắm..Cũng nên thăm mẹ của hấn biếu chút quà lấy lòng và đáp trả lại lần trước chứ !

" Vâng ạ "

****

" Wao,trò này vui quá " Nó cầm cái tay lái trò chơi cười tít cả mắt,thật là tuyệt quá mà...Trò này vừa được lái xe,lại bắn mấy cái con sinh vật ngoài hành tinh,màn hình rõ nét,sinh động như thật !

" Thôi,bây giờ sang trò khác nha,gấp thú đi " -Hấn mỉm nhẹ rồi xoa đầu nó bảo,con gái mà thích mấy trò này không tốt đâu...Có khi thành lưu manh ấy chứ !

" Không,muốn chơi cái này cơ " _ Nó vờ dỗi nhìn hấn với ánh mắt cún con năn nỉ,đúng là con nít quá,nhưng dễ thương lắm luôn ấy ~

" Thôi mà,em chơi hoài nghiện luôn,rồi có khi gia nhập Mafia lấy súng bắn anh làm sao anh chịu nổi " - Hấn nhún mắt nói...

"Em bắn anh thì chắc lúc đó anh chết nhỉ? Có vui không ta? " -Cười khi

" Ồ,muốn anh chết thì anh đi chết" -Hắn dỗi,bỏ đi...thì bị nó kéo lại,choàng lấy tay hắn....năn nỉ :

- Đợi với mà.....đùa xúu thôi,thế cũng giận ..

" Ai bảo anh giận chứ,xi " -Hắn cười to rồi hôn vào má nó một cái,làm nó đỏ hết mặt,thiệt tình....sao lại....Nó định mắng hắn thì hắn bỏ chạy mất tiu rồi,nó liền đuổi theo hắn...

" đứng lại,ai cho làm vậy hả"?

" Có giỏi đuổi theo anh nào " - Hắn cười,lè lưỡi trêu....

- hừ,được lắm -Nó nhìn hắn căm giận,sau đó từ từ nghĩ kế,giả vờ chạy theo rồi ngã xuống đất.. :

" Huhu,em bị ngã rồi,trật chân rồi,đau quá " -Nó vờ khóc,nhưng mà chảy nước mắt thật luôn ý !!! Vì nó diễn cực giỏi luôn ấy ~

" Em có sao không? " -Hắn thấy thế vội quay lại hỏi han,đỡ nó ngồi dậy,xoa xoa chân....

Bỗng nó xô hắn ra rồi bỏ chạy,cười trêu hắn tiếp : " Mắc lừa nhá,haha "

Hắn đơ người rồi lẹo đẹo chạy theo sau,thiệt tình.....Cô nàng này làm hắn bao lần tổn thương ,bao lần đơ,rồi kích động cũng nhiều nữa....Thật là lắm chiêu trò.. ! Khó sống đây

****

" Hôm nay chơi vui quá " -Nó cảm thán khi vừa bước vào lề đường,gặp dòng người tấp nập,chen lấn nhau để đến được nơi mình cần đến,nó nắm tay hắn...

" Ủ.. " -Hắn gật,mỉm cười

" Woa,đẹp quá " -Đúng lúc vừa đi qua một tiệm áo cưới,nó dừng lại nhìn vào chiếc đang trưng bày. Thật đẹp biết bao,nó muốn được mặc nó....

" Em thích bộ đó à ""? -Hắn hỏi,rồi nhìn nó

" Rất thích,đẹp lắm "

" Vậy sau này em lấy anh,anh sẽ mua cho em nha " -Hắn xoa đầu nó rồi kéo sát nó vào lòng,chợt nó đỏ mặt,sau đó đẩy hắn ra làm hắn ngạc nhiên :

- Sao thế?

" Ai thèm lấy anh,đừng tưởng bỏ nhá " -Nó dỗi,chạy ra ngoài lòng đường,mắt thì nhìn về phía hắn.....Không để ý gì xung quanh,lè lưỡi :

" Đuổi em này "

" Cẩn thận " -Hắn hét lên,đúng lúc có chiếc xe tải chạy ngang,khoảng cách nó với chiếc xe là rất gần////

Trông lúc nguy hiểm,nó đơ cả người,không biết phải làm thế nào nữa... ? Chẳng lẽ nó sẽ bị tai nạn lần nữa,rồi lại xuyên không lần nữa ? Không....nó không muốn....

" Kít!.." -Chiếc xe phanh gấp,nhưng không kịp,suýt tông vào nó...thì....

- Rầm !....

Người ngã xuống là hắn,hắn.....đã đỡ cho nó.....! Tại sao ,tại sao chứ?

" Anh Khải,mau tỉnh lại đi,đừng làm em sợ mà " -Nó chợt bừng tỉnh khỏi suy nghĩ,nhìn hắn đang nằm trên vũng máu,hắn đã hi sinh thay nó....

* Không,anh không được bị gì đâu,em sẽ lấy anh mà...Đừng bỏ em * Nó suy nghĩ rồi lấy trong túi cái Iphone ra :

" Bác sĩ,cho một xe cấp cứu đi"... Nó khóc,sau đó ôm lấy hắn,bàn tay nó dính máu của hắn,đường như đầu hắn đã chảy rất nhiều máu,còn xung quanh chỉ bị xơ xước,hắn có bị mất trí không?

Đừng mà,đừng quên em nha...Khải à,em không muốn anh quên em đi đâu...!

....

Tít tít....! Tiếng máy cấp cứu, chiếc xe nhanh chóng lăn bánh đi vào bệnh viện, nó ngồi một bên mắt thần thờ nhìn hấn, nhịp tim hỗn loạn...

Tại sao lại là hấn? Mà không phải nó...? Sao lại bắt công như vậy? Sao anh lại đỡ cho em....Khải à, anh ngốc vậy?

** Lòi t/g: Nhô m.n, tác giả đã trở lại.....bây giờ mình sẽ viết tiếp tác phẩm...Mong m.n cố chờ chương ah ~~~~~ *****

" Bác sĩ, tình trạng sao rồi ạ "? - Tiếng của mẹ hấn cất lên, làm phá đi không gian lo lắng trầm tư nãy giờ, ngay cả nó cũng đang mong mỏi hấn, mong hấn đừng có chuyện gì xảy ra....

" Tuy không bị chấn thương nặng, nhưng về đầu thì có thể bị ảnh hưởng, hoặc là mất đi trí nhớ hiện tại, cũng có thể là có lại trí nhớ của lúc xưa " - Bác sĩ tháo bột mắt, thành thật nói, giọng kẻ lẻ và đáng tin cậy làm sao...

" Vậy.....sao? " Thế...chúng tôi có thể vào thăm chưa "? - Mẹ hấn như sụp đổ, nửa lo nửa mừng nhìn bác sĩ với ánh mắt kỳ vọng, hỏi tiếp.

" Vâng, có thể vào thăm bệnh nhân " - Bác sĩ gật đầu, sau đó tươi cười, vỗ vai bà an ủi, mặt tỏ vẻ thương xót, rồi quay đi làm tiếp việc của mình.

Còn nó, nãy giờ chứng kiến hết những sự việc đã diễn ra, mắt vô hồn nhìn mọi thứ.....Sao mọi tai ương lại đổ dồn vào nó vậy? Tại sao chứ??? ..Một hồi, mắt nó nhòe đi, nó bước theo bác gái vào căn phòng hấn đang nằm, đưa nhìn hấn mà tim đau xót, và thấy thương hấn nhiều hơn....

Nó lại gần bên hấn, ngồi xuống nắm lấy bàn tay hấn, cảm nhận cái hơi ấm mà hấn truyền qua mình, và rồi nhìn hấn không chớp mắt....Mẹ hấn như hiểu được, đắp chăn cho hấn, rồi thờ dãi đi ra ngoài, trông bà có vẻ mệt mỏi lắm....Bà lấy điện thoại ra và gọi cho ba hấn, để nói về tình trạng của hấn hiện giờ. Không biết là hấn có hiểu được nó lo cho hấn đến nhường nào không, khi mà một người mà nó đang dần dần rung động nằm viện, bị tai nạn do cứu nó, thì phải đau đến mức nào....

" Khải à, sao anh không mở mắt ra? Nhìn em nè....em muốn nói với anh vài chuyện, đừng ngủ nữa mà " - Nó ứa nước mắt, sụt sịt tâm sự với hấn.

- Anh Khải à, anh mở mắt đi, giờ không phải lúc ngủ đâu....

- Anh mà không dậy, em sẽ đánh anh đó...

- Khải...ơ... - Nó định nói tiếp câu nói tiếp theo, thì bất chợt, tay hấn cử động, nhích từng tí một như báo hiệu cho hấn sắp tỉnh lại...

Nó thấy vậy, mừng rỡ nhìn vào hấn, mắt hấn đã từ từ hé mở, hấn quay sang nhìn nó, môi gượng cười, thấy nó, và định kéo nó lại gần hấn, như là cảm ơn nó vì đã không xảy ra chuyện gì...Hấn bị như vậy cũng là vì nó, cho nên hấn muốn thấy nó bình an vô sự...

" Anh đó, làm em lo quá à " - Nó mím môi, nói nhỏ....

" Ừ.....sao...vậy? ... Đỡ anh dậy đi " - Hấn cười khê, rồi nhìn nó....Đột nhiên mặt méo lại, nhú mi nhìn nó kỹ hơn...Tại...sao? Hấn lại có cảm giác thật quen thuộc? Nó là ai....sao lại giống một người như thế....

....Không thể nào....Đường như có sự nhầm lẫn xảy ra rồi....Hấn hoang mang nhìn nó...và trí nhớ lại xáo trộn lên, đầu óc hấn như muốn nổ tung ra, hấn ôm đầu ....và kêu la...

" Không.... Yên Linh....nàng...đừng đi..."

" Không...không phải....Minh Anh,....Lãnh Tử Yên Linh....sao....lại...giống nhau quá...."?

- Kỳ Khải, đã xảy ra chuyện gì với anh vậy _ Nó thấy hấn như vậy, tim đau nhói, ôm hấn vào lòng, miệng không ngừng hỏi, từng hành động ngày càng gần gũi hơn....

Sau một lúc, hấn cũng thấy đỡ hơn, và như là nhớ ra được hết mọi chuyện, hấn nhìn nó, rồi bất chợt kêu tiếng :

" Yên Linh.."

-.....Yên...Linh...?... Là sao?? Sao ...anh lại...gọi em.... _ Nó nhăn mặt, dăm dăm hấn với một dấu chấm hỏi....Tại sao...hấn lại biết được chuyện đó...là chuyện nàng đóng thế vai Lãnh Tử Yên Linh....trong cái lần nàng đã xuyên không sang một thời kỳ khác???

" Anh....nhớ ra ....anh từng là...một vương gia....Minh Anh à .. " - Hấn nhú mày, từ từ nói, và rồi âu yếm nhìn nó.....

- Vương Gia??? - Nó giật mình.....là...là...Mạc Vũ Hạo....., khi nhắc đến hấn, Mạc Vũ Hạo, nó lại đau lòng nữa rồi....đó là chuyện của nó mà...hấn biết được ư....Chẳng lẽ ....Ghép với những uẩn khúc của câu chuyện, lời của con doi tử thần và lời của tử thần.....chẳng lẽ....hấn....là người đã xuyên không...và làm...Tam vương gia???

Không thể.....Chuyện này quá sức là bất ngờ.....Nó như không tin vào mắt mình, tai mình nghe....

" Vậy....anh....anh...là....không thể....anh...là Mạc Vũ Hạo sao"???

- Ừ - Hấn gật, mặt vẫn không có biểu hiện gì.

" ....Vậy.....Vũ Hạo.....em/....em...là Lành,,Tứ Yên..Linh.....nhưng....không thể.....sao....lại " .... Nó lấp bắp,mắt thần thò,khó tin nhìn hấn,hình như nó sắp điên mất rồi.....

Bắt chợt,hấn ôm nó lại,tay siết chặt thân nó,an ủi,miệng ngọt ngào : " Đây là số mệnh,Minh Anh à.. "

- Thật...sự...có số mệnh sao? ...Hay là sự sắp đặt>??

- Số mệnh.. - Hấn cười,ôm nó mà lòng vui vui.....

****

" Nghe nói Khải bị tai nạn,nó có sao không " - Mẹ nó chạy đến gần ngoài cửa phòng bệnh hấn đang trong đó,hỏi mẹ hấn...lòng rất lo lắng..

- Không sao rồi,Minh Anh...đang ở trong với Khải đó - Mẹ hấn cười,về rất vui.....

Thế là hai người nhìn vào trong,hai đứa trẻ với hai vẻ khác nhau,đang ôm nhau thắm thiết,trong thật là hạnh phúc...Hai bà mẹ cười ,một cách gian tà trong đó,miệng thì thầm với nhau :

" Bọn nó phát triển tình cảm rồi đó "

" Cũng tốt mà..." - Mẹ nó cười...theo bà,sau đó nhìn vào trong tiếp để theo dõi...

" Thôi nào,buông em ra coi " __ Một hồi,nó nhú mi ,mặt nhăn như tàu lá khô tay đẩy nhẹ hấn ra,mắt nhìn hấn có chút khó chịu...Aiza này giờ ai đi qua mà nhìn thấy cảnh này rất ngại nha... ~

" Mà...trong khi đó,em đã đi đâu vậy "? - Hấn chợt nhớ ra chuyện gì,nhìn nó hỏi...

" Quay lại đây ,vì em tìm được lối ra rồi .." - Nó nói

" Ủ,ra vậy..." -Hấn gật,rồi tiếp lời : " Em gọt trái cây cho anh ăn được không "?

" Hơ.....anh tưởng anh bị bệnh là phải bắt em làm osin phục vụ cho anh à "?

" Đâu có,đi mà....mà thôi, bây giờ anh muốn uống thứ gì ngọt ngọt "

" Ngọt á?? Đừng nói anh có triệu chứng của mang thai nha " - Nó há hốc mồm ,"đen tối" suy nghĩ...một cách không bình thường.....Nghe nói người mang thai cũng có người thích ăn đồ ngọt...

" Em đó,đen tối quá mức rồi,...." -Hấn cười khi,cốc đầu nó một cái,lòng khẽ suy nghĩ vài thứ * Đúng rồi,chúng ta đã.....ở...thời kỳ đó *

" Thôi được rồi,ghét anh quá,em đi mua nước cho anh " - Nó bĩu môi,đứng phất dậy quay đi,và bước ra khỏi phòng bệnh hấn nằm...

****

" Con đi đâu vậy "? - Mẹ hấn cùng mẹ nó nhìn thấy nó bước ra từ phòng hấn nằm,đưa nhìn nó với một dấu chấm hỏi....Bộ nó muốn về nhà hay sao nhỉ? Bọn nó giận nhau?

" À..dạ..dạ con đi mua ít đồ cho anh Khải ăn .." - Nó gãi đầu,cười khỏ đáp lại...

Ôi trời,ra là mua đồ,hai bà phụ huynh này còn tưởng là cãi nhau chứ...

" Ủ,thôi con đi đi " - Mẹ nó cười với nó,rồi tay kéo tay bà Huyền -mẹ hấn đi vào trong phòng hấn để thăm .chắc là hấn cũng đang muốn gặp họ đây....

****

" Khải à,con vẫn ổn chứ....có đau ở đâu không " - Mẹ hấn vừa vào,đã vội hỏi han,liếc nhìn từ đầu đến chân của hấn....lo lắng suốt xoa..

" Con vẫn bình thường mà mẹ,chi là đầu hơi nhức nhói thôi.. ' ' -Hấn cười khỏ,đáp..

" Cháu lần sau đừng có xảy ra chuyện gì đó,Minh Anh nhà bác nó khóc này giờ đó,bác cũng rất lo cho cháu nữa .." -Mẹ nó xoa vai hấn,thủ thi..

" Vâng...cháu sẽ không để xảy ra chuyện này lần nữa " ....- Hấn cười..

" Ủ...lúc này bác thấy hai đứa... " - Mẹ nó mỉm cười,định nhớ lại về đoạn này,nói.....

" À...không có gì đâu bác " -Hấn đỏ mặt,xua xua tay... " Chắc bác nhìn nhầm rồi,tụi cháu...không có..."

" Thôi đi ông tướng,sao giấu được mẹ với bác My được " - Mẹ hấn bừa môi,cười hi nhìn hấn....Đúng là bọn trẻ ranh mà thật,yêu nhau mà không dám cho bậc phụ huynh biết đây mà....

" Ô...ạ..." -Hấn gãi đầu,ngượng ngùng..." Mẹ thấy rồi sao"?

" Ủ,mẹ hoàn ủng hộ hai đứa " - Mẹ hấn cười tiếp,một nụ cười hình bán nguyệt,có vẻ đang toan tính chuyện gì đó nha.....

****

" Hai người đang nói chuyện gì mà vui vậy ạ " - Nó vừa vào,đã đặt bao đồ ăn xuống,cười tươi nhìn mẹ nó với mẹ hấn....chắc đang tám chuyện đây mà...

" Chuyện về con với Khải " - Mẹ nó mỉm

" Ô... " Đột nhiên nhắc đến,nó đỏ mặt,gãi đầu ngượng như cử chỉ lúc nãy của hấn,sau đó quay sang nhìn hấn,về khó chịu...chẳng lẽ hấn tiết lộ cái gì rồi....

*****

" Lúc nãy anh đã nói cái gì sao "? - Mẹ nó với bà Huyền vừa đi ra,nó đã dăm dăm nhìn hấn với ánh mắt hình viên đạn,tức chết mà...làm nó ngại quá trời ...

" Ủ anh có nói " Hấn cười,rồi đột nhiên mặt thật gian tà nhìn nó...

" Nói gì hả "? -Nó trừng mắt

" Nói chúng ta đã "động phòng hoa chúc " , còn nữa....chúng ta đã lấy nhau ở một nơi được gọi là Mạc Kỳ Quốc "

" Cái gì hả?? Ai cho anh nói vậy hả... Đâu phải sợ thật.." - Nó nhăn mặt,hét to...

" Hi,anh đùa thôi mà...anh không nói gì đâu,họ tự biết à " - Hấn cười

" Xạo "

" Thật mà... " "Anh thề " -Hấn giơ 3 ngón tay lên nhìn nó với ý thề...

" Ủ tạm tin "

" Nhưng...anh cũng muốn chuyện mà anh nói thành sự thật lắm,.....sẽ sao nhi " - Hấn tủm tỉm cười,mơ màng trong suy nghĩ...

" Hơ...thật vậy hả,đen tối quá,không có đâu " - Nó xua tay

" Sau này chúng ta lấy nhau cũng phải làm vậy thôi ,vợ à " - Hấn hôn má nó,tươi cười.....

Nó nhìn hấn,chột mặt đỏ bừng lên.....mặt trở nên biến dạng,trùng mắt nhìn hấn...

" Ai cho anh hôn em hả "

" Anh cho mà "

' Hừ.....anh chết với em "...Nói xong,nó quay ra đánh vào vai hấn,cầm gối ném tung xạ,hấn cũng không vừa bật dậy khỏi giường bệnh chạy đi xung quanh .miệng già vờ thở hổn hển ." Anh đang bệnh nhá,em không cho người bệnh ngồi ngoi à "

" Kệ luôn,chết đi"

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Ra Viện

*** Hai ngày sau ***

- Oa...không khí ngoài này trong lành hơn nhiều,ở viện mãi chán quá luôn ấy.. - Hấn vừa bước chân ra khỏi cổng bệnh viện,đã hét to sung sướng,mỉm

cười nhìn nó như là đang rất hạnh phúc...

" Làm em phải chăm sóc anh 2 ngày,một muốn chết,còn cười được nữa hả " Nó bĩu môi,hếch mặt nhìn hấn.....có vẻ nó đang rất là giận...

" Thôi mà,bù lại anh cũng chăm sóc em 2 ngày nha " -Hấn cười,xoa đầu nó

" Ể.....ai cho xoa đầu em,mẹ nói xoa đầu là có thai đó " - Nó giả vờ tru giọng lên,ưỡn ẹo nói...

Làm gì có chuyện mà xoa đầu là có thai...nó nói bậy,xạo không à....Đúng là cô nhóc cá tính,quậy quá chời...

" Cậu chủ,mời lên xe về ạ " - Đang nói chuyện vui thì một chú quản gia trông cũng ngoài tuổi trung niên đến gần bọn nó và hấn,đưa tay ra cúi đầu,mở cánh cửa chiếc xư BMW đắt tiền với ý định muốn đưa 2 người về nhà hấn :

- Ừ,cảm ơn chú - Hấn cười,sau đó nhìn sang nó,kéo tay nó dẫn tới chỗ cửa sau,và mở ra kính cần mời nó :

" Mời cô nương lên xe ạ "

" Ân, bốn cô nương xin đa tạ đại huynh " - Nó cười,ngồi vào và nhìn ra phía hấn.

Hấn cũng vui vẻ chạy ngược lại qua bên mở cửa ra và ngồi vào,và rồi ký hiệu cho chú quản gia đi ..

****

" Ể....đây đâu phải là đường về đâu..... " - Nó đang vui vẻ cười tươi với hấn,thì vội nhìn sang chú quản gia,tự hỏi lòng mình.....

Biệt thự nhà hấn cũng khá xa nhưng chỉ đi 30 phút là về tới,sao bây giờ hơn 40 phút mà chưa tới nữa.....Không lẽ chú ấy định bắt cóc hấn với nó sao?

" Cô chủ cứ đợi đi,sẽ biết liền ạ " - Chú quản gia vừa lái xe vừa quay lại nhìn nó tươi cười,sau đó nhìn sang hấn với ý nói mọi thứ đều ổn thỏa,kế hoạch vẫn diễn ra như cũ...

****

" A.....aoa.....oa...đây là...biển sao "?" "Đẹp quá à".... " - Nó vừa tới nơi,đã nhảy xuống xe chạy ra xa,mắt cười tít nhìn quanh,chao ôi thật là tuyệt vời...

Gió thổi qua mà không có bất kỳ vật nào cản trở làm con người ta thấy thật sáng khoái,và thoải mái làm sao.... Từng hạt cát dính lấy nhau và chèn thêm tí nước tăng độ mịn màng và ướt át...Sóng biển theo từng hồi ủa vào bờ,xô ngã những lâu đài cát mà những người đến đây đã để lại...

Nó vui vẻ bước ra xa, cúi người xuống đưa tay cảm nhận những dòng nước mát mẻ từ biển cả xanh tươi,lòng cảm thấy vui và lạ lẫm....

Hấn đứng từ xa,nhìn nó cười mà cũng cười theo,vì chỉ cần nhìn nó,hấn cũng đủ hạnh phúc ,cất lại giữ cho mấy ngày rồi..

" Mau lại đây đi ,Khải à...." - Nó quay lui nhìn hấn,vẫy vẫy tay ,mặt hớn hờ....

Nghe thế hấn liền mỉm cười chạy nhanh ra với nó,nhảy mắt :

" Biển đẹp không em "?

" Có...." - Nó gật " Nhưng không có đồ bơi....làm sao mà bơi đây,biển mát thế này mà "

" Vậy thì cời trần ra vậy " - Hấn cười

" Ý...nói bậy " Nó nhìn hấn,bĩu môi ,sao hấn cứ thích giỡn quá trời....

Bỗng nhiên,hấn hắt nước vào người nó,rồi chạy ra xa,làm nó tức điên,nó dùng hết sức lực hắt lại,vẩy nước vào người hấn.Hấn không chịu thua hắt lại,hai người chiến nhau,vẩy nước qua về làm cả người ướt hết,quần áo sưng như con chuột bị chết đuối..

Sau một hồi vui quá,cả hai cùng ngồi xuống,dựa vào nhau và ngắm bãi biển.... Vui thật đấy,mặt trời bắt đầu lặn,gìờ là hoàng hôn rồi...Ánh mặt trời thật to,và đỏ rực,hồng hồng đến vui mắt...

" Đẹp quá anh nhi "

" Ừ,hoàng hôn rất lãng mạn " Hấn cười,tay ôm chặt người nó....

" Hazz...ước gì được ở đây mãi" - Nó đột nhiên nghĩ ra một ý ,thần thò nói...

" Ừ " - Hấn gật,rồi tiếp lời,nhìn nó đắm đắm : " Em nè... "

" Hà"?

" Em thích anh chứ "?

" Sao anh hỏi vậy? " - Nó ngạc nhiên....

Hắn chỉ cười mà không nói gì,sau đó đứng dậy,chạy lại phía xe ô tô,lấy ra một cây đàn,và tiến lại chỗ nó,môi mỉm cười,tay ôm đàn nói :

" Để anh đàn một khúc em nghe nha"

" Anh biết đánh hà " ? - Nó hỏi

" Ừ " - Hắn gật,rồi tay theo nhịp bắt đầu cử động từ nốt R đến nốt M,tay trái đặt lên dây giữ dây đàn,một tay còn lại gảy đàn,tạo nên bản nhạc thật hay... :

- Làm vợ anh nhé....anh có một bờ vai..♫

Sau đó..hắn bắt đầu hát...từng lời thật âm,và đi sâu vào lòng nó..

P/s: Mình có viết vài truyện khác nữa, ủng hộ nha m.n..

- Cặp đôi bí ẩn

- Hoàng tộc hậu cung

- Làm người lớn dễ hay khó

- Nhóc bướng bỉnh ! Em là tiểu thư

- Chỉ có thể mang anh cắt vào tim

Mon.. <3 <3 Love all

" Wao,hay quá " _ Tiếng đàn du dương vừa dừng là tiếng hát của hắn cũng ngừng,nó nhìn hắn thán phục xen ngưỡng mộ vỗ tay cảm thán....Ánh mắt có gì đó ánh lên,một sự tình ý không thể che giấu...

" Cảm ơn em " - Hắn cười.....sau đó đặt cây đàn xuống,lấy tay gỡ đầu ngón ngiu,chợt mặt tái lại nhớ ra chuyện gì....." À.....mà...."

" Sao vậy " -Nó ngạc nhiên khi thấy sắc mặt hắn không tốt....hỏi

Sao vậy nhĩ? Mới cười tươi cảm ơn người ta mà...giờ mặt bí xị như quả cà vậy,kỳ cục quá trời....

" À...urm.....thực ra " - Hắn bối rối,nhìn nó không biết phải nói làm sao ra lời, về bản khoản.....

" Nói đi " -Nó chu mỏ...

Bất chợt hắn ôm lấy nó,tay từ từ xiết chặt nó,mặt nó hình như đã đỏ lên,tim hắn cũng đập nhanh hơn,miệng hắn mấp máy hoài,mới nói ra được thành câu :

" Sau này em nhất định phải làm vợ của anh nha..."

" ...Ồ..." - Nó nghe nói vậy tự dưng thấy vui lạ thường,nhưng lại có gì đó chặn ở cổ họng,không sao mà nói chữ em đồng ý được....

" Có đồng ý không"? - Hắn buông nó ra,tay đặt lên vai nó,nhìn hỏi...với ánh mắt âu yếm...

" Không biết nữa...chắc là "...- Nó...ậm ừ...

" Là??"

" 7 năm sau tính " - Nó cười hi,sau đó nhìn hắn nháy mắt....

Tự dưng hắn cảm thấy bị troll đến lạ,híc....7 năm nữa á???? Một ngày thôi đã đủ lâu rồi,đến 7 năm...thật sự là....một chuyện hết sức khó khăn....

" Thôi được,7 năm sau tính,gì đi về nhà thôi " - Hắn gật,nhưng lòng còn chưa thỏa mãn lắm,cố gắng rặn ra câu cuối cùng...nhìn nó

" Ừ" - Nó cười nhẹ,tay choàng qua tay hắn,hắn cúi người xuống lấy cây đàn lên rồi cùng nó đi về phía xe chuẩn bị về.....

*****

" Chào bác gái " " Con chào mẹ " - Nó cùng hấn vừa vào nhà đã đồng thanh dùng lễ nghi, mỉm cười tươi tắn nhìn qua chỗ mẹ hấn ...cúi đầu....

" các con về rồi sao...Nhưng mà..muộn vậy nhỉ? " - Mẹ nó cười tươi,sau đó cười gian tà,vì bà biết được bọn hấn đi đâu rồi mà,nhưng cố ý hỏi thôi...

" À,chỉ là đi hóng gió thôi ạ " - Hấn cúi đầu,nhìn mẹ....

" Hóng gió mà nắm tay nhau thế kia à? " - Mẹ hấn bụm miệng cười,nhìn tay hấn đan xen tay nó,nắm chặt không buông...hỏi...

" Ồ " - Nó với hấn nghe thấy thì vội thả ra,đỏ mặt nhìn mẹ....

" thôi,hai đứa vào ăn cơm đi,ngủi hết rồi " - Mẹ hấn cười,lại gần xoa đầu cả hai người rồi cùng nhau bước đến bàn ăn ngồi xuống...

Chợt có tiếng điện thoại ,mẹ nó liền chạy ra nghe,tay cầm lên alo :

" Có chuyện gì vậy mình "? -Hình như đó là ba hấn thì phải,mẹ nó hỏi...

....

" Cái gì "?

Mẹ hấn giật mình,nhìn sang hấn với nó,sau đó mặt tái lại,nghe xong nội dung cuộc gọi thì đánh rơi cái máy xuống đất.....Rất cục là có chuyện gì,mà mẹ hấn như vậy???

* Không thể nào.....Chuyện này,.....* Mẹ hấn như người mất hồn,sau đó ngồi bệt xuống đất,mất thần thờ nhìn mọi thứ.....

" Mẹ,đã xảy ra chuyện gì vậy "? - Hấn thấy mẹ hấn như vậy,chạy vội đến đỡ mẹ hấn ngồi dậy,hỏi....han lo lắng..mất rất là quan tâm...

" Khai à.....làm sao đây "???.....

" Bác gái,có chuyện gì từ từ tính mà " .... - Nó nhú mắt,cảm thông nói với mẹ hấn....

" Minh Anh à,bác không biết phải làm sao nữa,tại sao... " - Mẹ hấn khóc,đột nhiên sốc quá,ngất đi....

- Quân gia,gọi bác sĩ... - Hấn hét to....

" Vâng thưa cậu chủ " - Nghe xong chú ta liền lấy di động và chuẩn bị xe đưa bà đi viện cấp cứu,.....

p/s: Rất cục có chuyện gì nhỉ? M.n hãy đón đọc sau vài "chục " giờ đồng hồ nữa nha.. <3 <3 Ủng hộ và góp ý nha...

Mà.....còn nữa.....nếu như các bạn thắc mắc gì cứ hỏi ra nha,chứ nếu không hiểu truyện ,vì nó có thay đổi qua nhiều thời kỳ cổ trang và hiện đại,thì phải hỏi mình nha..... Yêu m.n nhìu <3 <3

P/s: Đáng ra đăng từ lúc nãy rồi...Bây giờ mình gần đi học vẫn phải cố viết lại,chắc là được 1 đoạn ngắn thôi,nhưng mình sẽ cố,còn có 10 phút,xin lỗi vì sự chậm trễ,do sự cố nên.....toàn bộ nội dung đang viết bị mất hết tron luôn :(((...Xin m.n thông cảm=((

Tiếng reo từ chiếc máy điện thoại vang lên,tuy nó nhỏ,nhưng cũng đủ để hấn và nó nghe thấy,sau đó âm thanh ấy bị dập tắt bởi đôi tay của mẹ hấn cầm lên,như thường lệ,thì bà mỉm cười,và alo trước :

" Có chuyện gì vậy mình "?

" Xin lỗi,tôi không phải chồng bà đâu ,bà Huệ My à.." - Tiếng đầu dây bên kia đáp lại,trông như đang cười cợt bà,là ai vậy? Mà dám cầm máy của ba hấn chứ?

" Cái gì?...Cậu...cậu là ai "?- Lúc này mẹ hấn đã tái mặt lại,hỏi ...rồi nhìn sang bên nó và hấn,nó và hấn mà biết chuyện này thì không tốt đâu,cho nên bà chỉnh tiếng nhỏ lại..

" Tôi là ai,bà không cần biết,chỉ cần biết,chồng bà đang nằm trong tay tôi,nếu muốn ông ta sống,thì giao tiền mặt qua cho tôi" - Giọng nói ấy về hăm dọa,nói

" Cậu...muốn...bao..nhiều.."?- Bà my run run,và cố rặn từng chữ hỏi tiếp,mặt ngày càng xanh....

" 90 tỷ ,cũng khá là nhỏ đó,không vấn đề với bà mà nhỉ "? -Lời nói khinh bỉ ấy,lại đập vào tai bà lần nữa...

" Được,tôi....sẽ...sắp xếp,đừng có để chồng tôi bị gì đó,nếu không tôi sẽ không tha "....

Nói xong,bà đập máy, môi run run,mặt trắng bệch ra,mồ hôi lã chã chảy xuống....rồi ngất lịm đi....do bà quá sức sốc và sợ...

*****Bệnh viện*****

Minh Anh mặt tái nhợt,khoanh tay lại về mong đợi kết quả sau khi bác sĩ cấp cứu xong,đi lui đi tới,nhìn đến chóng cả mặt,lâu lâu nó còn nhìn vào trong để xem,nhưng không thấy gì,ngoài tấm màn che.hắn thì không kém gì nó,còn điên cuồng hơn cả nó nữa,đứng ngồi không yên cứ nhìn vào phòng mẹ hắn đang nằm mà xót cả ruột.

Riêng chú quản gia thì đang ngồi trên dãy ghế đợi của người nhà,đang châu chực bác sĩ đi ra để xem tình hình thế nào,chú ấy cũng rất là lo cho bà chủ,vì bà đối xử rất tốt với mình,nên bà có chuyện,thì chú phải giúp đỡ và quan tâm...

Không khí lúc này thật là khác thường,không còn yên tĩnh với những cánh người ngồi chờ,mà là tiếng bước chân nhẹ cộp cộp đi qua đi về trên dãy hành lang trước cửa phòng cấp cứu,ai cũng nóng ruột cả.

Năm phút sau,cánh cửa "định mệnh" ấy mở ra,một đoàn gồm bác sĩ và 2 y tá bước ra,ông bác sĩ trông vẻ già rồi,nhưng đầy sức sống mở cái bịt mắt,nhìn và hỏi:

" Ai là người nhà của bệnh nhân?"

" Là tôi"-Hắn vừa nghe thấy đã chạy đến,mất hết sức lo lắng,rồi hỏi tiếp : " Tình hình mẹ tôi sao rồi?"

" Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch,do sốc quá nên mới ngất đi,cần cho bệnh nhân tĩnh dưỡng,tránh tạo áp lực cho bệnh nhân "- Bác sĩ chân thành nhìn hắn,rất thương xót đưa ra lời khuyên và đầy đủ những điều cần thông báo với người nhà...

" Vậy sao..." - Hắn đỡ người ra,sau đó đợi bác sĩ và y tá đi hết,thì mới quay sang nhìn chú quản gia đang đứng cạnh mình,nói :

- Chú Đức,chú đi mua ít thức ăn cho mẹ tôi đi

" Vâng cậu chủ,tôi đi ngay "- Nghe xong,chú vội gạt đầu rào bước quay đi,như là đang làm theo lệnh của 1 bậc tối cao,vĩ đại,trông đó dường như còn mang sự kính trọng dành cho hắn nữa...

Sau đó,hắn mới quay sang nó,cười mà như cười không nổi,cổ gượng nói :

" Vào thăm mẹ với anh nha,Minh Anh "

*****

" Mẹ đã tỉnh rồi sao....khoan cử động đã mẹ à " - Hắn vào,thấy mẹ đang cố ngồi dậy thì ngăn lại,lo lắng nhìn bà...

" Mẹ ổn mà,con đừng lo quá " - Bà My cười hiền từ,xoa đầu hắn,mà thấy lòng nhẹ nhõm hơn....

" Bác gái..." - Nó nhìn mẹ hắn,chợt nhớ ra đến chuyện cuộc gọi,thì hỏi : " Cuộc gọi đó,có gì ...mà bác phải sốc như vậy ...hà?"

"Ồ...bác...." -Mẹ nó nhăn mặt,tự dưng nhớ lại chuyện đó,chợt đầu lại đau điếng,ôm đầu không nói lên lời...

" nếu cháu đã nói điều không nên,cho cháu xin lỗi" __ Minh Anh nhăn mặt,hoảng hốt bào chữa....

Nhưng chưa được nói tiếp câu thứ 2,đã bị hắn chen vào ,giọng vẻ như rất là bức bối,nhú mảy lên tiếng :

" Minh Anh,em về đi"

" Nhưng mà...bác...ấy..."

" Về đi,mẹ anh cần nghỉ ngơi,em không cần quan tâm " Hắn lạnh giọng,như ra lệnh và tát một gáo nước vào nó....

Nó chợt đứng người lại,tim chợt đau nhói,và nhìn hắn :

" Thôi được,em sẽ về "

" Chào bác,con về đây "- Nó quay sang mẹ hắn,cúi đầu vòng tay lễ phép,rồi không từ mà biệt hắn đi ra ngoài.Hắn tự dưng cảm thấy mình sai,nhưng mà nó đã đi rồi còn đâu...

" Sao con lại nói với Minh Anh như vậy? Nó sẽ buồn lắm đó.." _ Khi thấy nó bước ra rồi,mẹ hắn nhìn hắn với ánh mắt lo lắng,thờ dãi,mắt nhú lại như đang trách móc.

" Tại...con nghĩ như thế sẽ tốt cho mẹ..nên...."Hắn nhăn mày cau mặt...lấp bắp

" Ủ,nhưng thực ra mẹ cũng không đến nỗi thấy phiền đâu,con bé không làm gì sai "....Mẹ hắn lắc đầu...

" Vâng mẹ,nhưng con cũng giống Minh Anh,tò mò chuyện cuộc gọi đó..."

"Hazz,đấy,con cũng tò mò,vậy sao lại đuổi Minh Anh về,con bé cũng tò mò như con thôi." - Mẹ nó nhìn hấn,tặc lưỡi,sao mà hấn lại ngổ ngổ vậy không biết...!

" Dạ...con xin lỗi ,giờ con cũng thấy hối hận mà..." _ Hấn gãi đầu....

" Ủ,được rồi...Con giúp mẹ một chuyện được không " _ Mẹ nó phì cười,hỏi tiếp...

" Chuyện gì hả mẹ"?

" Con nhờ chú Đức gọi cô thư ký của ba vào đây giúp mẹ được không?"

" Làm gì vậy mẹ ,sao lại gọi di ấy "? _ Hấn ngạc nhiên,chẳng lẽ mẹ muốn...phân chia tài sản hả???....

" Con không cần biết đâu,cứ bảo chú Đức như vậy cho mẹ nha..." _ Mẹ nó nhú mi,sau đó nhìn hấn....

" Dạ..."

_____ Quay lại với nó _____

* Hazz,sao lại đuổi mình về chứ,thật bất công mà,mình có làm gì sai đâu* Nó đang đi bộ về nhà,được nửa đường thì quay ra suy nghĩ,trách hấn,rồi bực bội đi tiếp....Nhưng sau đó lại nhớ ra điều gì * À,điện thoại của mình đang ở trong phòng của anh ta mà ...*

Nghĩ thế,nó liền tấp vào một vỉa hè bên phải,vẫy tay gọi taxi và lên xe về biệt thự nhà hấn,chắc chắn lúc này không có ai ở trong nhà đâu,vì nó tính không nhầm thì chú quản gia không về đây lấy đồ cho mẹ hấn mà...!

* Sao lại không khóa cửa vậy nhỉ *

Vừa vặn ổ khóa đi vào thì nó ngạc nhiên,nhưng rồi sự ngạc nhiên ấy cũng bị dập tắt nhanh trong suy nghĩ của nó,và rồi nó nhanh chóng lên phòng hấn lấy điện thoại.

Khi bước ra khỏi phòng và đi ngang phòng khách,thì nó chợt thấy vật gì dưới sàn phòng ăn,lại gần xem thì nhận ra đó là điện thoại của mẹ hấn,nó liền nhặt lên ngắm nghía:

- Sao lại bị rơi ở đây nhỉ?

Nó vuốt ngược màn hình cảm ứng lên,rồi đợi xem chuyện gì xảy ra,đột nhiên ,nó thấy một dòng chữ hiện ra :

" Đã lưu nội dung cuộc gọi "

Hừm? Chuyện này nghĩa là sao chứ..? Máy của bác gái tự động lưu cuộc gọi hả? Vậy nghĩa là....cuộc gọi đoạn nãy,lúc bác gái nghe xong và ngắt đi..đã được lưu lại rồi ư? Vậy nó có thể giải đáp được thắc mắc trong lòng rồi ! Chỉ cần nó nghe xong là sẽ hiểu điều gì khiến bác gái bị ngắt...

Nghĩ như vậy,nó liền mở nhanh đến nội dung ghi lúc nãy,và nghe :

" Có chuyện gì vậy mình"?

" Xin lỗi,tôi không phải chồng bà đâu,bà Huệ My à "

" Cái gì..? Cậu...cậu là ai"?

....

" Tôi..là ai bà không cần biết,chỉ cần biết chồng bà đang nằm trong tay tôi " Giọng nói hung tợn ấy phát lên,làm nó cũng hơi run..

" Cậu....muốn bao nhiêu"?

".... 90 tỷ.....không thành vấn đề với bà đúng không"?

" Được..tôi...sẽ sắp xếp"...

....

Nghe xong,nó vội tắt máy,sững người đơ ra..... Thì ra...là có người tống tiền,,bác trai bị họ bắt cóc rồi sao?Chuyện này không thể nào....?? Thật là quá đáng mà.....bọn người này đúng là không biết liêm sỉ....Nhưng mà....

Nếu như bác gái không đưa tiền cho bọn chúng,họ sẽ giết bác trai mất,nó phải làm sao đây? Chợt,nó nhìn vào máy mẹ hấn lần nữa,rồi nhìn xung quanh chống cằm ngẫm nghĩ.....À,còn một cách mà,nó còn có ngọc ẩn trợ giúp,còn cả trí khôn siêu phẩm của nó nữa...Nhất định nó sẽ làm được...

Đầu tiên là xác định vị trí của tội phạm đã,ngẫm ra,nó liền lấy máy bác gái phân tích tọa độ vĩ độ,và địa điểm vị trí,từng ngón tay thoăn thoắt trên màn hình,một lát,nó đã tra xong kết quả,và mỉm cười- Là đó.!!!

Nhanh như chớp,nó cất máy mẹ hấn vào ngăn tủ trên phòng,rồi cất máy nó vào túi ,cuối cùng cũng chạy nhanh ra khỏi phòng ăn và khóa biệt thự đi hành động !

- Trời ơi....Nơi này là đâu mà u ám dữ vậy nè? _ Vừa đi theo vị trí trên màn hình máy chi định,nó đến một nơi rất hoang vu hẻo lánh,mới nhìn thôi cũng đủ làm người ta thấy run rẩy,xung quanh mù mịt toàn khói với khói,không biết bốc từ đâu nhưng mà nó nghi ngút quá chừng.

Nó lần theo những con đường hẹp hẹp giữa hai bên hàng cây cũ kỹ lâu năm,từng bước đi về e dè ,nhưng cũng đang lo lắng,không hiểu nó làm thế có phải có mạo hiểm không nữa?

Không khí ngày càng lạnh lẽo,và có gì đó khác lạ so với ban đầu,hình như nó có cảm giác mình đang đi xa không gian đó và địa điểm đó,rất cực cảm nhận của nó là đúng hay sai đây nhỉ?

Nhưng...hên là,nó đi đúng đường,một ánh sáng yếu ớt hiện ra từ chính cái nơi bí ẩn khuất sau rừng cây to nhất,và già cỗi nhất,là một ngôi nhà hoang....Trông nó thực sự giống một nơi dành cho những con ma cư trú,tức là nó không sợ ma thôi...

* Sao căn nhà này lại không có cửa sổ nhỉ? Thế ánh sáng chiếu từ đâu ra vậy trời ? * Nó vừa tiến đến gần,đã nhìn quanh rồi dừng lại trước cửa "chính" của căn nhà,suy nghĩ...Có chắc là ba hấn đang trong này không thể?

Bỗng dưng,có tiếng động Cộp Cộp làm nó giật mình,hình như có ai đó,là tiếng bước chân của ai đó.....Nghĩ vậy nó liền chạy về phía sau,núp dưới gốc cây to gần đấy quan sát,xem thử chuyện gì đang diễn ra...

" Mày đây,này giờ chạy đi vệ sinh bắt tao đứng một mình nên tao phải đi theo mày đó,nơi này giống chỗ cho ma ở ấy,sợ phát ớn luôn..." _ Có tiếng nói của 1 người đàn ông vang lên,là một người mặt mũi bặm trợn,trên tay hấn xăm một con rồng rất lớn...

" Tất cả cũng tại đại ca thôi,đại ca tìm được mối này cũng coi như là phát tài rồi,cổ giữ con tin đi,nơi này mới không ai dám đến thôi à" _ Người đàn ông thứ 2 vỗ vai hấn,gìong an ủi...

" Ủ,nhưng tao sợ nơi này có ma thì..."

" Đừng nghĩ bậy nữa,mày canh đẳng đó,tao canh đẳng này,làm đi "

" Ủ "

****

Nó ngồi nghe nãy giờ,cũng đủ hiểu trong căn nhà đó có một con tin,mà con tin đó,chắc hẳn là bác trai rồi,nhất định nó phải nghĩ cách cứu bác ấy ra mới được...

Nó nhìn vào tên thứ nhất,rồi tên thứ 2,sau đó nhìn xung quanh,làm sao để xử lý hai người đó nhỉ? Để họ không bị ảnh hưởng tín mạng mà chỉ tạm thời ngắt?

À,đúng rồi ! Nó nhìn thấy một cành cây bị rơi xuống đó,vội nhặt lên,và không may vấp phải một cục đá nhỏ,làm người nó bị ngã xuống,lập tức hai người chú ý về phía có tiếng động đó :

" Ai?" _ Cả hai đồng thanh,gìong hung dữ...

" Meo...meo.." Nhanh như cắt,nó giả vờ kêu tiếng mèo,rồi chóng chạy đi nơi khác để tìm chỗ an toàn hơn nấp vào...

" Thì ra là con mèo hoang " - Hai người cười nhếch với nhau,rồi chạy lại chỗ đứng canh tiếp...

* Hết hồn * Nó vừa nấp vào chỗ khác thì thờ phào nhẹ nhõm,rồi nhìn hai người đó,làm sao để đánh 1 người mà không manh động người kia nhỉ? Như vậy phải phân tán tầm nhìn thôi...

Ngay lập tức,nó ném cái máy điện thoại của nó,đã bật bài hát của Jang Mi lên,sang bên phải của người đàn ông đứng canh thứ 2,lúc đó,hấn ta liền chạy ra xem,có tiếng người,chắc hẳn có ai đó...

Nhân lúc tên thứ nhất không để ý nhìn theo,nó bước nhẹ lại gần cầm gậy đập một phát thật mạnh vào đầu hấn ! Bốp ! Thì hấn lăn đùng ra ngất đi....

* Đã xong 1 người *...Nó vui mừng suy nghĩ,nhưng rồi nhanh chóng nấp tiếp để xem hành động của người đàn ông còn lại...

Hấn phát hiện ra cái điện thoại nhưng một hồi cũng tắt nên cũng hơi chú ý nhặt lên bỏ vào túi * Xem ra mình được vận may có cái điện thoại mới * Hấn suy nghĩ...

Rồi hắn tới lại chỗ canh,và phát hiện ra người thứ nhất bị ngất,chạy vội ,lay lay người đỡ anh ta dậy:

" Ê này,mày bị gì thế"?

" Bốp " - Nhanh cơ hội,nó đập tiếp cho hắn ngã xuống đất,cũng ngất theo người thứ nhất....

Xong xuôi,nó lấy trong túi ra hai cái khăn,đã tẩm sẵn thuốc mê,trùm lên mặt hai người đó rồi khoai chỉ tìm chìa khóa trên người họ mở cửa cho bác trai...Cùng lúc lấy lại cái điện thoại đã bị sập nguồn của nó,,,mà không biết hắn đang nhìn mày cau mặt không biết vì sao nó lại không nghe máy...

" Ai đó" - Từ trong vọng ra,nó giật mình...

" Bác à,là con,Minh Anh nè..."

" Minh Anh? Là cháu sao"? - Ba hắn vừa nghe xong thì thấy cánh cửa mở,chạy ra ngoài...

" Bác...bác có bị họ làm hại không"?

" Không...nhưng...sao cháu lại..cứu bác ra được"?

" Dạ...cái này,cháu dựa vào định vị di động ạ " Nó mỉm cười,gỡ cái điện thoại của mẹ hắn lên,lắc lắc về rất là đắc ý....

" Nhưng còn...người chủ mưu vụ bắt cóc " ? _ Ba hắn chợt hỏi

" Dạ,bác yên tâm,cháu sẽ xử lý "

***

" Alo.Tiền đã có chứ"? _ tên chủ mưu mỉm cười,hỏi với người trong số máy của mẹ hắn....Nó liền bịt mũi lại,gà giọng....

" Tôi là thư ký của bà ấy,tiền sẽ được đưa đến,hãy cho tôi biết phải giao ở đâu"?

" Gần chỗ nhà hoang ngõ A,quận ...abz..."

"Được"....

Vừa nghe máy xong,hắn bật cười khoái chí,xem ra lần này có món hời to rồi..haha

*****

" Tôi đến rồi " _Nó bước ra,và giả vờ cầm theo cái va li...

" Nhóc con làm gì ở đây,chị thư ký đó đâu"? _Hắn ta thấy nó thì bĩu môi,hỏi....vòng tay về khinh bỉ...

" Là tôi " -Nó cười,sau đó quay lui " Các chú cảnh sát ,hãy bắt chú ta đi ạ " /

Hắn ta vừa nghe xong,mặt tái lại,rồi nhủ mi... ." Mày,..mày kêu cảnh sát sao? Được...tao sẽ cho người giết ông ta.."

" Cứ gọi thử đi " -Nó đắc ý

" Alo...Tít tít tít " Đầu dây bên kia vẫn không nghe máy,đột dưng có ai đó bắt máy,và nhẹ giọng ." Đây là cổng...địa ngục,anh cần đặt thuê quan tài hả"?

Nghe thế,hắn xiú luôn ngay tại chỗ,và cảnh sát có thể nhẹ nhàng bắt hắn đi mà không có bất cứ cản trở nào.....

Xin lỗi vì đã làm gián đoạn truyện nhưng mà....mình nói ra cho bớt tức ạ...

Một số trang web chia sẻ truyện của mình làm ơn đừng "MẶT DÀY" đăng nữa...

.Cảm ơn lòng tốt của các admin,nhưng mà á,nếu mình có sửa lại truyện,mà không sửa đúng y như bên sản truyện cho mình thì làm ơn đừng có đăng nữa.
(Như SSTRUYEN,WATPAD,..vv")

Một số web cũng không đăng tiếp truyện mình nữa vì thấy có chữ ."Chương Cuối" cứ tưởng là hoàn thành truyện đó ạ...Mong hãy chỉnh lại giúp đi !

Mắc công người ta đọc không hiểu gì :)

P/s: Từ giờ có lẽ mình nên 1 tuần ra chap 1 lần,nếu không có 1 lời nhận xét nào cả thì mình đành.....1 tuần 1 chap vậy.Mọi người có thể bỏ theo dõi truyện? Ok? Mình đâu cần lượt xem,cần góp ý cho mình thôi ạ !

**** Tối hôm đó ****

" Minh Anh,sao con lại về muộn vậy "? _ Mẹ nó vừa nhìn thấy bộ dạng nó uể oải vào trong nhà,liền chạy ra ngay hỏi han,trông sắc mặt con bé tái xanh quá...Nó làm sao vậy?

" Dạ...không sao mẹ,con ốm,chỉ là hơi mệt thôi " _ Nó cười,nhưng hơi nhăn mặt trả lời mẹ.

" Ủ, vào ăn cơm tối đi con,chắc con đói rồi "

" Dạ "

* Không biết là giờ này anh ấy đang làm gì nhỉ * Minh Anh chợt bước 1 bước và đờ người ra suy nghĩ về hắn,nhưng chợt nhớ lại về những lời lạnh lùng hắn nói,nó lại đau lòng không thôi,và cố quên đi những câu đó,để lòng nhẹ nhõm hơn....và bước xuống ăn tối.

Minh Anh nó cũng rất đói rồi,trưa ăn có chút cơm,giờ mới được ăn tối bảo sao nó không đói,gần xiu luôn ý chứ...

" À,lúc chiều Khải có gọi cho mẹ nè,nói về tình trạng của mẹ Khải,còn ...nói con không bắt máy,con đã đi đâu "? _ Đang ăn,mẹ nó như nhớ ra điều gì,hỏi...

" Dạ...con....con ... "..."Mẹ anh Khải sao rồi ạ"? -Minh anh lắp bắp,rồi đổi chủ đề....

" Khá hơn rồi,bác ấy về nhà rồi..."

" Dạ..." -Minh Anh tái mặt,ngĩ lại về chuyện hồi nãy,và về bác trai lẫn cái nơi hoang vu đó,nó đột nhiên ho bắn hết cơm ra ngoài....mẹ nó thấy thế vội lau lau cho nó :

" Con đó,ăn từ từ,sao lại để bắn ra hết vậy"

" Dạ...con biết ạ...." "À....đúng rồi.....lúc chiều con chỉ là đi chơi với Mai Phuong chút,tại lâu rồi không gặp bạn ấy..." -Nó cười gượng,ngĩ ra một câu khác thay vào sự thật...

- Ủ,ra thế _mẹ nó gạt đầu,cười... " Con ăn nhanh kéo nguội"

****

" Minh Anh,bác Phú gọi con này " -Tiếng mẹ nó vọng lên từ dưới cầu thang,hình như là có gì đó rất gấp,bác trai gọi hả???? Sao lại trùng hợp thế chứ? Nó cũng đang muốn biết bác trai đã về nhà an toàn chưa nữa...

" Dạ con xuống liền " _Minh Anh ở trên,đáp lại,gọng lịch sự và lễ phép....

- Có gì vậy mẹ_ Nó hỏi?

" Bác trai gọi con..." -Mẹ nó đưa cái máy điện thoại cho nó,rồi mỉm cười,sau đó đi vào phòng của mình để cho nó nghe máy,bác ấy biết nó không thích bị ai nghe lén cuộc gọi...

" Alo...bác ạ..."

" Minh Anh à,con vẫn ổn chứ "? -Đầu dây bên kia vui vẻ..

" Dạ,con về nhà rồi,bác trai không đau chỗ nào chứ"?

" Ủ,bác tốt mà,cảm ơn con đã cứu bác nha....thật sự bác rất biết ơn con"

" dạ..mà...bác ơi..."

" sao con"?

" Bác đã nói chuyện này với anh Khải ...và bác gái chưa ạ"?Giọng nó lo lắng..

" Chưa"

" Vậy bác giữ bí mật nha...hứa với con đi..."

" Được,bác sẽ hứa,nếu như con nói vậy rồi..." -Ba hắn mỉm cười...nói...

" dạ.vậy con yên tâm rồi..."

" Ừ,mai bác muốn con sang đây chơi,con sang nhé "

" Vâng ạ,con sẽ qua"

Thế rồi,cuộc gọi kết thúc,nó thở phào nhẹ nhõm,nhìn vào ánh đèn và chiếc gương chiếu hình nó,vội vàng đi vào phòng mẹ...

" Bác ấy gọi có gì à ""?

" dạ..không...chỉ là hỏi con chút chuyện..." -Minh Anh cười gượng,nói nhỏ...

"Ừ,lên phòng đi ngủ đi,cũng không còn sớm nữa con à " _ Mẹ nó xoa đầu nó,ôm nó vào lòng rồi nói..

" dạ.mẹ ngủ ngon nha "

Nói xong,nó bước lên phòng với một tâm trạng hết sức tốt,lòng phấn khởi,cuối cùng cũng qua nạn rồi,ngày mai nó sẽ được gặp hấn nữa...Phải ngủ thật sớm để dậy sớm mới được...

" Ting " Minh Anh hít một hơi dài lấy lại bình tĩnh,nó cố vui vẻ đưa tay nhấn chuông cửa biệt thự nhà hấn.Rồi sau đó đứng đợi người ra mở cửa...

" Chào cô Minh Anh " _ Chú quản gia nghe thấy tiếng chuông,liền chạy ra,và rồi cúi đầu kính trọng khi nhìn thấy tôi...Hazz,đúng thật là....Người ta còn trẻ mà gọi là cô cơ đấy ?

" À...cháu chào chú Đức " -Nó cười gượng,cũng chào lại..

" Mời cô vào nhà ạ.." - Chú quản gia thôi không "giờn" nữa,chĩa tay chỉ vào trong và cúi đầu với ý mời vào,thấy thế,nó cũng liền bước vào trong luôn mà không nói gì thêm nữa...

***

" Cháu chào hai bác ạ " _ Vừa thấy ba hấn với mẹ hấn đang ở phòng bếp,người đọc báo,người xem chương trình thời trang,nó đã nhanh chóng mở lời trước,gọng ngọt sến....

" Minh Anh đây à...Con đến sớm vậy " _ Ba hấn liếc qua chỗ nó,đặt tờ báo xuống,mỉm cười nói...

" Dạ...9h sáng rồi,....đâu có sớm nữa ạ ..." -Nó gãi đầu...

" Ừ...con ngồi xuống đi " -Ba nó gật đầu

" Để bác gọi anh Khải xuống chơi với con nha ,Minh Anh " -Mẹ hấn như được kích thích,nhớ ra gì đó và hỏi nó,mắt có gì đó rất là mừng rỡ...

" Thôi...bác ạ,chắc bác còn mệt,bác đi nghỉ đi.. " _ Nó khéo từ chối,bây giờ nó vẫn chưa muốn gặp hấn nữa....

"...Con biết lo cho bác quá à...." -Mẹ hấn cười tủm tỉm,nghe thế nên không đi nữa.....

Nghe mẹ hấn nói xong thì nó nhìn xung quanh nhà hấn,rồi chợt dừng lại trước chiếc gương....tự dung có hình ảnh của ai đó,một bóng trắng???

Nó cảm thấy hơi run.và giật mình....vì có một tiếng nói...:

- Minh Anh ! - Khởi phải nói,đây chính là giọng nói ấm áp đầy yêu thương của hấn dành cho nó,hấn đứng trên cầu thang gọi nó,xong nhìn nó với ánh mắt như kiểu :! 3 năm không gặp "

"....Chào....anh " -Nó run run....sao lại đúng lúc này thế?

" Con lên phòng anh Khải chơi đi " -Bà Huyền giục nó....cười với Khải..

" Dạ..." -Nó biết không thể từ chối,nên như được lên dây cót "bắt buộc",đi lên chỗ hấn....

***

" Sao em lại không nghe máy vậy hả ,có biết anh nhớ em lắm không ""? - Mới bước vào phòng hấn,hấn đã xoay người lại lên tiếng hỏi,như mắng nó vậy....

" Anh làm như.....em với anh là người lớn ý " - Nó bĩu môi,khoanh tay về 'giận dỗi'.

" Thì....dù sao sau này cũng lớn,bây giờ lớn có sao đâu,ảnh hưởng tài chính của ba mẹ đâu nào " -Hấn không vừa,cũng rất "dỗi".

" Kệ anh,nói nhiều quá "

" Anh không kệ đấy,nhớ em lắm,nhóc ả " -Hấn nhăn mày.....rồi...đột nhiên ôm chầm lấy nó,khiến nó đơ người ra,mặt tái mét không nói được lời nào.....

- Á,,,,,,,,anh biến thái quá,dám.....- Nó giật mình.....đẩy phắt hấn ra.....hấn cũng suýt ngã.....và cố giữ thăng bằng..

" Anh chỉ biến thái với vợ anh thôi,yên tâm" -Hấn cười,lại gần quàng vai nó...

" Ai là vợ anh hả"?-Nó gắt

" Không phải vợ thì là người tình,Ok"? -Hấn khúc khích..

" Thật đáng ghét mà,sao cứ thích chọc người ta hoài vậy hả "? -Nó bực mình,hai tay chống hông,phồng má lên.....

" Hi,thế này có dễ thương không,Mình Anh giận lên đáng yêu quá à " -Hấn mỉm cười,bẹo má nó....Sao mà nhóc con này đáng yêu quá đi..

" Đau..." -Nó xoa xoa....nhú mi...

" Ồ...anh xin lỗi....hihi "

****

" Thấy hai tụi nhỏ như vậy,em cũng mừng.." -Ở dưới nhà,bà Huyền đang nhìn ba hấn cười rạng rỡ,thoải mái tám chuyện với ông..

" Ủ,anh cũng thấy Khải với Minh Anh hợp nhau,nhất định bọn nó sẽ hạnh phúc....Minh Anh nó cũng rất thông minh tài giỏi nữa " - Ba hấn không phủ nhận...còn tán dương..

" Minh kia,ghen tỵ với bọn nhỏ phải không"?

" Không có nha..."

" Rồi,mà.....sao.....lúc em hỏi tại sao mình về nhà được,mình lại không trả lời "? -Mẹ hấn nhớ ra chuyện gì đó,lại quay sang hỏi..

" Chuyện này là bí mật..."

" Bí mật gì..."

" Tôi không nói được,bà thông cảm đi mà..." -Ba hấn khổ sở,nhăn mày cau mặt nói...

**** Tôi ****

" Em làm gì đó vậy,Minh Anh " -Hấn đi tìm nó nãy giờ,bỗng thấy bóng nó trên sân thượng,hỏi....

" Ngắm trăng " -Nó khẽ trả lời,rồi mặt hơi buồn...

Nó không biết,bao giờ mình mới lại được thăm Tiểu Phi,và ông.."Thần Chết" của mình nữa....Qua bao nhiêu chuyện xảy ra,nó đã cảm thấy rất biết ơn hai người họ,và cả ngọc bội nữa....À không phải gọi là ngọc ẩn,vì ngọc bội đã bị ẩn sâu vào tim nó rồi ....

Hấn đứng bên cạnh nó,nắm lấy tay nó,rồi mắt cũng nhìn lên ánh trăng,mặt trăng rất tròn,rất to,từng ánh chiếu xuống rọi cả sân thượng,sáng quá nhỉ !

...Bỗng dung,một giọt,hai giọt....Là nước mắt,nó khóc,nó đang lấy tay gạt nước mắt của mình....để chứng tỏ rằng mình mạnh mẽ...Nó không thể để hấn thấy nước mắt của mình được đâu....

" Sao em lại khóc vậy " -Hấn thấy vậy,liền lau nước mắt cho nó,ôm nó vào lòng...

" Không có gì,bụi bay vào mắt thôi" ...

P/s: Chap này sến một chút cho nó có lệ thôi ả...Chap sau sẽ có 1 cảnh kỳ thú hơn,mong m.n tiếp tục ủng hộ truyện.Những lời bình luận dưới truyện của m.n chính là động lực cho Tiểu Yên viết truyện !! <3 <3 Love all.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ác Mộng Và Hồn Ma Đi Lạc .

Đêm,hai bóng dáng con người đang ngủ say sưa trên chiếc giường đẹp.Một là chàng "hoàng tử" đang hạnh phúc mỉm cười,vì được ở bên người con gái mình yêu.Còn nàng "công chúa",có vẻ,cô đang rất lo âu,và gặp ác mộng,trên trán lấm tấm mồ hôi,tuôn ra từng giọt.

Lâu lâu,cô ấy lại cắn chặt môi lại,nhấn mặt như đang gặp chuyện,và cũng có khi ,cô lại nắm chặt lấy tay chàng hoàng tử đang say sưa ngủ trên giường,mà chính cô cũng không hay biết...

****

" Giúp em.....Khải...à... " Tiếng Minh Anh thét lên khi bị một người lạ mặt lôi đi,tại sao nó lại bị bắt đi chứ,gọng nó đau đớn kêu hấn,nó khóc,khóc hết cả nước mắt của mình,lòng nó đau như bị ai xiết chặt,không thể nào mà dùng được những cơn đau liên hồi.

Trước mặt nó,hắn đang đứng đơ ra như một tượng đá,mắt hắn chứa một tia lạnh lùng nhìn nó,hắn vẫn im lặng,không nói gì và chột nhìn nó,vẫn mang cái lạnh lẽo như sắp ruồng bỏ nó,đưa con gái tội nghiệp,hắn cất tiếng :

" Xin lỗi em....Anh không...thể giúp gì được cho em rồi... "...

" Anh thật tàn nhẫn,mau nắm lấy tay em đi mà..." -Minh Anh không kìm nổi cảm xúc,nói to.....mắt vẫn còn đầy nước lệ,tuôn ra lã chã.

" Anh....anh không làm được...anh muốn níu tay em...nhưng..nhưng.." -Kỳ Khải nhấn mặt,đưa tay ra một đoạn ngắn,nhưng lại thụt vào,tay hắn dần dần cứng lại,không cử động được nữa...

Sao...sao lại như vậy? Chuyện sao lại có thể thành ra như vậy hả? Đến cả nó cũng không ngờ,ngày này,hôm nay,nó phải rời xa hắn,ngày này hắn không thể cứu nó....Không...

" Không.....Anh Khải .....ài.....ài...." _ Nó ngân giọng,gọi tên hắn,cổ nghẹn lại,rồi dần biến mất sau màn đêm tăm tối,ánh mắt trời chưa ló rạng,nhưng một màn sương trắng xóa đã phủ quanh,làm lòng hắn thêm đau...

" Minh....Anh..."

***

- Không thể...không thể... _Minh Anh nằm trên giường ngủ,vẫn nói liên tục,chính xác nó gặp ác mộng,nên bây giờ mới thành ra như vậy.

Nó giật mình,bỗng nhiên mở mắt thức giấc,thì ra chỉ là một cơn ác mộng....Làm gì có chuyện nó rời xa hắn chứ? Đúng rồi...là già,là già mà.....

Nó tự an ủi mình,rồi trấn tĩnh tinh thần nhìn qua hắn,nó đưa tay sờ lên má hắn,hắn vẫn ngủ ngon lành,xem ra nó thấy ác mộng thì hắn lại đang có giấc mơ đẹp....

Một lúc nó lại không ngủ được,nhìn đồng hồ,hazz..mới có 12:16,đang tối thế này mà ngủ không được nữa,thật xui mà....Nghĩ như vậy nên nó kéo chăn lại đắp cho hắn,mỉm cười một cái rồi nó bước xuống nhà bếp uống cốc nước.

Sau đó nó khẽ mở cửa đi ra ngoài hóng gió,có thể nó sẽ đi dạo,xung quanh để xem khung cảnh ban đêm thế nào....

****

Buổi đêm,gió mát rượi,thổi qua làn da và mái tóc nó....Cảm giác tuyệt thật đấy,đôi khi còn có những tiếng vi vu như tiếng sáo làm không khí thật vui tươi...

Đang đi ,nó nghe tiếng ai đó nói,bỗng dừng nó nhìn sang bên chỗ hàng cây tối tăm đầu góc phố,là...gì vậy? Một bóng trắng?Sau những cành cây,thì dưới bóng râm lại tồn tại một bóng trắng? Là...gì chứ?

.....Nó ngạc nhiên khi thấy bóng trắng đó quay lưng lại,một mái tóc dài...lộ ra....Khuôn mặt rất xanh xao,nhưng đôi khi lại có vài giọt nước mắt rơi xuống,nâu đỏ...là màu máu:

" Tôi chết oan lắm..."

Phải chăng ...là một hồn ma???

Lúc...sáng,ở nhà bác trai nó cũng nhìn thấy bóng trắng trong gương,chẳng lẽ là.....? Hồn ma này chưa được siêu thoát chăng?

" Có ai đó vậy " -Nó hùng hồn lên tiếng,mắt vẫn đăm đăm nhìn kỹ bóng dáng đó....Mong là đừng dọa nó nha,công nhận nó không sợ ma,nhưng nó sợ máu lắm...

Đột nhiên,bóng trắng đó từ từ quay lại,một chút,một chút,rồi quay lại nhìn nó,nó chột tròn mắt lên nhìn :....

" Ma.....máu...áu....." -Nó lấp bắp.....,mặt chợt tái lại....

" Đừng sợ...đừng sợ..." - Tiếng nói đó đáp lại,bóng trắng dần tiến gần chỗ nó hơn,cũng phui hết máu trên mặt mình đi,khiến cho khuôn mặt sáng hơn.....

" Tránh xa tôi ra đi.. "

" Đừng sợ tôi mà.....Tôi không hại....em.." -Hồn ma ấy nhăn mặt,mặt trắng bệch ra cổ nhích đôi môi uể oải của mình nói...Tay đặt lên vai nó....

Nó nhìn kỹ....dần dần phân tích..

" Đúng thật,chị không có gì đáng sợ cả " -Nó nhủ mi,rồi nhìn thẳng vào đôi mắt ấy,mà không hề sợ bị một con ma lừa hút hồn....

" Tôi có rắc rối.....Tôi biết.....em không phải là người bình thường...em giúp tôi giải quyết được không"? -Chợt,con ma hỏi lại..Có vẻ còn sự buồn bã trong giọng nói ồm ồm đầy lạnh lẽo đó nữa...

" Nói thử " -Nó gật

" Chị...đã chết sau một vụ tai nạn...và bây giờ....." -Nghe nó nói,nên hồn ma đó bắt đầu kể ra hết mọi chuyện và về cái chết của mình,chị ấy hình như chết rồi vẫn chưa siêu thoát,và có nguyện vọng được chôn cùng mẹ,nên chị ấy mới tìm đến nó...

....

" Ra vậy,chị thật đáng thương,tôi thật ngưỡng mộ chị ..." - Nó chớp mắt nhìn hồn ma,rồi lòng xót xa thương cảm nói....Không ngờ còn có những linh hồn đầy tình yêu thương như vậy....

" Chúng ta có thể đi bây giờ không? Nếu không tôi...sẽ không siêu thoát? " -Hồn ma ấy hỏi lại...

" Được,dẫn đường đi...tôi sẽ giúp "....-Nói xong,cả hai cùng đi nhanh.Mà không biết có ai đó đang theo dõi,nhưng người đó chỉ cảm thấy kỳ lạ,bởi lẽ chỉ mới nhìn thấy nó đang đi,không thấy hồn ma....

Vừa đến nơi,nó chợt giật mình đứng nhìn.Cảnh vật thật đáng sợ và lạnh lẽo,xung quanh rậm rạp,toàn cây là cây,từng cành to có khi che phủ cả ánh trăng mờ mờ trên bầu trời,

đôi khi còn có tiếng thét của ai đó từ trong những bụi cây kia.Lại chen vào những tiếng cưa xẻ thân cây kinh dị đến run rẩy.Cũng bởi lẽ đây là tiếng do những con ma cây tạo ra,để phản ánh về chuyện những người đang lấy đi sinh mạng và ngôi nhà của chúng để làm đồ gia dụng...

Nó run run,co rúm lại một chỗ vì cái lạnh đang dần bao trùm nơi này,không biết từ đâu lại phun ra nhiều sương lạnh đến vậy,từng đợt tung ra bao bọc không khí lạnh càng làm người ta thấy kinh sợ,kinh dị đến tột độ,âm khí của nó thật sự rất lớn.

Xung quanh,tiếng " Cộc cộc" Lại có những bước chân vô hình mà nó không nhìn thấy,khiến nó giật bắn người,quay ra nhìn,mà xoay lui tới cũng chẳng thấy ai,từ phía đều có tiếng đó,làm sao nó không thôi nhìn ngó cho được.

Rồi nó quan sát tiếp,Từ những ngôi mộ ,bia đá được khắc tên những người chết ở dưới đất,tất cả đều âm u,và lạnh giá,khiến nó có thể hiểu,đây là một nghĩa trang rất lớn,và đây những oan hồn ẩn nấp,vui chơi,cắt những xác chết nghịch ngợm.

Đang ngắm nghía,Bỗng dưng,tiếng thét lớn kêu lên,nó giật mình,AAAAAAAAA.....một bóng đen vượt qua người nó,máu loang xuống đất,cả vùng be bét xương người,xác thịt văng tùm lum..

Nó trợn mắt nhìn cảnh đó,máu dính ở gầy nó,khiến nó đơ ra như khúc gỗ....tại sao.....lại....?? Nó sợ nhất là máu đấy,sao lại.....da của nó bắt đầu nổi lên những mảng đỏ,như là bị dị ứng ...

Dần dần,những hồn ma đang "quậy " đó vẫn không ngừng đùa,cười khúc khích rùng rợn,tay điều luyện,ném những cái tay bị đứt lìa khỏi thân dính máu ,trông chúng thật "hiếu khách",phăng vào người nó,mùi tanh bắt đầu nổi lên từng hồi nghi ngút.

" Đừng sợ...họ không hại em đâu " _ Tiếng của hồn ma ấy cất lên,giọng có vẻ thanh hơn,rồi đưa tay phui phui như kiểu cô ta chính là chủ ở đây,ra lệnh cho bọn hầu biến đi hết...

" Ừ.....ừm.." _Nó nuốt hết nước bọt,gật đầu,môi không nói thành lời nhìn cô.

Như nghe lệnh của cô ta,các hồn ma ấy thôi quậy,yên vị chui lại vào trong mộ,trước đó còn nhe răng nanh ra cười quỷ dị chào nó .

Thế rồi,cô ta không nhìn nó nữa,tự động đi tiếp dẫn lối nó,vào sâu hơn trong nghĩa trang đầy kinh dị này.Nó cũng bất chấp sợ sệt,cổ dẫm lên những bãi máu đỏ tanh tươi đi,tránh những cái xác chết thối và dính máu ,cùng những cánh tay lìa khỏi vai để đi...

" Đây là mộ của mẹ tôi....." _Đi một hồi,thoát ra khỏi khung cảnh u ám vừa nãy,hồn ma ấy chỉ vào cái mộ to nhất,và đây khang trang,khắc tên bà ấy.

" ....Chị muốn tôi làm gì với cái mộ này"? _Nó vẫn chưa hiểu,nhủ mi hỏi...

" Đào xác của mẹ tôi lên, để tôi vào trong đó cùng mẹ..." _ Cô trả lời....giọng vẫn lạnh, ồm ồm hơi đáng sợ...

" Tại sao? Chị không tự làm được ?"

" Tôi bây giờ là ma rồi, tôi không chạm được vào thứ gì nữa ..." - Cô ta nói, giọng hơi trầm đi...

" Được, nhưng... còn xác chị đâu ?" _ Nó nhớ ra gì đó, quay sang hỏi lại...

" Lát nữa rồi tôi sẽ lấy ra cho "...

Sau đó, nó bắt đầu cảm xằng, xúc hết đất ra ngoài, một hồi, xúc mãi mà nó chưa lộ quan tài, nó lại cố lau mồ hôi đào tiếp, tay nó đỏ ran ra, những móng tay của nó đã bị lỏ, máu chảy ra...nhưng..., cuối cùng, trời cũng không phụ lòng nó, cái quan tài đã hiện ra trước mắt, rất rõ...

Cái quan tài màu đen hiện lên ..., được gắn thêm cái biển hiệu KILL của xác chết, in thêm số 1 như là kiểu đệ nhất...

Không khí xung quanh ngày càng lạnh, bất chợt , một luồng mây đen kéo đến, có vẻ trời sắp mưa...Nhưng nó vẫn đang còn hoang mang, không biết mấy giờ rồi...

Rồi, hồn ma ấy cất tiếng, làm nó giật mình nhìn sang :

" Mở nó ra giúp tôi..."

" Được" _ Nó nhìn hồn ma đó, rồi cô cắn răng chịu đau, quan tài bị động với cái móng tay của nó, làm nó đau như đang bị tra tấn, một lúc, nắp quan tài bật mở...

Không ngờ, bên trong, một cái bộ xương người đã khô, mắt hốc sâu, miệng bị lỏ ra một miếng , bộ xương bốc lên mùi rất thối, trắng tinh trước mắt của cô và nó...

" Mẹ..." - Thấy thế, Hồn ma ấy có vẻ xúc động, chạy lại ôm ôm bộ xương, nhưng bộ xương cũng chẳng cử động nữa, có vẻ mẹ cô đã siêu thoát nên không thể biết được cô đang ở cạnh...

" Chị mau lấy xác chị ra đi"-Nó hồi thúc...nhăn mặt...

Thế là hồn ma ấy đi đâu đó một vài phút, rồi quay lại, đặt cái xác trong quan tài cùng mẹ , rồi sau đó cô ta mỉm cười, tự dừng máu ở mắt cô chảy ra, hình như cô khóc, và nói với nó :

" Cảm ơn em đã giúp tôi.....bây giờ....tôi sẽ nhập vào thân xác của tôi,sau đó,tôi sẽ chết và siêu thoát,em tự về nhà nha..."

" Ủm"-Nó gật, nhưng chợt run bắn khi nhìn cảnh hồn ma nhập vào xác, rồi quay ra xung quanh....Mọi thứ vẫn yên ổn, nó rất là sợ...khung cảnh thật kinh hoàng, không khí lạnh quá...Nó xoa xoa hai tay cho đỡ lạnh...

Nó trấn tĩnh một lúc, rồi dụi mắt. Bất chợt tất cả những xác thịt, cánh tay có máu biến mất, mây đen cũng biến theo, sương thì tản ra....Ngày càng âm áp hơn rồi, nó thờ phào nhẹ nhõm...

" Làm mình sợ quá đi."

Rồi nó khẽ cười nhẹ trước hành động tốt của mình, rồi định đi về theo con đường đã lưu trong trí nhớ, bỗng nhiên nó nghe một tiếng hét, của một người con trai, là ai chứ :

" Á, đau quá..."

" Ai đó vậy ?" _ Vừa đi về phía tiếng người con trai đó, nó liếc mắt cẩn thận nhìn vào...về rất là tò mò....Không biết đêm khuya khoắt thế này mà ai còn rảnh rỗi tới nghĩa trang chơi nữa nhỉ? Chắc bị mộng du đêm khuya...

" ...Ồ..." _ Anh ta vừa nhìn thấy nó, mắt tròn xoe lại rồi nhủ xuống, tay vẫn ôm chỗ chân đau, và nhìn sang con rắn đang trườn một cách thoải mái bên cạnh.....Có lẽ hắn bị rắn cắn...

" Khái.....Khái...? Anh...làm gì ở đây chứ ?" _ Nó há hốc mồm nhìn, chẳng lẽ...hắn đi theo nó sao? Hắn có biết nguy hiểm là gì không thế? Một con người bình thường như hắn mà không sợ sệt gì nơi này chẳng? ....Hay hắn là thánh thần phương nào?

" Anh...anh theo em...đi đến..." -Hắn cười, nhưng chợt mặt biến sắc, đầu loạng choạng, môi tím tái lại...

" Anh ngốc quá.....Có biết nguy hiểm không, anh đâu phải thần thánh gì mà dám đến đây"? -Nó gất gồng, nhìn hắn...

" Thế em là thánh nữ à ? Sao đến đây đào mộ người ta lên..."? _ Hắn cười nhỏ, nhưng dường như sắp ngất, và đúng lúc nói xong thì hắn nằm bẹp xuống đất...dậy không nổi...

" Anh...bị sao vậy ?" _ Thấy hắn như thế, Minh Anh hoảng hồn, ôm chặt lấy người hắn đỡ dậy.Kỳ Khái? Rốt cục anh đang định giả vờ ngất hay sao?Nó

nghe vậy nên hơi tức,nhưng chợt nhìn lại chỗ chảy máu ra.....Có hai lỗ nhỏ....

Vết rấn cắn? Chẳng lẽ.....anh ấy bị rấn độc cắn sao? Đúng rồi...sao mình lại không để ý chứ.....? Phải mau mau sơ cứu nếu không sẽ nguy hiểm tính mạng....

" Anh cứ nằm đó,em sẽ giúp anh "

Nghe là làm,nó làm theo cách đã được học,đưa miệng hút hết máu trong vết cắn ấy rồi nhả ra ngoài,mùi máu thật tanh nhưng đủ làm nó nổi cả da gà,nó vốn sợ máu...mà lại ngậm máu thế kia? Có phải quá hi sinh vì hắn rồi không?

Nhưng không...! Nó bất chấp mà,làm vì hắn thì nó sợ gì....Cứ thế,nó hút hết máu độc của rấn ra một cách nhanh chóng,rồi dựng hắn xuống một gốc cây nhỏ,thở hên hên nghe tiếp cách ...

Đúng rồi mà....Nó phải cầu xin sự giúp đỡ của ngọc ẩn trong cơ thể nó,nếu không.Anh Khải....sẽ nguy mất,như vậy nó sẽ hận bản thân cả đời...Cũng tại nó đi vào đây nên hắn mới đi theo và bị con rấn chết tiệt đã bỏ đi từ lúc nào cắn chứ !

* Ngọc ẩn,giúp tôi đi * _ Suy nghĩ của nó gọi linh hồn ngọc ẩn bên trong,giọng thăm thiết vô cùng..

* Công chúa,có chuyện gì ? Sao còn sớm mà không cho ta ngủ một chút nữa * _ Ngọc ẩn giả vờ ngái ngủ,nói từ từ...rồi đâm ra buồn ngủ tiếp...

Chán thật ! sao ngọc ẩn mà cũng phải ngủ nhỉ? Bộ ngọc ẩn là người hay sao ?? Nó nghe mà tức hết cả mình,nhíu mày lại nói thầm về bực :

* Giúp ta nhanh đi,Kỳ Khải đang gặp nguy hiểm,làm sao chữa lành vết thương rấn cắn đó giùm ta *

* sao công chúa không tự sử dụng phép của mình? Nhờ tôi làm gì *?

* Như vậy sẽ lộ mặt,ngươi mới làm cho anh ta không nghi ngờ *

* Được,vậy tôi sẽ giúp,công chúa nhắm mắt lại *

....

Nói rồi,cái ngọc ẩn tỏa một ánh sáng bao trùm hắn và nó,Minh Anh nhắm mắt lại,tay nắm chặt Kỳ Khải,lòng mong ngọc ẩn sẽ giúp được,có vẻ anh Khải còn sốt nhiều nữa rồi,nhiệt độ tăng lên làm nó nóng lòng...

Chỉ sau một lát,vết thương đã hết chảy máu,và được rắc thêm ít thuốc mà ngọc ẩn tự tạo ra,sau đó lại đưa giọng nói nó thật sự rất là "chân thành" :

* Công chúa,tự băng cho người tình của cô đi *

* Sao ngươi không làm hết *?

* Tại tôi không nở ra tay,lỡ mùi của tôi bị anh ta phát hiện thì không xong ah~ Công chúa mà băng lại thì tốt hơn,anh ta sẽ cảm nhận tình yêu của cô dành cho anh ta,rồi sẽ lành nhanh *

* Ừ,có lý *

Rồi nó xé miếng áo trên người nó,cắn chặt môi băng lại cho hắn,vẫn mong hắn tỉnh dậy nói chuyện với nó...hắn mà ngủ luôn là mệt cho nó rồi ! Chẳng lẽ đỡ hắn về cả quãng hã?

" Ừm...." _ Bỗng dưng,hắn tỉnh lại.....trời lúc này cũng đã có chút ánh sáng rồi,phải chăng đã 5h? Ừ.....Hèn gì mà hắn tỉnh lại đúng lúc này....hắn toàn dậy giờ này thôi...

" Khải,anh tỉnh rồi "..._ Nó vui mừng,ôm hắn,mặt như sắp khóc tới nơi.....Tay từ từ xiết chặt hắn hơn.....như thể không cho hắn rời xa nó nửa bước...

" Coi kìa,ai cho ôm anh mà chưa xin phép hả "? _ Hắn giả vờ lên giọng,xoa đầu nó cười hỏi....lòng vui như bay trên mây vậy...

" Kệ em,nói nhiều .Giám nói với ân nhân của anh vậy à "? _ Nó bĩu môi.

" Là sao.." _ Hắn ngạc nhiên,ân nhân à??? hắn nhìn xuống dưới chân ,có vết băng...phải rồi,hắn bị rấn cắn,áo của nó cũng có vết bị xé,lộ ra một phần bụng trắng ngần nõn nà....

- Sao lại xé áo ra cơ chứ ? Để thằng nào thấy là không yên với anh đâu đó ! _Hắn bẹo má nó,về khó chịu,làm vậy thì "lộ hàng" mất tiêu rồi,sau này hắn cũng khó mà lấy nó làm vợ lắm....

" Xé áo ra băng cho anh còn gì,em là ân nhân của anh mà còn nói vậy à "?

" Ồ ờ,được rồi ân nhân,cô nương đừng có bắt tại hạ khổ vì cô nương nữa ah~ " _Hắn thở dài....xoa xoa trán...Kỳ lạ thay,trán hắn bình thường lại rồi,không nóng nữa...

" Hừ " _ Nó nghiêng rằng,cau mày nhăn mặt lại,biết thế không cứu hấn làm gì,ấn với chả ỏ,đổi xử với người tốt như thế à?

" Thôi nào,anh mang hai cái áo này,gìờ em khoác thêm áo này của anh đi,không được để "hở" như vậy " _ Hấn bắt chợt cởi áo khoác ra,mặc cho nó rồi mỉm cười,nhưng thực chất,là sợ nó lạnh,chứ hở như vậy để hấn ngắm cũng "thích" mà !!

(Đúng là lòng dạ con trai ,dê kinh khủng :3 ~)

" Xi,về nhà đi,đừng ở đây nữa " _ Nó chu mỏ lên,đổi nói...

" Ủ ừ,về ....Cần anh công không "? _ Hấn choàng tay qua vai nó,cười khúc khích hỏi về từ tế...

" Khò?"...

" Ừm....mà....sao em....lại làm chuyện khác người dữ vậy? Sao lại đào mộ người ta lên nhì "? _ Hấn đi một đoạn,nhớ lại điều gì đó,hỏi nó ,chăm chú nhìn nó để biết được câu trả lời...

" Em..." _ Chợt nó giật mình,ngước đôi mắt đang có vẻ sợ sệt vì nhớ bị lộ mọi chuyện thì không biết làm thế nào qua khuôn mặt hấn.Tầm nhìn của nó chiếm trọn gương mặt ấy,làm nó run hơn...

Đối diện với sự thật,nó mới khủng hoảng tinh thần ôm đầu lại để không nghe thấy gì nữa....! Tại sao,khi mà....ai hỏi đến những chuyện kỳ lạ nó làm,là nó đều đau đầu nhĩ?

Phải chăng có điều gì đó nó chưa biết,về cuộc sống của chính bản thân nó....Và.....rất cực là....hấn là ai mà nó cảm thấy gần gũi ngay từ lần đầu gặp...

Như kiếp trước,nó đã gặp hấn rồi ỉ.Hình ảnh hấn ngày càng rõ hơn trong đầu nó,một hoàng tử ,con vua mặt trời,đang ôm một công chúa,con của Vua bóng đêm,Thế giới bóng đêm...

***

" Nguyệt Giao,chúng ta phải chia tay thôi....Phụ hoàng của ta,thực sự không cho ta tiến đến với nàng nữa....Vì nàng thuộc về bóng đêm"... _ Chàng hoàng tử mặc trên mình bộ trang phục cao quý sang trọng,lấp lánh ánh hoàng kim,mất thần thờ mà đau thương nhìn về phía cô gái nhỏ đang trong vòng tay mình cảm nhận nỗi đau xót xa ấy,chàng xoa xoa mái tóc cô.

" Nhưng....ta không thể...Ta yêu chàng lắm,Hàn Phong ...." _ Cô gái mang thân phận công chúa ấy tội nghiệp,run rẩy vui đầu vào chàng khóc liên tục,không sao kìm nổi những giọt nước mắt tự nhiên tuôn ra...

Cũng vì nàng khóc,nên những giọt nước mắt rơi xuống trần gian,tạo thành nước mưa...Mưa chảy xối xả,ào ạt,đến nỗi những người dưới đây chưa kịp che ô,đã bị ướt hết.

Họ càng không hiểu vì sao lại có trận mưa lớn như vậy...Chỉ có cặp đôi đáng thương của chúng ta biết,họ sắp phải xa nhau...Trông họ đến thật đáng thương hại...

" Hàn Phong,hãy bỏ trốn đi mà....Ta không muốn..." _ Cô nàng đau xót,nhìn chàng lưu luyến...

" Nhưng..cha ta...." _ Chàng về bản khoả...

" Chẳng lẽ...chàng không yêu ta sao? " _ Cô ngạc nhiên,đan xen đau khổ...

" Không,ta yêu nàng lắm " _ Cùng lúc Hàn Phong hôn lên trán nàng,và rồi lại dùng cái ôm ấm áp an ủi...

Hàn Phong lại suy nghĩ,nói tiếp..

" Nàng chết cùng ta nha... chúng ta hãy...Từ biệt trần gian...Và mãi mãi bên nhau...." _ Hàn Phong ôm chặt nàng,rồi hít một hơi sâu ..

" ta biết,ta cũng muốn vậy " _ Nguyệt giao gật đầu...mắt long lanh chớp...

" Vậy bây giờ hãy đi,không còn thời gian..." _ Hàn Phong về hồi thúc...

" Được...nhưng...còn con của chúng ta.... Thì sao..."? _ Nguyệt Giao nuốt hết đau đớn trong tức khắc,hỏi tiếp,và nghĩ về hai đứa trẻ đáng thương tội nghiệp...

" Nguyệt Minh,và Khải Khải sao...hai anh em tội nó,nhất định sẽ tự bảo vệ mình tốt hơn thôi"...Nói rồi,hai bọn họ cùng nhau mỉm cười dặt tay nhau đi,và rồi biến mất sau làn sương mù tối tăm...và không ai biết đến họ đã đi đâu,hay đang sống vui ở một kiếp khác...

****

" hai anh em tội nó...."?

" Nguyệt Minh...và Khải Khải ""

Chẳng lẽ....không thể nào....? Khải...là anh trai của mình ư? Đó là chuyện tình của ba mẹ nó,chuyện của một cặp đôi đáng để ngưỡng mộ....

Nhưng...sao lại....Nếu hân là anh trai nó,chẳng phải là...nó không thể yêu hân,hân càng không thể yêu nó sao??? Phải làm sao đây....

Nó thần thờ một lúc,rồi nước mắt tuôn ra như suối,nó khóc,khóc rất nhiều,nhưng không hiểu sao những giọt nước mắt ấy không tạo thành tiếng....

Mây đen kéo đến,mưa lại rơi rồi,một khoảng trời bị che lấp,gióng như lòng nó...Đang nổi từng cơn đông tố,càng giông bị sét đánh làm niềm tin vỡ vụn....Bây giờ chẳng còn gì cả rồi,một màu đen phủ trong ánh mắt nó....

Hân vô cùng ngạc nhiên,rất cục nó bị sao vậy chứ,đưa tay ra,hân bắt chợt ôm lấy nó,rồi càng ngày càng siết chặt hơn,miệng nói ,lòng lo lắng đến tột độ :

" Em làm sao vậy hả,nói anh nghe đi.. ""?

" Anh đừng động vào em mà " _ Nó đẩy phắt hân ra,nức nở nói....và bỏ chạy đi thật nhanh,để không nhìn thấy hân nữa....

" Em...đừng vậy mà,có gì...nói anh....." U..." _ Hân đột nhiên bị cái gì đó làm cho cứng họng,mắt hân nhắm tịt lại,một làn sóng truyền qua não hân...đau rất đau....

***

" Tôi....rất cục....là ai....." _ Khải chợt hét lên,gục xuống đất.....không ngờ nước mắt hân chảy ra.....và đầm lên hời xuống đất....

Trời cũng vừa sáng,mặt trời ló rạng,ưng hồng tươi cười...Còn hân,với khuôn mặt khổ sở,đang dần nhớ lại kiếp trước và thân phận hiện tại...Hân đau lòng....

" Minh Anh.....Nguyệt Giao....Kỳ Khải...Khải Khải.....anh em của nhau sao"??

"Tại sao"?

Tại sao ông trời lại bắt công như vậy? Món nợ của kiếp trước,sao lại đây dọa chúng tôi chứ? Tại sao ngăn cách tình yêu của chúng tôi hả?

Tình anh em sao? Ngu ngốc !

Hân bật cười sau tràng nhăn lệ tuôn,đi lang thang như thằng điên tự kỷ mới trốn viện tâm thần,vừa đi vừa cười khiến mọi người nhìn vào tặc lưỡi và xa lánh...

Nhưng đau hay,lòng hân đau như cắt,chắc hân,nó còn đau hơn.....Sao lại là hai người bọn họ chứ?

Nắng yếu ớt xuyên qua kẽ lá, lê thê từng bước, lòng nặng trĩu. Minh Anh đờ đẫn lang thang trên đường, mắt nhắm hờ, mọng đầy những nước.

Lặng lẽ trốn khỏi dòng người hối hả đổ xuống đường ngày càng đông, đôi chân nó vô thức lững thững bước qua những ngã đường tắt bật....

Men theo lối mòn cần cỗi đá, Minh Anh mệt mỏi mím chặt môi mòng, mắt cay xè nhìn vào khoảng không trước mặt. Nó lại nhớ Khải. Minh Anh miên man nghĩ, nhớ hỗn độn rối như tơ vò. Có phải nên tìm hiểu?

Hàng nước mắt trong suốt, ấm nóng chảy dài trên đôi má hồng hào, đỏ ửng. Đăm chiêu suy nghĩ, mắt bỗng lóe lên một tia sáng,đầy bí ẩn và hi vọng.

Rất có thể đó không phải như những gì nó thấy, nhưng - lại rất mâu thuẫn.Phải rồi,có thể,là hình ảnh đó sai,nếu thế thì sao nhỉ?

Nó đã quá nhạy cảm rồi,chuyện về cái hình ảnh đó trong tâm trí nó có khi là ảo mộng,chứ đâu thể là sự thật.Nó có thể tìm Tiểu Phi hoặc ông Thần Chết của mình để hỏi cho rõ mà..

Mãi suy nghĩ,nó chợt giật mình vì tiếng gọi của một bé gái,nhưng không phải gọi nó,giọng cô bé thật trong trẻo dễ thương,tươi cười nhào đến phía một cậu bé chừng 15 tuổi,môi cười :

" Anh hai.."

Nó giật mình.Lại nghĩ về chuyện của nó,anh em nó mới đúng.Anh em nhà người ta thân thiết quan tâm..Còn nó với Khải,lại đi yêu nhau sao??

Thật là một trò cười cho thiên hạ mà...Và...Chẳng lẽ,nó đã quá nghi ngờ rồi?

Có phải sự thật không như nó nghĩ? Có phải Khải là anh trai nó không? ...Nhất định,phải rồi,nó sẽ đi điều tra,nó sẽ tìm mọi cách để gặp Tiểu Phi...(con doi của tử thần),như thế nếu may mắn sẽ biết được sự thật.

Nghĩ là làm,Minh Anh định đi nhanh,nó bỗng nhớ ra cái gì,lục vùi trong túi,lôi ra cái điện thoại của mình,soạn một tin nhắn gửi cho mẹ nó ,miệng nhắm

đọc :

" Mẹ à,con không về nhà vài ngày,mẹ đừng tìm con " Sau rồi,nó rào bước nhanh,từng bước hồi hả hơn,sắc mặt có vẻ vội vã,bởi vì...

Nơi nó định đến,là một nơi không ai biết đến,chính xác là một nơi có thể liên kết với bóng đêm và mặt đất,là một nơi...xa rất xa,mà chỉ nó đi đến thật nhanh được.

Và...cũng chính là nơi mà nó đã điều tra sau khi quay về Hiện đại,nơi xuyên không :)) ***

" Cốc cốc " _ Tiếng gõ cửa,một bóng dáng buồn bã,núp sau cánh cửa lớn của nhà thờ,Kỳ Khải đưa đôi tay yếu ớt không sức lực của mình chạm vào cánh cửa,rồi thờ dài...

" Ó...con là...." _ Vừa lúc định gõ tiếp,một người đàn ông mở cửa ra,mắt tò mò nhìn hắn,với thái độ khó hiểu....Ông ấy là cha xứ,người quản nhà thờ này..

" Cho con vào ở đây vài ngày nha,cha " _ Hắn nhìn ông,rồi cúi đầu,tự mình bước vào trong cũng không cần sự cho phép nữa...Bởi hắn đã quá mệt mỏi rồi,muốn trốn ngay vào chỗ nào thôi...

- Con đang có chuyện buồn sao? Về bố mẹ hả ? _ Cha xứ bỗng dừng hỏi hắn,rồi vỗ vai,trông rất thông cảm...

" Để con yên một chút đi ạ.." _ Hắn nhắm hờ mắt,tay đặt lên trán,dựa lưng vào ghế,như kiểu đang suy tư gì đó....Phải nói,hắn cư xử giống người lớn thật mà,đến nỗi cả cha xứ cũng nghi ngờ hắn không phải trẻ con... :(

***

" Ngọc ẩn,mau ra đây cho ta nói chuyện " _ Nó dùng phép thuật của mình,sau đó đã đến được nơi cần đến,vội nhắm mắt lại ...hỏi ngọc ẩn...

" Công chúa,sao vậy"? _ Tiếng ngọc ẩn đáp lại...hỏi..

" Cho ta hỏi,làm sao để gặp được Tiểu Phi đi .." _ Minh Anh cất tiếng,nhanh như chớp.

" Công chúa muốn gặp con doi đó làm gì "?

" Nói nhiều,ngươi phản chủ hả? Nhanh trả lời"

" Ừm...thì...Thưa công chúa,công chúa cứ nhắm mắt lại,rồi để tay vào chỗ của tôi (ý là ngọc ẩn),sau đó gọi thầm tên Tiểu Phi,Tiểu Phi sẽ xuống đây ngay "

" Tốt,cảm ơn ngươi"

Nói xong,nó tươi cười mừng rỡ,làm theo y như cái ngọc ẩn nói,rồi miệng nhẩm tên Tiểu Phi liên tục.Mau hiện ra đi,nhanh lên,xuống đây đi,Tiểu Phi.Ta có chuyện muốn nói !

Nó lặp lại,gọi gọi đến cả chục lần,mà mãi chưa thấy bóng dáng Tiểu Phi đâu,liền bực bội,quát ngọc ẩn :

" Ngươi xạo ta à "?

" Công chúa,ngươi gọi mãi tên Tiểu Phi thôi,đừng nói chữ gì khác,không là không ai nghe đâu "

" À..." _ Nó chột nhứ mày...rồi lặp lại

* Tiểu Phi,Tiểu Phi *

Ngay lập tức,ở một không gian nào đó,tiếng gọi của nó truyền vào sóng tâm trí của Tiểu Phi,ngay lập tức,Tiểu Phi biến mất,để đi đến chỗ của nó,và nhanh chóng gặp nó...

Chắc hẳn đã có chuyện gì với công chúa rồi,nên cô ấy mới gọi mình ! Tiểu Phi suy nghĩ..

***

" Công chúa,ngươi gọi Tiểu Phi làm gì thế "?

" A,Tiểu Phi,cô đây rồi...Ta có chuyện...mau giúp ta đi..." _ Nàng đang ngồi chống cằm chờ,thấy Tiểu Phi hiện "hồn" ra,chạy tới chỗ cô ,nói lia lịa...

" Khoan đã nào,công chúa từ từ,kể tôi nghe đi..."

" Ừm...Chuyện là thế này....." _ Và sau đó,thì nó tuôn ra 1 tràng,rồi nước mắt cứ thế mà ứa ra,không kìm nổi,hazz...công chúa gì mà nhạy cảm thế không biết.Một chút là khóc !!

" Thôi mà công chúa ,đừng khóc nữa.....Tình yêu là thứ vô cùng đau khổ,công chúa đừng lún sâu vào nữa... " _ Nghe kể xong,Tiểu Phi ôm nó an ủi,như mất tò về sự thương hại. Cô nhẹ giọng nói.

" Ủm...Cô...có biết gì về chuyện này không . Ông của ta...Tử thần có nói cho cô nghe về chuyện này không "? .. _ Minh Anh thôi khóc,nó nhìn Tiểu Phi,chứa bên trong sự tò mò.

Khung cảnh lúc ấy im lặng đến lạ lùng,cũng có chút lạnh lẽo vì những đợt gió bắc thổi qua.Nhưng...sau đó,lại Vài chiếc lá trên nhánh cây cổ thụ cao xào xạc rơi xuống,phá tan bầu không khí im ắng,đôi khi còn có tiếng suối chảy mơ hồ từ đâu đó làm không gian nơi đây như biến thành một nơi cổ đại thực sự...

Tiểu Phi thở một hơi dài,nhẹ nhàng mà khẽ,mắt thoáng buồn nhìn khung cảnh,rồi quay từ từ lại về phía sau nhìn Minh Anh mang sự tiếc nuối khá lớn ,kèm giọng điệu buồn bã :

" Thực ra....Tử thần...đã kể cho tôi một việc,từ sau khi tôi về đến Vương Quốc bóng đêm..."

" Nói đi..." _ Nó mong đợi....

"Năm đó....Nguyệt Giao,mẹ của cô...đột nhiên đi cùng cha cô là Hoàng Tử Hàn Phong của Vương quốc Mặt Trời đến thăm tử thần,và còn bế theo 2 đứa bé,một trai,một gái,một người...là Khải Khải,còn lại là cô - Nguyệt Minh"

" sao nữa "? _Nó vẫn hỏi.

"Và.....Có lẽ....Phan Châu Kỳ Khải,anh ta chính là...anh trai của cô,người mà...cùng chung huyết thống với cô....đã bị thất lạc ngay từ sau khi mẹ cô và cha cô biến mất.Khải Khải đã tự rời khỏi hoàng tộc và đi đến một nơi nào đó.....Ngay cả tôi cũng không biết...anh ta đi đâu/"

Sau đó,Tiểu Phi nhìn nó,từng chút kỹ hơn,đăm chiêu như kiểu muốn ăn tươi nuốt sống...Về như buồn thay cho một số phận tội nghiệp của công chúa.

Vậy....Khải chính là anh trai của nó.....! Đúng rồi....nó hết hi vọng rồi,từ giờ...nó sẽ phải tập quên đi anh Khải,nó sẽ phải coi anh ấy như là một người anh trai...

Minh Anh suy nghĩ và chỉ hơi khựng mặt lại,mắt hồ hắm,bộ dạng có chút mệt mỏi,uể oải ngồi xuống ,tạo nên một tình cảnh hết sức thảm thương,miệng cô hơi mím :

- Tôi....bây giờ không biết làm sao nữa.....Bán tín bán nghi....

" Ủm...tôi hiểu công chúa mà...." _ Tiểu phi buồn.Chắc hẳn ai cũng sẽ vậy nếu biết được sự thật đau lòng này,có ai muốn bị thế đâu?

" Hazz.." _Minh Anh lại nhìn cô,rồi thở dài tiếp,từng đợt xen kẽ nhau...

Gió lùa qua,làm mái tóc của Minh Anh bay phảng phất,từng ngọn tóc dính vào mặt cô như kiểu lạnh lùng đối xử tàn nhẫn....nó chợt run bật lên vì khí hậu ngày càng lạnh...

Nơi đây thật đáng sợ....

-Công chúa,hay chúng ta tìm hiểu rõ hơn đi... _Tiểu Phi nhìn xoáy vào mắt Minh Anh,và quay ra nhìn bầu trời đang tối sầm lại,đột nhiên lóe lên 1 ý nghĩ độc đáo...mặt mừng rỡ..

" Tìm hiểu"? _Nó thoáng sự ngạc nhiên...

Đúng vậy.! Sao nó không nghĩ ra nhỉ? Có thể còn nhiều chân tướng sự việc chưa rõ ràng.Chỉ cần công chúa của chúng ta cùng con dơi của tử thần kết hợp tìm hiểu,nhất định sẽ rõ sự thật,và những ảo ảnh mơ hồ nó đã thấy nữa...

" Được,nhưng bằng cách nào? " _Nó bắn khoả một chút,rồi ngược mắt lên hỏi,cùng lúc đứng lên như kiểu chuẩn bị tiến hành...

Tiểu Phi chỉ im lặng mỉm cười,nụ cười tôn lên sự bí ẩn,rồi cô lấy trong túi ra một con dao sắc bén,rút lưỡi dao khỏi vỏ rồi để xuống đất,biến ra một cái chậu nhỏ bằng pha lê,ánh kim xen lẫn.Sau đó,cô nhìn vào Minh Anh,đồng thời chỉ về lưỡi dao sắc đó :

" Công chúa nhớ lưỡi dao này không? "

" Ta nhớ....mà sao? "

" Nó sẽ giúp chúng ta tìm ra ẩn tích,cùng kết hợp với chậu nước này...." _ Tiểu Phi nói ,sâu trong mắt có một sự tự tin,hình như cô chắc chắn cô sẽ làm được...

Thế rồi,cô bắt đầu đặt lưỡi dao xuống,lấy một chút nước nhẹ giọt xuống từng chút một,tạo nên âm thanh róc rách như tiếng suối từ phép cô biến ra.

Song,cô lấy lưỡi dao,cửa nhẹ vào ngón tay ,trích máu ba giọt vào chậu nước,rồi máu từ từ loang ra,đỏ thắm cả vùng nước trong cái chậu...

" .... " _Hình như Tiểu Phi có nhầm gì đó, là câu thần chú... nên chỉ lát sau, mặt nước đã rung động và hiện lên một dòng chữ màu đỏ, lấp ánh vàng nhạt, trước con mắt chăm chú của nó và cô đang nhìn...

- Khó ư...?? Là sao?? _ Nó nhú mi, chống cằm suy tính...

" Công chúa, khoan hãy nghĩ, đọc ngược lại đi..." _ Tiểu Phi nghiêng đầu, sau chột nhận ra vẻ đặc biệt của nó, lên tiếng nhắc nhở.

" Ah... Đây là chữ theo nghĩa tiếng Hoa, là Sương mù " _ Nó nhớ lại những gì đã đọc được qua những trang web trên mạng từng tìm hiểu, bật cười thông minh...

- Wao, đúng rồi... Công chúa giỏi quá, ta không nghĩ ra này giờ _ Cô tán dương, vỗ tay.

" Đâu có... Nhưng... sương mù... ở đâu mới được "? _ Minh Anh gãi đầu, môi gượng cười... rồi nhăn mặt khi đọc lại lần nữa... Khó thật đấy, bây giờ lấy đâu ra sương mù?

- Có thể, ở gần trên mây sẽ có chút đây công chúa _ Tiểu Phi nghĩ ra những chuyến bay của mình trên mây, miệng nói...

" Được, vậy mau lên trên tìm hiểu " _ Nó hồi hộp, hồi thúc...

- Khoan... _ Tiểu phi nhú mi, rồi nhìn nó...

Hazz Công chúa có biết bay đâu? Như Tiểu Phi có cánh thì bay lên dễ dàng rồi, còn có cả ma thuật di chuyển nữa nên lên đó dễ lắm... Còn công chúa, nên làm sao cho ổn nhỉ?

" Có gì hả " _ Nó nhìn lại bản thân từ trên xuống dưới, mắt tối sầm lại... ngạc nhiên...

" Công chúa có sử dụng thuật di chuyển được không vậy, nếu được mới có thể lên trên mây "

" Chà, tưởng gì, ta sử dụng thành thạo rồi, để ta làm người xem nha " _ Minh Anh hơi nháy mắt, rồi từ từ nhắm hờ lại, miệng lẩm bầm, chỉ vậy, một giây sau nó đã từ đằng nay biến mất và qua chỗ kia....

Tiểu Phi đứng nhìn mà há hốc mồm, từng lời khen không ngớt từ trong lòng nổi dậy như sóng liên hồi tấp vào biển. Công chúa học thuật này khi nào mà giỏi như vậy???

À à.... Hay là, công chúa đã sử dụng sức mạnh của một công chúa đây? Phải chăng khi trí nhớ quay lại, công chúa có thể bay và làm mọi thứ mình thích??

" Thấy sao " _ Minh Anh cười, hơi ngượng... và cũng tự thầm khen mình.

" Giỏi lắm ạ... Bây giờ có thể đi rồi " _ Tiểu Phi gật gật, tròn mắt nói. Đường như cô chưa thoát hết vẻ thảng thốt của lúc nãy rồi...

" A..... trên này đẹp quá " _ Vừa đến nơi, Minh Anh sững sốt kêu lên trong ngạc nhiên ngỡ ngàng, là một thiên đường chẳng?? (Hình minh họa)

Từng đám mây bông bồng trôi nhẹ nhàng, hòa quyện vào với nhau, nhú nhút lại thành từng đám dày đặc, nhưng bao phủ bên trong là những làn sương mù màu xanh mông đã bị ẩn giấu.

Thời xa xưa, người ta đã có nghe truyền thuyết : " Đứng trên mây sẽ không bị rơi xuống ", và quả nhiên là thế. Nó ngạc nhiên khi mình đứng trên những đám mây mà không bị lọt.

Miệng cười tủm tỉm, nó nhìn qua Tiểu Phi :

" Đẹp quá, Tiểu Phi "

" Vâng công chúa... nhưng... hãy cẩn thận phía dưới những đám mây, đám sương mù ẩn giấu có vẻ không ổn... " _ Tiểu Phi hơi nhăn mặt, nói.

Nó hơi mỉm, rồi đưa tay chạm vào những đám mây, nó tan ra rồi trôi đi, vào một khoảng không lơ lửng trên bầu khí quyển Trái đất..

" Nhìn nè, nó như thế sao có độc được.. " ?

" Hazz... công chúa nghe tôi đi " _ Tiểu Phi nhú mày

Bỗng nhiên, những đám mây rã ra, từng đám sương mù bỗng nhiên hiện lên, bao trùm lấy không khí trong lành trước mắt nó.

Nó mất đà, bị tuột khỏi đám mây, nhưng may mắn là có thể bay lên nên vẫn được an toàn trên không trung Tiểu Phi khẽ rùng mình nhìn cảnh vật, làn sương mù đen kịt lại như những đốm đen lạ kỳ trên bầu trời trắng xóa.

Minh Anh thờ dốc, rồi từ từ bay lại gần Tiểu Phi, miệng nói không ra hơi, hỏn hển nói :

" Trời ơi,cô quả là nói không sai mà... Suýt là tiêu "

" Công chúa không nên tò mò quá,những đám mây cũng giống lòng dạ con người.Nhìn thì đẹp,nhưng bên trong nó độc lắm .." _Tiểu Phi tươi cười,vỗ vai nhìn nó âu yếm nói,như kiểu người lớn chỉ dạy trẻ con...

" Thôi,cái này ta đủ biết rồi,mau lấy chậu nước ra xem tiếp ẩn giấu đi ,đừng dạy đòi ta nữa." _Nó hơi bực,ra lệnh.

Ngay lập tức,Tiểu Phi lại biến hóa ra cái chậu,rồi nhìn vào trong,lúc này sương mù chưa tản,nên cùng lúc Tiểu Phi biến một làn sóng bảo vệ bao bọc ở ngoài hai người,cho sương mù không len vào.

Cái chậu hiện ra,một ánh sáng lóe lên,rồi lại in chữ lên trên mặt nước..Giờ thì khác,dòng chữ được in màu Đỏ,là một hình ảnh đỏ rực hiện lên :

" Lừa ư ??? _Nó ngạc nhiên...

" Ý của nó,hình như là ...Hỏa Diệm Sơn đó công chúa " _Tiểu Phi sáng suốt,chống cảm nghĩ và đáp.

" Nhưng...đó là từ thời cổ rồi,nó đâu có ở hiện đại,chẳng lẽ phải về lại hiện đại"? _Về mặt hơi bản khoản của nó tự hỏi,rồi nói với Tiểu Phi...

" Chúng ta có thể đến đó,bằng cách khác " _ Ân ý,Tiểu Phi liếc sang nó.

Bằng cách nào chứ? Không cần một đường hầm thời gian mà vẫn có thể đi đến thời cổ ư? Hay là....dùng ma pháp? Nhưng sức lực của nó không đủ để làm được.

Tiểu Phi thì càng không thể có sức lực bằng nó,nên làm sao mà đi? Giờ quay lại nơi xuyên không vừa rồi thì mệt lắm,rất tốn thời gian.

Tiểu Phi ngắm nhìn vẻ mặt suy tư của Minh Anh,hơi bật cười,rồi đưa tay kéo ống tay áo lên,để vào dòng nước mát trong chậu,đột nhiên,cánh tay như đang biến mất và đi vào một khoảng không nào đó,Tiểu Phi cất tiếng :

" Công chúa nhìn xem,khi vào trong cái chậu,chúng ta sẽ đến được nơi đó mà... "

" Được hả "?

Nó chợt lóe lên ánh hi vọng,rồi cùng Tiểu Phi bước vào trong,một luồng sáng hiện ra rồi vẫn bao trùm nó và cô,làm cho hai người đi sâu vào một ánh sáng của một nơi nào đó. Hỏa Diệm Sơn.!

***

" Nóng quá " _Nó thốt lên khi vừa tới đây,chẳng phải nơi này cũng không hẳn nóng sao ? Kỳ vậy nhỉ??? Hình như giống kiểu nó đang ở trung tâm Hỏa Diệm Sơn ý..

" Công chúa cố chịu đựng đi,chúng ta phải gặp bà La Sát Nương Nương.." _ Vẫn với bước chân nhẹ nhàng,lau mồ hôi cho nó,Tiểu Phi thần nhiên mở miệng.

" Gặp bà ta? Làm gì"? _Nó tròn mắt lên chứa sự tò mò.....Mượn quạt ba tiêu cứu người? Hay là làm cho bớt nóng lại hả??? Phải không???

" Bà ta biết một chút về Mẫu hậu của công chúa " _Tiểu Phi đáp.

" Hm? " Biết ư?? Hơ...hơ...kỳ lạ quá nhỉ??? Mẹ nó là một người trên trời,hơn nữa ở thế giới hiện đại,sao quen người ở cổ đại được??

Thôi kệ,nó thôi suy nghĩ và rồi đi tiếp cùng Tiểu Phi tới chỗ cần đến,đi qua dãy núi của La Sát,qua ngọn suối ven đường thì nó cũng thấy đỡ nóng hơn rồi...

** *

" Hai...Cô là... " _ Khi vừa nhìn thấy bóng dáng nó và Tiểu Phi đến hang động của mình,bà La Sát bừng tỉnh khỏi cơn vui nơi chốn này,dừng uống trà quay ra hỏi...

" Tôi...là thuộc hạ của Nguyệt Giao nữ vương,còn đây là con gái của nữ vương " _Tiểu Phi nói,hình như hơi sai sự thật....Sao cô ấy lại là thuộc hạ của mẹ nàng được???

- Đúng vậy _Nó gật gù hòa theo,rồi vuốt mái tóc sang bên nhìn bà La Sát nương nương.

Quan sát từ trên xuống dưới,bà ta ăn mặc rất cổ đại,nhưng không kém phần quyến rũ,với đôi mắt đậm và sắc xảo,miệng đỏ chót,bà ta mời hai người ngồi xuống,rót trà :

" Hai cô đến tìm ta có việc gì"?

" Thực ra...là chuyện về hai đứa con của Nguyệt Giao công chúa.... " _ Tiểu Phi nói,sau đó kể lại mọi chuyện cho bà ta nghe,một cách chân thực và

đúng đắn nhất có thể.

Từng câu nói của cô như là đang cầu mong sự giúp đỡ từ bà La Sát,nhưng liệu bà ta có giúp được gì cho nó và cô không đây???

Sau khi nghe xong,bà ta vội xua tay lắc đầu liên tục ,và miệng nhanh như cắt :

" Ta không hề biết về chuyện này,nhưng....Nguyệt Giao muội muội,cô ấy đã mất lâu rồi.Ta chỉ nhớ,cô ấy đã về lại vương quốc của mình...các cô tìm ở Vương Quốc Mặt Trời đi...."

" Vậy sao?" _Hai người nhủ mi....đâm ra phân tán suy nghĩ....Bà La Sát này có vẻ nói thật,nhưng cũng hơi kỳ lạ,vì bà ấy né tránh ánh mắt nhìn khi nói đến Nguyệt Giao nữ vương....Rốt cục là bà ta ghét Nguyệt Giao hay sao???

" Chúng ta có đang đi đúng đường không? " Minh Anh chớp đôi mắt tò vò bần khoản vừa bước đi trên những đám mây xanh đẹp để nhìn sang Tiểu Phi đi bên cạnh mình.

Tiểu Phi không nói gì dài dòng lắm,chỉ âm ừ không phủ nhận là sai.Rồi nó thấy cô có vẻ lạnh nhạt đi,rốt cục là có chuyện gì với Tiểu Phi vậy ? Một hồi,nó cũng thôi nhìn Tiểu Phi,đi tiếp đoạn đường,bỗng dưng xa hiện lên một ánh sáng rất kỳ lạ,hình như có bóng một "thiên thần" thì phải,Minh Anh hơi nhăn mặt,lại dồn dập hỏi tiếp :

- Tiểu Phi,đó là gì ?

- Tôi không biết - Câu nói của Tiểu Phi hơi gượng ép,và lảng tránh ánh mắt tò mò xuyên qua mắt cô của nó.

- Cô...tôi thấy cô còn kỳ lạ hơn...cả ánh sáng đó..

- Tùy công chúa nghĩ - Chợt một câu nói lạnh lùng.

Nói đoạn,Tiểu Phi lướt đi nhanh qua người nó,rồi tiến về phía trước,sau đó lại nhìn xung quanh,và thấy một người đàn bà đang chăm chú ngồi dệt những tấm vải đã được luyện trong lò tinh ,cô cất tiếng :

- Lão bà,cho ta hỏi..

- Hờ...? Cô nói gì ? - Người đàn bà đó hơi nhíu mi,khó chịu hỏi lại..

Cô ta còn trẻ mà gọi là lão bà sao ? Mới chỉ 30 năm xuân thôi,đâu có thể gọi tùy tiện như vậy ? Phụ nữ thường thích tăng bậc bản thân,giảm đi tuổi tác và trẻ hơn mà...

" Ta nói,tỷ cho ta hỏi vài câu " - Tiểu Phi hơi bực.

" Ừm.hỏi đi "

- Nơi này có chỗ nào bí mật không ? ....

- Bí mật hả ? - Người đàn bà ngừng dệt và rồi thẫn ra,mặt chợt tái lại - Thôi,tôi không kể đâu..

- Nói đi.

- Không được,tôi sẽ bị ám mắt - Lắc đầu liên tục.

- Bà cứ nói,tôi sẽ bảo vệ - Minh Anh thấy tình huống không được như ý muốn,liền chạy tới đưa nhìn ánh mắt giúp đỡ và tràn đầy sức mạnh,hứa trong thắc mắc.

- Được,vậy tôi nói - Cô ta hơi ngập ngừng,rồi nhìn về phía ánh sáng kia...chỉ tay vào - Các cô nhìn thấy ánh sáng đó không?

" Rồi sao "? Nó hỏi

" Trong đó có một đường hầm bí mật,chả ai dám vào cả...Kỳ lạ hơn....mỗi đêm đều nghe tiếng hát của một người đàn bà nào đó....còn có những tiếng kêu la,khóc của một đôi tình nhân...." - Cô lại kể tiếp,dùng lời nói hết sức "kinh dị" và đáng sợ,mắt gần như tròn lên.

- Có ma ? - Tiểu Phi ngạc nhiên.

" Không.hình như...oan hồn chưa khuất "... -Cô ta nhíu mi....

- Được,cảm ơn tỷ- Tiểu Phi gật đầu,sau đó quay qua nó - Công chúa,đi vào đó thôi..

Minh Anh như được lên dây cót,hì hục đi theo bước chân Tiểu Phi,lòng nôn nao đến lạ....Nơi này...có liên quan gì đến phụ thân và mẫu thân nó không ? Bà mẹ nó ở vương quốc này liệu có phải...oan hồn họ chưa tan ?

Minh Anh nghĩ đến là lòng thấy lạ, chợt ngáp ngừng bước lên đỉnh, nhưng lại có bước đi vội hơn, từng tia sáng ngày càng to ra, cuốn lấy thân thể họ. Chợt, nó quay nhìn lại.... và thắc mắc ?

Người đàn bà ngồi dẹt kia đâu ....? Chẳng lẽ... đã có ai đó tốt bụng chỉ đường cho nó và cô chăng ? Vậy thì tốt quá rồi... Thật là may mắn...

...

Nó vừa bước vào bên trong, chợt giật mình, vì một nơi hiện ra rất hùng vĩ và thơ mộng. Một cánh rừng hoang dã ánh lên vẻ đẹp của tự nhiên, đầy những muông thú nhỏ bé đang đua nhau chạy nhảy leo trèo.

Có tiếng suối chảy róc rách, dòng suối êm mượt trích từng giọt nước từ trên cội xuống, tạo thành dòng sông có bờ hai bên phẳng lặng yên ắng.

Cây cối ở đây mọc um tùm, đều có màu xanh lục đẹp, từng cành lá đung đưa trước gió, vì điều đó - nó làm con người cảm thấy sáng khoái mắt mẽ.

Ngay cả nó cũng thấy khác thường, đây phải chăng là thiên đường ? ...Mái tóc nó bay bay trong con gió nhẹ nhàng lùa qua, bước chân nó ngáp ngừng đi dạo, chợt..

Có tiếng hát, một tiếng hát trong trẻo cất lên.... từng câu hát ngân nga, hòa quyện vào tiếng đàn tì bà đang được gảy, nó ngạc nhiên nhìn quanh, mà chẳng thấy có ai...?

Tại sao không thấy ai lại nghe có tiếng hát ? Nó bị hoa mắt hả??

" Tiểu Phi, cô có nghe thấy tiếng hát ? " Nó quay người lại hỏi vội Tiểu Phi, nhưng... lạ quá, Tiểu Phi biến đi đâu mất rồi? Chẳng nhẽ có gì đã xảy ra...

Hơn nữa, từ lúc vừa đi đến chỗ bà La Sát về, thì Minh Anh cũng thấy Tiểu Phi có gì đó khác khác, hay... Tiểu Phi đang gặp chuyện ?

" Công chúa, qua đây " - tiếng Tiểu Phi gọi từ xa, cô vẫy vẫy tay..

" Hà "? Nó thấy Phi tỷ liền chạy nhanh tới, mặt nhìn cô, đầu nghiêng một bên như đang có gì khó hiểu,...

" Đây là mẹ tôi..." - Tiểu Phi chỉ vào bức tượng gần hàng cây dày nhất, bên bờ tường cứng cáp, nói... và mỉm cười...

À ! Ra vậy, Tiểu Phi từ nhỏ đã phải xa mẹ, nhưng mẹ cô là một thiên thần, cô lại là con dơi nhỏ, nên không gặp mẹ cô được. Ranh giới Thiên Đường với Bóng Đêm quá xa, nên cô buồn là phải mà...

" Mẹ cô "? - Nó hơi bối rối.

" Vâng, bà ấy... chính là mẹ tôi..." - Tiểu Phi mỉm cười, bỗng đưa tay chạm vào bức tượng, sau đó lại có ánh sáng chiếu ra, một linh hồn bay đến, cầm một cây tì bà, nhìn :

- Hai cô...?

" Mẹ..." - Tiểu Phi ngược mắt lên mừng rỡ hỏi...

" Phi Phi..." - Linh hồn đó chợt sùng sốt, mắt đơ ra rồi ôm lấy thân thể Tiểu Phi, khóc không ra tiếng....

Tình cảm của họ thật đáng làm nó ngưỡng mộ, nó cũng thấy sao mình không bằng người ta ...Nó rất buồn, nhớ mẹ nó nữa...

" Mẹ... mẹ khỏe không "?

" Khỏe, Phi Phi ngoan của mẹ... Con đến đây làm gì vậy "? _ Bà xoa đầu Tiểu Phi rồi cười hiền hậu hỏi.

" Là..." - Tiểu Phi nhìn nghiêng sang Minh Anh, ký hiệu bằng ánh mắt, nó hiểu liền đi đến bên cạnh Phi tỷ, cúi đầu :

- Chào ạ!

- Cô là... con của Nguyệt Giao ? - Bà ta hơi nhíu mi, sau đó nhận ra....

" Vâng..."

" Cô đến để tìm mẹ mình " ?

" /...Hà?? " - Minh Anh tròn mắt, sao bà ta lại biết ? - Sao bà biết ???

"Sao... lại dẫn ta đến đây ? " -. Minh anh vừa nhìn vào ánh mắt mẹ tiểu phi thì chợt ngạc nhiên.

Đây là một mật thất nhỏ hẹp, chẳng mấy nổi bật giữa khu rừng "thiên đường" này. Có lẽ, nhìn vào thì thấy thế, nhưng thực ra bên trong lại bao chứa một đại sảnh rộng lớn, bên trên phía cao nhất - còn có hai con sư tử làm bằng vàng phun khói ra, luồng khói đó là một chất lỏng giữ cho cơ thể người không

biến dạng,cạnh chúng là hai cái quan tài,là gì chứ nhỉ ?

Liệu có liên quan đến chuyện của mẹ nó và ba nó không? Nghĩ thế thôi, nó bỗng vui mừng mỉm cười chực nói :

"Có phải đây là..."

"Đúng,là ba mẹ cô" -. Mẹ tiểu phi gật nhẹ đầu.

"Thật sao ?" Tôi...xem được không ..,làm ơn..". Nó chột nhú mày,tay chấp lại như kiêu thành khẩn, chăm chăm vào mẹ tiểu phi.

"Công chúa đâu cần làm vậy,cô có thể xem ,thậm chí nói chuyện với ba mẹ cô "

"Nói chuyện?"- nó tròn mắt,đưa ánh nhìn đầy ngạc nhiên ấy sang bà,rồi lại qua chỗ hai cái quan tài đầy sang trọng.

Đi nhẹ nhẹ,nó như sắp khóc,quỳ xuống bên thi thể ba mẹ mình. Giờ đây nó không là nó- . Lâm minh anh nữa,mà là Lâm nguyệt minh,con gái của An nguyệt giao và Bạch hàn phong.Mặt ướt đầm đìa,chứa những lệ sầu,nó buồn bã đưa tay chạm vào thân thể mẹ,người mẹ đáng kính của nó...

Nó ngẩng nhìn khuôn mặt hốc hác của bà,sau bao nhiêu năm ròng,khuôn mặt xinh đẹp ấy vẫn không thay đổi,chỉ ốm hơn thôi,mẹ nó không già đi,cũng chẳng trẻ thêm,làm nó cứ nghĩ mẹ nó chỉ là một cô gái tuổi đôi mươi.

" Mẹ ơi ...Con là Nguyệt Minh của mẹ này ..." Nó tươi cười hạnh phúc,nói trong sự khô khan của tiếng nấc đầy nghẹn ngào mà chân thật.

" Mẹ ơi,tĩnh lại đi,nói chuyện với con đi ..."

" Mẹ...." Nó sụt sịt nước mắt,dòng nhãn lệ lại lần nữa tuôn ra,nó ôm chầm lấy bà mà khóc,quên hết mọi chuyện rắc rối buồn phiền nó đang gặp...Giờ đây nó chỉ muốn ôm mẹ mà quên hết thôi...Quả thực bây giờ đã có chút hơi ấm từ bà truyền qua,làm nó phần nào dần an tâm...

Tiểu Phi và mẹ cô ấy nhìn Minh Anh,cũng hơi buồn cho nó,rồi hai người nhìn nó đầy vẻ an ủi tâm sự khẽ khàng bước đến gần nó,đặt nhẹ bàn tay lên vai nó ,mẹ Tiểu Phi chậm rãi nói :

- Công chúa,xin bớt đau buồn...Nếu cô muốn gặp mẹ như vậy...thì cũng có cách đấy...

Nó đang nức nở bên thi thể mẹ,đột nhiên nghe giọng nói đầy sự tin cậy của bà,thì bừng tỉnh ,ngưng khóc,tay quệt hết hai hàng nước mắt "không muốn rời" đảo mắt qua chỗ mẹ Tiểu Phi ,miệng nói trong ngạc nhiên :

- Bà nói thật ?

- Ừm. - Mẹ Tiểu Phi gật đầu .

- Cách nào hả ? Bà nói đi... - Nó hồi thúc,đăm đăm nhìn bà với ánh mắt chầu chực câu trả lời...

- Thực ra...- Mẹ Tiểu Phi hơi nhăn mặt,định nói....Thì bất chợt,tiếng nói trong treo của Tiểu Phi chen ngang :

" Việc này,Tiểu Phi cũng biết,hay công chúa để Tiểu Phi làm cho nha "

- Cô biết ? - Nó lại liếc đôi mắt long lanh của mình sang chỗ cô.

- Đúng vậy. ...Nhưng... - Tiểu Phi cười tự tin,gật đầu và rồi lại ậm ừ không nói thành lời... Việc này dễ làm,nhưng cũng không thể nào "hi sinh " máu của công chúa mà hoàn thành được.Như thế là thất kính với Công chúa,sẽ bị từ thần trách tội mất....

Cô không biết phải làm sao nữa,rất cục cựa nên làm hay không nhỉ ? Nhưng công chúa rất cần gặp mẹ...Chỉ còn cách này là cuối cùng thôi...

" Cô nhanh nói đi,việc gì tôi cũng sẽ làm để được gặp mẹ .." Nó thấy Tiểu Phi trong vẻ băn khoăn,nói tiếp.

" Ừm...nhưng mà,để làm được...Công chúa cần phải trích một ít máu của người ...."

- Tưởng gì,tôi không sợ đâu.Nhanh làm đi - Nó cười nhếch,hơi vẻ hống hách kiêu căng đưa cánh tay phải ra,chỉ ý muốn Tiểu Phi cắt tay mình để lấy máu...

Tiểu Phi tái mặt,dường như bộ dạng ấy đang "sống dờ chết dờ", công chúa gan dạ quá....Mà Tiểu Phi thì đâu có gan to như vậy....

Lại nhìn khuôn mặt đầy nghiêm trang và cứng rắn của Minh Anh,cô cũng đành thở dài và bắt đầu quá trình làm phép thức tỉnh mẹ công chúa dậy,đánh thức mà....

" Công chúa ,hơi đau đó...người cố chịu nha .." Tiểu Phi đến bên cạnh nó,cầm con dao thần đó của mình,đặt dưới đất cái chậu bằng vàng đầy bí ẩn,và rồi quay qua nó nói...

- Làm nhanh đi - Nó nhắm mắt,hơi nhú mi lại....Dẫu sao nó cũng là con nít,sợ là phải mà...!

" Tiểu Phi cửa đây nha..." - Cô hỏi...

- Ừm.Nhanh đi

- Công chúa có chịu,không là Tiểu Phi làm không được... - Cô lại nói...run run...cầm con dao...

- Nhanh đi mà.

- Được - . Nói rồi,Tiểu Phi cầm dao,cửa nhẹ một đường ở giữa lòng bàn tay,trích vào cái chậu bằng đồng kia,rồi nhìn xem từng giọt máu nhỏ ra....dường như nó không cảm thấy đau lắm,cũng lẽ bởi sự hồi hộp được gặp mẹ của mình đã che mất cảm giác đau đớn...

Lại nói về những giọt máu đỏ tươi kia,nó chảy đều xuống từng giọt từng giọt một vào trong chậu,cuối cùng,khi đủ 30 giọt,nó cũng dừng lại....Và đây,cũng chính lúc mà khuôn mặt nó chợt tái đi,và trắng dần ra....

Nó nhìn vào cái chậu,rồi nhìn Tiểu Phi,tò mò :

- Xong chưa ?

- Rồi ạ...Công chúa...người đau không ? - Tiểu Phi cất con dao vào túi,một tay lấy mảnh băng bó vết thương lại cho nó ,bằng một tình thương ngọt ngào và yêu mến dành cho nó...

" Không đau lắm...Cô mau thực thi tiếp đi .."

- Dạ... - băng xong rồi,cô gặt đầu,rồi bảo nó nhắm mắt lại,tay lại hóa phép và miệng đọc lầm bầm,những câu thần chú nhiệm màu tạo thành tiếng từng đợt ánh sáng kỳ ảo hiện ra,chiếu vào người mẹ nó.....Nó cảm thấy có gì đó vui vui lạ kỳ,bởi lẽ.....nó sắp được gặp mẹ....một người mẹ mà nó không nhận ra từ lúc trước,...

- Hự.... - Không gian sau khi làm phép tĩnh mịch trở lại,bỗng mẹ nó rên lên một tiếng đầy đau đớn,là do sau bao nhiêu năm,không thể nào cử động hay nhích nổi một ngón tay...Mẹ nó đang cố gắng ngồi dậy,bà cũng thất vọng.Tại sao bà lại tỉnh dậy ?

- Mẹ.... - Nguyệt Minh nhìn thấy bà,chạy lại ,nhanh như cắt ôm chầm lấy bà,khóc nức nở...

Nguyệt Giao như nhận ra khuôn mặt thiên sứ này của nó,bà nhắm mắt lại nhìn nó với ánh mắt như nhớ ra điều gì....Phải rồi....đây là.... Con gái của bà mà ? Chính là đứa bé mang cái tên Nguyệt Minh ..

Bà mỉm cười,môi tái nhợt ,khẽ đưa bàn tay chạm vào khuôn mặt mềm mại nước mắt của Nguyệt Minh,miệng cất tiếng trong sự ám áp đầy tình mẫu tử :

- Nguyệt Minh...

- Mẹ...mẹ nhận ra con sao ? - Nguyệt Minh cười mừng rỡ,nước mắt lại tràn lan ra hai bờ má mềm mại đang đỏ ửng vì hạnh phúc...

- Con gái của ta,sao lại không nhận ra...?

- Huhu....con nhớ mẹ lắm - Nó sụt sịt nước mũi,ôm chặt bà hơn...

- Thôi nào,nín đi....Ta ..ở đây...mà... - Nguyệt Giao tươi cười phúc hậu,bà xoa nhẹ đầu nó..

Chợt,Nguyệt giao nhìn lại con gái của bà.....Rốt cục bà đã ngủ bao lâu rồi ? Con gái của bà đã lớn biết nhường nào...nhưng khuôn mặt bé nhỏ ấy không thay đổi...Vẫn khuôn mặt trái xoan ,làn da mềm mịn trắng nõn nà như em bé,đôi mắt hai mí đầy những lông mi cong vút tự nhiên quyến rũ,đôi môi hình trái tim đỏ mọng không cần tô son làm điểm thêm sắc đẹp của nó - nàng công chúa bóng đêm xinh đẹp.

- Con lớn nhiều quá.... Nguyệt Minh ...

- dạ...Nguyệt Minh đã 13 tuổi rồi...mẹ biết không ?

Bà cười,nhẹ gật đầu. Rồi nó chưa kịp để Nguyệt Giao nói tiếp,nhanh chóng nói :

- Mẹ....thực ra....con thức tỉnh mẹ...là...vì...

- Vì cái gì ? - Bà hỏi..

- Là.... về chuyện....anh trai của con....có phải là....người mang tên là Khải không ? - Nó hơi rụt rè...hỏi chậm rãi..

- Khải khái hả ? - Mẹ nó ngạc nhiên,rồi lại cười dịu dàng ,và ánh mắt nhìn đi chỗ nào đó rất xa xăm..

-" Khải...không phải anh trai ruột của con..."

- Ô...ý...mẹ...là ??

- Đẽ...ta kể con nghe nha... - Mẹ nó hơi nhăn mặt, rồi bắt đầu hồi tưởng quá khứ và nhớ lại ,cùng lúc nói :

" Một ngày trời rất đẹp,ta cùng cha con...đi dạo,trên tay ta,còn bế con theo nữa.Năm đó,Nguyệt Minh con,vừa tròn một tuổi,đang đi....thì..,ta bỗng đứng nhìn thấy đằng xa,giữa ranh giới của mặt đất và bầu trời,có một thứ gì đó...Ta lại gần,và nhìn thấy một bé trai...Đứa trẻ rất khôi ngô,và nhìn thông minh lắm.Nó hơn con 1 tuổi."

" Rồi sao nữa hả mẹ " ? Trong mắt nó chợt ánh lên tia vui mừng..

- Trong người bé trai,có một cái ấn hình phượng.. Và kèm theo một bức thư.... Bức thư đó nói : " Xin hãy nuôi hộ hoàng tử của trái đất " ...

- Hoàng tử ? Trái đất ? - Nó trợn ngược hai mắt,thăng thốt,....Lẽ nào...? Khải...anh ấy là hoàng tử của trái đất ?? Anh ấy ...thì ra..anh ấy không bình thường...

- Đúng..! Người viết bức thư đó,ta chắc chắn,là nữ hoàng Sari,người đã sinh ra hoàng tử...-Bà trả lời,định ninh.

- Sau đó mẹ đã nuôi anh ấy ? - Nó nhú mi,hỏi tiếp.Trong sự thắc mắc.

- Ừm.Và...mẹ đã đặt tên cho đứa trẻ đó,là Lâm Khải Khải... - Bà gật đầu,kê tiếp sự tình....

Nó đơ ra một lúc,ánh mắt lúc đó nhìn mẹ vô hồn.Vậy...Khải không có quan hệ huyết thống với nó rồi ? Khải....có thể ở bên cạnh nó...Không sao nữa rồi..Tạ ơn trời..

Nó gần điên lên vì vui mừng định cảm ơn mẹ,thì đột nhiên một tiếng sét đánh rất lớn,luồng sáng màu đen hiện lên,bao trùm lấy thân thể của mẹ nó và ba nó,mẹ nó và ba nó nắm tay nhau hiện lên,rất là hạnh phúc,tươi cười nhìn nó rồi họ vẫy tay chào :

- Chúng ta đi nhé...Con hãy tự biết lo cho bản thân và sống hạnh phúc...

- Mẹ...cha.... đừng bỏ con.. - Nó chợt hoàn hồn,đuổi theo linh hồn bọn họ...

Rồi cuối cùng,đuổi mãi không kịp,luồng sáng biến mất.Cả cơ thể họ cũng không còn trong quan tài mà biến mất theo...Có lẽ...họ đã siêu thoát,và ở bên nhau,hóa thành một đôi hồ điệp sống mai danh ẩn tích rồi...

Nó ngã gục quỳ xuống,lòng thấy trống trải lạ thường,bỗng có tiếng bước chân nhẹ nhàng tới bên nó,Tiểu Phi vỗ vai nó an ủi,nói với Nguyệt Minh :

- Công chúa,cười lên đi...Hai người đó đã ra đi rồi..

- Ừm...- Nó gật,nhưng mang vẻ miễn cưỡng lắm

Nó còn muốn ở bên mẹ thêm vài giây nữa,thậm chí một lúc nữa...Nhưng sao bà đi nhanh quá....Nó không với tới và đuổi theo được...

Nó đứng dậy,nhìn sang Tiểu Phi :

- Chúng ta về thôi..Chắc hẳn mẹ tôi ở dưới trần gian cũng đang nhớ tôi..

- Vâng,công chúa ,Tiểu Phi tiễn người về....

* * *

- Tít tít....thuê bao quý khách đang gọi hiện ngoài "vùng phủ sóng".Xin quý khách tạm thời liên lạc sau....- Mẹ nó đi đi lại lại,nặng lo lắng nhìn đồng hồ nhìn tây...

Thực ra đã có chuyện gì chứ ?? Sao nó thích hành hạ mẹ nó phải lo như vậy?

" Alo ,chị xui hả ?" - Đột nhiên tiếng điện thoại vang lên,bên đầu dây là bà Huyền,mẹ hắn,cũng đang mang tâm trạng lo âu.Hắn chưa về...

- "Chào chị.Sao lại gọi tôi vậy ?"

"- Thực ra,thằng Khải nhà tôi chưa có về....Ở chỗ chị có không?"

"- Không..Minh Anh cũng không có ở đây... "

"- Hay bọn nó đi chung với nhau?"

"- Chắc vậy...thôi thì phải đợi thôi..."

"- Được.có tin gì liên lạc tôi nhé chị xui "

" Vâng"

Bà my cúp máy.Tự dưng lo lắng bỏ đi,mà thay vào đó là hơi ấm thần kỳ đang sưởi cho tim bà....Cầu mong cho hai bọn nó đi cùng với nhau..

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Nắng chiếu rọi xuống cảnh vật ngay trước mặt.Minh Anh bước lại gần hân,nơi yên tĩnh sau nhà thờ.Là một khu vườn đầy những cái cây cổ thụ ,từng chiếc lá vàng rơi xuống.Rụng theo cơn gió mát vô tình.Đôi khi còn có tiếng chim hót,và cũng có cả tiếng hú từ đâu đó xa tận chân trời..

Hân vẫn đang ngắm nhìn nước trên dòng sông nhẹ nhàng chảy về một nơi nhất định...Là cội nguồn của chúng...Còn hân,thần thờ nghĩ về bản thân,cội nguồn của hân là từ đâu ? ...Chính là hoàng tử của Trái Đất sao? Thật khó tin...không ngờ hân không phải là người thường..

Không khí lúc ấy trầm hân,hân nghe được hơi thở của nó đang kè kè ở sau,nhưng vẫn làm như không biết gì...Nó chợt run lên,và cảm thấy lạnh lẽo vô cùng,bất chợt nó ôm hân từ sau,vòng tay siết chặt hân lại.....Nó làm như là mấy năm rồi không gặp vậy...

Hân cảm nhận được sự ấm áp đấy,môi nở một nụ cười,nhưng ánh mắt vẫn hơi đơ ra ,quay lại nhìn nó,tay thân mật xoa đầu thật nhẹ,với một cử chỉ như nhớ nhưng người tình ,cất tiếng dịu dàng :

" Minh Anh.."

" .." Nó không nói gì,mỉm cười nhìn hân.Chớp mắt thật nhanh rồi ôm hân tiếp,một thứ gì đó,đã làm nó phải ôm hân như vậy...Là cảm xúc của trái tim.

" Em gái.....nuôi của anh...đừng ôm anh nữa,thở không được ..." Hân buông nó ra,vỗ vai nói..nhưng ánh mắt hơi buồn..từ em gái ấy khó nói lắm..

" Đừng gọi em là em gái,em không phải em của anh ..." Nó lắc đầu,giọng buồn bình.

Nó nhìn hân,hân cũng nhìn lại nó.Hai ánh mắt giao nhau,thật sự chằm chằm và dính lấy nhau.Hân bất chợt thở dài,và rồi ôm nó bất ngờ :

" Anh biết,em không phải em gái anh....Anh không cùng huyết thống với em mà..."

" Ừm...ừm...đúng rồi...Anh là Hoàng tử của Trái đất....là một hoàng tử..." Nó cười,một cách khổ sở..

" Đừng rời xa anh nữa nhé,nếu không anh không sống nổi đâu..."

" Được,em thề....sẽ không bao giờ rời xa nhau....Sống hay chết vẫn sẽ mãi ở bên anh,cùng anh đi đến cuối đời..." - Nó lại nhìn hân,tay giờ ba ngón lên trời rồi làm như rất "chí khí".

- Suyt...-Hân đưa ngón trỏ đặt lên môi nó,lắc nhẹ đầu,ôm ái lên tiếng :! " Không cần thề,hứa thôi..."

(Hơ...hơ...tác giả nói cái này với độc giả chút,thực ra hai người này "TRƯỜNG THÀNH " hơn đọc giả nghĩ đó ạ...Bởi vì họ tuy là những đứa trẻ,nhưng tâm hồn giờ là 'người lớn' đấy :D)

Rồi hân đưa hai tay vịn vào vai nó,cùng lúc kéo nó sát vào,tim nó đập thình thịch,cảnh vật xung quanh bỗng dừng im lặng lạ thường....Từng chiếc lá rơi xuống nhanh hơn và xếp thành hình trái tim..Hân hôn nó.....Đôi môi hai người cuốn lấy nhau,một nụ hôn sâu và dài.....vị ngọt của nó có khi còn hơn thế nữa...Làm cả hai đều thấy hạnh phúc trong lòng...

Nó chợt mỉm cười,đẩy hân ra,rồi vờ dối :

- Anh làm như chúng ta là người lớn ý.Thật là..!

- Thì...người lớn mà.Có ai cấm trẻ con làm chuyện "người lớn " đâu ?

- Có.Anh không được dạy sao ? - Nó ngạc nhiên.

- Anh là "đàn ông con trai".Chỉ biết làm tròn bổn phận,thể hiện tình cảm với người mình yêu mà thôi.Còn lại cái gì đó anh không quan tâm....Miễn anh sẽ vẫn là....cha của...con em sau này....

- HỨ.....Ăn nói....thật biến thái...Giận anh luôn .. - Nó tái mặt,môi mím lại không nói được gì,ngoảnh mặt sang một bên .

- Thôi mà,đừng giận anh.....- Hấn lay lay người nó,rồi làm mặt cún con - Giận mau già đó nha....

- Ai thèm giận anh chứ- Nó gắt,rồi quay phắt lại bước đi trước,rồi lại quay đầu lại nói vọng - Về nhà đi.Mẹ đang lo lắm đấy. !

- Ủm.đội anh..

* * * Sáu năm sau * * *

Trong căn phòng lộn xộn,đầy những bộ quần áo đang vứt tứ tung.Xung quanh là vài người đứng bên cạnh,là osin và những người giúp việc.Còn có chuyên viên trang điểm và làm tóc nữa...

Nhưng có vẻ họ đã làm xong việc của mình,mà cô dâu vẫn đang trong tình trạng run run chưa sẵn sàng lên "kiệu hoa " :

" Nhanh lên đi,mày lâu quá đó... " Minh Phương hối thúc,nhỏ nói trong bực bội...

Thật tình,đến lúc lấy chồng rồi mà còn không chịu lên xe nữa chứ....Hazz..

" Thôi...tao nghĩ lại rồi.Tao không lấy chồng nữa..."

" Một mày quá.Bao nhiêu năm mày yêu anh Khải thế bây giờ mày muốn hủy hôn hả ? " - Minh Phương tái mặt,rồi làm vẻ thản nhiên nói - Hay tao lấy anh ấy thay mày nha.

" Mơ đi cưng.Tao không nhường anh ấy cho mày đâu " - Nó bĩu môi.

" vậy nhanh đi "...

" Được rồi,đi thi đi "

* * *

" Cậu chủ,cô chủ ra rồi kìa " Vừa thấy Minh Anh bước ra,quản gia kéo hấn lại nói thầm trong tai.Hấn vội nhìn vào nó....

* Cô ấy đẹp thật đó * Đó là cảm nghĩ của hấn khi nhìn...Chợt run run,tim đập thình thịch,hấn lấy lại nụ cười tự tin,chạy tới bên nó,đưa tay ra như kiểu mời nhảy :

" Mời cô nương lên kiệu hoa "

- Xi...Còn làm bộ nữa .

- Chứ sao nữa.Nhanh lên đi kéo muện... - Hấn nhìn,bỗng bước gần hơn,ôm eo nó nói.

- Ủm.Đi đây.Phiền quá.

* * *

" Nào,bây giờ chúng ta cùng chào đón cô dâu và chú rể nhé " - Thấy hấn với nó cùng bước vào,chú MC nói oang oang trong cái Mic,lập tức sự chú ý của mọi người nhìn về phía hai người họ...

Trông họ thật hạnh phúc,khiến ai cũng ngưỡng mộ.Một cặp đôi vừa đẹp tuyệt trần,lại tài giỏi giống nhau.Thật đúng là có phúc quá đi mất,

Còn nó đang ngượng ,bước đi bên hấn mà không dám ngẩng mặt lên...

" Vâng,cô dâu và chú rể đã bước lên sân khấu.Bây giờ sẽ dành cho cha " - Sau đó chú MC lại nói, với một giọng rất vui vẻ.

- E hèm....Ta xin hỏi ....đầu tiên là chú rể....

" Con có đồng ý lấy cô làm mình anh làm vợ của mình,mãi mãi yêu thương dù cho sau này nhan sắc tàn phai theo tháng năm,gìa dần theo thời gian,bệnh tật ốm yếu không ""?

" Con...ạ....ơ.... " - Hấn định nói đồng ý,tự dưng nghĩ đến cảnh một người lẻo đẻo bám theo hấn sau này....Mặt biến sắc trông rất khó coi..

Nó chợt ngạc nhiên,không lẽ hấn không đồng ý ? Vậy sẽ làm nó mất mặt lắm..

" Con đồng ý " -Hấn mỉm cười,nói.

" Được.Vậy cô dâu có đồng ý lấy chú rể,ở bên cạnh anh ta suốt đời không chia lìa ? Sống chết có nhau không ? "

- Con đồng ý -Nó không chần chừ,cười tươi,rồi nhìn hấn...

" ta tuyên bố hai con từ đây là vợ chồng,hãy trao nhẫn để kiểm chứng cho chuyện này..." Rồi sau đó,có người chạy đến đưa nhẫn,hấn cầm lấy,đeo vào cho nó...

Nó cũng vui vẻ lạ thường,đeo vào ngón áp út cho hấn,rồi như rất là hạnh phúc...Cuối cùng hai bọn họ cũng thuộc về nhau rồi....

Lễ cưới vẫn cứ thế tiếp tục,với những cuộc vui tiếp theo,và uống rượu chúc mừng....Nói chung không khí giờ đây rất vui...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

* * * Buổi chiều- 5h30 * * *

- Vợ ơi, hôm nay vợ đẹp lắm đấy - Vừa đến bãi biển của tuần trăng mật, Kỳ Khải từ từ đưa bàn tay ôm lấy Minh Anh từ phía sau. Mang một sự hạnh phúc xen lẫn vào từng cảm nghĩ. Quả thực là bây giờ Khải cảm thấy như đang trên thiên đường vậy,được ôm người mình yêu một cách tự nguyện,và không bị tuổi tác "cản trở".

- Em đẹp bình thường,như mọi ngày đều vậy mà - Nó quay lại,tươi cười,nhưng đầu hơi nghiêng qua làm vẻ đáng yêu.

- Không, tại hôm nay rất đặc biệt.Nên anh thấy đẹp hơn mọi ngày.

- Đó là do anh nghĩ. Em vẫn thế . - Nó nhú mi.

- Thôi được rồi,em cãi bướng quá.Đi ăn tối nhé !

Nói rồi,Khải dắt tay nó đi qua một bãi cát trắng,rồi đến nhà hàng Hải sản gần đó.Không khí lúc này thật trong lành,gió mát lùa qua làm cho lòng người khoan khoái lạ thường.Bãi biển trở nên thật tươi đẹp khi có một đôi vợ chồng trẻ đang tươi cười ngồi trong một nhà hàng vừa nói cười vừa ăn uống.Họ rất đẹp đôi ! Ngay cả thời tiết cũng tán thành và ban cho họ ít nắng nữa,dù bây giờ đã gần hoàng hôn rồi. Từng tia nắng chiếu xuống chỗ họ,làm cho một vùng trở nên sáng rực rất kỳ diệu.

- Ăn cái này đi. - Minh Anh mỉm cười thật duyên dáng,ân cần gấp cho chồng mình một con tôm "to",chín đều và hồng rực,thơm nức..

- Không,anh bị dị ứng với.... - Hấn nhăn mày xua xua tay,như kiểu coi nó là một món ăn "kinh khủng" nhất chưa từng thấy.

- Hừ....Sao không nói trước,vậy em ăn - Nó bấu môi,rồi ăn luôn.

- Em thật là.....đối xử với chồng như vậy hả?

- Đó là việc của em

- Nhưng em là của anh,thì em thuộc quyền sai khiến của anh nhé.

- Kệ anh.Mắc mớ gì em chứ? - Nó nhú mi,định đặt đũa xuống đứng dậy về khách sạn....Không ngờ bị tay hấn kéo lại,hấn cất tiếng trong dịu dàng,nhân nhĩ :

" Xin lỗi vợ mà....Ngồi xuống ăn tiếp đi,đôi là chồng không chịu trách nhiệm đâu nha..."

- Nể tình mấy món ngon này,em ngồi ăn tiếp đi .Xi... - Nó cười,rồi vẫn kéo ghế xuống ngồi chung với hấn ăn uống một cách tự nhiên..

(Mọi người thông cảm,diễn tả tiếp thì truyện nó không được ổn.Tua qua nhé)

* * *

Nắng vẫn vàng.Chiếu rọi xuống những bước chân hai người đi,họ trông như những người nổi tiếng thu hút ánh nhìn.Hai người cùng mặc đồ đôi, trên áo có ghi chữ Vk (vợ),Ck (chồng),chắc hẳn ai cũng biết hai người vừa mới cưới.Bởi nụ cười trên môi và trong ánh mắt là đủ hiểu rồi. Tay hấn còn nắm chặt tay nó nữa....Như vậy thì...

Bước vào trong khách sạn Kim Yến,hắn đưa cái thẻ phòng cho nhân viên khách sạn,bỗng họ đưa lại rồi nhìn hắn với ánh mắt cực kỳ ngưỡng mộ....

- Ôi,đẹp trai quá.....

- Oa.....anh ấy là idol của đầu vậy ? Đẹp quá.....Thật cute.... - Một nhân viên khác để ý,lại tiếp tục tròn mắt khen...

- Trời ơi,bà nhìn kìa.Đẹp đôi quá....

- Hoa có chủ rồi.....Đẹp cũng để ngắm thôi - Một nữ nhân viên đi qua,tặc lưỡi rồi bỏ đi.Làm tiếp việc của mình...

- Ồ....hình như...cô gái đi bên cạnh nhìn quen... - Lại một lời bàn tán...

- Là...ca sĩ Minh Anh....không ngờ cô ấy đã...lấy chồng rồi....

Sau đó,thì bao nhiêu cái máy ảnh đều chĩa về họ.Tách ,tách,tách... Ai cũng vui vì được chính mắt thấy ca sĩ Minh Anh đi cùng với một chàng trai,mà họ lại mặc áo đôi,thì ra là vợ chồng...Minh Anh kết hôn....Tin "sốc" đây.

Minh Anh vừa bĩu môi,vừa nhìn hắn ,vội vẻ ghen tỵ,một nửa thấy bức mình ,kéo chặt tay hắn lại nói thầm :

" Lần sau đi đâu bịt mặt lại nhé,không là chết với em "

- Biết rồi,vợ cũng phải bịt đi.Làm ninja với chồng cho vui . Hắn cười,đáp.

Nó nhăn mặt,gật gật.Nhưng lại lắc đầu :

- Thôi,mất hết hình tượng của em..Em đâu phải người bình thường....

- Biết rồi.Em là Ca Sĩ,được chưa ? Lên mặt hoài à,anh cũng là tổng giám đốc mới nhận chức đó nhé. - Hắn tỏ ra hơi phiền,hất mặt,vuốt vuốt tóc,...nhưng đầu sao cũng chỉ nói chơi mà thôi.

[Vâng ạ,sau bao nhiêu năm qua.Minh Anh đã được ba mẹ gửi vào học ở Học viện Âm Nhạc,rồi thu âm bài hát đầu vào năm 17 tuổi,sau 1 năm.Thì nó chính thức bước vào giới Showbiz,và là một gương mặt mới và đại diện cho bao nhiêu sản phẩm quảng cáo,mặt báo,tạp san...vv..Nhờ tài năng diễn xuất vốn có nữa,nên nó cũng tham gia diễn vài bộ phim,như : " Vương phi 18 tuổi" , " Kim Ngọc Nhi " (phim cổ trang),...vv...]

* * *

- Em tắm trước đi . - Hắn quay sang nó,mỉm cười và nói.Nhưng hắn không biết nó đang nhìn hắn chăm chăm...

- Đây...." tắm trước đi" nghĩa là sao hả ? Anh có ý đồ "đen tối" gì đó ? - Minh Anh nhú đôi mày thanh nhã,nhắc cằm hắn lên,dáng vẻ 'tra khảo'.

Hắn hơi dờ ra.....Ờ...Không ngờ nó vẫn là nó của năm nào...Trẻ con,vẫn là trẻ con thôi ,hắn ôm nó,cười cười :

- Thì....anh với em tắm xong..Chúng ta phải làm việc mà cặp vợ chồng nào cũng phải làm thôi...

- Làm...ý...anh ?

- Ý anh...là.....anh....muốn..... - Hắn cười....."dâm tặc" , tiến sát gần người nó,định hôn....nhưng lại bị nó chạy sang chỗ khác,đạp xuống giường :

- Đồ biến thái,em không chơi với anh nữa.

- Em không muốn tắm trước phải không hả ? - Hắn nhìn nó,rồi suy nghĩ cực gian lóe lên trong đầu.

Hắn gian tà,môi cười nhếch lên,ôm nó chạy vào trong phòng tắm,mặc cho nó vùng vẫy la hét,thả nó vào trong bồn rồi khóa chặt cửa lại....Cùng lúc.....mở.....mặc cho tiếng điện thoại đang reo lên....Ba mẹ nó cùng ba mẹ hắn đang ở đầu dây kia nhìn nhau...

(Thôi thôi,minh không muốn miêu tả tiếp đâu,đọc giả tự tưởng tượng nhé :3 Mất trong sáng lém)

* * *

- sao tui nó không bắt máy nhi ? - Bà My nhìn bà Huyền cùng hai "ông chồng",thắc mắc...

- Chắc là bận ân ái cuốn lấy nhau rồi,đâu còn lo cho chúng ta đâu...Hazz - Bà Huyền lắc đầu,thở dài...làm vẻ tiếc...

Cả 4 người bụm miệng cười,rồi nhìn nhau :

- Thôi,bây giờ 4 người chúng ta cũng cùng đi du lịch vài ngày nhé.

- Được .

- Hay đó...

* * *

Khi tắm xong,cũng là lúc 6h30,hoàng hôn đã hé lên lâu rồi.Và nó thì đang nhìn lên cái đồng hồ đang tích tắc tích tắc chạy từng giây.Hơi sợ...vì đây là đêm "đầu tiên".Phải,ai cũng sợ như vậy cả ~

- Em mặc đồ xong chưa ? - Vừa bước ra khỏi phòng tắm với một chiếc khăn mỏng quấn ở phần "dưới " ,thì nhìn nó đang ngồi trên giường,run run.

- Nhìn là biết à - Nó hơi cúi mặt,má đỏ ửng nói với hần...

Hần đi nhẹ đến bên nó,ngồi xuống,tay kéo nó ôm vào lòng,cùng lúc vuốt vuốt tóc nó,theo thói quen ,vừa nói :

- Vợ ơi,đừng bao giờ rời xa chồng nha.

- Ừm.

- Giờ chồng "đói" ....Chồng muốn "ăn"....

- Anh ...mới ăn đó mà ? - Nó ngạc nhiên....vì chả hiểu được những "từ" "đen tối" này....(Vâng,chỉ có tác giả hiểu.Tác giả hơi bị "hiểu biết " .v)

- Em thực sự không hiểu hả ? ...-Hần nhăn mày...rồi kéo nó lại hôn - Thôi được,để anh dạy em nhé....

- Ô....buồng em...r....- Chưa kịp nói hết,thì hần đã đè lên người nó,hôn tới tấp...Từng nụ hôn sâu đến lạ thường,nó cảm nhận được vị ngọt truyền ra,mím cười hạnh phúc trong lòng....Nhưng đột nhiên,có gì đó xen lẫn,là cảm giác như sắp xa hần...Không biết do linh cảm,hay là do nó suy nghĩ mông lung nữa...Thôi..quên đi vậy...Nó phải tập trung cho "đêm" nay mới được...Đó là điều cần thiết của một người làm vợ ah~

P/s: Hehe.M.n đừng sốc nhé.Vì tác giả viết cảnh hơi nóng nóng xúu....chứ không viết H được thôi ah ~ Sorry những bạn ít tuổi còn trong sáng :D Tiếp tục ủng hộ mình ra chap nhá <3

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Màng Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

" Chỉ còn một ngày thôi,công chúa....công chúa...công chúa..."

" Một ngày nữa thôi..." Tiếng vang ấy vẫn vọng lại,liên hồi.Như ám ảnh nó,nó lắc đầu liên tục,bịt tai không muốn nghe,hét lên :

" Đừng nói nữa mà"

" Tôi không muốn nghe...."

" Đây là sự thật..."

" Không...không phải..."

Đang canh bốn ,nó bỗng dừng tỉnh dậy,mở hơi nhể nhại toát ra..Chợt kéo chăn lại che hết những chỗ "kín" của cơ thể....Thật tỉnh,sao lại trần truồng như vậy chứ ?

Nghĩ về nó rồi lại nghĩ về con ác mộng vừa nãy.....Tại sao nó lại bị như vậy chứ ? Đột nhiên tim nó đập thình thịch,thắt lại rất chặt.Nó có vẻ rất đau đớn....

Nhìn hần ngủ say,nó không biết làm gì cả,ôm con đau quằn quại khó chịu trong lòng....Sao lại lần nữa nó mơ thấy một con ác mộng như vậy ? Chẳng phải thời gian vừa qua nó rất là hạnh phúc sao ? Luôn có những giấc mơ đẹp mà bây giờ lại...đây là đêm tân hôn của nó mà lại thế sao?

Muốn gọi hần,muốn kêu tên hần mà không được....Rất cực do cái gì chứ ??? Cứ như bị cái gì chặn nghẹn ở cổ họng vậy....

Nó ngủ không được,cổ đi từ từ tìm nước uống,ực một cái,nó lấy lại tinh thần,rồi thở dài,miệng than vãn :

- Thật là kỳ lạ...Minh Anh ơi Minh Anh.....Mây rớt cục đã làm gì sai rồi ? Lại mơ thấy giấc mơ đáng sợ đó??

- rời xa anh Khải hà ??? Một ngày nữa sao?

- Buồn cười quá.Giấc mơ điên rồ !

Nó phán những câu nực cười,rồi tự nhìn mình trong gương,nó mặc lại quần áo,rời đi ra biển.Nó muốn hít thở không khí trong lành một chút,để lấy lại tinh thần ổn định.Nó thực sự mệt mỏi với những chuyện này quá rồi....

- Quả nhiên,biển bây giờ vẫn không huy hoàng lắm...

Nó cảm thán,khi vừa nhìn vào mặt biển...Một màu đen tím nhạt nhạt...Chứ không xanh như bình thường vào ban ngày.....

Đột nhiên,có tiếng gọi.....Nó giật mình quay sang,rót cục là cái gì ?

- Minh Anh,làm gì đó vậy ?

- Ồ.....Anh....Minh Phong ? Anh hai....sao anh lại ở đây ? - Nó quay lại,chợt ngạc nhiên khi thấy anh hai mình đang đi tới,tay bỏ vào túi quần,mặc một chiếc áo phong kết hợp với quần jean phong cách,anh để tóc mái che trước trán,tò mò nhìn nó...

- Anh đến thăm em....định xem em thế nào thôi...

- vậy hả ?

- Ừm.Đêm đầu tiên vui chứ ? - Anh nó cười,chợt hỏi.

- Dạ,bình thường....Nhưng mà....sao hai hỏi vậy ?

- Tại anh là anh trai,phải lo cho em gái thôi mà...

- Ừm.Em hiểu....

Nó gật đầu,rồi mỉm cười nhìn anh.Anh cười lại với nó,rồi anh chợt nắm lấy tay nó,nói mang giọng hơi buồn buồn :

- Minh Anh này.Em có biết anh hai yêu em không ?

- Yêu? Em biết mà...anh hai yêu quý em gái nhất mà...

- Không...ý anh là tình cảm nam nữ?

- Trời.Anh hai nói nhầm gì vậy chứ.... - Nó bật cười.

Minh Phong nhìn nó,lắc nhẹ đầu,rồi đứng dậy ôn nhu cười :

- Anh chỉ đang thử lòng em thôi mà....Em thì chỉ yêu chồng em...đâu có yêu anh hai....

- Anh nói gì vậy chứ ????

- Anh hai yêu em.... - Rồi Phong ôm nó,ôm rất chặt - Cho anh ôm em một lần thôi....

- Anh hai,làm gì vậy,buông em ra đi.....

Nó đẩy anh ra,vùng vẫy trong bất lực,nhưng mà lại bị anh ôm tiếp,không biết làm gì cả.Nó như sắp khóc,nó nhìn xung quanh cố tìm ai đó...

Nhưng tiếc thay,chả có một ai....

- Đừng anh hai...anh ....

- Đừng mà,bỏ em ra....

- Anh Phong...

Nó giật mình,lại lần nữa tỉnh dậy.Ồi trời,ra là giấc mơ....Thật là khủng khiếp....Anh hai lại đi yêu em gái ? Không ngờ là một chuyện quá sức lạ lùng lại xảy đến....Nó phải uống gì đó cho an thần lại thôi....

Chương 33: Cái Kết Đau Đớn (1)

Gửi người con trai tên Hoàn : Anh phụ tình em,tại sao anh nỡ?... Em hận anh...Rất hận một người đã khiến trái tim em,vừa mới yêu được,lại bị rí máu.Con trai là loại như thế sao? Haha * cười trong nước mắt *.Xin đừng ai ngu si như mình,thật là ngu ngốc khi tin vào tình cảm của lũ con trai ! Chỉ đáng là rác rưởi.

_ Tâm sự nhỏ của Tiểu Yên _

Xin lỗi làm gián đoạn truyện,tác giả bị thất tình...giờ rất buồn....Có lẽ chap này viết trong đêm khuya thật không ổn...Nhưng thực sự không còn tâm trạng,thôi thì viết cho xong ...

* * * Sáng hôm sau * * *

Buổi sáng nó cùng hấn thức dậy, khí trời se se lạnh,mới hôm qua còn nắng chiếu ảm áp đó mà, gió nhẹ thoảng qua lay động cành cây để lộ những giọt sương mai trong vắt trên lá. Khấp một vùng biển mờ mờ trong sương sớm. Ở phía Đông không thấy mặt Trời mọc,mà nó lặn đi đâu mất tích.... Nhưng trên không, từng đám mây trắng trôi nhẹ.... Từng hình thù khác nhau..Vẫn đang thi nhau chuyển động,là do gió thổi làm bay...

Rồi nó bước ra,đi bên cạnh hấn,nhìn qua hấn với ánh mắt có gì đó hơi thần thờ,hấn cũng nhận thấy,quay sang :

- Em có chuyện gì hả ?
- Không,....Chỉ là thời tiết lạnh,hơi buồn....
- Ừm...Sao hôm nay không thấy nắng nhỉ ? - Hấn run run,tự mình hỏi...
- Chắc sẽ có một chuyện buồn.... - Nó vô hồn nhìn khung cảnh ở ngay trước mặt , nói đan xen tiếng thờ dài...

Hấn nhìn nó.Chợt thấy một tia buồn bất tận trong ánh mắt . Linh cảm cho thấy nó không được vui..Thực sự đã xảy ra chuyện gì đó rồi...Nhất định hấn phải hỏi nó cho ra lẽ mới được..

Và lại,là vợ chồng mà,thì phải chia sẻ ngọt bùi cay đắng cùng nhau chứ...Như thế mới hợp đạo lý...

Hấn ôm nó, vuốt nhẹ mái tóc mềm dịu, thủ thủ bên tai :

- Đừng buồn,không anh sẽ buồn theo...
- Ừm.Không buồn nữa..Chúng ta ra biển chơi được không ? - Nó gật đầu , rồi nhìn hấn về nấn nỉ . Nó muốn đi dạo với hấn,nắm tay hấn bước nhẹ nhàng trên bãi cát, hưởng thụ những cảm giác hạnh phúc mà nó nhận được khi ở bên nhau..

Hấn mỉm cười, gật nhẹ đầu , rồi nắm tay hấn kéo đi , nó cũng đi theo,nhưng bước chân rất hồ hững thiếu sức sống ,giấc mộng đêm qua làm nó buồn lắm rồi....Nó không muốn phải buồn thêm nữa...

Nhưng phải rồi,nó đang ở bên hấn mà...Nó phải cố gắng tận hưởng những giây phút này chứ....

- Biển mát ghê - Hấn vừa sờ tay chạm vào mặt nước , cảm thán nhìn nó.
- Là do anh nghĩ - Nó lạnh lùng
- Hôm nay em sao vậy chứ ? Em của ngày hôm qua đâu rồi ? - Hấn nhíu mi,nắm lấy tay nó nói...
- Không biết,đừng hỏi nữa...

Nó lắc đầu,rồi sau đó chợt nhăn mặt rồi khụy xuống..Ngã gục xuống đất ." Sao lại đau như vậy hả "? . Nó nói không ra lời,con đau hôm qua lại ập đến lần nữa...Làm sao nó sống nổi đây ? Ông trời ơi....sao ông lại hành hạ tôi như vậy hả ? Tôi đã làm gì sai rồi...Nó suy nghĩ,mà rớt nước mắt ..

Hấn không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả...Hoảng hốt ôm lấy nó,tròn mắt nhìn với sự lo lắng không hề nhẹ :

- Em sao vậy ? Em bị đau chỗ nào sao?
- ... - Nó dường như muốn trả lời,nhưng không được.Nó như bất lực,nắm mắt dựa vào bờ vai chững chạc của hấn,nó mệt mỏi,muốn tựa...

Nhưng dường như hắn cảm nhận được một luồng âm khí tràn qua, người nó phát sáng, hắn giật mình... nhìn nó.... Sao lại như thế? Minh Anh... em rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì với em hả?

- Minh Anh, em tỉnh lại đi, mở mắt ra - Hắn đau đớn, lay lay mạnh người nó..

Vẫn thế... không một động tĩnh...

Hắn làm đủ mọi cách, mà nó vẫn không tỉnh, hắn liền ôm chặt lấy nó, để nó không đi đâu mất.

Đột nhiên, lại một luồng sáng nữa hiện ra... Ngọc ẩn hiện hình, và nhìn hắn, với một ánh mắt dường như là hình viên đạn, cô ta trợn lên, nói:

- Buông cô ấy ra.

- Tại sao chứ? Cô ấy là vợ tôi - Hắn đáp lại.

- Không, hết thời gian rồi... Người mặt đất không thể làm chồng của công chúa...

- Ta là chồng cô ấy, đừng nói nhiều, ta không cho cô đem Minh Anh của ta đi... - Hắn gào thét, ôm chặt khư khư giữ lấy nó, như là giữ một món đồ rất quan trọng, dù chết cũng không được xa rời...

- Buông ra! - Ngọc Bội Ước Tỷ (tên ngọc ẩn) phán một câu, khiến hắn lạnh cả sống lưng.

Nói rồi, cô ta chiếu một luồng sáng màu đen vào người hắn, hắn liền bị mấy cây gai cuốn chặt lại, không cho nhúc nhích, hắn đau đớn nhìn nó biến mất từ từ trước mắt mình, hắn cố vùng vẫy:

- Đừng mà... Minh Anh... Xin em đừng bỏ anh...

- Công chúa không phải thứ để cho người tùy tiện yêu, đồ đáng chết! - Nói xong, Ước Tỷ tạo phép làm Minh Anh biến mất, rồi lại ẩn vào trong tim của nó...

Lúc này, nó cảm thấy rất kỳ lạ... mình đã xa anh Khải sao? Rốt cục mình đang đi đến chỗ nào? Đó là trong suy nghĩ của nó nghĩ... Còn nó, thì chưa tỉnh lại được.... Vẫn còn nhắm mắt, vì Ước tỷ không muốn công chúa trốn mất.... Làm hỏng nhiệm vụ của tử thần giao...

* * *

- Xong rồi chứ? Cháu gái ta đâu? - Thấy Ước tỷ hiện ra, tử thần ngồi trên ngai vàng nói vọng xuống, hỏi trong thắc mắc.

- Vâng, công chúa ở trong phòng, đang ngủ...

- Được, để ta đi thăm cháu gái ta... Người đừng ở trong tim công chúa nữa, sẽ làm cho nó nhớ thương Khải hơn...

- Rõ - Cúi đầu xuống, Ước tỷ lễ phép đi ra ngoài, rồi làm tiếp công việc mình phải làm...

Tử thần với vẻ nghiêm trang, nhưng trông đang mưu tính gì đó, bước chậm rãi đến phòng của nó - công chúa đáng thương... Không có được tình yêu của mình...

Tại sao ông ấy lại nhẫn tâm như vậy? Một lần nữa lặp lại... Như chuyện tình của ba mẹ nó sao?? Bị ngăn cấm hả??? Thật là đáng chết!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Cái Kết Đau Đớn (2)

- Hm..... Hự.... Minh... Anh ... - Hắn vừa mở mắt thì thấy mình đang ở bãi biển, nhưng không thấy nó đâu nữa, vội nhớ về chuyện lúc này, lòng đau như cắt...

Ký ức mơ mơ hồ hồ, ảo ảnh hiện ra trước mắt... Hắn chợt thấy nhói...

* Phải rồi, em biến mất rồi... *

* Em không còn bên anh nữa thật sao? *

* Rốt cục do điều gì đã ngăn cản anh với em...Minh Anh ? *

Hắn bật cười ngu ngốc.....nói tự kỷ như thằng điên...

Em rời xa anh rồi...

Em đi xa quá....Em đi xa anh quá...

Biểu tượng cảm xúc colonthree

Tại sao em lại rời xa anh ?

Đừng bỏ anh đi mà....Anh yêu em,nhiều lắm....Anh yêu em nhiều nhiều lắm....Đừng rời xa anh mà...

Trong nhận thức,hắn cứ gọi tên nó,gọi hoài,gọi mãi....Rồi ngất đi đến lúc nào không hay..

Hắn muốn được cạnh nó,được nhìn thấy và mơ thấy nó....

Xin ai đó,nghe lời cầu nguyện của hắn đi..Giúp hắn...

* * *

Trong căn phòng sang trọng bậc nhất của thế giới bóng đêm,có ánh đèn pha lê màu trắng đen huyền ảo chiếu xuống chiếc giường ngủ của nó-nơi dành cho công chúa vương quốc bóng đêm ngủ,nó uể oải hé mở đôi mắt nhưng huyền còn đang buồn ngủ do thuốc mê chưa hết tác dụng hắn,cổ ngồi dậy với trạng thái mệt mỏi,như vừa xảy ra chuyện,nó chột dụi dụi nhìn quanh ,không gian này....rồi nó tự hỏi :

- Đây là đâu ?

- Tỉnh rồi sao ?

Thấy Nguyệt Minh, từ thần nhìn nó,cười hiền hậu..Tay mân mê thích thú con dơi nhỏ vừa được Huệ Y mang về khoảng ba ngày trước,rồi quay sang Nguyệt Minh,khóe môi ông hơi nhếch lên để nói.Coi có vẻ ông rất là quý phái ..

- Ông...sao...sao con lại ở đây ? Sao Nguyệt Minh lại ở đây ? - Như không tin nổi, nó ngạc nhiên,hỏi tới tấp...Cùng lúc rời khỏi giường và chạy nhanh tới bên ông,lay lay tay như không chấp nhận điều này...

Lạ nhỉ? Nó là công chúa của vương quốc này.Không ở đây thì ở đâu? Với lại về đây là chuyện thường mà...Ông ấy hơi nhăn mày,suy nghĩ..

Nhưng,còn với nó thì đang mơ màng không thể hiểu được.Sao lại đưa nó lên đây mà không hỏi ý nó? Nó đâu có muốn lên đây,phải có hắn đi chung nó mới đi..

À...phải rồi,hình như...nó bị ai đó đem đi....và bây giờ nó cũng không cảm thấy ngọc bội đang ở trong tim mình nữa....Thực sự mọi chuyện đã đến hồi kết?

- Con thắc mắc điều gì? Minh Nhì? - Từ thần hỏi,tay trái vẫn không buông con dơi nhỏ với hàm răng bé tí trắng xinh kia....tay còn lại đưa lên xoa đầu nó, một cách từ tốn.

- Ông....Thực ra con bị đưa lên đây là sao?...

- Là ta ra lệnh cho ngọc bội.

- Tại sao?

- Vì đã đến lúc con phải về lại vương quốc.

- Không...Tiểu Phi nói là đủ 500 năm cơ mà?

- Không phải.Ta chỉ nhờ lời,nay con đã có nhiều việc tốt,và xứng đáng làm một vị nữ hoàng hơn nữa...con đã tìm được ngọc bội rồi.Ta sẽ miễn tội cho con...

- Không...ông...Con...con...vậy từ giờ con sẽ phải ở đây sao? Con không được xuống mặt đất nữa hả?

- Đúng.

- Không...nhưng còn Khải...

- Quên nó đi.

- Tại sao chứ? Đó là phu quân của con mà?

- Tại vì người Trái Đất, và người Bóng Đêm, "không thể" "bên nhau!" - Từ thần nói, có vẻ hơi tức giận, nhấn mạnh chữ "không thể"...

Hình như hai chữ này đã khiến trái tim nó rung rờ. Nó đau, nó nhói... Chuyện tình của nó, lại giống như ba mẹ nó sao??

Không... sao ông trời lại bắt công như vậy? Số phận của nó... đâu thể trở nên như thế?

Nó mơ màng lại nghĩ... Nếu không ở đây nữa thì nó sẽ được bên hấn... Có phải, nên từ bỏ danh phận cao quý ở vương quốc này không? ...

Nó có vẻ tự tán thành ý kiến của mình, mặc cho sự chần chừ lưu luyến, giọng nói lạnh lẽo phát ra từ một nơi sâu thẳm băng tuyết của trái tim nó, là sự vô tâm, ích kỉ cho tình yêu, vì tình mà từ bỏ:

- Ông.... nếu không ở bên anh ấy, con sẽ không làm công chúa nữa.

- Con nói gì? - từ thần tím mặt, giận run người... buông con dơi nhỏ ra, nhìn mà trợn cả mắt....

Sao nó lại vì tình mà bỏ cả vương quốc này? Tương lai của nơi này cần nó mà? ... Chẳng lẽ đã hết cách?

- Ông suy nghĩ đi. Con không đe dọa ông đâu.

- Nguyệt Minh... Sao con có thể nghĩ như vậy chứ? Không có con thì vương quốc này làm sao? Rồi từ bây giờ con người sẽ làm sao? Nếu bóng tối không tồn tại, thì chỉ có ánh sáng nữa thôi... Và lúc đó, thảm họa sẽ xảy ra... Mặt trời sẽ chiến đấu với Mặt đất, làm cho khí hậu nóng lên....

- Con không quan tâm! Con chỉ cần tình yêu của con - Nói xong, nó lau hết giọt nước mắt đang rơi này giờ, nói trong nghẹn ngào, thực sự nó chỉ cần hấn.... Nó không nghĩ đến ai nữa... chỉ cần được bên hấn... Nhưng mà nó đã quá ích kỉ chẳng? Khi mà không nghĩ cho sinh mệnh của bao nhiêu con người?

"Được. Ta sẽ suy nghĩ và hỏi ý kiến của mẹ nuôi con..."

Từ thần nhìn nó, rồi lóe lên một tia nản nỉ. Nhưng nó hờ hững ngoảnh đi, thật không ngờ... Bản chất của nó là vậy... Là một người vô tâm.

* * *

Trong căn phòng rạo rực ánh nến. Từ thần ngồi trên ngai vàng nhìn xuống chỗ Huệ Y, mặt hơi buồn bã, xen gì đó lạ lùng...:

- Huệ Y, cho ta biết... nên làm gì đi...

- Từ thần.... Người nên đưa luôn cả Khải Khải lên đây. Cả hai người, công chúa cùng hoàng tử Trái đất sẽ cùng cai quản vương quốc này.... - Huệ Y cúi đầu, rồi thật tình bẩm báo...

Phải rồi. Đây là ý kiến tốt mà?

- Không đâu, hấn sẽ không đồng ý. Vì hấn là hoàng tử Trái Đất.

- Con sẽ trực tiếp điều tra xem hấn muốn không... Người có thể cho công chúa gặp hấn một chút không? Để hai người đó cùng bàn tán với nhau?

- Tùy theo con.

- Vâng.

Nói rồi, Huệ Y kính cẩn gập đầu. Rảo bước chân đi mất hút, sau đó chỉ còn lại từ thần ngồi thờ dãi trong căn phòng rộng lớn này.

Có phải ta đã sai không?

Ta nên làm như thế.... Không nên cướp đi cả hạnh phúc của cháu gái ta nữa...

Một lần là đủ rồi....

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Màng Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Trong căn phòng yên tĩnh. Bóng tối bao trùm lấy không gian nơi đây, duy chỉ có một nơi là phát sáng, một cô gái đang ngồi hờ hững trong một xó nhỏ.

Chính là Nguyệt Minh, nó buồn... Vì phải xa hẳn để hi sinh cho vương quốc, nó không thể làm được. Ngồi nép mình, và nhắm mắt lại thờ ơ suy nghĩ mọi chuyện, nếu biết trước như thế, nó đã không để cho bản thân yêu hẳn...

Có lẽ Tiểu Phi nói đúng rồi, không nên yêu Khải...

Đang trầm tư, nó bỗng nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng, một hình ảnh tuy xa lạ với nó, nhưng rất gần gũi bước đến, vỗ nhẹ đôi vai mềm mại của nó an ủi :

- Nguyệt Minh, ta sẽ giúp con gặp Khải, con đừng buồn nữa...

- Gặp ? Ý người là ? - Nó ngạc nhiên khi nhìn bóng dáng ấy, nụ cười mê ly hiện ra, trước mắt nó là Huệ Y, mẹ nuôi của nó.. đang nhìn nó với ánh mắt của người muốn giúp đỡ...

- Đúng. Nhưng với một điều kiện.....

- Điều kiện gì? Người nói đi...

- Chuyện là...

* * *

Đêm..

Khải tỉnh dậy, đôi mắt hờ mở còn vương lại chút cảm giác chua xót. Hắn cảm thấy ê ẩm cả người, lặng nhìn xung quanh thì thấy bản thân mình đang nằm trên bãi cát ướt mịn màng do sóng biển tấp vào liên tục không thể khô trở lại. Khẽ chống tay xuống đất ngồi dậy, thân thể hắn ứa oải ngã xuống mà đầu lại đau như búa bổ.

Hắn hít thở sâu một hơi dài, rồi nghĩ lại về những chuyện xảy ra. Một mớ hỗn độn khó sắp xếp, tất cả làm đầu hắn đau lắm. Rất rất đau...

Hắn ngồi thẩn ra, nhìn màn đêm buông xuống trong cái giá lạnh buốt của buổi tối thì hắn càng thêm lạnh... Tim hắn như bị thất lại...

Rốt cục là do chuyện gì mà Minh Anh của hắn lại rời xa hắn ? Hắn nên làm gì đây ? Nên làm gì để tìm lại một nửa của mình , một nửa không thể thiếu trong cuộc sống của hắn...

- AAAAAA.... Hãy nói tôi biết tại sao đi chứ?

- Như thế là không công bằng.....Sao lại đem người tôi yêu đi mất??

- Tại sao???

- Nếu nhẫn tâm làm vậy thì hãy giết tôi đi !!

Hắn hét lên, hơi thở gấp gáp không một tia hi vọng nhìn bốn bề xung quanh. Màn đêm vẫn bao trùm lấy hắn, khung cảnh tối mịt làm lòng hắn thêm đau đớn.

Chợt, không kìm lòng được. Hắn khóc. Giờ đây bản thân hắn rất yếu đuối, chỉ muốn gục xuống thôi... Tuy là một người đàn ông mạnh mẽ, nhưng hắn cũng là con người. Cũng biết yêu thương, biết buồn, biết khóc, và quan trọng ...hắn không thể thắng nổi cảm xúc của bản thân, cho dù lý trí đã cố thuyết phục rằng hắn nên mạnh mẽ....

- Giờ này em đang làm gì ?

Hắn lại nghĩ về nụ cười xinh xắn như thiên thần của nó. Môi mấp máy tự hỏi, nó sống có tốt không? Bị người ta đem đi như vậy nó có nhớ hắn không?

" Em đang nhớ anh."

Bỗng, một tiếng nói cất lên, giọng nói ngọt ngào mà thanh thanh ấy truyền đến tai hắn, như nhận ra được, hắn giật mình quay lại nhìn , một khuôn mặt quen thuộc hiện lên... là nó của hắn... Là Minh Anh. Nó đang cười rất tươi nhìn hắn, đưa đôi tay ra như muốn hắn ôm lấy nó, muốn ở bên cạnh hắn .

Hắn sững sờ nhìn mà không nói nên lời. Sau đó mới hoàn hồn lại, giật mình chạy lại ôm chầm lấy nó, hắn siết chặt tay, cùng lúc thở mạnh nói trong đau đớn :

- Minh Anh...em đã đi đâu? Sao lại rời xa anh chứ....

- Anh cứ tưởng em ....đã biến mất khỏi anh rồi....

Mình Anh nghe,nó hiểu,Khai đã đau rất nhiều.Nó gỡ nhẹ tay hấn ra,môi mím cười nhưng mắt hấn lên nỗi buồn sâu thẳm,mà khiến hấn cũng nhận ra :

- Em biết.Em phải làm tròn trách nhiệm của một hậu duệ,em không thể ở mặt đất được nữa....

- Tại sao ? Em là vợ anh mà ? Em cũng chính là hoàng hậu của Trái Đất,em phải có trách nhiệm ở đây chứ?

- Không... Anh sai rồi....

- Nói anh nghe,anh sai điều gì? Sai khi ở bên em,sai khi yêu em? Hay sai khi mà sinh ra đã là hoàng tử của Trái Đất? Mang sinh mệnh bảo vệ cho Trái Đất này?

- Anh không sai.... - Nó lắc đầu,cười buồn....

Sao hấn lại không hiểu nó chứ? Nó đang nghĩ gì sao hấn không cảm nhận được vậy?

- Vậy nói anh nghe,tại sao em không thể bên anh nữa?

- Anh cũng biết rồi,em là hậu duệ của bóng đêm,việc người Bóng đêm và người Trái đất yêu nhau...đã là phá cấm kỵ,em còn từ bỏ mọi thứ,để đến với anh nữa...thì có lẽ là....Thế giới này,sẽ bị diệt vong...khi đó ...chỉ có Mặt Trời mới tồn tại...Anh muốn chứng kiến người dân của anh phải mất mạng sao?

Nó nói,gọng nghẹn ngào.Tiếng nó sục sịt như là bị sổ mũi ,tuy chuyện là thế nhưng nó đau lòng lắm....Nó thấy vẻ mặt hấn có vẻ biến dạng,nhấn lại :

- Ý em...?

- Anh....có thể cùng cai quản vương quốc Bóng đêm cùng em không? ...

- Anh...nhưng...anh là hoàng tử của Trái đất,mặt đất cần anh .... - Hấn lắc đầu nhẹ,như là không muốn....

- Vậy anh muốn từ bỏ em?

- Anh...không...nhưng... Trái Đất này là của mẹ anh - Nữ thần Sari đã để lại ,anh không thể.....nào mà rời bỏ nó....Hơn nữa,anh cũng không muốn xa em...

- Anh chỉ được chọn một !

- Anh....anh....Em đừng làm khó anh vậy được không?

- Em không làm khó anh.... - Nó roi nước mắt,rồi lấy tay quẹt đi để hấn không phải buồn thêm - Ngay cả em cũng phải lựa chọn,anh biết em từ bỏ vương quốc đến với anh thì cũng sẽ có chuyện không??? Nếu vậy thì em và anh sẽ phải làm sao hả?? Chẳng lẽ chúng ta chấm hết tại đây?

- Anh không biết nữa...nhưng....nếu em muốn chấm hết....anh....

- Anh nhìn tâm vậy sao? Há? - Nó bật cười ngu ngốc,vậy là....quyết định của hấn sẽ vậy sao?? Haha..không ngờ người con trai như hấn là vậy....Hấn không yêu nó thật lòng rồi...

- Nếu thế em nghĩ xem còn cách nào không ? - Hấn nháu mị,nhìn nó...

Nó thôi không buồn nữa.Bây giờ lòng nó đau...Thì ra hấn với nó cũng chỉ là vậy.....Nó là một con ngốc,nó không biết gì nữa cả....Nó im lặng,rồi dùng ánh mắt vô hồn đáp trả hấn :

- Vậy chúng ta kết thúc. Chúc anh hạnh phúc.

- Em....định như thế thật ? - Hấn nhìn nó quay đi,núu bàn tay lạnh của nó lại,dùng hết sức ,hỏi trong sự đau nhói của tâm can...

Sau này anh sẽ sống thế nào ? Nếu thiếu em hả Minh Anh?

- Cứ kệ tôi ! Mong anh sẽ hạnh phúc...

Nói xong,nó nhếch mép giật phắt đôi tay yếu ớt của hấn ra.Rồi nó biến mất trong làn khói đen bí ẩn,hấn ngậy người đơ ra....Nó....đã bỏ hấn đi thật rồi....

Hấn không biết...Hấn không hiểu,tại sao chỉ được chọn 1 chứ???

Mẹ....Mẹ à....mẹ đang ở đâu? Sao mẹ lại bỏ con đi ...rồi giao lại cho con một gánh nặng như vậy??? Rốt cục là con đã làm gì sai....??

Hấn hét lên,hấn điên cuồng dùng hết sức chạy ra ngoài dòng biển lạnh,hấn vùng vẫy,hấn đá ,hấn đánh,hấn trút giận vào nước biển đang giận dữ tấp vào

bờ tạo thành bọt sóng...

Nước mắt hấn rơi....Hấn gục xuống,nằm trên vũng nước đang ngấm nửa người mình.Hấn ngay bây giờ đang rất tồi tệ,tâm trạng không ổn định nữa...

Nhìn ngoài xa kia,hấn bỗng dưng có một ý định....Hấn muốn chết ! Hấn điên rồi...hấn đang nghĩ quẩn,không có nó bên cạnh thì hấn sống cũng không bằng chết rồi...

Nghĩ là làm,hấn đi từ từ ra,từng bước một,thấy mặt nước đã dần dần ngập đến bụng,rồi đến vai hấn.....

Một cảm giác đau xót khó tả....

Một dòng cảm xúc không xác định được...

Hấn muốn chấm dứt tất cả tại đây....

- Đừng có ngu si như vậy chứ ! Khái Khái ! - Chợt,hấn giật mình khi có tiếng nói đầy tình thương yêu của một người....hấn quay lại nhìn....

Đó là.....

Mắt hấn bỗng trở lên,một tia nhớ nhung xẹt qua ánh mắt hấn,hấn như không nói nên lời...

P/s: Người gọi hấn là ai? Xin đón đọc (*Ngoại truyện 1*)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương Ngoại Truyện 1

- *Đừng dại dột như thế , Khái Khái à !*

Tiếng nói ấy lập lại,vang lên trong tâm trí hấn.Một lần nữa khiến hấn đứng tim nhìn người phụ nữ đó,mặt hấn tái mét đi không còn một giọt máu...

Trước mặt hấn bây giờ,là một người phụ nữ đáng tuổi trung niên,tuy đã qua cái tuổi thanh xuân tràn đầy sức sống,nhưng khuôn mặt bà vẫn hiền hậu,tỏa ra sức hút như đang còn trẻ.Đôi mắt long lanh có chút khấn khoản,dáng người thanh cao,quý phái,nhỏ nhắn đứng giữa bãi cát ,có một chút ánh sáng hiện ra,làm bà hiện lên trước hấn một cách đẹp đẽ và lộng lẫy,bà ấy nhìn hấn,giữ vẻ nhớ nhung lâu ngày không gặp của một người thân thuộc ruột thịt.Mái tóc bà xõa xuống ngang chấm lưng,xoăn nhẹ và đen mượt mà,tóc còn cài một cái vương miện nhỏ nhắn,được trang trí những hạt pha lê kèm theo kim cương là điểm sáng của một sự may mắn không tưởng ra được.Chân bà mặc đôi giày cao gót làm bằng thủy tinh,lấp lánh trong đêm như là giày của một nàng lọ lem xinh đẹp.Trên người bà mặc bộ váy dài màu trắng,tựa như một linh hồn nhưng không phải hồn ma,mà đẹp lung linh như một người hoàng tộc,chất cao quý trong hình hài lộ ra ngay từ ánh mắt bà .

Nhưng rốt cục,bà ta là ai? Bà ta có quan hệ gì với hấn mà khiến hấn phải xúc động như vậy? Và bà ta là gì với hấn mà cả bà ấy cũng phải gọi tên hấn thân mật như thế ...?

- Bà.....bà... - Hấn lắp bắp...Thực sự hấn không tin nổi nữa....Người này quá quen thuộc,hấn có thể đã có câu trả lời ngay từ trong đáy lòng của mình.

- Khái Khái.....con của mẹ.... - Bà chạy lại ôm chầm lấy hấn,bộ dạng đáng thương của người mẹ làm hấn ứa sờ và dờ ra...

Đúng vậy ! Bà ấy,là nữ thần Sari.Người sinh ra hấn : Hoàng tử của Trái Đất,chính là người mà đã đau đớn khi đứng nhìn hấn từ xa không được ôm hấn suốt mười mấy năm qua...Chỉ biết lặng thầm theo dõi mà không dám cất tiếng nói nhớ đứa con yêu dấu của mình.Cũng là một người mẹ có quá khứ bất hạnh,và biết bao nỗi khổ trong lòng dẫu giếm không nói được cho ai nghe,,,

- Mẹ....? - Khái Khái giật mình,thốt lên trong bất ngờ.

- Đúng,mẹ là mẹ của con...Là Sari ....là ta đây mà...

- Mẹ tôi ư? - Hấn nhếch môi nhẹ, cười nhạt nhẽo, nửa nghi ngờ, nhìn thần Sari trông rất cảm hận, mắt hấn đỏ ngầu như sắp khóc, mở miệng nói tiếp - Tôi không có mẹ đâu. Người mẹ nhân tâm bỏ rơi tôi cho người khác nuôi sao?

- Khải...Ta xin lỗi con ....Ta xin lỗi mà... Ta không muốn xa con...nhưng ta có nỗi khổ của ta mà.... - Thần Sari chợt rơi nước mắt, giọt nước mắt nóng ấy lăn dài xuống hai bờ má hốc hác của bà, như không kìm nén được, bà quỳ xuống thiết tha, níu tay nói với hấn...

Hấn đau, hấn nói, hấn vô cùng hận...Người mẹ này của hấn đã bỏ hấn đi...Bây giờ quỳ xuống xin hấn tha thứ sao?

- Bà thôi ngay đi ! - Hấn dùng độ lạnh lòng vốn có trong người, hất tay bà ra...

- Khải.....con....

- Bà đã bỏ rơi tôi từ khi tôi còn 2 tuổi. Giờ bà còn tư cách để quay lại cầu xin tôi sao? Bà nói thử xem có ai chịu được không?

- Ta ...xin lỗi....Nhưng.... - Bà nức nở, rồi tiếp tục níu tay hấn - Xin con...hãy đi theo ta...ta sẽ kể cho con nghe mọi chuyện....

- Chuyện? Kể ngay đây luôn đi !

- Không...ở đây rất nguy hiểm....Xin con...hãy đi theo ta....

- Được, tôi cho bà một cơ hội.

* * *

Trong căn phòng tối mịt, đôi khi lại có tiếng khóc nức nở, tiếng đập phá đồ đạc, giấy bị ném tứ tung, một cô gái đang khóc ngồi cạnh một cô gái đang cố dỗ dành nó, dùng giọng hết sức năn nỉ nói :

- Công chúa à...Đừng có như vậy nữa....Người mà khóc, thì mẹ người ở đâu đó, sẽ rất là đau lòng đó... - Tiểu Phi ôm lấy Nguyệt Minh, cùng lúc dùng vẻ mặt cảm thông an ủi nó...

- Không....- Nguyệt Minh sụt sịt lắc đầu - Anh ấy bỏ rơi ta....Ta không thể không khóc, nếu kìm chế được ta cũng đã làm rồi..

- Công chúa à, xin người đó....Trên thế gian, còn rất nhiều người đàn ông tốt....

- Tiểu Phi, cô không hiểu đâu. Trái tim ta chỉ cần có anh ấy....VẬY MÀ....

- Công chúa.....đừng khóc nữa, Tiểu Phi sẽ khóc theo đó.... - Tiểu Phi nhắm mắt, mắt cay cay nhìn nó, rồi gằn như rơi lệ....

Nhìn thấy cô như vậy, nó lau hết nước mắt, nhưng vẫn còn vương vẩn hấn, và chìm trong nỗi buồn, giọng cất lên thăm thiết nói :

- Thôi được...Ta không khóc, nhưng...ta không biết sẽ sống làm sao nữa...

- Công chúa, hay người và tôi và đánh cược đi. Nếu hấn tìm cô, thì cô sẽ quay về bên hấn, còn nếu hấn không tìm, thì cô sẽ phải quên hấn...

- Có thể hả? - Nguyệt Minh nhíu mi, hỏi ngược lại...

Anh ấy sẽ tìm mình thật sao? Hay là sẽ nhẫn tâm nói không đi tiếp như vừa nãy?

- Cô cứ thử đi....Công chúa.

- Được, tôi nghe cô lần này.

- Vậy công chúa thề đi, nếu anh ta không tìm cô, cô phải "quên"... - Tiểu Phi gật đầu, nhìn nó với ánh mắt tỏ ra quan trọng vấn đề, nhấn mạnh chữ "quên".

- Ừm - Nó chớp mắt, mạnh mẽ đáp lại...

* * *

- Đây là ? - Vừa đến nơi mà thần Sari dẫn hấn đi, hấn đã đặt một dấu chấm hỏi nhìn cảnh vật xung quanh. Đây chẳng khác gì một bức tranh huy hoàng nhất mà hấn từng nhìn thấy.

Không khí thật là thoải mái và trong lành. Xung quanh chỉ toàn hoa và hoa, nhưng lạ thay chỉ toàn một màu trắng của hoa hồng trắng, có vẻ nó thật u ám. Hấn cứ nghĩ rằng đây là một nơi dành cho ma quỷ, mà lòng hấn tự dưng run run, hấn quả thực cũng hơi...sợ ma. ...Nhưng tiếc đây không phải một khu rừng ma ám.

Ở đằng xa kia, thấp thoáng một lâu đài cổ kính nhưng sang trọng, bên cạnh là nhà thờ màu đen, quanh là các ngôi nhà nhỏ, nhà thờ có tiếng người đọc Kinh Thánh vang lại làm hấn thấy nhẹ nhõm hơn. Cảnh vật rất kỳ lạ khiến hấn chỉ biết nhìn và không nghĩ gì cả. Trên những cành lá gai đen vẫn còn đọng những giọt sương. Những giọt sương trắng tinh khiết, trong suốt như những viên pha lê lấp lánh làm cho cành lá càng thêm phần bóng mượt. Tạo nên một

hình ảnh khiến lòng người cảm thấy bớt buồn phiền chút nào đó.

Thấy hần nhìn mà đơ ra như vậy,Thần Sari lay lay người hần :

- Vào lâu đài thôi.
- Ủ - Hần gật đầu,bước tiếp nhẹ nhàng.

Đi thêm được một đoạn nữa thì dừng lại trước cổng lâu đài,Thần Sari gõ nhẹ ,rồi chờ cho người ra mở,lập tức có một người lính đi ra,và cúi đầu lễ phép :

- Xin chào nữ hoàng đã trở về.
- Ủm.Đây là Hoàng tử,các người biết chưa?
- Vâng.Mời nữ hoàng vào.

Sau đó,hần đi theo lối dẫn của tên lính kia,vừa lúc quan sát xung quanh,cảm thấy quen thuộc kỳ lạ,hình như,lúc nhỏ hần đã ở chỗ này thì phải.

Đến đại sảnh,bà vừa ngồi lên ngai vàng,thì lập tức,có người tung hô,quỳ lạy :

- Nữ Hoàng vạn tuế.Hoàng tử vạn tuế.
- Miễn lễ.
- Đa tạ nữ hoàng...

Rồi tất cả mọi đại thần đứng dậy,sau đó nhìn bà,một người bạo gan hỏi,đó là một người con gái,trên người mặc bộ trang phục giành cho tướng quân "thời hiện đại ":

- Nữ Hoàng,người đã đi mấy tháng,sao bây giờ mới trở về...?
- Ta mai danh ẩn tích.
- Khoan đã ... - Chợt,hần lên tiếng chen ngang.
- Khái?
- Bà nói giải thích cho ta,rốt cuộc là chuyện gì??
- Được.Hôm nay có các vị nam đại thần,nữ đại thần đây.Ta sẽ nói hết cho con toàn bộ chuyện...

Nữ thần Sari nhìn mọi người,rồi sau đó quay sang hần :

- Lúc ta còn nhỏ,đã định phận làm nữ hoàng của Trái Đất,nhưng lúc đó,ta cũng là một vị thần của Mùa đông,nên thường xuyên đi du ngoạn(Cho nên mới gọi tắt là Nữ Thần,chứ thực ra là nữ hoàng)...Năm ta 16 tuổi,ta vào rừng hái hoa,và không may bị một tên xưng là Hắc Thiên Sứ bắt đi.Hần chăm sóc ta ,lâu dần ta có tình cảm với hần,ta được biết,hần là Đại hoàng tử của Thiên Đường,nhưng phạm đại kỵ của chốn Thiên cung,nên bị đày xuống đây,sau khi ta sinh ra hoàng tử,tròn 1 năm tuổi thì hần ta cũng như thế mà biến mất,để lại cho ta bức thư,rằng hần đã được triệu hồi lên chốn Thiên Cung tiếp tục đảm nhiệm chức đại hoàng tử,nhưng hần do căm hận ta,nên cho lời nguyên,nếu ta không cho hần nuôi con,thì năm 2 tuổi,con sẽ chết.Thế là....ta mới đành đem con đi nhờ người khác nuôi..và chính nữ hoàng của Bóng đêm,đã giúp ta nuôi nấng con một thời gian...
- Cái gì? - Hần khi nghe xong,mắt tròn lên nhìn bà ấy,một câu chuyện y như chuyện cổ tích,nhưng thật bi thương,hần ngã xuống,không cảm cự nổi cú sốc này...

Ngay lập tức,mọi người xúm lại đỡ hần :

- Hoàng tử điện hạ,người có sao không?
- hoàng tử...
- Con trai...
- Ta không...sao...Nhưng...đó là sự thật sao?? Thực sự bà không có ý bỏ rơi tôi ? - Hần gượng dậy,nhìn bà ta rồi hỏi....Nữ thần Sari gật đầu nhẹ,rồi nói tiếp :
- Nếu con không tin,ta có thể chết cho con coi...
- Ta tin.

- ...Con trai của ta ...- Nghe thế,Sari liền ôm lấy Khải,rồi khóc không thành lời,bà ấy rất mừng..khi mà hấn đã nhận lại bà ta làm mẹ...Tha thứ cho bà...
- Nhưng...sao người...lại không tìm con?
- Là vì...ta sợ....sẽ bị lời nguyền của người đó làm hại con....Ta vẫn luôn theo dõi con,những việc con làm,và con đang hạnh phúc với ai..
- Thật sao?
- Đúng.Ta biết,con và công chúa Bóng đêm có tình cảm với nhau....nay ta...sẽ giúp đỡ các con....
- Bà nói thật?
- Ừm.Ta là mẹ con mà.....

P/s: Thỏa mãn đọc giả nhé.Chương này dài hơn chương khác rồi đó :3 Đợi chờ Ngoại truyện 2 nha

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương Ngoại Truyện 2

- Công chúa,người đi ăn tối đi. Nhà bếp đã chuẩn bị đồ ăn rồi đó.

Vừa bước vào phòng của Nguyệt Minh,Tiểu Phi đã nhìn thấy nó nằm ở trên giường,cuộn tròn trong chiếc chăn bông mềm màu đen,cô bước đi nhẹ nhàng gần chỗ nó,bàn tay dịu dàng hạ xuống lướt trên thân thể nó,lay lay vừa cất tiếng ầm ập .

Nghe giọng Tiểu Phi,nó khó chịu vùng vẫy,ừ ừ....hé mở đôi mắt nhưng huyền một chút :

- Ta muốn ngủ...Không ăn.Cô thích cứ đi ăn đi _ Kèm theo đó là điệu bộ giả vờ ngái ngủ,đầy tài năng diễn xuất của nó.
- Công chúa,không ăn là không tốt cho sức khỏe...Nếu người gầy đi thì Khải của người sẽ không yêu người nữa đâu..
- Azza....Phiền quá a~ Không yêu thì ta yêu người khác,đàn ông trên thế gian đâu chỉ một ?
- Ừm...Nếu người đã nói vậy,thì cứ ngủ tiếp,Tiểu Phi đi ăn ,rồi sẽ xinh đẹp giống công chúa,làm vợ của Khải Khải....Đừng trách Tiểu Phi cướp chồng người nha...

Nói rồi, Tiểu Phi giả "ngây thơ" ngoảnh mặt lại định đi,chưa kịp bước hết nửa phòng,đã nghe một tiếng động lạ :

" Choang "

" Rầm "

" Á...."

" Haha ...Biết lợi hại chưa ?"

Chính xác là nó ném cái bình hoa xuống đất vỡ tan tành,rồi cầm cái gối ném văng tới chỗ Tiểu Phi,trong đó có sự bức bối nên dường như cái gối có lực nặng làm cô ngã xuống đất theo kiểu "độc lạ"...Hai tay chống xuống đất,nắm uế oái lẩn lộn dưới chân nó,môi va chạm với đất nên bị chảy máu,cô ngoái nhìn lại nó :

- Công chúa....Huhu...người...hức...ám...sát...tôi...Aza...đau quá.....hức...
- Ai bảo muốn dành chồng ta làm gì . Xì...Cô tự đứng dậy nha ,ta đói rồi,đi ăn trước.Bye bye.

Nói xong câu "tinh bơ" của mình,Nguyệt Minh hất mặt lên,cười khì khì rồi mang giày bỏ chạy mất dạng trong đêm tối.....

- Azza...Công chúa...cô...thật...ác/...

* * *

- Công chúa đến rồi,mời người ngồi...

Thấy nó bước vào phòng ăn sang trọng nổi bật nhất là màu trắng đen hòa quyện này,hai đầu bếp đang đứng cạnh cúi đầu và nói trong sự lễ phép :

- Ồ...Đừng có chào ta,lần sau còn phiền phức vậy ta không tha đâu...!

- Vâng,chúng tôi biết rồi.

Xong xuôi,nó chọn một vị trí để ngồi,lòng tự dung cảm thấy thoải mái vui vẻ,vì đây là nhà của nó thực sự....Nó vui vẻ cầm đĩa lên,gắp một miếng thức ăn vào bát,rồi định cho vào miệng....Không ngờ,lại bị một tiếng nói chen vào :

- Công chúa,có người muốn gặp người.

- Là ai? - Nguyệt Minh mang về ngạc nhiên.

- Một người đàn ông trẻ....Công chúa có quen hần...

* Trẻ...có quen? Có khi nào là.... * Nó vừa nghe thì vội vàng suy nghĩ,thả đôi đũa xuống dánh về gấp gấp,hỏi thúc :

- Đưa ta đi gặp !

- Vâng.

* * *

- Kỳ Khai !

Nguyệt Minh gọi,lòng cảm thấy hồi hộp man mác,gọng nói có vẻ nghẹn ngào như nói không thành lời.Có vẻ sự nhớ nhung đã lấn áp cái giọng nói ầm ập thanh ngọt của nó....

Gọi tên hần xong,nó chỉ mong hần quay lại nhìn mình...

1 giây...2...3...

Khuôn mặt ấy hiện ra,cùng với bộ áo hoàng tộc sang trọng...

Hần quay lại...nhìn nó mà như không tin vào mắt mình...

Nhưng bản năng là đang cố kìm nén cảm xúc,đôi mắt vô hồn nhìn nó...

Còn với nó,đang thấy khoảng cách giữa họ...thật gần...

Tìm nó đập loạn nhịp,thích thích,như muốn rơi ra khỏi lồng ngực...

- Chào cô, Nguyệt Minh - Hần cúi đầu,kính cẩn.

- Kỳ Khai...Em ...nhớ anh lắm... - Nó xúc động ôm chầm lấy hần...Hần nhìn nó cũng thấy đau xót lắm,nhưng vẫn không chủ động ôm nó lại.

Vài giây,nó lại buông hần ra , hỏi tiếp :

- Sao anh lại ở đây? Anh biết bay...?

- Gọi ta là Thiên.

- Thiên?

- Ừ. Tên của hoàng tử Trái Đất là Phong Hàn Nhược Thiên.

- Sao lại.... Em cứ nghĩ là Khai Khai...

- Sự thật,cô phải chấp nhận.

- Khai...À...Ừm...Thiên...Sao anh lại lạnh lùng như vậy? Em đã làm gì có lỗi sao? - Nó thấy hần hơi lạ...hỏi..

- Bản chất ta vậy.

- Bản...chất...Sao có..thể là tính cách của anh?

- Hãy gọi ta theo cách của 1 công chúa nên gọi !

Nguyệt Minh nhìn hấn, ánh mắt khựng lại... Nhìn bề ngoài hấn, rồi nhìn đôi mắt lạnh băng kia... Nguyệt Minh hít một hơi dài, thôi được, cứ đối xử với hấn ta như vậy, dù sao cũng chia tay rồi, nó nói :

- Được, vậy thì bốn công chúa không nói dài dòng nữa...

- Tốt.

- Người đến có mục đích gì? ...Hay... - Nó hỏi, rồi nhìn vào cây kiếm hấn cầm trong tay - Ám sát ta?

- Không...

- Vậy...thì...?

- Ta đến...để...câu...hôn...cô....Công chúa....Nguyệt Minh !

P/s: Khoảng thời gian này mình bận ôn thi. Có thể ra chap muộn hơn dự tính. Chúc các đọc giả thi tốt nhé <3 Chúc ai đọc truyện có những bài thi được điểm cao ^^

Ủng hộ và nhận xét truyện nka :))

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương Ngoại Truyện 3

- Công chúa đâu rồi, Tiểu Phi ?

Đi lòng vòng trong phòng ăn, rồi nhú mi lại, Từ thần quay sang Tiểu Phi, mang vẻ bức dọc hỏi to, kiểu nhu sắp nổi trận lôi đình.

Tiểu Phi lắc đầu, nhăn mày, cúi gầm mặt xuống không nói nên lời.

Cô mới vừa bị công chúa làm bị ngã, mới “khập khễnh” qua đây đã không thấy công chúa. Làm sao mà nói cho từ thần biết công chúa đang ở đâu được chứ ? Hoàn toàn là không thể mà...

- Người trông chừng cháu gái ta kiểu gì vậy? Mau tìm...!

- Dạ...từ thần,nhưng...bây giờ,Tiểu Phi.....

- Có chuyện gì?

- Lúc này công chúa làm tôi bị ngã...nên...

- Thì do người vô dụng, mau cho người tìm...!

- Vâng.

Từ thần gạt đầu hải lòng, rồi nhìn sang chỗ bọn người này giờ đang cầm như hén ,không dám nhúc nhích gì, quát :

- Còn không mau đi tìm.Hay các người không coi công chúa ra gì?

- Chúng tôi...không dám...lúc này công chúa...đi gặp một người nào đó.....

- Gặp? Là ai? _ Nghe nói đến đây,Từ thần tối xầm mặt lại....Đã lên đây rồi mà còn gặp người khác nữa sao? Hay là...cái thằng chết bầm...À...cái tên Khải Khải đó đã lên đây bắt công chúa đi rồi?

- Là một người đàn ông trẻ....Không biết là ai nữa....

- Ừ.

Rồi ông quay ra chỗ Tiểu Phi đang đờ một khúc:

- Ra công sau theo dõi xem công chúa gặp ai.

- Dạ...tôi...sẽ cố làm...tốt

Xong câu,cô gượng cười,bước chân cà nhắc đi ,vừa đi vừa lăm bắm như con tự kỷ : " Công chúa,cô hại tôi thê thảm quá..."

* * *

- Cái...gì? Cầu....hôn ?

Nguyệt Minh đang nhìn hần, nghe nói xong thì ngạc nhiên ...Hần đang định làm quái gì thế ??

- Đúng.

Và cùng lúc,hần quỳ xuống,đưa một cái hộp màu đen tím hình trái tim được buộc nơ cho nó ,mở miệng nói giọng đã bớt lạnh lùng hơn chút :

- Đồng ý ...lấy ta...được không?

- Ngươi...đang...đùa sao....? _ Nó lấp bắp

- Thật,không chút giả dối.

- Nói láo ! Ta không tin,ngươi đã nói là chúng ta nên xa nhau,chẳng lẽ...là.. ngươi quên?

- Nhất thời làm lỗi.

- Đó là do ngươi chưa suy nghĩ kĩ,ta không quan tâm.Dẫu sao chúng ta cũng kết thúc rồi.

- Hm....Thế...nàng....

- Ngươi về đi _ Nó lạnh giọng.Dù cho đau xót,nhưng có lẽ đã đủ rồi,nó muốn hết mọi chuyện tại đây.

- Nàng không hối hận?

- Không.

- Được.Ta đi,nhưng...ta sẽ không bỏ cuộc đâu.

Thiên tim như quặn thắt,nghe nói xong câu cuối cùng,rồi bóng hình hần bước nhẹ đi,khuất sau đám mây đen ..

Còn nó,đứng đó,cũng thần thờ chút nào đó.... Nó buồn,nó đau khổ,sao cứ phải làm khổ nhau khi còn yêu nhau? Hay do khoảng cách? Hay duyên nợ đã hết ,không cho phép hần bên nó nữa,lý trí đã ăn mòn cảm xúc rồi chăng???

- Công chúa.

- Tiểu Phi...

Thấy tiếng gọi mình,nó quay lại,ra là Tiểu Phi,nó ôm lấy Tiểu Phi,không kìm nước mắt...

- Phi....ta...ta có lẽ...nên quên hần phải không?

- Tôi ủng hộ cô,công chúa..

- Ừm..Về thôi.

- Dạ

* * *

- Aza,ngươi không có mắt sao? – Vừa bước vào đại sảnh,Nguyệt Minh đã va trúng một người,nói đúng hơn là người đó vội đi không thấy nó,nên làm nó bị ngã xuống...

- Xin lỗi,cô có sao không?

- Sao cái đầu ngươi,không thấy bồn công chúa đi sao?

- Công chúa....? – Người đó chợt nhíu mi, một ký ức mơ màng hiện ra trong đầu anh, nhưng không muốn nghĩ tiếp nữa, anh nói nhẹ nhàng: " Công chúa, người có sao không? Ta là Hắc Vũ Phong, là thần cai quản bóng tối, cũng như trợ thủ đắc lực của tử thần. . .Nếu có gì hãy truyền ta, ta sẽ giúp”

Vừa nói anh ta vừa đưa tay xuống có ý đỡ nó lên, nó nắm lấy ,để anh ta kéo lên, còn Tiểu Phi đứng bên nhìn..

- Người định thừa cơ làm quen ta sao?

- Ta..không có ý đó...

- Người bao nhiêu tuổi?

- Ta 19 tuổi.

- Ừm....ta 18 tuổi :))

- Ừ, cần ta gọi thái y không?

- Không,...may cho người là bốn công chúa chúa chỉ bị tổn thương tinh thần thôi đấy.

- Vâng, vậy....Ta cáo lui, ta còn có việc....

Vũ Phong cúi đầu, định bước tiếp thì bị tay nó kéo lại, trừng mắt:

- Khoan! Người tưởng vậy là xong sao?

- Thế gì nữa? cô muốn gì nữa a? Công chúa của tôi?

- Người làm người hầu cho ta...

What?? O.o Cái gì thế? Anh ấy có nghe nhầm không, một vị thần tối cao chỉ đứng sau tử thần với công chúa mà phải..

- Ta..không...đường đường là..

- Người đừng nói nhầm nữa, làm người hầu cho ta là cơ hội hiếm có đấy, ta thì rất ít nhận ai làm người hầu. . .

- Hazz, thôi được, khi nào thích cứ gọi ta...

- Quân tử nhất ngôn.

- Ừ, ta sẽ không nuốt lời.

Nguyệt minh cười, lần đầu nó thấy người thú vị như vậy, nhưng cũng đã có cảm giác gặp hấn ở đâu rồi...Nó không hay rằng người này chính là.....Rốt cục người này có gì với hấn? (Đọc giả thắc mắc không :3 Hihi, mình sẽ dần dần tiết lộ)

Tiểu Phi đứng bên nhíu mi, hai người này đúng là “chó” cãi với “mèo”, đầu đá nhau mà người khác thấy kinh kinh J

P/s: *Vâng, sau khi thi xong hết môn học thuộc J Tác giả đã trở lại với một bản chất lợi hại và quyết định viết thêm nhiều chap nữa (tùy thời gian rảnh) ^^ Sẽ xuất hiện người thứ 3, mọi người đừng có giận mình ác nha :D Hihi. A không, là người cũ thì đúng hơn, hấn mới chính là người thứ 3 ~*

Nhận xét+ ủng hộ nha <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Chương Ngoại Truyện 4

- - - - Đôi chút nói về cách xưng - - - - Phong Hàn Nhược Thiên - Hấn

- Lâm Nguyệt Minh - Nàng

- Hắc Vũ Phong - Y

* * *

Buổi sáng.

Bây giờ ở vương quốc bóng đêm tuy là ban ngày,nhưng bóng tối vẫn bao trùm lấy nơi đây.Lấp lánh sau những đám mây không rõ hình thù là những ngôi sao sáng đôi ngôi lấp lánh tạo ra ảo giác sắc màu do những vị thần của vương quốc tạo ra để làm đẹp cho chính nơi mà họ sinh ra. Mặt trăng vẫn còn hiện lên to lớn và vàng rực trước đôi mắt ngọc đẹp mà nàng đang đưa nhìn sau tấm màn cửa sổ của phòng.

Nàng đang ngồi thẩn thờ trước ghế,ánh mắt có vẻ rất xa xăm,nhìn đi đâu đó vô tận,không điểm dừng. Ký ức mơ hồ,quá khứ ,tương lai,hiện tại,đều lộn xộn làm nàng phải ngỡ ngàng không thể thoát khỏi những khó khăn đau đớn trong tâm trí . Từng đợt nếp nhăn nhỏ trên trán nàng dần đổ xô lại, nàng thấy khó chịu lắm,khi mà không giải đáp được điều trong lòng bây giờ. Tại sao vương quốc bóng đêm lại có ánh sáng,chẳng phải đã gọi là bóng đêm thì chỉ toàn bóng đêm sao? Rốt cục chuyện quá khứ của vương quốc này nàng có biết hay không? Hoặc là nàng không thể nhớ lại...

Và nghĩ rồi,nàng lại nhìn ánh trăng mờ ảo giữa làn sương mỏng nhẹ thanh khiết,nhưng không thể che bớt nỗi niềm tò mò khôn xiết của mình.Ánh trăng đó làm nàng nghĩ về hình ảnh của người tên là Vũ Phong,cái nam nhân mà nàng đã gặp hôm qua,nàng cảm thấy quen thuộc,nhưng cũng khá ngỡ ngàng. Vì hình như trong quá khứ đã có điều gì đó....

Đang ngồi yên vị trên ghế mềm,nàng bỗng nghe tiếng bước chân nhẹ đến,nàng đã đoán ra ngay đó là Tiểu Phi,vì chỉ có cô là người dịu dàng như thế.Cũng vừa lúc cô định gọi công chúa,không ngờ nàng đã quay lại trước,nhanh miệng tươi cười nhẹ nhàng :

- Tiểu Phi.

- Ô...Công chúa...Sao...người biết là tôi ... ?

Giọng nói của Tiểu Phi có gì đó hơi mờ ám,và rụt rè hỏi lại nàng.

- Không hẳn , ta chỉ theo linh tính.

- Ừm....Nhưng...Sao tôi thấy công chúa có vẻ buồn....Người đang nghĩ gì vậy?

- Không sao.

- Người nói đi....

- Do ta đang nghĩ vài chuyện....

Nàng quay lại nhìn cô,rồi quay ra phía cửa sổ ngắm nhìn ánh trăng tiếp,định mở lời nói tiếp,không ngờ Tiểu Phi đã chóng giật lời trước :

- Có phải là về Vũ Phong?

- Ta....Sao...cô biết? - Nàng có phần e thẹn,ngạc nhiên hỏi lại..

- Tiểu Phi hiểu người mà....Nhưng...người bắt Vũ Phong đại ca làm người hầu cho người,như vậy thật sự rất quá đáng,dù sao người ta cũng là....

- Im miệng.

- Dạ...công chúa...

- Ta không có quá đáng,ta chỉ là đang muốn làm vài việc....

Nàng nhăn mày.

Tiểu Phi nhìn nàng,gật đầu.

Rồi nàng nhìn cô,nắm lấy tay cô và như cầu xin cô :

- Nói ta biết,ta với hắn rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra đi....Ta thấy bọn ta không được bình thường..Ta thấy hắn rất quen....

- Công chúa...người...

Tiểu Phi thấy nàng như vậy,chợt có ý mới nảy ra trong lòng,xóa đi cái ý định cũ rích từ lâu,muốn nói ra hết cho đỡ muộn phiền ..

- Cô nói đi _ Nàng lại nói.

- Người thực không nhớ Hắc Vũ Phong là ai?

- Không hề.

- Vậy...chắc ký ức của người có vấn đề rồi...Vậy mà bảo người đã nhớ lại hết sao?

- Ta....

- Người không nhớ gì về thanh mai trúc mã từ nhỏ của người sao? _ Tiểu Phi nhìn nàng tỏ vẻ bất mãn,thốt lên khó chịu.

- Vậy...Hắc... Vũ Phong...hắn... Sao...có thể...?

Nàng bàng hoàng,lấp bắp liếc qua đôi mắt cô,chẳng lẽ....

- Đúng.Người không nhớ ân nhân cứu mạng* của người là ai sao? Trước giờ Vũ Phong vẫn luôn đi theo âm thầm bên công chúa,người tặng công chúa chiếc khăn để cô khóc,người thề nguyện yêu công chúa bên ánh trăng kia,và người giành giật công chúa với Mạc Vũ Hạo.....Là ai?

Nói xong một câu dài dòng nhưng xúc tích.Tiểu Phi như rót nước mắt nhìn lên nàng đang vô hồn ngơ ngẩn im lặng không nói gì..

Thề nguyện? Ánh trăng? Ân nhân? Nếu vậy...Chẳng lẽ....Hắc Vũ Phong đóng vai người trong cổ trang đó,và...âm thầm theo và yêu nàng...? Và nàng...đã phụ tình y?

- Thực sự...là sự thật sao...? _ Mắt nàng hoen đỏ,như nhớ ra được một phần nhỏ của ký ức,trái tim nàng đau đớn nhìn cô ghen ngào hỏi..

- Đúng.Vũ Phong là anh trai cùng cha khác mẹ của tôi,nên tôi mới nói cho người để người biết giữ tình yêu đích thực...Chứ thực ra từ thân không cho tôi nói....

- Cảm ơn.

- Không có gì đâu.Công chúa hãy giúp tôi đi,Vũ Phong,anh ta đã mệt mỏi lắm rồi.....Giả vờ không quen công chúa,giả vờ không yêu công chúa,đau lắm..

- Ta...biết ...

Nàng gật nhẹ,mắt sụp xuống đau khổ đến mức không thể nhìn lên được.

Nàng mệt...

Nàng đau...

Nàng đã nhần tâm quá...

Sao lại làm người luôn bảo vệ cho nàng phải đau đớn?

Hối hận...

Muộn chưa?

- Gọi Vũ Phong đến cho ta...

- Công chúa...người định... _ Tiểu Phi chột nhứ mi lại,nàng định làm gì chứ? Cô hỏi trong thắc mắc....

Chỉ mong công chúa không làm gì sai....

- Đi đi.Nhớ đừng nói cho Phong nghe những gì chúng ta vừa nói..

- Được.

(Chú thích : ân nhân cứu mạng* : Chính Vũ Phong cứu mạng nàng lúc nàng bị đám côn đồ bao vây :)) Đọc giả nào nhớ lâu sẽ thấy được)

* * *

- Minh Nhi...

Vừa bước vào phòng nàng ,đôi mắt Phong đã nhìn vào dáng người thanh cao như ngọc,nhưng mang nét u sầu âm ỉ chứa tia buồn bã của nàng,không kìm được cảm xúc thốt tên nàng theo kiểu thân mật,và chột chính y phải tự sửa lại cách xưng :

- À...Xin lỗi...ta gọi nhầm,công chúa...

Nàng bỗng xoay lại nhìn y, với vẻ khác biệt, ra lệnh :

- Ngồi xuống.

- Ủ.

- Người nhớ những gì ta nói hôm qua không? _ Nàng lại gần, vuốt nhẹ mái tóc y với điệu bộ thân mật.

- Người hầu cho công chúa.

- Ủ. Giờ ta muốn gì người phải chiều đó. Có được?

- Tất nhiên.

Nguyệt Minh gật đầu, nàng nhìn sâu vào đôi mắt Phong, nàng ôm lấy cổ y, mỉm cười, rồi nhẹ đặt lên môi y một nụ hôn, y hơi sững trước hành động đó, nhưng cũng kệ tiếp tục theo dõi xem nàng làm gì...

Nàng vẫn cứ tiếp tục hôn y, môi nàng thăm lam mát lấy đôi môi đẹp của y, y không tự chủ được, ôm chặt lấy nàng, cùng nàng hôn.... và có một phút giây thật là...ngọt ngào (3)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương Ngoại Truyện 5

P/s: Để viết được cảnh H mình đã phải đầu tư rất nhiều thời gian để đọc H và tự đầu đọc tâm hồn trong sáng của mình đấy :(Con bé 13 tuổi này nó đen tối nhất rồi.... Lúc đầu mình không tính viết H đâu, nhưng mấy đứa bạn nó nói, nếu viết truyện thì phải viết được H, nên mình mới bắt chấp để viết đó :(Huhu. Mọi người nhận xét nha :))

* * *

Hôn được một lúc, Vũ Phong và nàng cả hai đều đỏ mặt, cười nhẹ nhàng nhìn nhau, hơi thở chậm chậm tạo nên một khung cảnh im lặng đến nghẹt thở. Không khí bên ngoài lúc này vẫn lạnh lẽo lạ thường, nhưng bên trong thì quá đỗi ấm áp, mê hoặc lòng người bởi những cử chỉ thân mật và e thẹn của nàng nhìn y, trông như nị hoặc khiêu khích y cùng nhau hưởng khoái lạc... Chỉ mới nghĩ đến đây thôi, Vũ Phong chợt không kìm nổi ham muốn sâu tựa đáy lòng, nhục dục đã làm lu mờ lý trí, y hôn nàng, cái lưỡi hồng hào đầy ẩm ướt điều luyện tách đôi môi anh đào của nàng ra, mút lưỡi cảm nhận vị ngọt, nàng không phản kháng gì, vì y đã muốn vậy rồi, được một lúc, lưỡi y khẽ đưa đến vành tai nàng cắn nhẹ, y cười nhếch một chút, có vẻ còn chưa thỏa mãn, làm nàng có cảm giác gì đó hơi run... Nàng như cảm thấy được y đang điên cuồng như con sư tử đang đói, đẩy nhẹ y ra, nhắm mắt lắc đầu :

- Không được..., Vũ Phong.

- Tại sao? ...Ta không thể kìm nén được....nàng...cho..ta ...đi mà...

- Không phải, nhưng nếu như ông biết được chuyện này....

- Ta sẽ gánh hậu quả, chiều ta đi, Minh Nhi...

Giọng nói của y nghe ấm áp, rồi y nói là làm, thôi nhẹ một hơi nóng phả vào tai nàng, sống lưng nàng đột nhiên lạnh buốt run bần bật, y muốn làm thế thật rồi... Nàng nhắm mắt lại, thực ra chuyện này không phải lần đầu, nhưng... Nếu vậy thì...

Mặc cho nàng không hồi đáp lời mời gọi tình của mình, y vẫn tiếp tục, bế nàng đặt xuống giường thật nhẹ để nàng không đau, rồi đưa bàn tay từ từ lướt qua lưng nàng cởi dây áo ra, cùng lúc kết hợp mờ luôn váy của nàng, áo váy đang mặc trên người nàng được bỏ đi, làm lộ ra thân thể xinh đẹp, với từng đường cong hoàn hảo, trắng nõn vô khuyết.

Nguyệt Minh đỏ mặt, nàng nhìn y với ánh mắt xấu hổ, nhưng chợt dơ ra súng sốt khi thấy cảnh y cởi bỏ hết áo quần đang mặc, một thân hình quyến rũ lộ ra, với một cơ thể có cơ bắp khỏe mạnh, nam tính. Nàng càng ngạc nhiên hơn với phần dưới của y, tiểu đệ đệ của y giờ đây đã cương lên trông thật rõ.

(tiểu đệ đệ : cái đó của nam nhân v)

Biết mình không thoát nổi, nàng ngồi im chờ y. Một lát, y đến gần nàng, y đẩy nhẹ nàng nằm xuống rồi nằm đè lên người nàng, đôi môi kêu gọi để trên cánh môi mềm mại, tay phải của y vuốt ve chỗ kín nàng. Sau đó y chậm rãi xoay tròn tiến vô lối vào, ngón giữa ướt đẫm cong nhẹ lên, chạm trúng mục tiêu.

Y cẩn thận, như bóp trái vú, khẽ nhẹ, làm nàng thấy nóng lên trong người, y không để tâm lắm đến ánh nhìn của nàng, ngón tay chọc chọc vào trong, nàng bỗng kêu lên một tiếng :

“Uhm... A...”

Tiếng kêu rên dâm dăng của nàng làm y càng thêm thích thú, dừng lại ngược lên hỏi :

- Nàng thích không ?

- Thích...

Nàng đỏ mặt, thực muốn nói dối nhưng không thể nào mà nói sai điều cơ thể của nàng đang muốn.

- Ta muốn nữa...

Nàng nói với y, như năn nỉ y nhanh chóng đi vào lấp đầy mệnh môn dục vọng của chính mình.

- Chớ vội a ~...

Vũ Phong cẩn nhẹ đầu vú nàng, lưỡi đánh quanh bầu vú, sau đó lại ngậm nó dùng sức mút liếm, khiến nàng liên tục kêu rên. Tiếng kêu của nữ nhân làm cho hân điên cuồng hơn ra sức liếm, nàng cũng hứng thú tràn ra dâm dịch trong suốt âm áp.

Xong rồi, y lại ôm lấy nàng, lấy vật thô to sung huyết dâng trào, khéo léo đưa đẩy, phe phẩy trước mặt nàng, nàng nhìn y, hiểu ý, không chút nghĩ ngợi liền há mồm ngậm, mút thật nhẹ rồi di chuyển vào ra trong miệng, làm nó đứng lên.

Miệng nàng mang lại cảm giác tê dại, mãnh liệt kích thích hơn cho y, thân thể không tự chủ được run rẩy:

- Miệng nàng làm ta...thật sướng...

Nói đoạn, y nhanh chóng ôm lấy nàng, mở ra hai chân nàng ra, nam căn đứng thẳng nhấm ngay huyết khẩu ướt đầm dưới thân thể trần trụi, mềm mại hung hăng ép xuống, làm cho vật thật lớn, dâng trào đâm sâu vào trong tử cung.

“A... Uhm...”

* * *

Trong khi hai người đang có những phút giây ân ái thật ngọt ngào, thì lúc đó tại cổng của vương quốc, đang có tiếng gọi của một nam nhân khí phách ngút trời, chính là Nhưặc Thiên, hân đang muốn tìm nàng để nói chuyện, muốn làm cho nàng phải quay về với hân, hân nhìn qua chỗ lính canh :

- Cho ta vào gặp công chúa.

- Người là ai ?

- Cứ dẫn ta đi gặp, còn lại không cần người biết _ Giọng Thiên có vẻ rất hung tợn quát và ra lệnh.

- Được, theo tôi.

* * *

Vừa đi đến gần dãy phòng của nàng, hân đã nghe thấy những tiếng động nhỏ phát ra, đang thắc mắc không biết nó là gì, tò mò quá, hân bước nhanh đến phòng nàng, bước chân đi từ từ nhẹ mở cánh cửa, miệng hân hơi cười vì sắp được gặp nàng, mà không hay đến cảnh trước mắt sắp thấy.

Cánh cửa vừa mở, Thiên giật mình, hân tròn mắt nhìn cảnh một nam một nữ đang ân ái trên chiếc giường của nàng, đó chính là nàng, và...một nam nhân khác. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

- Nguyệt...Minh...nàng...

Nghe thấy tiếng hân, nàng như sức tỉnh vùng dậy, nhìn hân với thái độ ngạc nhiên, lắp bắp :

- Thiên...

- Nàng...nàng...

Hân như không tin nổi, người mà hân yêu đến say đắm, như muốn chết đi sống lại chỉ để được thấy nàng, bên nàng, lại...đi...làm...chuyện...như...vậy với một nam nhân khác sao? Hân dờ khóc dờ cười, nhếch mép nói khinh bỉ :

- Không ngờ cô không nhận lời cầu hôn của ta là vì cái này....

- Không phải... _ Nàng lắc đầu,biện minh...

Nhưng..dù sao nàng cũng sai rồi,liệu hấn có nghe giải thích?

- Dù rồi,loại người tầm thường như công chúa cô thì chỉ là loại biết lên giường với nam nhân khác thôi.Ta thật ngu ngốc khi đi yêu cô.

- Ta... _ nàng xấu hổ...cúi gằm mặt...

Phải chi nàng không đồng ý...làm chuyện đó với y,như thế bây giờ đã không bị hấn xúc phạm như vậy,và bị hấn ghét,thực ra nàng còn yêu hấn nhiều lắm..

Thấy nàng trong tình cảnh như vậy,Vũ Phong mặc tấm áo choàng cho nàng,rồi lấy quần áo mặc,xong rồi thì đến bên hấn,cười nhạt mở miệng :

- Ngươi không có quyền mắng Minh Nhi của ta.

- Ngươi là ai chứ?

- Ta ....mới chính là người mà nàng ấy thực sự yêu....Ngươi không phải !

- Ngươi nói gì? Ngươi dụ dỗ cô ta thì cô ta mới lên giường với ngươi,chẳng phải sao? Ngươi mới là kẻ dê tiện.

Hấn nhếch miệng thờ mặt bực dọc,cùng lúc nhìn y với ánh mắt căm thù.

Y chỉ cười,không nói,rồi lấy lại tinh thần như cũ,nhím nhẹ :

- Ngươi nghĩ ngươi yêu nàng ấy có thể được bên nàng?

- Có thể.

- Cách nào?_ Y đá lông nheo,như trêu hấn - Ta là thanh mai trúc mã của Nguyệt Minh từ nhỏ,đơn nhiên ta có quyền bên nàng ấy,chính ngươi đang cướp người yêu của ta..

- Ngươi....

Hấn nhú mày,tại sao tên này lại ăn nói hỗn láo như vậy?

- Sao? Sợ ta à? - Y vuốt nhẹ tóc,nhìn hấn khiêu khích.

- Ngươi là tiểu nhân,dám so đo với quân tử.Đúng là khốn kiếp - Hấn đấm mạnh vào má y một cái thật đau,rồi nói cho y tỉnh ngộ.

Nhưng Thiên nào hay,hấn đã làm chuyện thừa.Bởi yêu nàng và bảo vệ nàng là điều đúng nhất mà Vũ Phong làm từ trước đến nay.Sao có thể nói là tiểu nhân với quân tử?

Ai mới là quân tử?

- Ngươi...có giỏi thì đấu với ta một trận,quyết thắng thua...- Y bật cười,rồi quay sang hấn.

- Được,đấu cách nào? - Hấn hỏi

- Ai dành được nàng ấy sẽ dành chiến thắng .!

- Được.Ta sẽ làm Dù sao cũng là do ngươi mê hoặc nương tử của ta,tà không trách nàng ấy - Hấn gật đầu.

Nhưng..hấn còn là chồng nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mạng Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương Ngoại Truyện 5.2

** Cũng lúc hoàng tử Trái đất _ Nhục Thiên và thần bóng đêm - Vũ phong đang dùng ánh mắt giao tranh **

Mặt đất rung chuyển, ngay cả bầu trời cũng vậy, ánh sáng như bị dập tắt, thay vào đó là bóng tối bao trùm, không khí chìm trong yên lặng... Tiếng chim hót, tiếng suối, ánh mặt trời bị chôn vùi bởi cái không gian u ám của bóng đêm. Ừm, đúng !

Hậu quả của bóng đêm và mặt đất chiến tranh chính là đây. Gió thổi lên, như có một cơn bão .

Mưa rơi xuống, ào ào.

Một tia sét đánh ngang tai.

Ret!

Các thần dân của vương quốc bóng đêm như đang chìm trong sợ hãi, hét toáng lên. Và ngay cả con người cũng vậy. Ở dưới mặt đất, không còn chút ánh sáng nào, cảnh vật cứ như một trận chiến giữa ánh sáng, bóng tối và sự tồn tại của con người.

Cũng như thế, khắp nơi nổi lên những ánh mắt màu đỏ ẩn hiện, trong cái bóng tối ghê sợ.

Một đám quỷ dữ sinh ra.

Cũng có một luồng sáng được tạo bởi con giống tổ ấy..

Một người mang trái tim thiên sứ để trừng trị lũ quỷ.

Có vẻ căng thẳng. Ai sẽ chiến thắng?

Vâng. Cái đó tùy vào Vũ Phong và Nhục Thiên.

* * *

- Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Trong lúc tình hình gay gắt nhất, nàng - Nguyệt Minh bỗng hoảng hốt với những gì đang được chứng kiến, xung quanh rung chuyển, nhưng ánh trăng kia vẫn không biến mất, càng làm nàng ngạc nhiên hơn, chỉ có những vì sao luồng sáng do các vị thần tạo ra mới mất đi. Mặt trăng ấy.... nó rốt cục có sức mạnh gì mà không bị ảnh hưởng?

- Ha ha ha.

Bỗng nhiên, tiếng cười của Vũ Phong cất lên, phá tan bầu không khí im lặng không ai dám nói. Ánh mắt y có gì đó hơi độc ác, nhưng đan xen lo lắng nhìn vào nàng.

Còn hấn thì nhìn y, khó hiểu nhăn mày.

Nàng cũng nhìn, lại tò mò hơn.

- Vũ Phong?! - Cả hai cùng ngạc nhiên, đồng thanh.

Y bây giờ mới bắt đầu nói, xoa xoa cằm, bước chân đi qua đi lại nhẹ nhàng :

- Cuối cùng, truyền thuyết cũng đã xảy ra.

- Truyền thuyết ư?

Nàng và hấn cùng nhau thẳng thốt khó tin nhìn y. Y rốt cục đang mông lung suy nghĩ điều gì. Sao... nó lại...?

- Truyền thuyết về ánh trăng của vương quốc bóng đêm.

Trăng? Truyền thuyết? Bóng đêm? Có mối quan hệ gì?

Nàng chăm chú nhìn vào ánh trăng to sáng kia, và đây là lúc nó to và sáng rực nhất. Rồi nàng cũng quay sang hỏi y :

- Kể ta nghe đi.

Y chợt vội đắc ý, cười nhếch nhẹ, nhìn ánh trăng kia và nhớ về kỷ ức xa xăm :

- Lúc ta còn nhỏ, ta và nàng đã vào mặt thất của mặt trăng. Nàng nhớ không?

- Không hề.

- Được..Vậy ta kể nàng nghe...

Nói rồi,y dùng tay ,uốn một vòng,tạo thành một luồng sáng màu xanh nhẹ,chiếu vào tường,hình ảnh bên trong hiện ra..Một cậu bé và 1 cô bé nhỏ ,nắm tay nhau trong một nơi cổ quái,kỳ lạ,tựa như mật thất :

- Đây là đâu vậy nhỉ?

Cô bé nhỏ ấy cất tiếng hỏi,và nhìn qua cậu bé.

- Là cung của nữ thần mặt trăng đấy...

- Nghe nói..nơi đây có lời nguyền nên không ai dám vào đây hả?? - Cô suy nghĩ trong chốc lát,nói.

Cậu bé gật đầu.

Cô bé cười nhẹ,đến bên một chiếc hộp nhỏ,mở ra...

- Đây là lời nguyền này...

- Đúng rồi.

- Đọc nha : " Lời nguyền mặt trăng : Đôi nam nữ nào vào mật thất này đầu tiên,sau khi đọc mảnh giấy lời nguyền này,thì hai người đó chính là chìa khóa của thế giới.Nhân loại tồn tại được dựa vào tình yêu của họ,nếu xa cách,hoặc xung đột, một trong 2 người có người khác...Thế giới sẽ diệt vong "

Cô bé đọc xong,cất vào lại chỗ cũ..Đột nhiên một luồng sáng hiện ra,ấn vào hai người một dấu ấn hình trái tim giống nhau,cô bé ngạc nhiên ,mỉm cười:

- Oa...hình tượng giống nhau nè!..

- Do em đấy...Sau này phải bên anh mãi mãi thì nhân loại mới được sống đó..

- Biết rồi mà,em cố tình làm vậy mà :33

- Thật là...

* * *

- Đã hiểu chứ ?

Y sau khi cho hai người họ xem xong,thu hồi ánh sáng đó lại,nhẹ giọng hỏi.

Hai người nhìn y,nàng chợt biến sắc..

- Vậy làm thế nào đây...? Giải cứu nhân loại bằng cách nào??

- Chỉ còn một cách.Đến mật thất mặt trăng trải qua trò chơi của lời nguyền đưa ra.

- Trò chơi?

Hai người cùng đồng thanh,ngạc nhiên.

Là một thử thách chăng?

- Được sao? Có thể cứu?

Hắn nhún mày hỏi tiếp.Trong lòng hắn bây giờ thật sự rối tung.Chẳng lẽ..hắn phải rời xa nàng...để nàng thuộc về y,và cứu Trái đất hả??

Nhưng..còn có trò chơi kia mà.!

- Đúng.Bây giờ đi luôn- Y gật đầu,trầm ngâm nói

- Ừm- Nàng khép mi mắt,miễn cưỡng ừ.

- Xuất phát thôi.

Hắn nhìn y,một tia sáng cương quyết lùa qua trong ánh mắt...Hắn nhất định phải chiến thắng.Nhất định qua trò chơi này sẽ dành được nàng.

Chương 42: Chương Ngoại Truyện 5.2 (Phần 2)

***

___ Mặt trăng _ Điện chính thất ___

" Tham kiến Hắc Đại nhân "

" Tham kiến công chúa "

" Chào hoàng tử Trái đất "

Vừa mới bước vào điện, 1 đám người hầu hạ trông coi đã ra xúm lại hành lễ tiếp đón nồng nhiệt. Tất cả đều mang vẻ mặt kính trọng, không ai dám cười. Bởi trong cung của nữ thần Trăng (*) thì không ai được phép cười cả. Nơi đây chứa chất những nỗi buồn uất hận của thần trăng đáng thương.

Y hài lòng nhìn bọn người hầu, phẩy phẩy tay ký hiệu cho bọn họ lui ra, rồi quay lại nhìn hai người đi sau, chợt thấy bọn họ đứng sát nhau, thật thân mật làm y ngứa mắt, đôi câu nói vừa suy nghĩ..

- Hai người giữ khoảng cách chút.

- Biết rồi..

Nàng gật đầu, nhú mồm khó chịu, chân bước sang bên trái hai bước, tạo khoảng cách với hắn..

Còn phía hắn, thì khó chịu lờm y thật dữ tợn, ngoan cố đến gần nàng nắm tay :

- Nguyệt Minh, nàng sợ gì chứ? Dù sao ta với nàng cũng không phải người xa lạ a ~

Giải thích (*) Nữ thần trăng là người lạnh lùng ít nói, mang sự dịu dàng nhưng chứa chất u sầu, bởi chính người bị một nam nhân bỏ rơi, nên không muốn nghe thấy tiếng cười, là lại đau đớn. Hiệu của nữ thần là : Thất Nguyệt (thất trong thất tình, nguyệt là mặt trăng). Vì không muốn gặp ai, tiếp xúc nhiều người, thần trăng thường ẩn mình đi, và giao cho cung nữ quản cung trăng. Và xuất hiện chỉ lúc cần thiết. Năm nay thần trăng tròn 20 tuổi.

* * *

Thấy nàng với hắn kề bên nhau như vậy mà nàng lại đỏ mặt không rút tay ra, y bực tức tới bên nàng, lúc này cơn giận đã đạt mức tối thiểu, lời tay nàng đi trước .... để lại ánh mắt đăm đăm ghét y của hắn :

- Ngươi...

Hắn nhìn y cảm phần một lát, trông thấy nàng đang khổ sở bước theo y, rồi hắn không để ý nữa cũng chạy theo...

* * *

Vào mật thất, 3 người họ cùng nhau ngạc nhiên với một cánh cửa đã mở ra sẵn ngay trước mặt, cánh cửa trông rất kỳ bí và hoang dã, nhìn thấy thôi cũng đủ sợ rồi.

Y bước đến cầm lấy tay nàng đặt lên ô mặt khẩu của cửa, sau đó cửa được mở :

- Mặt khẩu chính xác !

- Vào thôi.

Y ôm eo nàng, rồi đi sâu hơn vào nữa. Hắn cũng lẻo đẻo đi theo, đưa đôi mắt chán chường mệt mỏi vì sợ y cướp nàng mất, đột nhiên có tiếng nói từ đâu đó phát ra trong mật thất..

Cánh cửa đột nhiên đóng lại hết, một giọng nói ồm ồm vang bên tai bọn họ :

- Chào mừng đến với trò chơi Five days (5 ngày). Thử thách đưa ra sẽ tùy mức độ, ngày 1 nhẹ, ngày 2 nặng, ngày 3 nặng hơn, ngày 4.... ngày 5 sẽ cực kỳ khó khăn. Nếu đã tham gia, không có quyền bỏ cuộc. Nếu bỏ cuộc, hoặc nhân loại sẽ diệt vong, hoặc bạn sẽ bị nhốt vào một thế giới khác và không có

lối ra, chết dần chết mòn trong đó... Trò chơi được phép sử dụng phép thuật 1 ngày 3 lần... Ngoài ra có thể gian lận, bằng mọi cách 2 chàng trai phải làm cho cô gái yêu mình hơn -.-

Ba người họ cùng nhìn, mỗi người đột nhiên nhú mồm theo đuổi một suy nghĩ riêng :

* Nếu mà Game over thì sao ? * Hấn nghĩ thầm

* ...Hazz...thế này chắc mình sẽ chịu khổ dài dài * - Nàng.

* Haha, chắc chắn hấn sẽ thua, bởi mấy trò này ta đã có Ngọc Long Yên(*) hỗ trợ rồi. hahaha * Y cười nhếch tướng tượng ra cảnh hấn bị y giành mất nàng.

(*) Ngọc Long Yên : Giúp cho tinh thần sáng suốt, tinh táo, chống độc, chống xuân dược (xuân dược là Thuốc kích dục), giúp tăng thêm sức mạnh để tiêu diệt kẻ thù, có được nó sẽ có tất cả, và cả người mình yêu . _.(Liên hệ tác giả để mua nha)

[hình như tác giả atsm nặng rồi ị sorry m,n]

- Nào, bắt đầu chứ ? - Y cười nhẹ, rồi định mở cánh cửa ghi chữ " One day " màu xám.

Hấn và nàng nhìn nhau, rồi nhìn y, và bất chợt hỏi :

- Là thử thách gì ?

- Cứ vào sẽ biết...ta cũng không biết - Y lắc đầu.

Nàng trầm ngâm một chút, rồi đưa tay nhẹ mở cánh cửa, đột nhiên, một luồng gió siêu siêu mạnh hút ba người họ vào, một cơn lốc xoáy cuốn chặt lấy họ, quay vòng vòng ..

Đầu óc nàng quay cuồng. Khó chịu !

Đầu óc hấn trống rỗng...sợ mất nàng !

Đầu óc y bình thường...vui vẻ !

Mỗi người mỗi khác nhau...Chắc, xem ra y tự tin về khả năng của mình lắm thì phải ...

P/s: Đến đây thôi, ngoại truyện 6,7,8,9 sẽ dành cho Trò chơi "Five day" tác giả dành cho các anh chị nhân vật chính ị M.n đọc ủng hộ nha.

Nhớ là những chap sau ảo tưởng sức mạnh + có nhiều tình huống kinh dị như ma quỷ, hồ ly, chó, nhiều lắm...

Gửi cho tác giả bình luận về các bạn nha ^^

- Thích đôi Vũ Phong - Nguyệt Minh..hay là Nhượng Thiên - Nguyệt Minh nào??

Ừm..

Vũ Phong là một người đa mưu, giỏi phép thuật, văn võ song toàn, yêu nàng hơn yêu bản thân, luôn bên nàng bảo vệ nàng, suốt đời chắc chắn chỉ có nàng.

Nhượng Thiên đôi khi cũng đào hoa lắm, nhưng trong tim chỉ có nàng, tuy vậy cũng có lúc coi quốc sự quan trọng hơn nàng...dù đau lòng lắm...văn võ song toàn, biết phép thuật, nhưng thua Vũ Phong :)), hơn nữa tính không hề có thù oán, không ác độc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương Ngoại Truyện 6(P1)

* * *

Cùng lúc đó, tại Vương Quốc Bóng Đêm.

Tiểu Phi đang yên vị trong phòng, chợt cô cảm nhận được hắc khí đang tiến lại gần, thì đoán ra ngay đó không ai khác chính là tử thần đang nổi trận lôi

định đến tìm cô.

Ông vừa đi vừa hằm hằm mặt trông rõ đáng sợ,vừa vào phòng cô đã thô lỗ ngồi phịch xuống đập bàn , đôi lông mày nheo lại mở miệng quát :

- Chuyện này có phải do hai cái tên nam nhân thối đó không? - Thực sự bây giờ lửa giận trong lòng ông đã dâng cao tột độ,vừa lo cho nhân sinh muôn nơi,vừa căm hận bản thân không làm tốt chức trách của một vị quốc vương cai quản bóng tối vĩ đại này,hơn nữa càng giận hai người đàn ông vì tình mà tranh chấp làm Trái đất xảy ra tai họa như vậy..

Tiểu phi cố gắng nhìn từ thần với ánh mắt nhút nhát,tâm trạng cô hiện giờ cũng đang rối bời không kém gì ông đâu,một phần cũng là lo cho công chúa,cô biết bây giờ họ đã đến chỗ Cung Trăng và tham gia cái thử trò chơi nguy hiểm đó rồi..

Tiểu phi trầm ngâm một lát,thấy từ thần mặt tái xám lại,cô thoát khỏi điệu giọng im bật , nhanh trí cất tiếng :

- Từ thần...thực sự....cái này chắc hẳn vì lời nguyện,hai người đó không có tội,hơn nữa....họ cùng công chúa đang tìm cách để giải cứu Trái đất này,...- Tiểu Phi dùng hết lời lẽ,thuyết phục ông.

" Chát "

Bỗng,một tiếng chói tai phát ra,từ thần không kìm chế được tát cho Tiểu Phi một bạt tai,tiểu phi trong trạng thái mơ hồ,một phần hoảng hồn,quỳ rạp xuống,nhất ăn năn nhìn về phía từ thần,còn ông vẫn chưa nguôi giận nhìn xem cô đang tiếp tục làm gì :

- Từ thần,xin người thứ lỗi cho Tiểu Phi...

- Tha? Người nghĩ ta có thể tha cho nhà ngươi sao? Đồ dơ vô dụng. Ta đã bảo không được nói chuyện thanh mai trúc mã cho công chúa biết mà !? - Từ thần hậm hừ,lại to tiếng nói.

- Hức...Từ thần...là...tôi đã sai...tôi quá ngu ngốc....xin người hãy trách tội....

Tiểu Phi ôm mặt khóc,cô nức nở tự nhận tội,rồi tự tát vào mặt mình mấy cái để làm cho bản thân cô tỉnh ngộ sáng suốt hơn,đường đường là một trợ thủ đắc lực bên từ thần,mà làm việc lại hồ đồ vậy...Thực sự cô cũng có phần khinh thường bản thân và đang có ý muốn chết...

Từ thần nhìn bóng dáng thảm hại của Tiểu Phi,ông chợt đau xót nhớ lại những tháng ngày ông rất cưng chiều Tiểu Phi,coi như cháu gái ruột,chỉ xếp sau nàng thôi,nhưng bây giờ lại nở nhần tâm tát cô như vậy...Ông đột nhiên thay đổi bộ mặt,tay nhẹ đỡ Tiểu Phi đứng dậy...Rồi lại thở dài ,nói trong buồn rầu :

- Thôi,chuyện đã vậy,ta không trách ngươi nữa....Nhưng...bây giờ làm sao để khôi phục lại ánh sáng cho nhân loại đây?- từ thần vừa đỡ tiểu phi đứng dậy,đã chán chường nhìn cô.

- Từ thần...Có lẽ...chúng...ta...nên đợi chờ kết quả từ 3 người họ....Tiểu Phi tin...họ sẽ làm được ! - Tiểu Phi nói,mang ánh mắt tin tưởng và tràn ngập sự tự tin.

Cũng đúng,công chúa của chúng ta rất là đa tài,hơn nữa cũng đa tình.Có được hai trợ thủ bên cạnh là Nhược thiên và Vũ Phong,nhất định thế giới sẽ được cứu....Nhưng..bọn họ không biết được,đằng sau trò chơi có một ẩn ý khác,đây là một sự thách thức tình cảm..cho Phong và Thiên...

Từ thần trầm ngâm nhìn ánh trắng một hồi,rồi phẩy tay nói với Tiểu Phi :

- Bảo Ước tỷ âm thầm nằm bên trong tim công chúa để bảo vệ nó đi.. - Giọng điệu ông rất là thương xót cho cháu gái của mình,ông không mong rằng nàng sẽ bị thương nặng,có ngọc bội thì nàng sẽ không đau lắm đâu...

- Vâng từ thần !

Tiểu Phi gật đầu,tuân lệnh đi ngay.

* * *

Quay lại với ba người họ.

Bây giờ,họ ra sao nhỉ?

Có ai nghĩ rằng họ đang thăm thương vì đau đầu với con lốc xoáy kia không?

Không đâu...

Là thử thách đầu tiên...

===== One day _ Thử thách số 1 =====

" Hm....Đây là đầu ý nhỉ "?

Vừa thoát ra khỏi cái lỗ đen của vòng xoáy mơ hồ , ba người họ ngạc nhiên khi bị rơi xuống một nơi rất kỳ quái.Họ đứng trên một đỉnh núi,mà đỉnh này bằng phẳng,nhưng khoảng cách rất hẹp,nếu không cẩn thận,xảy chân xuống có thể dẫn đến cái chết...

À,nhưng khoan,Họ có phép thuật,chưa chết được đâu.Bay lên được mà :)))

Tiếp nữa,xung quanh đó ,nói xung quanh nhưng thực chất ngay trước mặt,một căn biệt thự cổ kính tràn đầy sự kinh dị,mới thấy đã xúc phạm người nhìn rồi...Làm người ta lạnh run thấy sợ luôn ~ Màu trắng toát làm nổi bật căn biệt thự kia,căn biệt thự trông cũng hơi hơi khang trang,có mấy tầng nhỉ...? Đếm đếm đã...

4 tầng ! Phải,tổng cộng có 4 tầng,nhưng chưa chắc là dễ gì để sở hữu cả 4 tầng nguyên một ngày mà không có sự thử thách gì đâu...Đã nói là trò chơi Five days mà...!! Mới là ngày 1 thôi.

- Ngôi nhà kinh hoàng? - Hấn đang loay hoay trên cánh cửa bước vào biệt thự,nhìn thấy tám biển,bỗng nhiên đọc to lên,lòng hấn có chút tò mò,bởi hấn thích mấy Game kinh dị này lắm :))

Nguyệt Minh với Vũ Phong nghe xong cũng tò mò chẳng kém,nhìn nhau rồi cùng nhau lại gần cửa,từng bước thật cẩn thận sợ xảy chân rơi xuống vực...Bởi khoảng cách từ đầu vực đến cửa chỉ có 5m thôi -.-

Nàng thấy không khí bây giờ im lặng lạ thường,vì ai cũng theo đuôi suy nghĩ của mình,bỗng phá vỡ bầu không khí đó bằng một câu hỏi :

- Vào chứ?

- Ừm . - Nhược Thiên gật đầu , ậm ừ cho nhanh vậy thôi.Còn hấn không muốn,bởi khi vào,người chịu tổn thương là nàng mà? Hấn chỉ sợ nàng gặp chuyện thôi...Chứ hấn thì vào cũng không sao.

- Đi thôi .

Vũ Phong tủm tỉm cười,kéo tay nàng,mở nhẹ cánh cửa,bỗng...lại một tia sáng chiếu ra,ánh sáng kỳ diệu màu tím ấy cuốn chặt lấy bọn họ....

" Cẩn thận đây Nguyệt Minh,ôm ta vào,ánh sáng này có thể làm thân thể bị tan rã "

Y cảm nhận được ám khí trong ánh sáng đầy mỉa mai hoặc này,ôm chặt nàng như không muốn nàng bị sao,chỉ cần nàng ở bên y ,y cũng sẽ bảo vệ nàng thật tốt...

Hấn thấy cảnh đó cũng hơi ghen tỵ,tay nắm chặt tay nàng...

Và thế là..nàng bị hai nam nhân giằng co,ôm chặt lấy....Ánh sáng ấy ngày càng mạnh...

thời bay những gì đặt quanh hành lang đó....Còn nàng và hai nam nhân kia vẫn giữ vững lập trường của mình,chân không nhích một bước....

Bỗng khi ánh sáng kia vừa kết thúc,cũng lúc hai người buông nàng ra,lại từ đâu một đám nhện độc chui vào người nàng,nghịch ngợm trên thân thể trắng nõn mà không tỳ vết của nàng...Bọn chúng ra sức cắn xé da thịt nàng,đặc biệt chỉ tập trung vào tay trái,bỗng da nàng rỉ máu,nàng cảm thấy đau đớn....tại sao lại hành hạ nàng như vậy chứ?

Y và hấn nhìn thấy,y đọc ngay tà thuật để làm những con nhện kia biến mất,hấn không như y,chạy đến bên nàng,dùng tay gỡ hết những con nhện đen tòm tước ấy ra,mùi máu bốc lên tanh nồng..

Và..những con nhện ấy bây giờ đã đổi ý định...

Bọn chúng quay ra hấn để cắn,đến người hấn ra sức giằng tở lại khiến hấn không thể thở,da thịt hấn cũng từ từ rách ra,hấn đột nhiên cảm thấy đau đầu nhưng vui sướng đến lạ,hấn có thể khiến nàng bớt đau..thì hấn cũng chịu bị như vậy...

Nàng giờ cũng đang ngâm ngùi vì tay nàng bị thương,nàng cố chạy qua bên chỗ hấn,đấy chính là lúc y vận xong phép thuật,làm lũ nhện kia biến mất,y đứng nhìn nàng và hấn...Cũng có chút thương cảm ,đến bên nàng và xem tiếp coi nàng định làm gì...

Nàng ôm chầm lấy hấn mà nói trong đau đớn :

- Sao chàng lại làm vậy , Thiên?

- Được bảo vệ...cho..nàng..ta..rất...vui... - Thiên cố gắng nắm lấy tay nàng , rồi nói hết những lời từ sâu trong đáy lòng...Đúng thật,hảo quân tử,đúng là rất quân tử ! Nam nhân như vậy thật sự khó tìm...Dùng sức hi sinh mình cứu nàng,chứ không như y đứng yên chỉ dùng phép giải vây !

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Màng Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương Ngoại Truyện 6 (P2)

" Thiên.....Ta có lỗi với người... "

Nghe hần nói vậy,lòng nàng chợt xót xa đau đớn,...Tại nàng mà hần hi sinh bản thân mình...Hần chịu nhiều vết thương như vậy cũng vì nàng,sao nàng có thể phụ lòng hần được?

Giờ đây,chắc tim nàng cũng có câu trả lời rồi...Nhưng...

Phải ! Điều quan trọng nhất là bôi thuốc cho hần,để hần nghỉ ngơi..Nếu không Nhược Thiên - Hần sẽ không chịu được mà chết mất thôi...

" Để ta tìm cách giúp người bôi thuốc ! " Nàng mở miệng ra thật quan tâm,ôm chặt hần an ủi...

Lòng y lúc đó chợt thất lại...Y đau...Chứng kiến nữ nhân của mình trong vòng tay với người khác như vậy...Quả thực y khó tránh khỏi,mặt y tái xám lại.. Y muốn tách họ ra,chạy đến bên nàng :

- Nếu nàng muốn hần được bôi thuốc,thì tầng 2 có đây,có cả giường ngủ...Bây giờ chúng ta cùng nhau mở cửa tầng 2 đi.. - Giọng y có chút ghen ngào,đặt tay lên vai nàng,nhưng dù y nói mấy lời đi chăng nữa...nàng...vẫn không chịu xa lìa hần...

- Nhưng...ai sẽ chăm sóc cho Thiên..? - Nàng ngẫm nghĩ một hồi,nhìn y hỏi lại...

- Hần sẽ tự vượt qua thôi..Nàng yên tâm...

- Thật sao? - Nàng hơi nghi ngờ,ngước đôi mắt thùy mị ấy lên,lòng bây giờ có một cảm xúc khó tả...

Được ! Vậy nàng phải cùng y kết hợp mở cửa tầng 2 rồi,nhất định lấy thuốc và để hần nghỉ ngơi...Còn không làm được,hần chắc sẽ không qua mất...

Vũ Phong cùng Nguyệt Minh đi cùng nhau tới cánh cửa tầng 2,nhưng có vẻ ám khí của nó đã lộ ra hết,vừa tới gần thì hai người họ đã cảm thấy hơi khó hô hấp,còn nếu là người thường...đã chết ngạt rồi.

Quan sát kỹ cánh cửa,nàng với tay cố mở ổ khóa,nhưng bỗng bị một ma lực vô hình đẩy ra xa,nàng ngã xuống đất,mặt nhăn nhó lại...:

- A...

- Nàng có sao không? - Y thấy vậy liền chạy nhanh tới,đỡ nàng rồi ôm eo nàng hỏi han...Có vẻ...y lúc nào cũng có thể "sờ xọng " người khác -.-

- Không...chỉ là...hơi...đau... - Nàng lắc đầu...

Rồi Vũ Phong đỡ nàng đứng dậy,hai người cùng tới gần cửa lần nữa...Bỗng một luồng sáng khác hiện ra,Vũ Phong dùng tấm thân to lớn của mình che cho nàng,ôm chặt nàng để không thấy ánh sáng " kỳ bí " để làm hỏng mắt đó...

Một giọng nói to lớn,ôm ồm vang lên :

- Thử thách số 2 , Ngôi nhà kinh hoàng .Hãy ghép những bộ phận của con quỷ dữ máu me này lại với nhau,nếu làm được bạn sẽ vượt qua thử thách để mở khóa...!

- Dễ vậy sao? - Vũ Phong ngạc nhiên,đầu hơi nghiêng hỏi trong kỳ lạ,bình thường không phải chỉ có ghép...Chắc chắn sau nó còn một trò gì đó ám sát người chơi,cần đề cao cảnh giác !

- Bắt đầu đi - Nàng nói.Lòng đã nóng ran vì muốn cho hần được nghỉ ngơi...

Thế rồi,một ánh sáng nhỏ lại xuất hiện,những thứ " ghê tởm " " máu me" rơi từ trên không gian xuống ,đặt trước cánh cửa..Nào là...tay,chân,mắt,mũi,miệng...Tất cả,đều xù xì máu me,chưa nghĩ đến máu xanh đâu,mà còn trộn các loại máu đỏ tươi,máu đen..Thật gớm giếc....Mà...các bộ phận..bọn nó đều cử động,không đứng yên,,,

Liệu người thanh cao như nàng và y có thể động vào thứ bẩn thỉu như vậy để vượt qua thử thách không đây ?? Rất khó...Xác suất 50 %.

- Nàng cẩn thận,có khi chúng tỏa ra ma lực,làm tay người chơi bị dính vào với bộ phận ấy đấy ! - Y sau khi xăm soi kỹ,phán ra một câu.

Nàng gật đầu,rồi nói tiếp :

- Nhưng...ta...sợ...đụng vào....ta...không thích máu me..cho lắm...

- Để ta làm trước..Mà...nàng cũng không cần làm đâu,sẽ hư bàn tay đẹp của nàng ! (Nịnh hót ghê ~)

Y nói,rồi tiến tới,và nhặt những thứ ngọ nguậy đó lên,đầu tiên y ghép mắt,ghép phần thân,ghép tay...Từng bàn tay cử động,cù léc y,làm y khó chịu,bực mình...

Y không thích những thứ này chút nào,rồi y vẫn cố vì nàng,lấy lòng nàng mà ghép tiếp,mùi xác bốc tanh nồng,nhưng may nàng đứng xa không nghe,vẫn cố nhìn y,tay hơi che mắt ...

Y cảm giác được mùi tanh đó,nhưng nhờ ngọc Long Yên,nên nó bớt đi phần nào ...

- Xong rồi !

Y mỉm cười,trước chiến công của mình....Y đứng dậy phui tay,rồi nhìn lại bàn tay " đầy máu " của mình ...

- Người giỏi quá - Nàng vỗ tay ,quả là một người...

Vũ Phong gật đầu,nhìn con quỷ dữ đang được hoàn chỉnh lại,bỗng nó phát ra một ánh sáng,chiếu thẳng vào người nàng,làm nàng giật bắn mình dơ ra...

Vũ Phong tròn mắt,dùng hết sức xô ngã nàng ra,nhưng chân y bị trúng cái thứ đó....ngã quỵ xuống..

Chính xác đây là đòn hiểm nhất y từng thấy...

Chân y bị tê cứng lại,cảm giác như có luồng điện chạy qua,nhưng mà xương khớp cảm thấy như gãy vụn...

- A...- Y cố kêu nhỏ lại,để nàng khỏi lo...

Nàng biết y đã liều mình cứu nàng,chạy qua , ôm tay y :

- Người sao vậy? Có đau không ?

- Không sao...Chỉ là bị trúng ít ánh sáng độc,nên...chân...hơi...

- Thôi được rồi,mau cùng ta và Nhược thiên lên tầng 2 - Nàng nói xong,mắt hơi hoen lệ,nhìn hấn,rồi quay ra nhìn y tiếp,đỡ cả hai người lên tầng 2 đã được mở cửa sẵn..

* * *

Sau khi mà nàng đỡ hai người đó lên,thì băng bó cho hấn,xong đến y,nhưng y không cần,vì y tự vận công sẽ hết...Nàng lại tiếp tục bôi thuốc cho hấn...

Y nhìn cảnh đó cũng rất đau lòng..nhưng...cũng thương xót cho vết thương của hấn...

Đối mặt với hai nam nhân vì mình mà hi sinh,nàng không biết làm sao cho phải...

Nhưng... hazz...

- Để ta tìm cách lên tầng 3,chắc hai người đã đói rồi.. - Nàng mỉm cười nhìn y và hấn,lúc này,sự mạnh mẽ của nàng đã lên tới tột đỉnh,nàng muốn tự mình vượt qua lần này...

Dựa vào y và hấn hoài...chả phải là quá làm khổ họ sao???

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương Ngoại Truyện 6 (P3)

Nàng đi thật nhẹ nhàng , từng bước thật chậm lên cầu thang của tầng 3, vừa đi nàng vừa đếm từng bậc thang..

Một...

hai...

ba...

Cho đến khi bậc 40 kết thúc, nàng dừng lại trước cánh cửa được sơn màu xanh đậm âm đậm, lạnh lẽo.... Chứa chất toàn ma khí.... Có vẻ nơi này nặng hơn những oan khí của người âm...

Nàng run lên bần bật vì sóng lạnh nơi đây...

Nhìn qua cánh cửa, nàng hơi tò mò nhướn chân sâu qua khe cửa, không có kẻ hở nhưng nàng vẫn nhìn thấy được. Đôi mắt nàng nhắm tịt lại, tia hào quang lóe lên tìm kiếm những ẩn hình nàng cần thiết để phá cửa....

Quả thật chuyện này rất khó khăn...

Xẹt ! Đột nhiên một ánh mắt lướt qua nàng, làm mắt nàng đau đến kỳ lạ...

Thật là vi diệu ! Thật là kinh hoàng.

Một đôi mắt đầy máu nhìn nàng, đôi môi bị toạc rộng ra, mặc trên người một chiếc áo dài trắng kéo dài tận chân, à không... người này không phải con người, là 1 con ma, không chân, có tay nhưng bị cụt mất một cánh...

Đôi mắt bị hốc sâu khoét đi 2cm trông rất hung dữ, kèm thêm cái bộ răng đen thui nhưng có thêm một cái răng nanh nhọn hoắt làm nàng sợ....

Nhưng...//con ma này chắc cũng dễ đối phó...

Nàng tiếp tục phân tích...

qua trông mắt nàng, kỳ diệu thay, nàng phát hiện còn thêm 3 oan hồn phía sau cái hồn ma ghê tởm kia....! Đáng sợ ! Đáng sợ !...

Một hồi, mồ hôi nàng tuôn ra nhễ nhại, đối mặt với những con ma "đầy máu". Nàng lăm le nhìn và chợt phát hiện thêm nữa... Nàng nhảy cẫng lên vui sướng !

Phá được cửa tầng 3 sẽ đồng thời kích hoạt mở cửa tầng 4 !

Thật hạnh phúc !

Nhưng trước hết... Tiêu diệt 4 oan hồn đáng ghét này trước. Nàng phải dùng phép hay là dụng lực ?

Không thể nhí ?

Trước hết, oan hồn là những âm khí tạo nên, chỉ có linh hồn mà không có thể xác. Vậy nên thể xác nàng dụng lực không làm cho nàng chiến thắng..

Nhưng...khoan...nếu dùng thuật Âm khí...nàng không chắc sẽ làm nổi.

Bởi ! Thuật này nàng chưa bao giờ dùng, nàng chưa luyện thành công nó...

Suy nghĩ một hồi, đúng lúc cánh cửa phát ra tiếng, nàng cẩn thận lùi lại phía sau nghe kỹ lời nó :

- Xin chào cô công chúa nhỏ của ta ... !

- Biết hành lễ cơ đấy - Nàng nhếch nhẹ môi cười, tay vuốt tóc khinh bỉ cánh cửa.

- Vâng. Công chúa muốn lên tầng 3 sao ? - Cánh cửa hỏi lại.

- Ừ.

- Vậy thì .... - Cánh cửa lại nói...rồi phát một luồng sáng thật chói mắt, làm cho 4 oan hồn kia hiện ra trước mắt nàng, mỗi oan hồn cầm một cánh tay, và một cục xương "người", cầm theo một hộp sọ dính đầy máu...

Có vẻ những con ma này ! Khát máu ! Thèm thịt người !

- Ma...ăn thịt... - Nàng nhăn mặt, phán đoán.

- Đúng vậy, thịt của công chúa chắc rất ngon, là người hoàng tộc mà nhí ? .

- Câm. - Nàng tròn mắt ,sau đó lại nhìn về phía 4 oan hồn , ngoắc ngoắc ngón tay trở . - Lại đây. Ta cho các ngươi ăn.

Nghe xong, bọn nó lao đến, bước chân lê lét vừa đi vừa nhỏ những giọt máu tanh xuống....Làm nàng thêm thích thú, cao hứng bỗng nổi dậy, nàng tuy ghét máu nhưng vẫn cố gắng...

Thuật thứ nhất !

Nàng dùng tay múa một vòng,tạo một hình bát quái, dùng sức đưa thuật tới phía con ma máu me nhất đang tiến tới,lập tức nửa thân con ma ấy rớt xuống đất....Lìa nửa người,máu lại tuôn ra....

Nhưng con mắt và cái đầu,vẫn hoạt động,trườn tới chỗ nàng cắn vào chân,nàng may đã đề phòng,dùng thuật Lửa âm đốt cháy đầu lâu trước mắt 3 oan hồn khác...

Lần này,bọn chúng chạy ra cùng lúc,làm nàng chột bối rối..

Nhanh chóng lấy lại tinh thần,nàng dùng hết thuật cao siêu nhất,tuy sợ sẽ bị tẩu hỏa nhập ma nhưng nàng vẫn cố gắng,tạo một hình bát quái to hơn,chĩa về hai con ma đang chạy nhanh nhất,hai con ma đó biến mất hết...

Nàng thở phào nhẹ nhõm,chột nhìn con ma cuối cùng,chính là cái con miệng bị toạc ra ấy....

Thật ghê tởm ! Kinh quá !

Nàng cảm thán trong lòng,rồi chột thấy con ma ấy lao đến,cầm theo một con dao,nàng nhanh chóng đỡ lại,dụng thuật cuối cùng,là kiếm Âm Tử.

Nàng chặt đứt đầu con ma ấy,rồi dùng lửa làm cháy bao trùm thanh kiếm,chém ngang người nó...

Trông chốc lát,nàng vui mừng,mặt hơi tái nhợt trước chiến công hùng hậu ...

Bỗng,khi cái miệng con ma đó rơi xuống đất,cái lưỡi nó ngoắc dài ra ,răng cắn vào tay nàng,khiến nàng ngã xuống...Cũng lúc cái miệng cắn xong thì biến mất...

Nàng nhăn mặt,ôm vết thương ở tay....

Sao lại đau vậy chứ ??? ...

Nàng cố gắng dùng băng để băng lại,trước sự ngạc nhiên của cánh cửa....

* Không ngờ cô ta lại giỏi đến vậy * - Linh hồn một nam nhân trong cánh cửa nấp vào cảm thán suy nghĩ.

* * *

- Nàng đã đi đâu ? Tự mình phá cửa tầng 3 sao ? .

Vừa thấy nàng bước vào phòng,Vũ Phong đi nhẹ đến bên,hỏi trong sự lo lắng của trái tim..

Y khát khao được ôm nàng và an ủi,được hôn nàng để làm nàng không lo toan...

Y muốn nói với nàng là sao lại không để y gánh vác việc đó....

Nàng nhìn y,tay giấu sau lưng , miệng mở ra nói nhỏ :

- Ta không sao.

- Ta thấy nàng nói xảo . - Nói rồi y lỏ bàn tay nàng ra,thấy vết băng bó liền nhăn mặt , gõ nhẹ đầu nàng - Đấy,xạo ta nhé.Có đau không ?

- Không hẳn. - Nàng nhìn y bằng ánh mắt băng lãnh.

- Sao lại lạnh lùng với ta ? - Y nhú mi,trong lòng vô cùng đau đớn.

- Không...Ta chỉ là lười nói nhiều . - Nàng cười nhạt,rồi quay đi đến chỗ hắt....

Hắn thấy nàng,chột mở to mắt ra nhìn,hắn mỉm cười :

- Nàng giỏi thật,chắc đã mở được cửa.

- ừ.

- Nàng đau không ? - Hắn cầm tay nàng,khuôn mặt lo âu hỏi.

- Không sao. Hai người đi lên tầng 3 ăn chút gì đi.Tối thì ngủ ở tầng 4.

- ... - Hắn im lặng,nhìn nàng không biết nói gì..

Thấy hấn vậy,nàng đi vào trong,ngồi yên nhìn cảnh sắc....Tại sao nàng bây giờ lại trở nên ác độc máu lạnh vậy rồi ???

Do đâu ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương Ngoại Truyện 7(P1)

_ Ngày thứ 2 _

Ngay sau khi nghỉ ngơi xong,họ đến một khu rừng,buổi sáng thật trong lành và mát mẻ,nhưng cũng hơi lạnh,có tiếng chim hót,nhưng nghe như tiếng sói hú...,nơi đây cảnh sắc thật lạ kỳ.

Hoang dã... với những cây cối cổ, chưa từng có ở thế kỷ 21,cũng không có ở vương quốc đêm.

Tự nhiên...với tiếng suối chảy róc rách,tiếng lá cây kêu xào xạc....

Kỳ bí....khi những ánh mắt nhìn Nguyệt Minh,Vũ Phong,và Nhược Thiên trông rõ có ý đồ...nhưng lại không thể phát hiện ánh mắt đó từ đâu...?

Hư ảo...thật sự hư ảo,bởi vì có một số con vật mới chạy qua,chỉ cần sơ ý nhìn qua chỗ khác,đã thấy chúng nó biến mất...Tràn đầy yêu khí...

Ba người nhìn xung quanh,rồi thờ dãi một lượt,lại nhìn nhau...Nàng thấy không khí im lặng bao trùm,chợt lên tiếng nói phá vỡ bầu không khí :

- Nên tìm chỗ để nghỉ ngơi,hoặc là đợi chờ thử thách.

- Thử thách nơi này có vẻ cũng ...không khó... - Nhược Thiên nhìn vào ánh mắt nàng,nghe ngấu đầu hấu thẳng tặc lưỡi.

Nhưng Thiên nói đúng..

Không khó,cũng không dễ đâu....

Thử thách này dành cho cả 3 người.....

Và...liên quan đến sự chung thủy , sự chân thành...

- Khoan đã .

Y phân tích đôi lát,chợt nghe một tiếng nói chuyện,tiếng kêu cứu...Chính xác là tiếng rên từ đâu đó...Y thốt lên...

Nàng và hấn nhìn y,ngạc nhiên đặt một dấu chấm hỏi.

- Có tiếng gì đó....

- Đâu ? - Nàng lên tiếng.

- Để ta đi xem cho,ngươi ở lại bảo vệ Nguyệt Minh hộ ta - Hấn trầm ngâm,rồi quay lui đi,trước khi giao phó cho y một nhiệm vụ "khó khăn"...

" Hấn ta ngu ngốc thật , để nàng ấy lại cho ta " Y thấy hấn đi,suy nghĩ làm y tự bật cười....

Nàng nghe đầu,y quả nhiên là....một con người nham hiểm,lúc nào cũng nghĩ bậy được !!

Nàng nhăn mặt,nghe một lát rồi nói với giọng trẻ con :

- Ta không để ngươi toại nguyện,ta đi dạo đây .

- Nàng....

- Bye bye . - Nàng cười,chạy đi....

Còn y đứng đó,ngơ ngác....lo đuổi theo nàng sợ nàng chạy mất....Nhưng nàng chạy nhanh quá...y chợt không thấy bóng dáng nàng đâu nữa sau lớp

sương mù đen...

* * *

Hắn.

- Một con cáo nhỏ bị thương sao... - Vừa nghe tiếng rên từ trong 1 hang động,bước đi nhanh vào,quan sát xung quanh,và rồi Nhục Thiên nhìn nó đang nằm ở trên giường có đệm trong động,bế lên xoa xoa,cười khê :

" Người mà làm thú cưng của Nguyệt Minh chắc nàng ấy rất thích...Ta sẽ cứu người "

Nói rồi,Thiên lôi trong túi ra một cuộn băng,băng chân lại cho con cáo,rồi sau khi băng xong,hắn dụng một ít phép thuật,làm chân nó bớt sưng,vết thương như lành hẳn,rồi hắn nhìn thành quả mình làm được :

- Tạm ổn.

- Đa tạ công tử nhé .

Bỗng,con cáo nói với hắn,sau đó,nó hiện nguyên hình là 1 cô nương xinh đẹp,nhưng ánh mắt tràn đầy sự nguy hiểm là độc ác ... -.- (Cô ta là hồ ly tinh chuyên đi dụ trai).

- Người....

Hắn như bị kích động,đơ ra,,,,...

Cô ta đẹp quá trời luôn ! o.O .... Tim hắn chợt đập thình thịch,nhưng chợt nghĩ lại về nàng...Rồi hắn so sánh như sau đây....

Nàng đẹp hơn....Con cáo tinh này cũng chỉ là do biến hóa mà ra thôi...

Ta không bị người lừa tình đâu....

Hắn nhắm mắt lại lăm bắm như một người điên,rồi mở mắt ra,thì cô ta đang nhìn hắn,khuôn mặt kề mặt hắn,cô mở miệng :

- Công tử bị ma nhập à ?

- Không...Cô...nương...tên gì ?

- Ta là Thất Song ... Còn công tử ?

- Ta...à...Nhục... Nhục ....Gọi ta là Nhục được rồi... - Hắn khổ sở gãi đầu,không được nói tên thật...không là sẽ có chuyện ngay...

- Ừm...Cảm ơn công tử đã cứu ta nha.... Moa ~ - Vừa nói xong hắn đã thấy Thất Song ôm chầm lấy hắn,hôn vào má hắn liên hồi...

Mặt hắn đỏ ra.....đẩy cô ta ra,mặt lạnh nói :

- Đừng động chạm chân tay. Nam nữ thụ thụ bất tương thân.

- Có sao đâu ? Ta sẽ dùng thân thể mình để báo đáp ơn cứu mạng ...

- Người...định làm gì,,,,,??? - Hắn tròn mắt nhìn...chứ thực ra hắn biết cô ta.... đang có ham muốn.....điều đó....

- Công tử biết mà...Sao lại giả vờ? Công tử cũng muốn tận hưởng khoái lạc đúng không ? ....

Nói rồi,Thất Song cởi áo ra,lộ xiêm y màu hồng rực rỡ....Thất song nhìn hắn rồi cười :

- công tử..ta sẽ chiều người....

- Tránh ra....ta....

* * *

Còn với nàng,vừa đi vừa hát ca,mà không biết đã đi lạc đến một hang động,nàng nhìn quanh,tối tăm thật ý . Rồi nàng gọi to,liếc liếc nhìn nhìn :

- Có ai không ?

- ... - Tiếng vọng của nàng phát lại từ trong động,nhưng nàng vẫn không nhận được câu trả lời...

- Có ai...a.... - Nàng định hỏi tiếp 1 lần nữa,đột nhiên có một động lực sau gáy,nàng ngất đi....

Hình như có ai đó đã đánh cho nàng ngất rồi...

* * *

- Nguyệt Minh...đi đâu rồi ?

Vũ Phong chạy khắp nơi,nhìn đông,nhìn tây,qua phía nam bắc,vẫn không thấy bóng dáng dễ thương của nàng..

Y thất vọng ngồi gục xuống mệt mỏi...thở dài chán chường...

Bỗng trong lúc buồn tui,y nghe tiếng bước chân đến,y nhìn lên vội mừng :

- Nguyệt minh...ơ.... không phải sao ? - Y nhú mi khi người đó không phải là nàng...

Y lại cúi mặt xuống..

- Công tử đang tìm ai sao ? - Cô nương kia mỉm cười,nhìn y hỏi...Giọng cô ấy thật nhẹ nhàng ...cử chỉ cũng rất là dịu dàng..

- ừ...

- Công tử à,bây giờ ở đây nguy hiểm lắm,về nhà của ta đi,có lẽ sẽ giúp cho công tử có thể thêm sức để tìm kiếm người đó... - Cô nương ấy nói rồi vỗ vai y....

Y đơ ra,tại sao cô ta lại dịu dàng như vậy?? Y không tin đâu...Chắc là giả tạo thôi.

- Cô tên gì ?

- Ta là Thất Tinh.

- Thất Tinh ? - Y hơi chút ngạc nhiên,rồi lại cười - Cô bao nhiêu tuổi ?

- 19 xuân rồi.

- Ừm..

* * *

- Công tử...chiều ta đi mà.... nha ~ - Trong hang động,lời ngọt ngào của con "hồ ly" vang lên liên hồi....nhưng hấn vẫn im lặng quay mặt đi chỗ khác cười khinh.

- Nhược..nếu ngươi không làm chuyện đó với ta...ta sẽ không trả được ơn cho ngươi...sẽ hối hận suốt đời mất....

- Cam đi. Ta không cần trả ơn - Nhược Thiên tức quá,thở mạnh nói.

- Công tử....

Hấn nhìn cô,lại cười nhạt...

- Công tử cứng đầu quá,ta đành phải dùng được xuân vậy ... - Thất Song một hồi dụ dỗ Nhược thiên mà không được,cô tức tối nhìn hấn ,rồi trói hấn vào cây,sau đó vào trong lấy thuốc....

Hấn thở dài,vừa tức cười,nhếch miệng nhìn bóng dáng cô...

" Thật là một con hồ ly đáng khinh. Dâm đảng,ghê tởm "

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mạng Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương Ngoại Truyện 7(P2)

Nàng

" U...hm...đây là đâu ...?" Nàng vừa tỉnh dậy,đã thấy mình trong một hang động ,tự trách mình sao lại để bị ngất xỉu rồi bị đưa tới chỗ này ,nhưng có lẽ ... lúc này hang động đó đã có ánh đèn sáng phát ra ,bên cạnh nàng là một nam nhân đang ngồi kế,tay nắm lấy tay nàng,và nàng cảm thấy tay nàng có gì đó rất ấm áp,khỏe hơn một chút,nam nhân đó nhìn nàng và cười :

- Tỉnh rồi à.?!

- Ngươi...là ai ? - Ánh mắt nàng chớp chớp,trong sáng hơi hấn ta....

Thực sự nàng muốn biết đó là ai....Nhưng hấn vẫn chưa trả lời làm nàng đợi...

- Không cần biết đâu,sẽ không tốt cho cô nương. - Hấn ta lắc đầu,trong đầu thấy vui thích ,và hứng thú với nàng...

- Ta vẫn muốn biết. - Nàng bướng bỉnh.Nhưng mà nàng đâu hiểu là,sự bướng bỉnh này đôi khi làm hấn khó chịu,và....hấn ta chắc không thể từ chối.

Thực sự đây là đâu...Nàng phải biết !

Hấn ta là ai ? Nàng cũng phải biết....

Không biết gì về hấn lỡ bị hấn....sàm sỡ thì sao nhỉ ?! Sẽ không biết tìm hấn ở đâu để mà trả thù...

- Thôi được.Lần này ta nói cho cô biết tên...

- Sao lại là "lần này " ? Ta đã gặp ngươi rồi sao ? - Nguyệt Minh khá đỗi ngạc nhiên với câu nói này từ miệng hấn ta phát ra,một nam nhân kỳ lạ....Nhưng đã làm cho nàng ấn tượng ngay từ câu nói này rồi....

Nàng nhìn hấn ta,hấn khẽ cười một nụ cười tươi nhẹ,ánh mắt thánh thiện,đứng bật dậy nhẹ,bước đi tới như là đang trầm ngâm suy nghĩ,nàng mơ màng thấy hình ảnh hấn ta rất quen thuộc,nhưng không nhớ rõ là đã gặp ở đâu....Khuôn mặt vốc dáng của hấn ta rất quen nhưng...

Mất khoảng nửa phút,thì nàng lúc này mới nhận được câu trả lời của hấn ta,nam nhân ấy quay lại nhìn nàng :

- Trí nhớ cô nương thật tệ.

- Có liên quan đến ngươi sao ?! - Nàng bắn khoăn,ánh mắt tò mò nhìn hấn,rồi tự mình ngồi dậy.

Lời nói của nàng vừa mới phát ra thôi,nhưng hấn ta đã tiếp lời nhanh chóng :

- Ta là một người có danh phận bí ẩn như hai nam nhân đi cạnh cô vậy.

Nghe thấy,Nguyệt Minh cau mày lại,lòng chợt thấy hơi bất an,ý của hấn ta có phải là mang chút sự đe dọa không .?

" Ta nghĩ ngươi là người hiện đại ".

- Đúng như cô nghĩ . Cô rất giỏi nhìn người . - Nam nhân đó tươi cười,đến gần nàng,làm nàng hơi sững sờ...

- Vậy ngươi kể ta nghe,ngươi là ai ? Là người thế nào đi..

- Thực sự cô muốn nghe ? Quá khứ và hiện tại của ta sao ? - Nam nhân ấy nhún vai,đầu hơi nghiêng qua , nét mặt còn vẻ ảm đạm,bất ngờ trước câu hỏi ấy.

- Ừm Nói đi

- Nghe xong cô có hối hận không ?! - Hấn ta nghi ngờ,chau mày hỏi lại.

Hấn ta thực sự muốn Nguyệt Minh không biết được hấn là ai....Và hơn nữa,việc nàng gặp hấn,hấn nhất định không cho phép nàng kể lại với Vũ Phong....

Bởi vì Vũ Phong là....(một câu rất quan trọng cho đầu mỗi những chương sau nhé)

- Ta không hối hận trước những gì ta biết . - Nàng đinh ninh khẳng định,ánh mắt tự tin , bàn tay nhẹ nhàng vỗ ngực , như tiếp thêm động lực để hấn ta nói ra.

- Thật bướng quá. Không giống như cô của lúc đó....

- Lúc nào ?! - Nàng phát hiện ra hấn nói câu này không ổn,nàng mới thốt lên dấu chấm hỏi.

Nàng rất "ít" khi tra hỏi người khác.

Đã nghỉ thì phải hỏi cho ra lẽ thôi. Hắn ta không thoát được rồi.

Nam nhân kia nhìn nàng, không tỏ chút thái độ muốn trả lời câu, hắn lại nhìn về phía ánh sáng xa xăm ngoài động, tay vòng ra sau lưng làm điểm tựa, hắn mở lời nói, mà không quan tâm đến nàng đang muốn biết câu trả lời đó :

- Ta vốn là Thái tử của Mạc Kỳ quốc ...Tên Mạc Đình Tiền, nhưng...như nàng nhận biết đây, ta không phải là người cổ đại, ta là một đại thần của Vương quốc bóng đêm...

- Bóng đêm ? - Thoạt nghe xong câu, nàng tròn to mắt ngạc nhiên, miệng há hốc không tin được, trong đầu nàng chợt hiện lên một hình ảnh nam nhân " oai hùng " trước một tấm áo choàng màu đen và cái thanh kiếm sắt nhọn...

- Đúng. Do ta đã bỏ gia tộc ra đi, tên ta...là Hắc Lôi tử. Sau khi đi ta đã tìm đến cổ đại để giải trí, nàng còn nhớ không ? - Hắn trầm ngâm, rồi nói đoạn hắn vịn lấy hai bờ vai êm ái của nàng : - " Lúc nàng khóc, nàng đánh đàn dưới ánh trăng...Ai đã an ủi nàng ? " - Lôi Tử mang về mặt biểu cảm, hơi âm ỉ nhìn nàng, rồi hỏi nàng với giọng điệu vô cùng ảm áp.

- Người...là người qua đường đó ? Thực sự...là...? Sao...ta tưởng đó là ... - Ngay lúc này, ánh mắt nàng nhìn Lôi tử, nhưng điểm dừng của ánh mắt đó là một ảo ảnh, nàng nghĩ đến Vũ Phong...Chẳng phải...

Hay là nàng đã nhầm người, nàng phải xác định rõ....

- Người đã cứu nàng khỏi đám du côn, thì vẫn luôn đi theo nàng, ta hiểu điều đó, Vũ Phong chính là đệ đệ của ta....Tiểu đệ với ta có 1 đặc điểm chung...Bọn ta yêu nàng ! - Lôi Tử nói tiếp, mặt cho ánh mắt vô hồn của nàng đang dừng ở khuôn miệng mình.

- ..Rắc rối thật... - Nàng thoáng nghe, và hiểu lời nói đó, ra là vậy....

Nàng đẩy tay Lôi Tử ra, hắn ta hơi hụt hẫng, nhưng vẫn kiên trì nhìn nàng...

Nàng cũng nhiều người theo đuổi quá nhỉ ?!

* * *

Quay lại phía hắn .

Thất Song bước ra với một bát canh nóng hôi đã trộn với được xuân cực mạnh, nếu không "lên giường", thì khi không được thỏa mãn, người trúng được xuân sẽ dần mất máu mà chết...

Bước chân cô ta từ từ đi đến, mang ánh mắt u ám đen tối, nhìn vào thì chả còn thấy cô ta dễ thương như lúc còn bộ dạng con cáo nhỏ kia chút nào, mà bây giờ là một người con gái....Dâm dăng và dễ tiện....

Đến gần hắn thì đã mất hết vài giây, cô đặt nhẹ bát canh xuống, rồi nhìn Nhược Thiên, chớp mắt đầy ân tình, như muốn ăn thịt hắn , ham muốn lên đến tột độ rồi...

- Công tử à, người uống chút canh "tắm bổ" đi...

- Ta không uống. Ta không bị yếu sinh lý ...! - Hắn vẫn xoay mặt đi tránh ánh mắt hồ ly của cô, trong đầu hình dung ra cảnh tượng hắn bị.....nhưng...hắn xóa ngay cái ý nghĩ đó....

Vì...hắn chỉ hứng thú với một mình Lâm Nguyệt Minh nàng mà thôi !

- Không bị yếu mà...lại không chịu.... - Thất Song chu mỏ lên, ánh mắt quyến rũ , nói nhẹ, thoáng vào tai nàng, bàn tay cởi áo Nhược Thiên ra, rồi lại quay về phía bát canh chứa được, định cầm lên cho hắn uống....

Nhược Thiên thấy cảnh đó, không thể nào chịu nổi được nữa...Phải tìm cách thoát ra khỏi dây trói này để quay lại chỗ nàng mới được...

Hắn cũng lo, nếu nàng thấy cảnh này, sẽ giận hắn mất....

* * *

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương Ngoại Truyện 7 (P3)

[Đây là tác giả viết bù cho những ngày trước,và cả vài ngày tiếp theo....Có thể dự định là sẽ Full trước khi hết Tết,nhưng nếu không làm được vậy thì các bạn đọc giả cố chờ Tiểu Yên nhé,tiểu yên sẽ cố gắng không bao giờ bỏ Topic đâu,sẽ cho các bạn toại nguyện khi đã chọn được đôi Thiên - Minh , hoặc Phong - Minh , có kết thúc hậu hĩnh. Những chương sau đa số đều dựa trên trí tưởng tượng phong phú của mình. Không thích hợp với những ai không thích ảo tưởng thì bạn nên dừng đọc truyện ạ. Tác giả chỉ là viết theo đam mê,vì Tiểu yên hơi bị atm trong truyện ._.]

* * *

Vũ Phong,

Trong một ngôi nhà được làm bằng " gỗ " cổ đại,một tiếng động mạnh vang lên,sau đó có tiếng hậm hực nói . Chính là Hắc Vũ Phong,y vừa mới được cô gái gặp ở rừng lúc nãy đưa về nhà và kể hết mọi chuyện ở đây,nói ra chỗ của nàng đang trú ngụ :

- Vậy là...cái tên Hắc xà đó đã giam nàng ấy vào động sao ?

- Không hẳn đâu ạ , công tử...

- Ý của cô....? - Y nhún mày khá ngạc nhiên,từ " không hẳn" phát ra làm y lấy làm kỳ lạ,y cảm thấy như có một gánh nặng được trút đi..

- Là...Hắc xà đã kết nghĩa huynh muội với chị em Thất Tinh,Thất Song chúng tôi rồi....nên....chúng tôi sẽ giải thích rằng đó là nương tử của công tử,sẽ cứu nàng ấy ra....

- Cô nói thật sao ?

- Ừm

- Đưa ta đến động Hắc xà đi. Tinh cô nương..Cô giúp ta được không ? Ta sẽ nhớ ơn cô.... - Vũ Phong nghe nói vậy,nhanh như chớp nắm lấy tay Thất tinh,một lời nói chân thật phát ra từ miệng y...

Y thực mong nàng có thể bình an,chỉ cần cái tên Hắc xà đó không làm gì nàng..

Thì y dù phải đền đáp làm sao cũng bằng lòng....miễn là điều đó không có lỗi với nàng là được.

- Nhưng...đến đó khá hiểm trở,vì nơi này khá xa nơi đó rồi....Nếu ban đầu công tử đi đúng hướng sẽ tới nhưng bây giờ.... - Thất Tinh lắc đầu,trong lòng đã bó tay không thể giúp được cho y...

Đúng là cô ấy không có cách.Không phải tính cô ấy ích kỷ như Thất Song..và gian xảo cũng không như Thất Song...

Thất Tinh là một con hồ ly tinh tốt bụng..

- Xin cô hãy giúp ta,nếu không ta sẽ tự liều tính mạng để kiểm...! - Y nhìn Thất Tinh,với một ánh mắt và cử chỉ nghiêm túc...Đương nhiên y rất nóng lòng muốn gặp nàng...

- Được...nếu vậy tôi sẽ giúp công tử....

* * *

Lại quay trở về với Nhục Thiên.

Nhục Thiên biết là hắn sẽ thoát được cớ này,hắn linh cảm vậy...

Một vài giây nghĩ,hắn đã nghĩ ra cách để thoát rồi,hắn có phép thuật mà ? Còn có kiếm ở bên thắt lưng nữa....Điều gì có thể làm hắn thua được chứ ?

Bây giờ,lý trí đã bắt đầu trở dậy,hắn nhắm mắt lại,nhanh chóng đọc một câu niệm chú,khiến thanh kiếm động dậy,cắt đứt dây trói...

Hắn vui mừng,đứng phắt dậy và nhanh chóng bỏ chạy...

Lúc đó Thất Song đang bỏ thêm ít thuốc mê,thì nhìn thấy hắn đã như một con thỏ chạy nhanh vút,Thất Song nhanh chóng hóa thành cáo đuổi theo....

Còn hắn,vừa chạy vừa nghĩ lại về lỗi đi...

Hắn linh cảm nàng đang ở phía Nam của khu rừng,theo đó hắn cũng chạy nhanh về phía Nam..

Và hi vọng ,nàng không sao....

* * *

- Chết tiệt, công tử chạy nhanh quá,ta phải dùng phép thuật thôi - Một đoạn không thấy hắc đầu, Thất Song bức bối cảm một viên đá dưới đất ném thật xa,cho bớt nổi bức nhọc này....

Phải rồi ! Phải dùng thuật để xác định Nhục công tử ấy ở đâu...

Hơn nữa còn có dấu chân của công tử ấy mà ??

Cố gắng chạy nhanh chút là ổn,uống chút tiên đan giúp sức là được thôi mà...

Phải ! Chỉ nghĩ vậy thôi,Thất Song đã dùng tiên đan , tạo một vòng xoáy,dùng mắt nhìn vào và xác định dấu chân....

" Sao lại là chỗ của Hắc caca nhĩ ? Hắc mà tới đó thì....chỉ có thể chết trong tay caca thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chương Ngoại Truyện 7 (P4)

Quay lại với nàng.

" Nhưng...đây là trò chơi...sao ngươi lại ở nơi này được vậy?. " - Nàng nghe không khí im lặng trong hang động,chợt nhìn Lôi Tử và hỏi tiếp một câu nữa...

Lòng nàng thầm nghĩ rằng.. Vũ phong đã sắp xếp cho Lôi Tử tới...

Hoặc....hai người đó không liên quan nhau...

- Lúc nàng bị rơi xuống vực của sông Hàn Túc, cái lúc nàng xuyên không,ta đã theo nàng xuống...Nhưng không ngờ ta không được xuyên về hiện đại..Mà lại tới cái nơi kỳ lạ này.....Ta phải giả vờ làm một con xà tinh (rắn biến hóa thành người) , giả vờ độc ác giết người tới động,chẳng qua để lừa ánh mắt hai con hồ ly ở đây.... - Lôi tử nói nhẹ nhàng,nhiệt tình kể về nỗi khổ của mình chất chứa suốt mấy năm trời mà chưa giải tỏa được.....

À....Nhưng...hắn ta ở đây cũng có ẩn ý,hắn có thể quay lại vương quốc đêm mà ? Chỉ là không thể xuyên không thôi...Sao hắn ta lại không về ?

- Ngươi đưa ta ra khỏi động được không ? Ta muốn thấy một chút không khí tự nhiên ngoài kia.... - Nàng gật đầu,rồi kéo nhẹ ống tay áo Lôi Tử,ánh mắt mệt mỏi nói...

- Được.....

* * *

" Nguyệt Minh . Nàng đâu rồi ? " - Vừa đến trước cửa hang động của Hắc Lôi Tử (hắc xà), Nhục Thiên hắc đã gọi to tên nàng,hùng hổ nhìn quanh tìm nàng mà không sợ những nguy hiểm đang rình rập....

Đúng lúc con hồ ly Thất Song đã đuổi kịp phía sau,gọi tên hắc :

" Nhục công tử,đừng có chạy nữa "

Hắc chau mày,tại sao cái con hồ ly này cứ bám theo hắc hoài vậy ? Đã nói là không thích lên giường với cô ta rồi mà ?? Loài này có nên sống nữa không?

Đúng lúc ấy,có tiếng nói của Nguyệt Minh phát lên,nàng đi bên cạnh Lôi tử :

- Thiên....

- Nguyệt Minh ! Nàng làm ta lo quá ... - Hắc thấy vậy,nhanh chóng ôm chầm lấy nàng ,trong lòng chợt cảm thấy yêu nàng hơn,đúng là tâm trạng bây giờ của nàng với hắc rất khó tả....

Lôi tử nhìn thấy,tuy yêu nàng....nhưng không muốn giành nàng với hắc,càng không giành nàng với y nữa....

Chỉ là Lôi Tử muốn thấy nàng hạnh phúc vậy thôi....

Thất Song nhìn cảnh đó,hiểu ra phần nào,ánh mắt Lôi tử nhìn qua Thất Song với một sự độc ác của hắc xà,ký hiệu cho Thất Song đi nơi khác...Thất Song khó chịu nhắm mắt bỏ đi....

Vì caca chính là người nuôi dưỡng hai tỷ muội hồ ly từ trước đến giờ...

" Thì ra hai người ở đây "

Đúng lúc ấy,Vũ Phong bước đến cùng với cô nương tên Thất Tình kia,vui vẻ chạy lại chỗ nàng,mang một sự mừng rỡ mà chỉ lúc xa nàng gặp lại mới có...

- Phong - Nàng hơi cười,nhìn y.

Y gật đầu,rồi quay sang nhìn người đứng bên nàng,y chợt nhận mặt,trong đầu nghĩ tới một người :

- Anh trai....là người...?

- Nhóc,đệ đã lớn vậy rồi sao ? - Lôi Tử vỗ vai hắn , ánh mắt chỉ khi nhìn y , y cũng nhìn hắn ta,hai người nhìn nhau như hai quân tử .

Lòng y cảm thấy bình yên quá,tại vì lâu rồi...y mới gặp lại caca của mình....

Caca đã mất tích từ mấy năm trước,làm y không biết ăn nói làm sao với gia tộc....Cha mẹ y mất rồi,chỉ có anh trai là Lôi tử để dựa vào,mà anh ta cũng bỏ nhà đi....

Suốt bấy nhiêu năm y đã tìm tung tích nhưng không thấy....

Thì ra là ở đây trốn sao ?

- Anh trai....người thật biết trốn đấy. Ta cũng tìm không ra....

- Ừm. Phải trốn để cho đệ ăn không ngon ngủ không yên chứ,lúc đấy ta mới dễ dàng chiếm công chúa chứ - Lôi Tử cười khi,nói giỡn...

Nhưng hắn ta đâu hay,câu này xúc phạm đến trái tim Nhược Thiên, hắn ra sức nắm lấy tay nàng không cho nàng đứng cạnh hai nam nhân này nữa...

Thực hắn không yên tâm..

- Cảm ơn muội đã đem caca ta đến đây,muội về nghỉ ngơi đi...Tình Nhi ! - Lôi tử nhớ lúc này có hồ ly "kết nghĩa" với hắn ta,liền quay sang cô ta,nói mang một sự ra lệnh bên trong ánh mắt...

- dạ...caca....

* * *

Chiều .

" Hôm nay chúng ta phải ăn mừng a ~ Vì đã được gặp lại nhau, anh trai...à...gọi là caca đúng không nhỉ ? Vì là thời cổ đại mà... " Trong hang động,có một đóm lửa cháy sáng ,xung quanh là ba nam nhân và một nữ nhân,tất cả đều tuấn tú xinh đẹp,tài giỏi... Vũ Phong mở miệng,cầm chén rượu lên nói to....

- Gọi sao cũng được . - Lôi Tử cười khỏ,ạ chén với y....

" Hai người bơ hai bọn ta là thế nào hả ? " - Nàng ngồi im nãy giờ,thấy bất bình cho Nhược Thiên lẫn bản thân mình,đạp Lôi tử một phát,rồi trợn mắt hung dữ....

Lôi tử đột nhiên bị đạp,suýt va đầu xuống đất,mặt nhăn như tàu lá nhìn nàng,rồi kìm chế giả vờ cúi đầu :

- Tại hạ xin lỗi cô nương...vì....tại hạ....không để ý....cô nương tha lỗi a ~

- Tốt,tốt... Ta tha - Nàng cười mỉm,một nụ cười thật tươi,rồi kéo Nhược Thiên lại gần mình,rót rượu đưa cho hắn rồi nói nhẹ nhàng :

" Người uống đi . Ta chưa thấy người uống rượu bao giờ nha "

Quả thực,từ nhỏ đến giờ hắn chưa có uống rượu....Hờ...chắc hắn bị nàng chuốc uống cho say mất....

- Ừm.... - Nhược Thiên cười,miễn cưỡng uống hết chén rượu....

Còn Vũ Phong,nhìn nàng với ánh mắt khó chịu kèm theo sự buồn bã,y có vẻ không quan trọng bằng hắn.....Y nghĩ...mình là người thứ 3....

Y có nên nhường nàng cho hắn không ?

Lôi Tử nhìn vào y, có thể hiểu được cảm giác của tiểu đệ mình bây giờ... Nhưng... không nói gì cả.... Bởi...

Đó là chuyện của hai người họ !

- Mà này ! - Đột Nhiên, Lôi Tử nói... chen vào...

- Sao ? - Y ngạc nhiên.

- Ta sẽ về vương quốc, ba người cứ tiếp tục cuộc hành trình nhé... Sáng mai ta sẽ lên đường... - Lôi Tử mỉm cười, khuôn mặt không có chút buồn vì xa ba người ...

Y nhìn caca của mình, gạt đầu, ừ một cái cho có lệ.

Còn nàng, chỉ cười mà không nói. Nhưng trong ánh mắt nàng đang nhìn hắn, có một chút tia gì đó gian ác lóe lên, nhưng không ai nhận ra...

Hắn cũng im lặng không phản ứng gì...

* * *

Tối đến.

" Cô là ai.. " ? - Đang ở trong động uống rượu giải sầu vì Nhược công tử của cô, Thất Song bỗng thấy một bóng dáng nữ nhân xuất hiện trước mắt....

- Thất Song à , ta đến giết cô ~ Giọng nói đó chính là của nàng, Nguyệt Minh...

Nàng bước đến, tay cầm một thanh kiếm, bắt đầu đưa cao lên, môi nở một nụ cười nhếch :

- Vì sao cô chết cô có muốn biết không ?

- Tại sao ?

- Vì dám động vào người ta yêu . - Nói xong, nàng tiếp tục... với.... công việc.... thanh kiếm ấy xẹt ngang một đường....

Và....

* * *

Quay lại với lúc chiều nàng đang uống rượu cùng bọn họ...

Nàng nhắm mắt lại nhìn hắn, chợt thấy hình ảnh hắn khi còn trong động của Thất Song..

Nàng chợt ghen tức nhú mi...

Con hồ ly này, thật đáng chết !

Phải diệt trừ để loại bỏ hậu họa....

" Ta không tha thứ cho cô đâu ".

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương Ngoại Truyện 8 (P1)

[Tôi sinh ra không phải để làm gì cho các bạn hài lòng, mà là để thỏa mãn đam mê của tôi... Truyện có thể ngày càng nhạt, nhưng đam mê của tôi thì không thể bớt. Bạn nào nghĩ truyện dở - vậy có thể dừng đọc.) - *Tiểu Yên* -]

Ngày đăng : 1/2/2016

* * *

" Huỳnh lên đường bình an ,caca " Trong sơn động,tiếng nói của Vũ Phong vang lên,không khí u ám hòa quyện với tiếng nấc nghẹn ngào của y. Cơ thể y quẩn lầy caca mình ôm ấp,như là không muốn xa caca.

Điều đó chứng tỏ rằng y đang rất buồn vì phải tạm thời xa caca của mình....Nó rất tệ,đối với những cặp anh em mới gặp lại đã phải chia ly.

Nhưng y đâu hay....

Đây cũng là lần cuối hai người gặp nhau . (một câu nói ân ý).

- Đề giữ gìn sức khỏe. Ba người cũng tiếp tục trải nghiệm trò chơi đi . - Lôi Từ hơi cười,khuôn mặt u sầu méo mó nhìn y,sau đó đẩy nhẹ y ra,vỗ vai y,đồng thời nhìn qua Nhược Thiên và Nguyệt Minh trong trạng thái tín nhiệm nhiệm vụ.

Nàng và Thiên đều nghe,nàng mỉm cười , nhìn hấn ta mở lời :

- Ta tự biết mà.

- Ủ. Ta đi đây.

* * *

Một lát sau.

" Nơi này là chỗ nào nhi " ?

Thoát ra khỏi vòng xoáy ánh sáng ấy,ba người họ yên tâm đặt chân xuống mảnh đất màu mỡ tươi đẹp,lặng lặng nhìn xung quanh...

Quả nhiên đúng là thiên cảnh !

Khắp nơi rải rác nhìn toàn là hoa,hoa hồng,một loài hoa chính là nữ hoàng của mọi loài hoa.Có rất nhiều màu sắc sỡ,hoa hồng vàng,hoa hồng trắng,hoa hồng đen...và cả hoa hồng đỏ,cam,xanh...

Điều đặc biệt hơn,ở đây, bầu trời trong xanh,tiết trời mát lành,nắng ấm áp chiếu rọi xuống,làm những bông hoa kia lấp lánh đầy ánh kim cương ,nhưng nhìn lại thực sự không phải kim cương.

Hấn và y lúc đầu còn nhìn nàng,nhưng lúc sau nàng đi nhiều chỗ quá,khiến hai người họ không thể nào kiểm soát nổi hành động của nàng chỉ dựa vào mắt của mình...

Nguyệt Minh đi lòng vòng một đoạn,dừng lại trước một chỗ kỳ lạ,nàng bước đến và xăm soi rất kỹ càng,nàng nhìn bên phải,ngó nghiêng bên trái,rồi chạm vào bông hoa trước mắt , nàng thốt lên bất ngờ :

" Ax, nó phát sáng "

Nhưng ngay sau khi nàng kêu lên,thì ánh sáng ấy bắn ra một luồng khí,tinh khiết nhưng độc hại,nàng chính xác đã bị hít phải khí độc của hoa này....

Hoa hồng đen,tuy vậy nhưng rất độc.

Nàng mơ màng trong khung cảnh,ngã gục xuống,chạm đúng công tắc bật một cánh cửa,đường hầm bỗng mở ra nhanh,làm nàng bị rơi xuống đó....

Tiếng vọng lại vang mãi trong hầm,nhưng...chỉ có hấn và y là không nghe được...Và rồi...

- Có chuyện không ổn. - Vũ Phong đi một đoạn khá dài,bỗng không thấy bóng dáng nàng đâu,vội vàng quay qua nói với hấn,hấn cũng nhìn y mà khó hiểu thay.

Hấn nheo mắt lại,cắt tiếng đáp trả :

- Chuyện gì ?!

- Nguyệt Minh đâu rồi ? Ta không thấy.. - Kèm theo biểu cảm nhăn mày rất bá đạo.

- Nàng ấy chẳng phải là...ờ... - Hấn nói rồi nhìn qua phía nàng lúc này đang đứng,đột nhiên sùng sốt....

" Nàng ấy biến mất rồi " Hấn cũng không tin vào mắt mình.

- Là do ngươi không trông coi nàng ấy tốt - Y hừ lạnh,rồi lườm hấn,nét mặt mang rõ sự thù hằn.Y phẩy tay lăm le với hấn,trong đầu hiện lên hình ảnh lửa thù rất dữ..

Nhưng chuyện đã đến mức này? Còn có thời gian để cãi nhau sao?

Hai người này đúng là "điềm tĩnh" ! "Điềm tĩnh" quá.

(Điềm tĩnh ở đây có hai nghĩa nhé : Điềm tĩnh khi mà nàng mắt tích,vẫn còn thần nhiên cãi nhau. Và" điềm tĩnh ", với ý nói đặc biệt,là dễ tức giận)

Hắn im lặng không nói gì trước câu nói đó,bởi lẽ hắn không muốn nói nhiều với loại chỉ biết đổ lỗi cho người khác mà đặt bản thân lên cao thế này,hắn lại thần nhiên đi tiếp,rồi một đoạn quay sang y :

- Cái này cũng là do ngươi,cả hai ta đều không quản được chân nàng mà !- Một câu nói hết sức là...có lý.

- Không nói nữa.Mau đi tìm.

Vũ Phong đã chán với những câu nói trong lúc tức giận này,thôi làm theo cảm xúc mà để lý trí chi phối đi tìm nàng về....Nhưng nàng đang ở đâu rồi ? Có phải...

- Ta nghi ngờ nàng đã bị "háo sắc" tặc bắt đi... - Thiên suy nghĩ,trong chốc lát nói.

Thật là...đen tối -.- Lúc nào Thiên cũng có thể nghĩ đến ....

Chắc Thiên coi nàng là người rất dễ bị ... làm đối tượng của kẻ tấn công..!

- Thôi đi,ngươi coi chừng cái miệng thối của ngươi đấy. Ta nghi ở đây có hổ ngầm,mau tìm công tắc để tìm nàng đi... - Vũ Phong lảng nhảng,nhìn nhìn dưới đất và bảo hắn.

Hắn gật nhẹ đầu,bỗng đi qua chỗ y thì đập phải một công tắc,hắn lập tức bị rớt xuống đó,trước đấy còn để lại tiếng gọi,và rồi hắn cẩn thận nhìn trong hố nói ra....:

- Hình như ta bị rớt xuống hố rồi... Vũ Phong ! Trong đây có...con gì đấy....!

- Đúng là...ta xuống cùng ngươi - Y phát hiện ra hắn bị rơi,thì khẽ cười nhếch một cái,bước chân dồn dập đến cái hố kia,và nhảy xuống...

" Là sói sao... Vui đấy " - Y bắt giác mỉm cười,khi vừa đặt chân xuống hố.

* * *

Nàng

" Yaaa ~ Dừng " Trên một con ngựa đi qua,một nam nhân tuần tú đang cưỡi ngựa bỗng kéo cổ con ngựa cho dừng lại,dây cương được kéo cứng thì con ngựa cũng tự dừng...

Nam nhân ấy ngạc nhiên,nhảy vội xuống ngựa,đến gần chỗ trước mắt...

Ở nơi đó,có một cô nương xinh đẹp đang bị ngất xỉu....Hắn ta nghĩ là chắc do người ngoại quốc đến đây hít phải hoa độc nên bị rơi xuống tầng hầm và đến ngoại thành quốc này...

Hắn nhìn kỹ,rồi đưa tay mình đặt lên trán nàng....Có vẻ là vẫn bình thường,chưa phát sốt,nam nhân ấy mỉm cười khi thấy khuôn mặt nàng rất hoàn hảo,khi ngủ rất đẹp.....

Hắn ta bế nàng,đặt lên con ngựa,phi vội về kinh...

* * *

Kinh đô Vương Quốc Hoa.

" Chào mừng đức vua đã về cung " Tất cả các binh lính cúi đầu,quỳ rạp xuống khi thấy hình bóng anh dũng của vị vua trẻ tuổi bước qua cánh cổng kinh thành...

Vị đức vua mang nét mặt vui tươi,phẩy tay ra lệnh miễn lễ,rồi nhanh chóng ra lệnh tiếp,vội nhảy xuống ngựa,nhìn cô nương đang bế trên tay,cất tiếng :

- Truyền thái y vào cung của ta.

- Đã rõ,thưa điện hạ.

* * *

Chương 51: Chương Ngoại Truyện 8 (P2)

" ... Hax....ôi đầu của ta ... đau quá.. "

Căn phòng sang trọng của vị đức vua kinh thành Vương quốc Hoa , xung quanh là cung nữ tấp nập hầu hạ,một cô gái nằm ở trên chiếc giường bằng "vàng" cao cấp,xung quanh đầy toàn mùi của những đóa hoa nam tính phảng vào mũi nàng,ngất cũng ngủ thấy nửa là...Và vừa mới hé mắt bừng tỉnh khỏi thuốc mê của hoa, nàng ôm đầu gắng gượng ngồi dậy,rồi chợt giật mình hoảng hốt nghĩ lại....

Cảnh vật này là....Chẳng lẽ đã được quay lại vương quốc của mình rồi sao ???

Sao thấy quen ...nhưng...coi đã...hình như không phải vương quốc bóng đêm....

- Nơi này là chỗ nào vậy ?

Nàng cũng rất ngạc nhiên , lúc này rõ ràng nàng hít phải khí độc,bỗng ngất ở vườn đầy hoa kia....Sao...bây giờ lại ở một căn phòng sang trọng như hoàng cung thế này nhỉ ??

Đang mơ màng không hiểu lý do mà nàng lại ở đây,có tiếng bước chân nhẹ đi đến,khuôn mặt hần lộ nét vui mừng,khi mà nàng đã tỉnh lại...

Hắn ta bước đến bên nàng,cười âu yếm xoa đầu nàng :

- Cô gái tỉnh rồi sao ?

- ... Người là ai ?? - Nàng đắm đắm nhìn vào mắt hắn,hỏi một câu "ngu".

Thú thật nàng không để ý cách ăn mặc của vị đức vua này,nên mới hỏi vậy....nàng thường không mấy chú ý cách ăn mặc của người khác...

Bởi...nàng là đẹp nhất rồi ~ ~

- Ta là vua. - Hắn hơi cười,ánh mắt nghiêm chỉnh trả lời,lúc này hắn sực nhớ ra điều gì,mặt hơi đỏ hỏn tiếp :

" Cô muốn biết tại sao cô lại ở đây không ? "

- Muốn.

- Vì thấy cô trần truồng giữa rừng ngất xỉu nên ta bắt cô về đây làm nô lệ cho ta a ~ _ Hắn ta phang một câu không kém phần bá đạo và gian xảo...

Ủầy ! Nàng trần truồng hồi nào ta ? Còn làm nô lệ nữa....

Nàng làm nô lệ thì bây giờ đầu được nằm trong căn phòng sang trọng khàng trang này nhỉ???

Vì diều . Vì diều.

- Ta trần truồng á hả????????? O.O - Nàng tròn mắt nhìn hắn,rồi nhìn lại áo quần của mình....

Vẫn bình thường mà ? ... Chẳng lẽ...hắn....đã mặc lại...cho ta sao ???

Không...vậy thì hắn nhìn thấy hết rồi...

Nhưng...nàng đâu có bị "lộ y " đâu ? Nàng nhớ nàng không làm gì khiến ai ghét nàng đến nỗi cởi bỏ y phục của nàng được...

Và lại là...nếu nàng hít khí độc và ngất xỉu...chỉ có Vũ Phong hoặc Nhược Thiên hắn giờ trò thôi -.-

Mà không phải...hai người đó không phải loại như thế...!

Vậy là sao ???

Những suy nghĩ của nàng mâu thuẫn trong đầu,như là có một thiên thần và 1 ác quỷ đang đấu tranh tư tưởng....Nàng cũng cảm thấy nó thật rắc rối...

Nàng dễ tin lời người khác lắm....

Thấy sắc mặt nàng tái mét lại không còn giọt máu,vị vua "biến thái" đó mới hắng giọng,nói lại :

- Ta đùa thôi....Thấy nàng nằm trước bìa rừng nên ta đưa nàng về....Nàng đã ngất đi chừng 2 tiếng rồi....Ta đã cho thái y bốc thuốc cho nàng tỉnh...

" Thật quá đáng mà ! " Vừa nghe hắn ta nói xong câu,nàng trợn mắt,liếc cảm hận nhìn hắn ta....

Sao có thể chơi đùa nàng theo cách đó chứ ???

Làm vậy là đánh cắp đi thanh danh của nàng rồi ! Sao trên đời lại có loại nam nhân như vậy chứ....

Vua thì sao nào? Nàng trong nay mai cũng làm nữ vương của một vương quốc to lớn còn gì....Vậy mà hắn...nếu như tin đồn lan ra...nàng có mặt mũi nào mà gặp lại hai nam nhân đó/...?

- Ta xin lỗi ... - Hắn ta nhìn nàng,chợt thấy mình có lỗi,sau đó cúi gầm mặt xuống....Và sau đó nắm lấy tay nàng,hắn ta quỳ gối xuống...

Làm nàng thấy ngạc nhiên,một vị vua mà....quỳ gối....?

- Ngươi định làm gì ?

- Ta xin lỗi nàng. Do ta...đùa hơi quá.... - Hắn làm mặt cún con nói trong sự hối hận...trong lòng mong nàng tha thứ...

- Thôi khỏi. Ta không cần,ta phải đi,cảm ơn cứu ta...Ta phải tìm hai nam nhân....

Nàng lắc đầu,rồi cùng lúc bước chân xuống giường và định bước đi,thì khi hắn ta nghe xong câu,kéo vạt áo của nàng lại,ánh mắt khó hiểu :

" Muốn đi đâu à ? "

- Ta đi tìm người.Ta không phải chỉ ở đây một mình...

- Nàng đã bị rơi xuống đây rồi,thì không có đường để vào lại chỗ vườn đó đâu... - Hắn ta cười,mang ánh mắt như " đã hết cách ".

Nhưng nàng không tin,nàng vẫn phải kiểm cho được hắn và y...

Chắc họ đang lo lắng lắm..

" Ta vẫn phải đi "

- Thôi được,để ta cho người tìm. Nàng cứ ở đây dưỡng sức , rồi muốn làm gì sau đó thì làm.... - Hắn ta nhún vai,rồi thờ dãi đáp,trước sự cứng đầu của cô gái này,cũng thú vị nhưng hắn không mấy vui vẻ đâu,rồi hắn đột nhiên nói tiếp :

" Nhưng nàng cũng phải đền ơn cứu mạng ta đã giúp nàng chứ ?"

- Gì chứ ? Ngươi cứu ta làm gì,bây giờ kể công sao ? Ta không muốn ngươi cứu. Với lại là...ngươi không cứu thì cũng có người khác cứu...Làm như là.... - Nàng bĩu môi,nhún vai...

Sao lại có loại nam nhân hèn mọn thế này?

- Cứng đầu thật. Hazz.. - Hắn ta nhún vai,rồi nhìn nàng,sau đó lại hỏi tiếp :

" Nàng tên gì ?"

- Lâm Nguyệt Minh.

- Ta là Nghiêm Vũ Thần. Ta 20 tuổi ~ Hân hạnh khi được biết nàng - Vũ Thần chìa tay ra,như muốn bắt tay làm quen,nhưng nàng nhìn lại và cười,rồi ánh mắt sắc lạnh :

- Muốn làm quen thì đợi lúc khác,giờ ta muốn đi dạo...

- Ừ.... - Vũ Thần tội nghiệp nói,....Chỉ vì đùa một chút mà quá trình "tán nàng" chưa kịp thực hiện,đã... bị ghét rồi.....

* * *

" Hoàng hậu,tôi nghe nói đức vua mới nhậm được một cô nương,có vẻ đức vua đã hứng thú với cô ta rồi.....Người phải làm gì đó đi " ...

Trong cung của hoàng hậu Vương quốc hoa,một cô gái trẻ nói,cô mang ánh mắt cực kỳ gian xảo,bầm báo lại thiết tha cho hoàng hậu...

Bởi,chính cô là người hoàng hậu cài để theo dõi đức vua...

- Vậy người muốn ta làm gì đây ? - Vị hoàng hậu xinh đẹp kia nghiêng đầu, hỏi lại...

- Việc này.....

* * *

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Chương Ngoại Truyện 8 (P3)

" Nàng thấy vui về hôn chưa..? "

Trong hậu hoa viên, đức vua trẻ - Vũ Thần hỏi nàng, môi hắn ta cười, ngược đời mắt quan tâm nhìn nàng.... Quả thực hắn ta bây giờ mới cảm nhận được mình đang sống...

Bởi...hoàng hậu hiện tại của hắn ta, là do nữ hoàng sắp đặt, chứ không phải là hắn yêu nên mới được tiến cửa...Hắn ta chưa bao giờ được cảm nhận sự hạnh phúc của tình yêu cả....

Hắn cứu nàng về, hi vọng nàng có thể làm được điều đó....

- Bình thường. - Nàng lạnh nhạt nói....chợt giật mình...

Chính nàng đang thấy thoải mái, nhưng mà không biết tại sao cứ có điều gì đó đang chi phối nàng, nàng cứ ngỡ như ngọc bội đang làm nàng lạnh lùng hơn...

Nhưng mục đích là gì...? Tại sao làm vậy?

Mà nàng nhớ là....ngọc bội đã rời khỏi thân thể nàng rồi mà....

Không lý gì lại...

" Nàng bớt lạnh đi được không ? Ta thấy khó nói chuyện quá..." Vũ Thần chau mày, hơi thở khó chịu, trước mặt một cục băng làm sao có thể nói gì nhiều...

- Ừ. Sẽ cố . - Nàng gật đầu.

Rồi nàng lại đi tiếp, sau đó nhớ ra điều gì....

Nếu nàng ở đây, có phải là 1 thử thách không??

Nhưng...nàng bỏ mặc Vũ Phong và Nhược thiên như vậy....để ở đây thì....hơi quá đáng ?

Nàng phải quay về....

Nàng quay lại, hỏi Vũ Thần :

" Người cho ta biết , làm cách nào để thoát khỏi nơi này về lại vườn hoa kia đi..."

- Nàng cần làm sao ? - Vũ Thần ngạc nhiên...

Sao lại gặp một người....đến được đây lại muốn về??

Hắn ta cứu một cô nương, chuyện này đã hiếm, ai trong vương quốc cũng muốn được vào hoàng cung 1 lần...Còn nàng....lại muốn đi ngay...

- Ta rất cần. Người nói đi...

- Nàng việc gì phải vội như vậy chứ ? Dù sao ở đây, thời gian trôi rất chậm, một ngày chỉ bằng 12 giờ ở vườn hoa đó.....

- ... Là sao ?

- thì...là vậy...ta cũng không biết nói làm sao.... - Hấn ta mang về khổ nhục,gãi đầu nói...

- Ủ,...vậy tạm thời ta ở lại chơi - Nàng suy nghĩ,đột nhiên cười,rồi chạy đi....

Vũ Thần hơi giật mình,sao nàng thất thường dữ vậy??

Mới lạnh như cục băng..giờ đã cười nói tự nhiên rồi..

Hình như ác cảm của nàng với Vũ Thần cũng không còn...

* * *

Hoàng hậu vương quốc Hoa...

" Người xem thử cách đó được không ạ ? "

Cô cung nữ kia lại ghé vào tai vị hoàng hậu kia và hỏi....

Sau đó cô quan sát khuôn mặt cô ta....Trông rất hài lòng , cô vỗ tay, cất tiếng :

" Được,ta nhờ cả vào Đại tướng quân của ngươi "

- Đã rõ ạ. Cảm ơn hoàng hậu tin tưởng

- Đi đi...

Vị hoàng hậu kia cười gian xảo,sau đó ánh mắt nhìn xa xăm,và cô ta như cảm tính được mình sắp bị "giật chồng",nên phải đề phòng trước,cô ta hất mặt lên nhìn bản thân mình trong gương :

" Rõ ràng ta đẹp hơn con tiện nữ đó mà ? "

* * *

Quay lại với Vũ Phong và Nhục thiên..

" Đã hạ xong con sói này rồi,lấy bộ da của nó đi bán cũng được nhiều tiền đấy " - Vũ Phong lại gần Nhục Thiên,vỗ vai hấn và nói,kèm theo nụ cười thân thiết.

Hấn đột nhiên nhìn y,rồi cười khiêu khích :

- Lần đầu thấy ngươi cư xử như bằng hữu nha...

- Chẳng qua vì bây giờ là lúc hoạn nạn,phải làm thế... - Y cười gượng,nói trong sự lảng tránh....

Y cũng không biết tại sao lại cư xử như thế,,

Hay tại vì y đã dần dần bỏ cuộc và không muốn tranh đấu với hấn nữa...?

- Thôi,bây giờ phải tìm lối thoát,không thì ở đây mãi cũng chết. - Hấn thở dài,nhìn quanh rồi lại cảm thán...

Phải rồi ! ở cái nơi tối mịt thế này ai sống nổi?

- Có cái lỗ ở bức tường đằng kia... - Vũ Phong nhìn theo chỗ hấn nhìn,rồi ánh mắt lóe sáng ở một chỗ,quay sang hấn nói , mang về vui mừng...

- Có thể dùng sức để thoát rồi !

* * *

[Bình luận để tiếp thêm động lực cho Tiểu Yên]

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi 18 Tuổi Mang Tâm Hồn 13 Tuổi (Xuyên Không)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

